

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NATIONALLY BESTSELLING AUTHOR OF *BLOODFEVER*

KAREN MARIE
MONNING

Special Price

Only

\$4.99

*His kiss promised forever—and a love
that spanned centuries....*

KISS
OF THE
HIGHLANDER

NATIONALLY BESTSELLING AUTHOR OF *BLOODFEVER*

KAREN MARIE
MONING

Special Price
Only
\$4.99

*His kiss promised forever—and a love
that spanned centuries....*

KISS
OF THE
HIGHLANDER

İskoçyalı'nın Öpücüğü

Karen Marie Moning

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

*"Tanrı'nın evrenle zar oynadığına
inanamıyorum."*

-ALBERT EINSTEIN

*"Tanrı sadece zar atmakla kalmaz.
Bazen zarları görülemeyecekleri bir yere
atıyor."*

-STEPHEN HAWKING

İSKOÇYA YAYLALARI
1518

Önsöz

[İçindekiler -Sonraki](#)

"MacKeltar tehlikeli bir adam Nevin."

"Bu sefer ne diyorsun anne?" Nevin pencereden dışarı baktı ve kulübelerinin ötesinde sabah güneşiyle dalgalanan çimenleri izledi. Annesi fal bakıyordu ve eğer arkasını dönüp Besseta'nın bakışlarıyla karşılaşacak kadar aptalsa, annesi bunu bir cesaretlendirme olarak yorumlayacak ve şaşırtıcı bir kehanetle ilgili başka bir konuşmanın içine çekilecekti. Annesinin hiçbir zaman cephanelikteki en keskin bıçak olmayan zekâsı, şüpheli hayallerle aşınarak her geçen gün köreliyordu.

"Porsuk çubuklarım laird'in sizin için büyük bir tehlike arz ettiği konusunda beni uyardı."

"Laird mi? Drustan MacKeltar?" Nevin irkilerek omzunun üzerinden baktı. Ocağın yanındaki masanın arkasına sıkışmış olan annesi sandalyesinde doğrulmuş, Nevin'in ilgisinin altında kıpırdanıyordu. İşte şimdi başardı, diye düşündü iç çekerek. Uzun cübbesini bir iki kez dikenli bir çalıya doladığı gibi kendini de onun sohbetine sıkıca kaptırmıştı ve şimdi işler eski bir tartışmaya dönüşmeden kendini kurtarmak ustalık gerektirecekti.

Besseta Alexander hayatında o kadar çok şey kaybetmişti ki, elinde kalan şeye, Nevin'e çok sıkı sarılmıştı. Kapıyı geri fırlatıp Highland sabahının dinginliğine kaçma arzusunu bastırdı, kadının ilk fırsatta onu tekrar köşeye sıkıştıracağını farkındaydı.

Bunun yerine nazikçe, "Drustan MacKeltar benim için bir tehlike değil. O iyi bir laird ve klanının ruhani rehberliğini denetlemek üzere seçildiğim için onur duyuyorum."

Besseta başını salladı, dudağı titriyordu. Bir parça tükürük dikiş yerinden köpürdü. "Bir rahibin dar görüş açısıyla bakıyorsun. Benim gördüğümü göremezsin. Bu

Gerçekten de korkunç Nevin."

Genç yaşına rağmen sayısız günahkârın sıkıntılı kalbini rahatlatmış olan en güven verici gülümsemesini ona verdi. "Artık onu sopaların ve tılsımlarınla sağlığını mı kutsuyorsun? Ne zaman yeni bir göreve atansam, tılsımlarınıza başvuruyorsunuz."

"Senin geleceğinle ilgilenmezsem nasıl bir anne olurum?" diye ağladı.

Sarı saçlarından bir tutamı yüzüne fırçalayan Nevin, odayı geçip kadının buruşuk yanağını öptü, sonra elini porsuk çubuklarının üzerinde gezdirerek gizemli tasarımlarını bozdu. "Ben Tanrı'nın görevlendirdiği bir adamım, ama sen burada oturmuş fal bakıyorsun." Kadının elini tuttu ve yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Eski yöntemleri bırakmalısın. Sevgili annem pagan ritüellerinde ısrar ederse, köylülerle nasıl başarıya ulaşacağım?" diye alay etti.

Besseta elini onunkinden çekti ve savunmaya geçerek sopalarını topladı. "Bunlar basit sopalardan çok daha fazlası. Size onlara gereken saygıyı göstermenizi öneriyorum. O durdurulmalı."

"Sopaların sana lordun bu kadar korkunç ne yapacağını söylüyor?" Merakı, bu konuşmayı mümkün olduğunca düzgün bir şekilde bitirme kararlılığının önüne geçti. Ne olduklarını bilmeden onun zihnindeki karanlık gezintileri engellemeyi umamazdı.

"Yakında bir hanımefendi alacak ve sana zarar verecek. Bence seni öldürecek.

Nevin'in ağzı nehir kıyısında mahsur kalmış bir alabalık gibi açılıp kapandı. Kadının uğursuz kehanetinde doğruluk payı olmadığını bilmesine rağmen, böylesine haince düşüncelere sahip olması, onun Gerçeklik üzerindeki zayıf kavrayışı kayıyordu. "Neden biri beni öldürsün ki? Tanrı aşkına, ben bir rahibim."

"Bunun nedenini anlayamıyorum. Belki de yeni hanımı senden hoşlanacak ve bundan kötü şeyler doğacak."

"Şimdi gerçekten hayal *görüyorsun*. Drustan MacKeltar'dan çok bana mı düşkünsün?"

Besseta ona baktı, sonra hızla uzaklaştı. "Çok yakışıklı bir delikanlısın Nevin," diye yalan söyledi bir anne edasıyla.

Nevin güldü. Besseta'nın beş oğlundan sadece o ince yapılı, ince kemikli ve Tanrı'ya iyi ama krala ve ülkeye kötü hizmet eden bir sessizlikle doğmuştu. Neye benzediğini biliyordu. Drustan MacKeltar gibi savaşmak, fethetmek ve kadınları baştan çıkarmak için yaratılmamıştı ve fiziksel eksikliklerini uzun zaman önce kabullenmişti. Tanrı'nın onun için bir amacı vardı ve ruhani amaç başkaları için önemsiz görünse de Nevin Alexander için fazlasıyla yeterliydi.

"O sopaları kaldır anne ve bu saçmalıkları daha fazla duymak istemiyorum. Benim adıma endişelenmene gerek yok. Tanrı seni korur-" Cümlenin ortasında durdu. Neredeyse söyleyeceği şey tamamen yeni ve aynı zamanda çok eski ve çok uzun bir tartışmayı teşvik edecekti.

Besseta'nın gözleri kısıldı. "Ah, evet. Senin Tanrın oğullarımın hepsine göz kulak oldu, değil mi?"

Kadının acısı hissediliyordu ve onu çok üzüyordu. Tüm sürüsü içinde en çok kendi annesine karşı başarısız olmuştu. Nevin hafifçe, "Hatırlatırım ki, çok kısa bir süre önce bana bu görev verildiğinde ve terfimden memnun olduğunuzda O *sizin* Tanrınızdı," dedi. "Ve MacKeltar'a zarar vermeyeceksin, Anne."

Besseta kır saçlarını düzeltti ve burnunu sazdan çatıya doğru eğdi. "Senin dinlemen gereken itiraflar yok mu Nevin?"

"Buradaki konumumuzu tehlikeye atmamalısın anne," dedi nazikçe. "İyi insanlar arasında sağlam bir yuvamız var ve bunu kalıcı hale getirmeyi umuyorum. Bana söz ver."

Besseta inatçı bir sessizlik içinde gözlerini çatıya sabitledi.

"Bana bak anne. Söz vermelisin." Adam talebini geri çekmeyi ya da sabit bakışlarını başka yöne çevirmeyi reddedince, sonunda omuz silkti ve başını salladı.

"MacKeltar'a zarar vermeyeceğim Nevin. Şimdi sen git," dedi kaba bir tavırla. "Bu yaşlı kadının yapacak işleri var."

Annesinin pagan saçmalıklarıyla lordu rahatsız etmeyeceğinden emin olan Nevin şatoya doğru yola çıktı. İnşallah annesi akşam yemeğine kadar son hezeyanını unutturdu. İnşallah.

* * * * *

Sonraki birkaç gün boyunca Besseta, Nevin'in içinde bulunduğu tehlikeyi anlamasını sağlamaya çalıştı ama nafile. Onu nazıkçe azarladı, daha az nazıkçe azarladı ve ağzının etrafında görmekten nefret ettiği o üzgün çizgiler oluştu.

Açıkça telaffuz edilen satırlar: *Annem deliriyor.*

Umutsuzluk yorgun kemiklerine yerleşti ve bir şeyler yapmanın ona bağlı olduğunu biliyordu. Geride kalan tek oğlunu kaybetmeyecekti. Bir annenin tüm çocuklarından daha uzun yaşaması adil değildi ve Tanrı'nın onları koruyacağına güveniyordu. onu bu çıkmazın içine sokan şeydi. Kendisine olayları önceden görebilme yeteneğinin sadece arkasına yaslanıp hiçbir şey yapmamak için verildiğine inanmayı reddediyordu.

Endişe verici imgeleminden kısa bir süre sonra gezgin bir Rom grubu Balanoch köyüne geldiğinde, Besseta bir çözüm buldu.

Doğru insanlarla takas yapmak zaman alıyordu; gerçi doğru kelimesi, anlaşmak zorunda kaldığı insanları tanımlamak için kullanacağı bir kelime değildi.

Besseta porsuk çubuklarını okuyabilirdi, ama basit bir kehanet. Yaylalarda dolaşan, büyü ve sihirleri sıradan mallarıyla yanak yanağa satan vahşi çingenelerin uygulamaları. Daha da kötüsü, satın aldığı hizmetlerle takas etmek için Nevin'in sadece en kutsal günlerde kullandığı altın varaklı değerli İncil'ini çalmak zorunda kalmıştı ve Yuletide geldiğinde kaybını fark ettiğinde kalbi kırılacaktı.

Ama hayatta olacaktı, porsuk adına!

Besseta verdiği karar yüzünden birçok uykusuz gece geçirmiş olsa da, sopalarının onu asla yarı yolda bırakmadığını biliyordu. Eğer bunu önlemek için bir şey yapmazsa

Drustan MacKeltar bir eş alacak ve o kadın da oğlunu öldürecekti. Sopaları ona bu kadarını söylemişti. Eğer sopaları ona daha fazlasını söyleseydi -belki kadının bunu nasıl, ne zaman ya da neden yapacağını- bu kadar çaresizliğe kapılmayabilirdi. Nevin ölürse nasıl hayatta kalacaktı?

Gitti mi? Yaşlı ve işe yaramaz bir kadına kim yardım edebilirdi ki? Tek başına, büyük açgözlü midesiyle esneyen karanlık onu bütünüyle yutacaktı. Drustan MacKeltar'dan kurtulmaktan başka çaresi yoktu.

* * * * *

Bir gece sonra, Besseta çingeneler ve liderleriyle birlikte -Rüşka adında gümüş saçlı bir adam- küçük gölün yakınındaki açıklıkta durdu. Keltar Kalesi'nin batısında.

Drustan MacKeltar ayaklarının dibinde baygın yatıyordu.

Ona ihtiyatla baktı. MacKeltar iri yarı bir adamdı, yüksek ve esmerdi, sırtüstü yatarken bile bronzlaşmış kas ve sinirlerden oluşan bir dağ gibiydi. Kadın titreyip ayak parmağıyla onu hafifçe dürttüğünde çingeneler güldü.

"Üzerine ay bile düşse uyanmaz," dedi Rushka, karanlık bakışları eğlenirken.

"Emin misiniz?" Besseta bastırdı. "Bu

doğal bir uyku değil."

"Onu öldürmedin, değil mi?" diye endişelendi. "Nevin'e ona zarar vermeyeceğime söz verdim."

Rushka kaşlarını kaldırdı. "İlginç bir kodun var yaşlı kadın," diye alay etti. "Hayır, onu biz öldürmedik, o sadece uyuyor ve sonsuza dek uyuyacak. Bu çok eski bir büyü, çok dikkatli yapılmış."

Rushka adamlarına büyü liri arabaya yerleştirmelerini söyleyerek arkasını döndüğünde, Besseta rahat bir nefes aldı. Riskli bir işti -kaleye gizlice girmek, laird'in şarabına ilaç katmak ve onu gölün yakınındaki açıklığa çekmek- ama her şey plana uygun gitmişti. Adam cam gibi gölün kıyısına yığılmış ve çingeneler de ayinlerine başlamışlardı. Göğsüne garip semboller çizmişler, otlar serpmişler ve ilahiler söylemişler.

Çingeneler onu tedirgin etse de ve kulübesinin güvenliğine kaçmak istese de, kendini izlemeye zorlamıştı. Çingeneler sözlerini tutacaktı ve Nevin'in nihayet güvende olduğundan emin olmak için

-Drustan MacKeltar'ın ulaşamayacağı bir yerde. Büyünün son sözleri söylendiği anda, açıklıktaki hava değişmişti: alışılmadık bir buzlanma hissetmiş, ani, ezici bir yorgunluk duymuş, hatta laird'in vücudunun etrafına yerleşen garip bir ışık görmüştü. Çingeneler gerçekten de güçlü bir büyüye sahipti.

"Gerçekten ebediyen mi?" Besseta bastırdı. "Hiç uyanmayacak mı?"

"Sana söyledim, yaşlı kadın," dedi Rushka sabırsızca, "göğsüne kazınmış büyü'nün üzerine insan kanı ve güneş ışığı karışmadıkça, adam uyuyacak, donacak, zaman tarafından tamamen dokunulmayacak, asla uyanmayacak."

"Kan ve güneş ışığı onu uyandırır mı? Bu asla olmamalı!" Besseta yeniden paniğe kapılarak haykırdı.

"Olmayacak. Sana söz veriyorum. Cesedini saklamayı planladığımız yerde değil. Loch Ness yakınlarındaki yeraltı mağaralarında güneş ışığı ona asla ulaşamayacak. Kimse onu bulamayacak. Orayı bizden başka kimse bilmiyor."

Besseta, "Onu çok derine saklamalısın," diye bastırdı. "Onu mühürleyin. O olmalı
asla bulunamaz!"

"Sana söz veriyorum dedim," dedi Rushka sertçe.

Çingeneler arabalarıyla birlikte ormanda gözden kaybolunca, Besseta açıklıkta dizlerinin üzerine çöktü ve her neyse ona şükranlarını sunan bir

dua mırıldandı.

Tanrı dinliyor olabilir.

Boşta kalan suçluluk duyguları rahatlamayla çok daha ağır bastı ve onu *gerçekten* incitmediği düşüncesiyle kendini teselli etti.

Nevin'e söz verdiği gibi, ona zarar gelmemişti. Esasen.

İSKOÇYA YAYLALARI
19 Eylül, Günümüz

Bölüm 1

[İçindekiler -Önce](#)
[Sonra](#)

Gwen Cassidy'nin bir erkeğe ihtiyacı vardı. Çaresizce.

O da olmazsa, bir sigarayla yetinecekti. *Tanrım, hayatımdan nefret ediyorum*, diye düşündü. *I artık kim olduğumu bile bilmiyorum.*

Tur otobüsünün kalabalığına göz gezdiren Gwen derin bir nefes aldı ve kolunun altındaki nikotin bandını ovuşturdu. Bu fiyaskodan sonra bir sigarayı hak etmişti, değil mi? Ancak, bu korkunç otobüsten kaçmayı ve bir paket bulmayı başarsa bile, bir tane içerse aşırı doz nikotinden ölebileceğinden korkuyordu. Bant onu titrek ve hasta hissettiriyordu.

Belki de işi bırakmadan önce kiraz toplayıcısını bulana kadar beklemeliydi, diye düşündü. Şu anki ruh haliyle onları bala üşüşen sinekler gibi kendine çekmiyordu. Karşılaştığı her erkeğe hırlayıp dururken bekaretini en iyi şekilde sunması pek mümkün değildi.

Çatlamış koltuğa yaslandı, otobüs bir yere çarptığında yüzünü buruşturdu. çukura girdi ve koltuğun tel gibi kıvrımlarının kürek kemiğine batmasına neden oldu. Yağmur yağdığında kapalı kalmayan, aksi takdirde de açık kalmayan, tıkırdayan pencerenin ötesindeki Loch Ness'in pürüzsüz, gizemli, arduvaz grisi yüzeyi bile ilgisini çekmeyi başaramadı.

"Gwen, kendini iyi hissediyor musun?" Bert Hardy koridorun karşısından nazikçe sordu.

Gwen, kendi Brad Pitt'ini cezbetmek için pahalı bir şekilde eğimli hale getirilmiş Jennifer Aniston saçaklı kaküllerinin arasından Bert'e baktı, Şu anda, sadece burnunu gıdıklıyor ve onu rahatsız ediyorlardı. Bir hafta önce tura başladıklarında Bert gururla ona yetmiş üç yaşında olduğunu ve seksin hiç bu kadar iyi olmadığını söylemişti (bunu yeni evlendiği tombul kadının elini okşarken söylemişti,

ve kızaran gelin Beatrice). Gwen kibarca gülümseyerek onları tebrik etmiş ve bu hafif ilgi gösterisinden sonra, sevecen çiftin en sevdiği "Amerikalı genç kız" haline gelmişti.

"Ben iyiyim, Bert," diye güvence verdi ona, beyaz deri elbise ayakkabıları ve ekose çoraplarıyla acı verici bir şekilde çatışan limonlu polyester gömleği ve golf turpu yeşili pantolonu nereden bulduğunu merak ediyordu. Gökkuşağı takımını tamamlayan kırmızı yün hırka, göbeğinin üzerine özenle iliklenmişti.

"Pek iyi görünmüyorsun canım," diye söylendi Beatrice, yumuşak gümüşü mavi buklelerinin üzerindeki geniş kenarlı hasır şapkasını düzeltirken. "Solungaçların biraz yeşil."

"Sadece sarsıntılı bir yolculuk, Beatrice."

Bert kararlı bir şekilde, "Köye varmak üzereyiz ve gezmeye çıkmadan önce bizimle bir şeyler yemelisin," dedi. "Şu evi görebiliriz, hani şu büyücü Aleister Crowley'nin eskiden yaşadığı evi. Perili olduğunu söylüyorlar," diye sır verdi gür beyaz kaşlarını oynatarak.

Gwen kayıtsızca başını salladı. İtiraz etmenin boşuna olduğunu biliyordu, çünkü Beatrice'in ona acımış olabileceğinden şüphelenmesine rağmen, Bert onun "eğlenmesini" sağlamaya kararlıydı. Bu saçma maceraya asla atılmaması gerektiğini anlaması sadece birkaç gününü almıştı.

Ama Sante Fe, New Mexico'daki evinde, Allstate Sigorta Şirketi'ndeki odasının penceresinden dışarı bakarken, 9.827 dolar değerinde şaşırtıcı bir tazminat biriktirmeyi başaran bir başka mağdur sigortalı ile tartışıyordu. Arka tamponunda sadece 127 dolarlık bir hasara neden olan bir kazanın kayropratik faturaları, İskoçya'da - ya da başka bir yerde - olma fikri karşı konulmazdı.

Bu yüzden bir seyahat acentesinin onu İskoçya'nın romantik Highlands ve Lowlands bölgelerinde on dört günlük bir turun tam da ihtiyacı olan şey olduğuna ikna etmesine izin verdi, hem de 999 dolarlık kelepir bir fiyata. Fiyat kabul edilebilirdi; sadece Bu kadar düşüncesizce bir şey yapma düşüncesi dehşet vericiydi ve tam da hayatını sarsmak için ihtiyacı olan şeydi.

İskoçya'da bin dolar karşılığında on dört gün geçirmenin yaşlılar için bir otobüs turu olması *gerektiğini* bilmeliydi. Ama hayatının sıkıcılığından ve boşluğundan kaçmak için o kadar çıldırmıştı ki, seyahat planına üstünkörü bir göz atmış ve olası seyahatlerini hesaba katmamıştı yoldaşlar ikinci bir düşünce.

Yaşları altmış iki ile seksen dokuz arasında değişen otuz sekiz yaşlı vatandaş sohbet etti, güldü ve her yeni köy/pub/bowel hareketini sınırsız bir coşkuyla benimsedi ve eve döndüklerinde kart oynayacaklarını ve yaşlı ve kıskanç arkadaşlarına bitmek bilmeyen anekdotlar. Onlarla birlikte seyahat eden yirmi beş yaşındaki bakire hakkında ne gibi hikâyeler anlatacaklarını merak ediyordu.

Kirpi gibi dikenli mi? Hayatındaki ilk gerçek tatile çıkarken sigarayı bırakmaya çalışacak ve aynı zamanda bekaretinden kurtulmaya çalışacak kadar aptal mı?

İç çekti. Son sınıflar gerçekten de çok tatlıydı ama onun aradığı şey tatlı değildi.

Tutkulu, yürek hoplatan bir seks arıyordu. Aşağı ve kirli, vahşi, terli ve ateşli bir seks.

Son zamanlarda adını bile koyamadığı bir şey için acı çekiyordu. 10. Krallık'ı ya da en sevdiği aşıklar macerası *Ladyhawke*'i izlediğinde onu huzursuz ve endişeli yapan bir şey. Hâlâ hayatta olsaydı, annesi, ünlü fizikçi Dr. Elizabeth Cassidy. Ona göre bu, genlerine programlanmış biyolojik bir dürtüden başka bir şey değildi.

Annesinin izinden giden Gwen fizik okumuş, ardından doktorasını tamamlarken kısa bir süre Triton Corp. şirketinde araştırma asistanı olarak çalışmıştı (Büyük İsyân Uyumunu onu Allstate'e yerleştirmeden önce). Bazen, kafası denklemlerle dolup taşığında, annesinin haklı olup olmadığını, yaşamdaki her şeyin genetik programlama ve bilimle açıklanıp açıklanamayacağını merak ederdi.

Ağızına bir parça sakız atan Gwen pencereden dışarı baktı. Kiraz toplayıcısını bu otobüste bulamayacağı kesindi. Önceki köylerde de en ufak bir başarı elde edememişti. Bir an önce bir şeyler yapmalıydı, çünkü yapmazsa eve döndüğünde geldiğinden farklı olmayacaktı ve açıkçası bu düşünce hiç tanımadığı bir adamı baştan çıkarma fikrinden daha korkutucuydu.

Otobüs sarsılarak durdu ve Gwen öne doğru savruldu. Ağızını önündeki koltuğun metal çerçevesine çarptı. İri yarı, kel otobüs şoförüne öfkeli bir bakış fırlattı ve yaşlı insanların nasıl olup da her zaman Kendisi asla yapamazken, onlar aniden durmayı bekliyorlardı. Kırılgan kemikleriyle daha mı temkinliydi? Koltuklara daha iyi mi bağlanmışlardı? Yaşlı ve iri yarı şoförle işbirliği mi yapıyorlardı? Sırt çantasından pudra kâğıdını çıkardı ve alt dudağının şiştiğinden emin oldu.

Belki bu bir erkeği baştan çıkarır, diye düşündü, Bert ve Beatrice'i otobüsten inip güneşli sabaha kadar itaatkâr bir şekilde takip ederken biraz daha dışarı çıkardı. Enayi dudakları: Erkekler dolgun dudaklara takılmıyor muydu?

Nazik adam onun koluna girdiğinde, "Yapamam, Bert," dedi. "Bir süre yalnız kalmam gerekiyor," diye ekledi özür dileyerek.

"Dudağın yine mi şişti canım?" Bert kaşlarını çatı. "Emniyet kemerini takmıyor musun? İyi olduğuna emin misin?"

Gwen ilk iki soruyu duymazdan geldi. "Ben iyiyim. Sadece biraz yürüyüşe çıkmak ve düşüncelerimi toplamak istiyorum," dedi ve Beatrice'in şapkasının geniş siperliğinin altından, birden fazla kız evlattan sağ kurtulmuş bir kadının sinir bozucu yoğunluğuyla ona bakıyordu.

Beatrice, Bert'i hanın ön merdivenlerine doğru itti. "Sen git, Bertie," dedi yeni kocasına. "Biz kızlar biraz sohbet etmeliyiz."

Kocasını şirin, saz çatılı handa gözden kaybolurken, Beatrice Gwen'i taş bir banka götürdü ve yanına çekti.

"Tam sana göre bir adam var, Gwen Cassidy," dedi Beatrice.

Gwen'in gözleri büyüdü. "Aradığım şeyin bu olduğunu nereden biliyorsun?"

Beatrice gülümsedi, peygamber çiçeği mavisi gözleri tombul yüzünde kırışıyordu. "Beatrice'i dinle canım: Tedbiri elden bırakma. Senin yaşında olsaydım ve senin gibi görünseydim, gittiğim her yerde bom-bomumu sallardım."

"Bom-bom mu?" Gwen'in kaşları kalktı.

"Petunia, canım. Ganimet, arkada," dedi Beatrice göz kırparak. "Oraya git ve kendine bir erkek bul. Seni sürükleyerek seyahatini mahvetmemize izin verme. Etrafında bizim gibi yaşlılara ihtiyacın yok. Senin ayaklarını yerden kesecek genç bir adama ihtiyacın var. Ve seni uzun bir süre onlardan uzak tutacak.
bir süre," dedi anlamlı bir şekilde.

"Ama bir erkek bulamıyorum, Beatrice." Gwen sinirli bir nefes verdi. "Aylardır kiraz toplayıcıyı arıyorum-"

"Cherry... *Oh!*" Beatrice'in pembe yün ve incilerle kaplı yuvarlak omuzları kahkahalarla sarsıldı.

Gwen yüzünü buruşturdu. "Oh, Tanrım, ne kadar utanç verici! Bunu söylediğime inanamıyorum. Yaşayan en yaşlı kişi ben olduğum için aklımda ona böyle seslenmeye başladım... şey-"

Beatrice bir kahkaha daha atarak, "Bakire," diye yardımcı oldu. "Mm-hmm."

"Senin gibi genç ve güzel bir kadının memleketinde bir erkeği yok mu?"

Gwen iç çekti. "Geçtiğimiz altı ay içinde bir *sürü* erkekle çıktım..." Sustu. Önde gelen ebeveynleri Mart ayında Hong Kong'daki bir konferanstan dönerken bir uçak kazasında öldükten sonra Gerçek bir randevu makinesiydi. Tek akrabası olan baba tarafından büyükbabası Alzheimer hastasıydı ve onu uzun zamandır tanımıyordu. Son zamanlarda Gwen kendini son Mohikan gibi hissediyor, etrafta dolaşıyor, ev diyebileceği bir yer arıyordu.

"Ve?" Beatrice dürttü.

"Ve ben bakire değilim çünkü olmaya çalışıyorum," dedi Gwen huysuzca. "İstediğim gibi bir erkek bulamıyorum ve sorunun bende olduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de çok fazla şey bekliyorum. Belki de var olmayan bir şeyi bekliyorumdur." Gizli korkusunu dile getirmişti. Belki de büyük tutku sadece bir rüyaydı. Son birkaç ayda yaptığı onca öpüşmeden sonra bir zamanlar arzusun üstesinden gelmişti. Annesiyle babası arasında kesinlikle büyük bir tutku yaşanmamıştı. Düşünecek olursa, bir sinema ya da kitap dışında büyük bir tutku gördüğünden de emin değildi.

"Ah, canım, öyle düşünme!" Beatrice haykırdı. "Umudunu yitirmek için çok genç ve güzelsin. Bay Doğru'nun ne zaman geleceğini asla bilemezsin. Bana bir baksana," dedi kendini küçümseyen bir kahkahayla. "Tepenin üzerinde, kilolu, azalan erkek pazarında, kendimi bir kadın olmaya bırakmışım.

Dul. Yıllardır yalnızdım, sonra güneşli bir sabah Bertie'm Elm Sokağı'nda kızlarla her Perşembe kahvaltı ettiğimiz küçük lokantaya girdi ve ona sirkteki şişman kadının takla atmasından daha çok aşık oldum. Yeniden genç bir kız gibi hayallere daldım, saçlarımla oynadım ve"-kızardı-"Victoria's Secret'tan birkaç şey bile aldım." Sesini alçalttı ve göz kırptı. "Son derece saygın beyaz sütyen ve külotlar artık işe yaramadığında ve kendinizi pembe, lila, limon yeşili ve benzerlerini satın alırken bulduğunuzda aklınızda hanky-panky olduğunu bilirsiniz."

Gwen boğazını temizledi ve beyaz atletinin içinden leylak rengi sütyeninin görünüp görünmediğini merak ederek rahatsızca kıpırdandı. Ama Beatrice hiç oralı değildi, sohbet ediyordu.

"Ve size söyleyeyim, Bertie kesinlikle bir erkekte istediğimi düşündüğüm şey değildi. Her zaman basit, dürüst, çalışkan erkeklerden hoşlandığımı düşünürdüm. Bertie'm gibi tehlikeli bir adamla birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti. Gülümsemesi şefkatli ve hülyalı bir hal aldı. "Emekli olmadan önce otuz yıl boyunca CIA'de çalıştı. Bazı hikâyelerini dinlemelisin. Heyecan verici, kesinlikle *heyecan verici*."

Gwen ağzı açık kaldı. "Bertie CIA'den miydi?" *Rainbow Bertie* mi?

"Paketin içindekileri ambalajına bakarak değerlendiremezsin, tatlım." Beatrice onun yanağını okşayarak şöyle dedi. "Ve bir tavsiye daha: Onu vermek için çok acele etme, Gwen. Buna değecek bir adam bul. Sabahlara kadar konuşmak isteyeceğin, gerektiğinde tartışabileceğin ve sana dokunduğunda içini cız ettirecek bir adam bul."

"Cızırtı mı?" Gwen şüpheyle tekrarladı.

"Güven bana. Doğru zaman geldiğinde anlayacaksın," dedi Beatrice gülümseyerek. "Bunu hissedeceksin. Ondan uzaklaşamayacaksın." Söyleyeceğini söylediği için tatmin olan Beatrice, Gwen'in yanağına pembe dudaklı bir öpücük kondurdu, sonra ayağa kalktı, kazağını kalçalarının üzerinde düzeltti ve neşeyle boyanmış hanın içinde kayboldu. Gwen düşünceli bir sessizlik içinde onun geri çekilişini izledi.

Altmış dokuz yaşında ve elli kilo kadar fazla olan Beatrice Hardy kendine güvenerek yürüyordu. Yarı boyundaki bir kadının zarafetiyle süzülüyor, geniş poposunu sallıyor ve göğüs dekoltesini sakın bir şekilde sergiliyordu.

Aslında çok güzelmiş gibi yürüyordu.

Değerli. Hmph!

Bu noktada, Gwen Cassidy sert bir Viagra dozuna ihtiyaç duymayan bir erkeğe razı olurdu.

* * * * *

Gwen tırmandığı küçük kayalık dağın tepesinde dinlenmek için durakladı. Oteldeki odasına saat dörtten önce giriş yapamayacağını öğrendikten ve en yakın dükkâna girip bir paket -artık söylemediği- o kelimedenden almamaya kararlı olduktan sonra, sırt çantasını ve bir elmayı kapıldığı gibi iç gözlemsel bir yürüyüş için tepelere doğru tırıs kalkmıştı. Loch Ness'in yukarısındaki tepeler taş çıkıntılarıyla doluydu ve bir grup Üzerinde durduğu kayalıklar neredeyse yarım mil boyunca uzanıyor, hızla yükselen tepeler ve sivri uçlu vadilerle alçalıyordu. Zorlu bir tırmanıştı ama uzun süre otobüsün bayat havasında tıkalı kaldıktan sonra egzersiz yapmak hoşuna gitmişti.

İskoçya'nın çok güzel olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Alıç tarlalarından usulca geçti, dikenli devedikenlerinin arasından geçti, üvez ağacının parlak kırmızı meyvelerine hayranlıkla bakmak için durakladı ve birkaç dikenli yeşil atı tekmeledi.

Yere düşmeleriyle sonbaharı müjdeleyen kestaneler. Mor-pembe fundalıklardan oluşan bir yamaçla yükselip karışan çapraz yapraklı fundalıkları seyrederek uzun süre durmuştu. O ve narin bir kızıl geyik, otladıkları ormanlık açıklıktan geçerken birbirlerini ürkütmüşlerdi.

Yemyeşil çayırarda ve kayalık tepelerde yükseldikçe üzerine huzur çökmüştü. Çok altında, Loch Ness yirmi dört mil uzunluğunda, bir milden fazla genişliğinde ve yer yer bin fit derinliğinde uzanıyordu ya da otobüste okuduğu broşür öyle diyordu.

Torflu ve hafif asitli içeriği nedeniyle kışın donardı. Göl, bulutsuz gökyüzünün altında parıldayan kocaman gümüşü bir aynaydı. Neredeyse tepe noktasına ulaşan güneş, yaklaşan öğle vaktini işaret ediyordu ve teninde nefis bir his uyandırıyordu. Hava son birkaç gündür alışılmadık derecede sıcaktı ve o da bundan faydalanmayı planlıyordu.

Düz bir kayanın üzerine uzandı ve güneş ışığını içine çekerek gerindi. Grubunun ertesi sabah yedi buçuğa kadar köyde kalması planlanmıştı, bu yüzden dinlenmek ve eğlenmek için bolca zamanı vardı cehennemden gelen tur otobüsüne tekrar binmeden önce doğa. Burada, dağ eteklerinde hiçbir zaman uygun bir aday bulamayacak olsa da, en azından çalan telefonlar, diğer ucunda öfkeli sigortalılar ve ona meraklı bakışlar fırlatan yaşlılar yoktu.

Onun hakkında dedikodu yaptıklarını biliyordu; yaşlılar *her şey* hakkında konuşurdu.

Birbirlerine sarıldıkları onca zamanı telafi ettiklerinden şüpheleniyordu. Gençken, ileri yaşlarının dokunulmazlığına sığınarak konuşurlardı. Kendini kıdemli dokunulmazlığı dört gözle beklerken buldu. Değişiklik olsun diye tam olarak ne düşündüğünü söylemek ne büyük bir rahatlama olacaktı.

Peki sen ne dersin, Gwen?

"Yalnızım," diye mırıldandı usulca. "Yalnız olduğumu ve her şey yolundaymış gibi davranmaktan bıktığımı söyleyebilirim."

Heyecan verici bir şeyler olmasını nasıl da diliyordu!

Bir şeyler *yapmaya* çalıştığı tek seferde kendini yaşlılar otobüs turunda bulduğunu fark etti. Bununla yüzleşebilirdi, kuru, olaysız ve yalnız bir hayat yaşamaya mahkumdu.

Gözleri parlak ışıklara karşı kapalıydı, güneş gözlüklerini almak için el yordamıyla sırt çantasını aradı ama mesafeyi yanlış hesapladı ve çantayı kayaya çarptı.

Birkaç dakika boyunca gevşek taşların şangırtısı arasında zıpladığını, sonra uzun süren bir sessizlik ve nihayet sert bir gümbürtü duydu. Saçaklı perçemini bir kulağının arkasına sıkıştırarak, nereye düştüğünü görmek için doğruldu. Kadın

Kayadan yuvarlanıp bir dereye düştüğünü ve dar, yasaklayıcı bir uçurumun dibine indiğini fark edince dehşete kapıldı.

Açıklığın kenarına doğru ilerledi ve dikkatle baktı. Yamaları çantasındaydı ve kendisini rahatlatacak bir şey olmadan kesinlikle düşünmeyen bir kadın olarak kalması beklenemezdi. Kayalık yarığın derinliğinin yirmi beş ila otuz fitten fazla olmadığını ölçerek, onu geri alabileceğine karar verdi.

Başka seçeneği yoktu; peşinden aşağı inmek *zorundaydı*.

Kendini uçurumun kenarından aşağı bırakarak tutunacak bir yer aradı. O sabah giydiği yürüyüş botlarının sağlam, kavrayıcı tabanları inişi biraz daha kolaylaştırmıştı; ancak kaba taşlar çıplak bacaklarını sıyırdıkça, keşke o sıralar moda olan haki renkli Abercrombie & Fitch şortu yerine kot pantolon giyseym diye düşündü. Dantelli beyaz atleti yürüyüş için rahattı ama beline bağladığı solmuş kot düğmeli bluz bacaklarına dolanmaya devam ediyordu, bu yüzden bir an durup çözdü ve sırt çantasının üzerine düşmesine izin verdi. Aşağıya ulaştığında, tekrar yukarı tırmanmadan önce onu çantasına sokacaktı.

Yavaş ve yorucu bir yolculuktan ama hayatının yarısı o çantadaydı ve tartışmasız en iyi yarısı da buydu. Kozmetik ürünleri, saç fırçası, diş macunu, diş ipi, külot ve

Bavulunun kaybolması ihtimaline karşı yanında olmasını istediği birçok eşya daha vardı. İtiraf et *Gwen, diye düşündü, bu çantayla haftalarca yaşayabilirsin.*

İnerken güneş omuzlarına vuruyordu ve terlemeye başlamıştı. Güneşin o anda doğrudan o çatlağa vurması gerektiğini düşündü sinirli bir şekilde. Yarım saat önce ya da sonra gelseydi, oraya giremezdi.

Dibe yaklaşırken ayağı kaydı ve istemeden çantasını tekmeleyerek dar yarığın dibine sıkıca sıkıştırdı. Gözlerini kısarak güneşe baktı ve mırıldandı: "Hadi ama, burada sigarayı bırakmaya çalışıyorum, bana her an yardım edebilirsin."

Son birkaç adımda kendini aşağıya bırakarak bir ayağını yere koydu. İşte oldu. Başarmıştı. Dar alanda geri dönecek kadar yer yoktu ama oradaydı.

Gwen diğer ayağını da indirerek düğmelerini ilikledi ve parmaklarını çantasının askısına doğru uzattı.

Zemin ayaklarının altından kayıp gittiğinde, bu o kadar ani ve beklenmedik bir şeydi ki, yarığın kayalık dibine dalmadan önce nefes almaya bile vakti olmamıştı. Korkunç birkaç saniye boyunca düştükten sonra öyle bir kuvvetle yere çakıldı ki, çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava boşaldı.

Nefes almak için çabalarken, yattığı yerde üzerine ezilmiş kaya ve toprak yağdı. Yaralanmaya ek olarak, sırt çantası da peşinden delikten düştü ve omzuna çarparak yuvarlandı.

Karanlık. Sonunda hırıltılı bir nefes almayı başardı, ağzındaki saç ve kiri tükürdü ve hareket etmeye çalışmadan önce zihinsel olarak durumunu değerlendirdi.

Sert bir şekilde düşmüştü ve tepeden tırnağa yara bere içindeydi. Pürüzlü açıklıktan içeri dalarken panikle kendini tutmaya çalıştığı için elleri kanıyordu ama neyse ki herhangi bir kemiği kırılmış gibi görünmüyordu.

Zekice başını çevirdi ve içinden düştüğü deliğe baktı. İnatçı bir güneş ışığı üzerine süzüldü.

Panik yapmayacağım. Ama delik başının çok üstündeydi. Daha da kötüsü, tırmanışı sırasında başka hiçbir yürüyüşçüye rastlamamıştı. Boğuk sesle bağırırsa da asla bulunamayabilirdi. Gergin bir ürpertiden sıyrılarak karanlığa baktı. Bir duvarın gölgeli karanlığı birkaç metre ötede belirdi. metre uzaktaydı ve uzaktan gelen hafif su sesini duyabiliyordu. Belli ki bir tür yeraltı mağarasına düşmüştü.

Ancak broşürde Loch Ness yakınlarındaki mağaralardan hiç bahsedilmiyordu.

Üzerinde yattığı şeyin kaya ya da toprak olmadığını fark ettiğinde tüm düşünceleri aniden sona erdi. Ani düşüşle sersemlediği için doğal olarak bir mağaranın sert zeminine düştüğünü sanmıştı. Ama sert olmasına rağmen kesinlikle soğuk değildi. Daha ziyade sıcaktı. Ve birkaç dakika öncesine kadar buraya hiç güneş ışığı girmediği düşünülürse, bu serin ve nemli mağarada bir şeyin sıcak olma ihtimali neydi?

Yutkundu, tamamen hareketsiz kaldı, aslında bakmadan neyin üzerinde yattığına karar vermeye çalıştı.

Kalça kemiğiyle dürttü. Hafifçe eğildi ve toprak gibi hissetmedi. *Hasta olacağım, diye düşündü. Bir insan gibi hissettiriyor.*

Eski bir mezar odasına mı düşmüştü? Ama o zaman kemiklerden başka bir şey olmaz mıydı? Daha fazla hareket etmeyi düşünürken, güneş tepe noktasına ulaştı ve parlak bir güneş ışığı düştüğü yeri yıkadı.

Tüm cesaretini toplayarak kendini aşağı bakmaya zorladı.

Gwen çığlık attı.

Bölüm 2

[İçindekiler](#) -Önce

[|Sonra](#) Bir cesedin üzerine düşmüştü. Rahatsız etmediği düşünülürse. ölmüş olabilir. *Ya da*, diye endişelendi, *belki de düştüğümde onu öldürmüştümdür.*

Çılgılık atmayı bırakmayı başardığında, kendini yukarı ittiğini ve avuçlarını onun göğsüne dayayarak üzerine bindiğini fark etti. Göğsünün değil, *onun* göğsünün farkına vardı. Altındaki hareketsiz figür inkar edilemez bir şekilde erkekti.

Günahkar erkek.

Ellerini çekti ve şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti.

Buraya nasıl gelmiş olursa olsun, eğer ölmüşse, ölümü oldukça yakın bir zamanda gerçekleşmişti. Mükemmel durumdaydı ve -elleri göğsüne gittisiydik. Profesyonel bir futbolcunun yontulmuş fiziğine sahipti; geniş omuzları, kaslı pazuları ve karın kasları vardı. Altındaki kalçaları zayıf ve güçlüydü. Çıplak göğsünde garip sembollerin dövmeleri vardı.

Göğsündeki ani sıkışıklığı hafifletmek için yavaş ve derin nefesler aldı. Dikkatle öne doğru eğilerek, vahşice güzel bir yüze baktı. Onunki, kadınların karanlık, erotik fantezilerde hayalini kurdukları ama *gerçekte* var olmadığını bildikleri türden baskın bir erkeklikti. Siyah kirpikler, kemerli kaşların ve ipeksi bir şekilde dökülen uzun siyah saçların altında altın tenini süpürüyordu. Onun Çenesi mavi-siyah gölge sakalla tozlanmıştı; dudakları pembe, sıkı ve şehvetli bir şekilde dolgundu. Parmağını dudaklarına dokundurdu, sonra hafif bir sapkınlık hissetti, bu yüzden sadece hayatta olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi yaptı ve onu salladı, ama cevap vermedi. Eliyle burnunu kavradığında yumuşak bir nefes nefese olduğunu hissederek rahatladı. *Tanrı'ya şükür ölmemişti.* Onu bu kadar çekici bulduğu için kendini daha iyi hissetti. Avucunu göğsüne götürdüğünde, güçlü kalp atışları onu daha da rahatlatı. Çok hızlı atmamasına rağmen

sık sık, en azından öyleydi. Derin bir bilinç kaybı yaşıyor olmalı, belki de komada, diye karar verdi. Hangisi olursa olsun, ona yardım edemezdi.

Bakışları tekrar deliğe yöneldi. Onu uyandırmayı başarsa ve sonra omuzlarına çıksa bile, yine de deliğin ağzına yaklaşamayacaktı. Güneş ışığı yüzüne vuruyor, ona çok yakın ama bir o kadar da imkânsız derecede uzak bir özgürlükle alay ediyordu ve yeniden ürperdi. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye mırıldandı.

Bilinci yerinde olmamasına ve hiçbir işe yaramamasına rağmen bakışları tekrar aşağıya kaydı. Öyle bir canlılık yayıyordu ki, durumu onu şaşırttı. Bilincinin kapalı olmasına üzüldü mü yoksa rahatladı mı, karar veremedi. Bu görünüşüyle kesinlikle bir çapkındı, tam da içgüdüsel olarak uzak durduğu türden bir adamdı. Etrafı bilim adamlarıyla çevrili olarak büyüdüğü için onun gibi erkeklerle deneyimi vardı. Gold's Gym'den çıkarken onun gibi bir adamla karşılaştığı nadir durumlarda, arabasında güvende olduğu için minnettar bir şekilde aval aval bakmıştı. Bu kadar çok testosteron onu tedirgin ediyordu. Sağlıklı olması mümkün değildi.

Olağanüstü kiraz toplayıcısı. Bu düşünce onu hazırlıksız yakaladı. Utanarak kendini azarladı, çünkü adam yaralıydı ve kendisi onun üzerinde oturmuş şehvet dolu şeyler düşünüyordu. Bir tür hormon dengesizliği geliştirmiş olabileceği ihtimalini düşündü, belki de şımarık küçük yumurtaların bolluğu.

Adamın göğsündeki desenlere daha yakından baktı ve içlerinden birinin bir yarayı gizleyip gizlemediğini merak etti. Daha önce gördüğü hiçbir dövmeyle benzemeyen bu garip semboller, avuçlarındaki sıyrıklardan akan kanla lekelenmişti.

Gwen birkaç santim geriye yaslandı, böylece göğsüne bir güneş ışığı yayıldı. Onu incelerken tuhaf bir şey oldu: parlak renkli desenler gözlerinin önünde bulanıklaştı, belirsizleşti, sanki soluyorlarmış gibi, sadece kanının çizgilerini kaslı göğsünde bırakıyorlardı. Ama bu mümkün değildi...

İnkâr edilemez bir şekilde birkaç sembol tamamen ortadan kaybolurken Gwen gözlerini kırptırdı. Birkaç dakika içinde hepsi gitmiş, sanki hiç olmamışlar gibi yok olmuşlardı.

var.

Şaşkınlıkla adamın yüzüne baktı ve hayretle nefesini içine çekti.

Gözleri açıldı ve onu izliyordu. Gümüş ve buz parçaları gibi parıldayan gözleri dikkat çekiciydi, uykulu gözlerinde bir parça eğlence ve belirgin bir erkeksi ilgi vardı. Uyanmanın zevkini uzatan bir kedinin kendini beğenmiş zarafetiyle vücudunu onunkinin altına uzattı ve fiziksel olarak uyanmış olmasına rağmen, onun da uyandığından şüphelendi, Zihinsel keskinliği tam olarak yerinde değildi. Gözbebekleri büyük ve karanlıktı, sanki yakın zamanda bir muayene için gözlerini büyütmüş ya da bir ilaç almış gibiydi.

Tanrım, bilinci yerinde ve ben ona sarılıyorum! Adamın ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu ve bunun için onu suçlayamazdı. Sevgilisinin üzerine binmiş bir kadın kadar yakın bir pozisyondaydı, dizleri kalçalarının her iki yanında, avuç içleri onun kaya gibi sert karnına dayanmıştı.

Kadın gerildi ve adamın üzerinden atlamaya çalıştı ama adamın elleri kadının kalçalarına kenetlendi ve onu orada sabitledi. Konuşmadı, sadece sabitlendi ve ona baktı, gözleri takdirle göğüslerinde oylanmak için düştü. Ellerini çıplak kalçalarından yukarı kaydırırken, bu sabah şortunu giydiği için ciddi bir pişmanlık duydu. Altında sadece leylak rengi bir tanga vardı ve parmakları şortun etekleriyle oynuyordu, tehlikeli bir şekilde içeri kaymaya çok yakındı.

Ağırlaşmış bakışları, yeni uyanmış olmasıyla ilgisi olmayan bir durgunluğu yansıtıyordu ve aklında ne olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. *Fakat Bu güvenli bir kiraz toplayıcısı değil,* diye düşündü Gwen, her an daha da endişelenerek. *Bu adam bir kiraz ağacı kesicisine benziyordu.*

"Bak, ben de tam senden inmek üzereydim," diye geveledi. "Üzerine oturmayı planlamamıştım. Delikten düştüm ve senin üzerine geldim. Yürüyüş yapıyordum ve yanlışlıkla sırt çantamı bir yarıktan aşağı düşürdüm.

Onu kurtarınca altımdaki toprak çöktü ve işte buradayım. Bu arada, üzerine düşmem seni neden uyandırmadı?" Daha da önemlisi, diye düşündü, ne zamandır uyanıktı? Birkaç sapkın hissi yakaladığını bilecek kadar uzun süre mi?

Büyüleyici gözlerinde şaşkınlık titreşiyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"Ben de ilk uyandığımda genellikle halsiz olurum." Güven verici bir ses tonu kullanmaya çalıştı.

Adam kalçalarını oynatarak ona kendisi gibi uyanmadığını hatırlattı. Altında bir şeyler oluyordu ve onun geri kalanı gibi, bu da yüzünüzdeki erkekti.

Ona gülümsediğinde, düzgün, beyaz dişleri ve çenesindeki hafif yarık ortaya çıktığında, beyninin akıllı kararlar veren kısmı eridi. Sıcak bir yaz gününde havuz kenarına bırakılmış çikolatalı şekerlemeler. Kalbi hızla çarptı, avuç içleri nemli hissetti ve dudakları aniden kurudu. Bir an için rahatlamaktan başka bir şey hissedemeyecek kadar sersemlemişti. Demek *bu* akılsız bir cinsel çekimdi. *Gerçekten de vardı!* Tıpkı filmlerdeki gibi!

Onu göğsüne doğru çekip iki eliyle poposunu kavradığında ve leğen kemiğini onunkine dayadığında rahatlaması endişeyle bastırıldı. Yüzünü onun saçlarına gömdü ve yukarı doğru iterek ona süründü. zarif ve güçlü bir hayvan gibi. Akli başında olamayacak kadar yoğun bir arzu dalgasına verdiği istemsiz bir tepkiyle nefesi kesildi. Duygular içinde boğuluyordu: adamın kollarının sahiplenici eziciliği, testosteron yüklü erkek kokusu, dişleriyle kulağının memesini yakaladığında gölge sakalının yanağına yaptığı şehvetli sıyrık ve *ah*
-Kalçalarının o çılgın erotik ritmi.

Poposunu sıktı, yoğurdu ve okşadı, sonra bir eli yukarı doğru kayd, omurgasının kalçalarıyla birleştiği çukurun üzerinde lezzetli bir şekilde oyalandı, başının arkasını avuçlayıp onu yönlendirene kadar yukarı doğru ilerledi dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

"İyi sabahlar, İngiliz," dedi, dudaklarından bir nefes uzakta. Sözcükler, çok fazla viski ve turba dumanı yüzünden sertleşmiş gibi görünen kalın bir brogue ile söylenmişti.

"Bırak beni," diyerek yüzünü adaminkinden uzaklaştırmayı başardı. Adam ereksiyonunu kızın kalçalarının arasına iyice yerleştirmişti ve sert bir el kızın bacaklarının arasında geziniyordu.

Dibi onu tam da istediği yerde kilitli tutuyordu. Şortunun hafif kumaşından taş gibi sert ve ateşliydi. Doğanın bir kadına bahşettiği en mükemmel noktaya ustalıklarla bastırıldı ve Gwen bir iniltiyi kamufle etmek için öksürdü. Eğer ona o ukala vuruşlardan birkaç tane daha yaparsa, kirazını bile feda etmeden ilk gerçek orgazmını yaşayabilirdi.

"Öp beni," diye mırıldandı kulağına. Dudakları boynunu kavradı; dili tembel bir şehvetle teninin tadına baktı.

"Seni öpmüyorum. Uyandığında beni üzerinde bulduğunda nasıl yanlış bir izlenime kapıldığını anlayabiliyorum ama sana üzerine düşmek istemediğimi söylemişim. Bu bir kazaydı." *Ah, öp onu, Gwen, diye haykırdı yüzlerce şımarık yumurta. Kapa çeneni, diye azarladı. Onu tanımıyoruz bile ve birkaç dakika öncesine kadar öldüğünü sanıyorduk. Bir ilişkiye böyle başlanmaz.*

Kim ilişki istiyor? Kisskisskiss! Bekleyen bebekleri ısrar etti.

"Güzel kız, öp beni." Aç, ağzı açık bir öpücük kondurdu Köprücük kemiği ile boğazının tabanı arasındaki hassas bölge. Dişleri kızın teninde nazikçe kapandı, dili kızın omurgasına ürperti göndererek oyalandı. "Ağzıma."

Kadifemsi darbeler meme uçlarını adamın göğsünde inciler gibi açarken ürperdi. "Uh-uh," dedi, çok fazla şey söylemek için kendine güvenmiyordu.

"Hayır mı?" Sesi şaşırmış gibiydi. Ve yılmamıştı. Bir yandan çenesinin altını dişlerken, bir yandan da elini kızın arkasındaki kıvrımların arasında gezdirdi.

"Hayır. Asla. *Olmaz.* Anladın mı? Ve elini kıcımdan çek," diye ciyaklayarak ekledi, adam tekrar sıktığında. "*Oooh.* Kes şunu!"

Tembelce, elini kalçalarından başına doğru kaydırıldı ve aradaki her santimi iyice okşama fırsatından yararlandı. İkisini de gömmek

Ellerini kızın saçlarında gezdirdi, kafa derisine yakın bir yerden kavradı ve gözlerine bakabilmek için başını hafifçe geriye çekti.

"*Ciddiyim.*"

Adam şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ama kızın şaşkınlığına rağmen bir centilmen olduğunu kanıtladı ve yavaşça elini bıraktı. Kadın onun üzerinden atladı.

Mağaranın zemininden birkaç metre yükseklikteki bir taş levhanın üzerinde yattıklarının farkında olmadan, yerde dizlerinin üzerine çöktü.

Sanki vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesilmiş gibi yavaşça oturdu.

Bakışlarını mağaranın içinde gezdirdi, sıırıslık olmuş bir köpeğın yağmurdan kurtulma gayretiyle başını salladı, sonra mağaranın içini ikinci kez baştan sona gözden geçirdi. Uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve gözlerini kıstı. Gwen, derin uykunun kafa karışıklığının onun zihnini terk ettiğı ana tanık oldu. Bakışlarındaki baştan çıkarıcı parıltı kayboldu ve kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. Hem şaşkın hem de kızgın bir ifadeyle ona baktı. "Buraya geldiğimi hatırlamıyorum," dedi suçlayıcı bir ifadeyle. "Ne yaptın sen? Beni buraya sen mi getirdin? Bu büyücülük mü, genç kız?"

Büyücülük mü? "Hayır," dedi aceleyle. "Sana söyledim, şu delikten içeri düştüm" - başparmağınđ güneş ışığının geldiğđ yöne doğru salladı - "ve sen zaten buradaydın. Senin üzerine düştüm. Buraya nasıl geldiğın hakkında hiçbir fikrim yok."

Soğuk bakışları sivri açıklıkta, levhanın etrafına saçılmış gevşek taş ve toprakta, kadının ellerindeki kanda ve dağınık durumunda gezindi. Bir anlık tereddütten sonra bunun makul bir hikâye olduğuna karar verir gibi oldu. "Eğer benim kişisel ilgimi çekmeye gelmediysen, neden bu kadar utanmazca giyindin?" dedi açıkça.

"Dışarısı sıcak olduğđ için olabilir mi?" diye karşılık verdi, şortunun eteklerini savunmacı bir tavırla çekştirerek. Şortu *o kadar da* kısa değildi. "Üzerinde pek bir şey yok gibi."

"Bir erkek için doğaldır. Bir kadının iç çamaşırını belinden kesmesi ve elbisesini çıkarması doğal değildir. Her erkek benim yaptığım varsayımı yapardı. Sen ahlaksızca giyinmişsin ve belime çok yakın bir şekilde sarılmışsın. Bir erkek ilk uyandığında, bazen birkaç dakika sürer düşünmeye başlamadan önce."

"Ben de ortalama bir erkeğin zekâsının devreye girmesi için birkaç yıl, belki de bir ömür geçmesi gerektiğini sanıyordum," dedi küçümseyerek. *Chemise? Pardösü?*

Homurdandı, başını tekrar salladı, o kadar şiddetliydi ki Baş ağrıyordu. "Neredeyim ben?" diye sordu.

"Bir mağarada," diye mırıldandı, ona karşı pek de hayırsever hissetmiyordu. Önce onunla seks yapmaya çalışmış, sonra kıyafetlerini aşışılarmıştı ve şimdi de sanki *ona* yanlış bir şey yapmış gibi davranıyordu. "*Ve sen de benden özür dilemelisin.*"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Uyandığımda üzerimde yarı çıplak bir kadın bulduğum ve onu tatmin etmemi istediğini düşündüğüm için mi? Hiç sanmıyorum. Ve ben basit biri değilim," diye azarladı. "Bir mağaradayım, canım. Bu mağara İskoçya'nın hangi bölgesinde bulunuyor?"

"Loch Ness yakınlarında. Inverness yakınlarında," dedi. Ondan birkaç adım uzaklaştı.

Rahatlamış bir nefes verdi. "Amergin adına, bu çok da büyük bir sorun değil. Evimden sadece birkaç gün uzaktayım ve çok da uzakta değilim."

Amergin? Fankle? Bu adama İngilizceyi kim öğretmişti? Kullandığı dil o kadar kalındı ki, ne dediğini çözmek için dikkatle dinlemesi gerekiyordu ve o zaman bile hepsi bir anlam ifade etmiyordu. Bu görkemli adam, zamanın durduğu, arabaların yirmi yaşında olduğu karanlık bir Highland köyünde büyümüş olabilir miydi? ve eski yöntemlere ve konuşma tarzına hala saygı duyuluyor muydu?

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldığında, belki de gerçekten bir şekilde yaralanmıştı ve mağarada dinleniyordu diye merak etti. Belki de kafasını çarpmıştı; onun bu yönünü keşfetmemişti. *Neredeyse tek parçan*

olmadığını düşündü. Gwen kaşlarını çattı, mağarada çok fazla yer kaplayan ve çok daha fazlasını kullanan karanlık, seksi adamla birlikte kendini savunmasız hissediyordu. oksijenden payını alıyordu. Kafa karışıklığı sadece onun huzursuzluğunu artırıyordu.

"Neden bana çıkış yolunu göstermiyorsun, dışarıda konuşabiliriz," diye teşvik etti. Belki de gün ışığında daha az çekici olurdu. Belki de onu bu kadar iri ve baş döndürücü derecede erkeksi gösteren sadece mağaranın loş, kapalı atmosferiydi.

"Buraya nasıl geldiğimle ilgili hiçbir şey yapmadığına yemin eder misin?"

Ellerini kaldırarak, "*Neden önce bana, sonra da kendine iyice bakmıyorsun?*" der gibi *bir hareket yaptı.*

"İşte bu," diye sözsüz azarlamasına katıldı. "Pek bir şey ifade etmiyorsun."

Bu yorumu bir yanıtla onurlandırmayı reddetti. Döşemeden kalktığında, ilk izleniminin aksine, bazı yaşlı turistler gibi modası geçmiş uzun ekose şortlar giymediğini fark etti. giymişti ama beline bağlanmış desenli bir kumaş parçası vardı. Kumaş dizlerinin üzerindeydi ve ayakları ile baldırları yumuşak botlarla kaplıydı. Ona bakmak için başını arkaya doğru eğdi ve kendisinden ne kadar uzun *olduğunu* görünce şaşırarak, "Boyun kaç?" diye sordu. Sesi korkmuş gibi çıktığında kendini tekmeleyebilirdi. Onun yanında duran çok az insan çok şey ifade ederdi. Onun gibi bir adamla asla ilişkiye girmeyecek olsa da, inanılmaz boyundan ve güçlü bir şekilde gelişmiş vücudundan etkilenmemek mümkün değildi.

Omuz silkti. "Ocaktan daha uzun."

"Ocak mı?"

Mağarayı dikkatle incelemeyi bıraktı ve ona baktı. "Sen gevezelik ederken nasıl düşünebilirim ki? Greathall'daki ocak Dageus ve ben büyümek için yarıştık." Yüzünde derin bir hüznün ifadesi belirdi. Dageus'tan bahsedilince yüzü asıldı. Bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı.

"Hiç yapmadı. Çok fazla ıskaladı." Parmağı ve başparmağıyla bir santimlik boşluğu gösterdi. "Babamdan daha uzunum ve *Ban Drochaid'deki* iki taştan daha uzunum."

"Ayakları kastetmiştim," diye açıkladı. Sıradan şeylerden bahsetmek onu bir nebze olsun sakinleştirmişti.

Bir an botlarına baktı ve hızlı hesaplamalar yapıyor gibi göründü.

"Unut gitsin. Anladım." Bir *buçuk metre, belki de daha uzun*. Ve en iyi gününde bile 1.80 boyunda olan bir kadın için ürkütücüydü. Eğilip sırt çantasını aldı ve bir kayışı omzuna geçirdi. "Hadi gidelim."

"Bekle. Yolculuk için henüz hazırlıksızım, genç kız." Gwen'in taş yığını sandığı duvar kenarındaki bir yığına doğru ilerledi. Adamın eşyalarını almasını endişeyle izledi. Gwen'in tam olarak anlayamadığı bir şey yaptı ve giydiği battaniyenin bir kısmını tek omzunun üzerine attı. Beline bir kese bağladıktan sonra, geniş deri şeritleri her iki omzunun üzerinden geçirerek göğsünün üzerinde bir X şeklinde kesiştirdi. Bunları beline bağladığı bir başka geniş deri bantla sıkıca yerine oturtuktan sonra, göğüs kaslarını çevreleyen dördüncü bir bant taktı.

Eski bir kostüm mü giyiyordu? Gwen merak etti. Dün grubunun gezdiği bir şatoda, cephanelikteki ortaçağ eskizlerinden birinde onun kıyafetine benzer bir şey görmüştü. Rehberleri, bantların bir tür zırh oluşturduğunu, kritik yerlerde süslendiğini açıklamıştı - örneğin Kalbin üstünde ve karnın üzerinde süslü metal diskler var.

O izlerken, adam güçlü kollarının etrafına bilekten dirseğe kadar uzanan benzer deri bantlar bağladı. Adam düzinelerce bıçağı bir kenara koymaya başladığında kadın sessizce bakakaldı -bıçaklar ürkütücü derecede gerçek görünüyordu. Her bir bilekliğe ikişer tane, sapları avucuna doğru aşağıya, her bir çapraz banda da onar tane yerleştirdi. Adam azalan yığına doğru eğilip çift ağızlı devasa bir baltayı kaldırdığında kadın irkildi. *Gerçekten de kiraz ağacı kesicisiydi*. Kesinlikle bir kadının işini şansa bırakabileceği bir adam değildi. Bir kolunu kaldırdı ve indirdi

Sağ omzunun arkasına geçirdi ve kabzasını sırtındaki bantlara geçirdi. Son olarak kılıcını belinde kınına soktu.

Adam işini bitirdiğinde kadın dehşete düşmüştü. "Bunlar gerçek mi?"

Soğuk gümüş bakışlarını ona çevirdi. "Evet. Başka türlü bir adamı zor öldürürsün."

"Bir adamı öldürmek mi?" diye tekrarladı belli belirsiz.

Omuz silkti ve üstlerindeki deliğe baktı ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Tam onu tamamen unuttuğunu düşünmeye başlamıştı ki, "Seni o kadar yükseğe fırlatabilirim," dedi.

Oh, evet, muhtemelen yapabilir. Tek koluyla. "Hayır, teşekkür ederim," dedi soğuk bir sesle. Küçük olabilirdi ama bir basketbol topu değildi.

Onun ses tonuna sıırttı. "Ama korkarım ki bunu yapmak daha fazla kayanın üzerimize çökmesine neden olabilir. Gelin, çıkış yolunu bulalım."

Yutkundu. "Nereden geldiğini *gerçekten* hatırlamıyor musun?"

"Hayır, genç kız, korkarım yapamam." Bir an için onu ölçtü. "Nedenini de hatırlamıyorum," diye ekledi isteksizce.

Verdiği yanıt onu rahatsız etmişti. Mağaraya nasıl ve neden girdiğini nasıl bilmezdi, üstelik içeri girdiği, silahlarını çıkardığı ve yatmadan önce onları düzgünce yığıdığı ortadayken? Hafıza kaybı mı vardı?

"Gelin. Acele etmeliyiz. Burası umurumda değil. Elbiselerini tekrar giymelisin."

Kızın tüyleri diken diken oldu ve bir kedi gibi tıslama isteğine zorlukla karşı koydu. "Kıyafetlerim *üzerimde*."

Kaşlarını kaldırdı, sonra omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Eğer bu şekilde dolaşmaktan rahatsız olmuyorsanız, şikayet etmek bana düşmez." Odayı geçerek kızın bileğinden tuttu ve onu sürüklemeye başladı.

Gwen kısa bir mesafe için onu arkasından çekmesine izin verdi, ama mağaradan çıktıklarında tüm ışık kayboldu. Adam tünelin duvarı boyunca ilerleyerek onlara rehberlik ediyordu, diğer eli Gwen'in bileğine kenetlenmişti ve Gwen karanlığın gizlediği başka bir yarığa dalabileceklerinden korkmaya başlamıştı. "Bu mağaraları biliyor musun?" diye sordu. Karanlık öyle yoğundu ki Onu sıkıştırdığı, boğduğu mutlaktı. Işığa ihtiyacı vardı ve buna şimdi ihtiyacı vardı.

"Hayır, eğer bana doğruyu söylüyorsan ve delikten düştüysen, o zaman sen de yapamazsın," diye hatırlattı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet." Elini çekiştirdi. "Bir dakika durursan yardım edebilirim."

"Yolumuzu aydınlatacak ateşin var mı, küçük İngiliz? Çünkü bu bizim ihtiyacım var."

Sesi eğleniyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Onun ölçüsünü almış, onu çaresiz bulmuştu ve bu onu kızdırmıştı. Peki neden ona sürekli İngiliz diyordu? Bu bir

Amerikalının İskoç versiyonu ve belki de İngiltere'den gelenlere İngiliz diyorlardı? Annesi İngiltere'de büyüdüğü ve okuduğu için İngiliz aksanının bir izi olduğunu biliyordu ama *o kadar da* belirgin değildi. "Evet, var," diye tersledi.

Adam o kadar ani durdu ki, kadın adamın arkasına doğru koştu ve ona çarptı. elmacık kemiği baltasının sapındaydı. Onu göremese de döndüğünü hissetti, teninin baharatlı erkek kokusunu aldı, sonra elleri omuzlarındaydı.

"Ateşin nerede? Burada mı?" Parmaklarını kadının uzun saçlarında gezdirdi. "Hayır, belki burada." Eli karanlıkta kadının dudaklarına değdi ve eğer kadın dudaklarını kapatmasaydı, parmağının ucunu dudaklarının arasından geçirecekti. Adam tam anlamıyla çirkindi, baştan çıkarmaya kararlıydı.

kararlılığından korkmasına neden olan tek fikirlilik. "Ah, işte," diye mırıldandı, elini kızın poposunda gezdirdi ve sonra onu kendine doğru çekti. Adam hâlâ ereksiyon halindeydi. *İnanılmaz, diye* düşündü

şaşkınlıkla. Adam boğuk bir kahkaha attı,

kendinden emin bir sesle. "Ateşiniz olduğundan şüphem yok ama bu mağaradan kaçmamıza yardım edecek bir şey değil, yine de mağarayı çok daha elverişli hale getireceği kesin."

Şimdi kesinlikle alay ediyordu. Onun özgürlüğünü gasp eden ellerinden uzaklaştı. "Çok küstahsın. Bütün o steroidler beyin hücrelerini mi yedi?"

Bir an sessiz kaldı ve cevap vermemesi onu rahatsız etti. Onu göremiyordu ve ne düşündüğünü merak ediyordu. Ona tekrar saldırmaya mı hazırlanıyordu? Sonunda yavaşça, "Sorunuzu anlamıyorum genç kız," dedi.

"Boş ver. Bırak beni de çantamdan bir şey çıkarayım," dedi sertçe. Çantayı omzundan kaydırıp ve adama doğru itti. "Şunu bir dakika tut." Sigaralarını atmaya istekli olsa da, mükemmel bir çakmağı atmak israf gibi gelmişti. Üstelik daha önce bırakmış ve tekrar başladığında her seferinde yeni bir çakmak almak zorunda kalmıştı. Dış ceplerden birini karıştırırken, parmakları gümüş Bic'in üzerine kapandığında rahat bir nefes aldı. Küçük düğmeye bastığında adam kükredi ve geriye sıçradı. Şehvetle parıldayan ağır kapaklı gözleri şaşkınlıkla genişledi.

"Sende ateş var-"

"Çakmağım var," diye araya girdi savunmacı bir tavrıyla. "Ama sigara içmiyorum," diye eklemek için acele etti, bir tür sporcu olduğu belli olan bir adamın küçümsemesiyle eğlenerek havada değildi. İki yıl önce, Büyük İsyan sırasında, kendisi ve ailesi konuşmayı tamamen bıraktıktan hemen sonra sigaraya başlamış ve sonra da bağımlısı olmuştu. Şimdi üçüncü kez bırakacaktı ve Tanrı'nın izniyle bu sefer başarılı olacaktı.

Parmakları çakmağın üzerine kapandı ve onu ele geçirdi. Kadın karanlıkta onun yanında dururken, adam çakmağı elinden aldı ve Alev söndüğünde, onun da istediği her şeyle aynı şeyi yapacağını hissetti. Gelişigüzel sahiplenecekti. Güçlü elini etrafına sarar ve sahiplenirdi.

Adam, alevi serbest bırakan küçük düğmeye basmayı başarana kadar birkaç dakika boyunca el yordamıyla hareket edince şaşırdı. Nasıl olur da çakmak kullanmayı bilmezdi? Bir sağlık fanatigi bile, sadece televizyonda ya da bir filmde bile olsa, birinin puro ya da pipo yaktığını görmüştü. Bir kez daha ürperme krizine girdi. Adam yeniden yürümeye başladığında, kadın da onu takip etti; karanlıkta tek başına kalmaktan başka bir alternatif yoktu ve bu da hiç alternatif değildi.

"İngiliz mi?" dedi usulca.

"Neden bana öyle

diyorsun?"

"Bana adını söylemedin."

"Sana Scotty demiyorum, değil mi?" dedi sinirli bir şekilde. Onun gücünden, kibrinden ve bariz cinselliğinden rahatsız olmuştu.

Güldü ama kalbinden geldiği gibi değil gibiydi. "İngilizce, ayın kaçı?"

Oh, oğlum, işte başlıyoruz, diye düşündü. Alice'in tavşan deliklerinden birine düştüm.

Bölüm 3

[İçindekiler -Önce](#)

[|Sonra](#) Drustan MacKeltar endişeliydi. Elinden hiçbir şey gelmemesine rağmen

Sahip olduğu olağanüstü ateş, utanmaz kıyafetleri ve alışılmadık konuşma tarzı bir yana, daha da önemli bir gerçeğin gözünden kaçtığı hissinden kurtulamıyordu. Başlangıçta belki de artık İskoçya'da olmadığını düşünmüştü ama sonra kız ona evinden sadece üç günlük yürüyüş mesafesinde olduğunu söylemişti.

Belki de birkaç gün, hatta bir hafta kaybetmişti. Kafasını salladı, temizlemeye çalıştı. Daha önce genç bir delikanlıyken yüksek ateş geçirip bir hafta sonra uyandığında hissettiği gibi hissediyordu: kafası karışmış, kalın kafalı, normalde şimşek hızında olan içgüdüleri yavaşlamıştı. Tepkileri daha da körelmişti çünkü şehvet damarlarında gümbür gümbür akıyordu. Bir adam tahrik olduğunda sağlıklı düşünemezdi. Bütün kanı bir tarafına çekiliyordu.

Vücudunun en iyi kısımlarından biri olsa da, *soğukkanlı* ve *mantıklı olmak* onu tanımlamıyordu.

İngiliz genç kızın üzerine ahlaksızca yayılmış olduğu halde uyanmadan önce hatırladığı son şey

Şatosunun arkasındaki vadide küçük bir göl vardı ve doğal olmayan bir şekilde yorgun düşmüştü. O andan itibaren anıları bulanıklaşmıştı. Evinden üç günlük yürüyüş mesafesindeki bir mağaraya nasıl gelmişti? Buraya nasıl geldiğini neden hatırlayamıyordu? Herhangi bir yara almış gibi görünmüyordu; gerçekten de kendini dinç ve zinde hissediyordu.

Neden kayalığa doğru koştuğunu hatırlamakta zorlandı. Parçalanmış anıların gelgiti üzerine çöktüğünde durakladı.

Bir aciliyet hissi... ilahi söyleyen uzak sesler... tütsü ve konuşmalardan kesitler: *O asla bulunmamalı*, ve ilginç bir cevap, *Onu iyi saklayacağız*.

Küçük İngilizcesi orada mıydı? Hayır. Sesler tuhaf bir şekilde aksanlıydı ama onunki gibi değildi. Onun bu durumla bir ilgisi olabileceği ihtimalini çabucak bir kenara bıraktı. Ne çok zeki bir kıza benziyordu ne de özellikle güçlü. Yine de onun güzelliğindeki bir kadının güçlü olmasına gerek yoktu; doğa ona hayatta kalması için gereken tüm yetenekleri vermişti. Bir erkek tüm gücünü Sağır ve dilsiz olsa bile, böylesine yemyeşil bir güzelliği korumak için bir savaşçı olarak yetenekleri.

"İyi misin?" English onun omzunu dürttü. "Neden durdun ve lütfen ışığın sönmesine izin verme. Bu beni geriyor."

Bir tay kadar ürkekti. Drustan küçük düğmeye tekrar bastı ve bu kez alev çıktığında hafifçe irkildi. "Ay mı?" diye sordu kabaca.

"Eylül."

Kadının cevabı midesine bir yumruk gibi inmişti: Hatırladığı son öğleden sonra Ağustos'un on sekizinci günüydü. "Mabon ne kadar yakın?"

Ona garip bir şekilde baktı ve "Mabon?" dediğinde sesi gergindi.

"Sonbahar ekinoksu."

Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Eylül'ün on dokuzundayız. Ekinoks yirmi birinci ay."

Tanrım, neredeyse bir ay kaybetmişti! Bu nasıl olabilirdi? Olasılıklar üzerinde düşündü, kendisini dehşete düşüren bir tanesini bulana kadar sıraladı ve attı çünkü koşullara uyan tek açıklama bu gibi görünüyordu: açıklığa çekildikten sonra kaçırılmıştı. Ama kaçırıldığını varsayarsak, bütün bir ayı nasıl kaybetmişti?

Vadiye doğru koşarken yaşadığı doğal olmayan yorgunluk birden anlam kazandı. Biri onu kendi kalesinde uyuşturmuştu! Bu

onu esir alanların onu nasıl ele geçirdikleriydi ve görünüşe göre onu uyuşturuyorlardı.

Ve şimdi bile birileri onu tekrar uykuya zorlamak için mağaraya dönüyor olabilirdi. Onu ikinci kez esir almak o kadar kolay olmayacaktı, sessizce yemin etti.

"İyi misin?" diye sordu tereddütle.

Başını salladı, düşünceleri acımasızdı. "Gel," diye uyardı onu arkasından sürüklemeyen önce.

O kadar küçüktü ki, onu omzuna atıp koşmak daha kolay olurdu ama böyle bir muameleye şiddetle karşı çıkacağını hissetti ve tartışarak zaman kaybetmek istemedi. İnce kemikli ve minyondu ama aç bir yaban domuzu gibi dikenliydi. Aynı zamanda gür kıvrımlı ve skandal yaratacak şekilde giyinmişti ve adamın içinde şehvet dolu dürtülerle dolu bir kazanı karıştırıyordu.

Omzunun üzerinden ona baktı. Her kim olursa olsun, nereden gelirse gelsin, yanında bir erkek yoktu ve bu da gideceği anlamına geliyordu. onunla birlikte eve. Genç kız kalbinin çarpmasına ve kanının kükremesine neden olmuştu. Uyandığında onu üzerinde bulduğunda, şiddetle karşılık vermişti. Ona dokunduğu anda bırakmak istememiş, ellerini onun ipeksi bacaklarında gezdirmiş ve belki de vücudundaki *tüm* kılları aldığı düşüncesiyle büyülenmişti. Durumu elverdiğince çabuk öğrenecekti.

İskoçya'nın vahşi Highlands bölgesinde, sahip olmak yasanın onda dokuzuydu ve Drustan MacKeltar diğer onda biriydi: Drustan *brehon* ya da yasa koyucuydu. Klanının soyunu bin yıl öncesine, doğrudan *Tuatha de Danaan'ın* eski İrlandalı Druidlerine kadar sayabilirdi - bir Druid ozanına yakışır bir başarı. Kimse onun otoritesini sorgulamadı. O hükmetmek için doğmuştu.

"Nereden geliyorsun, İngiliz?"

"Benim adım Gwen Cassidy," dedi sert bir sesle.

Adını tekrarladı. "Güzel bir isim; Cassidy İrlandalı. Ben Drustan MacKeltar, Keltarların lairdiyim. Halkım, biz bu Yaylaları evimiz olarak kabul etmeden önce yüzyıllar boyunca İrlanda'da yaşadı. Sen Klanım hakkında bilgi sahibi misin?"

Neden kaçırılmıştı? Ve kaçırıldıktan sonra, neden öldürülmedi? Babası onun kayboluşundan ne anlam çıkarıyor olmalıydı? Sonra aklına daha kötü bir düşünce geldi: Babası hâlâ hayatta ve zarar görmemiş miydi?

Babasının güvenliği için duyduğu korku onu sardı ve sabırsızca sorusunu tekrarladı: "Klanımdan haber var mı?"

"Senin aileni hiç duymadım."

"Sınırın ötesinden geliyor olmalısınız. Buraya nasıl geldin?"

"Tatildeyim."

"Ne üzerine?"

"Tatil. Ziyarete geldim," diye

açıkladı. "İskoçya'da klanınız var

mı?"

"Hayır."

"Peki kimi ziyaret ediyorsunuz? Sana kim eşlik ediyor?" Kadınlar refakatçileri ya da klanları olmadan seyahat etmezlerdi ve kesinlikle onun gibi giyinmezlerdi. Ana mağaradan ayrılmadan önce beline mavi bir kumaş düğümlemiş olmasına rağmen, şok edici iç çamaşırlarını gizlemeyi başaramamıştı. Kadının hiç utanması yoktu.

"Kimse bana eşlik etmiyor. Ben büyük bir kıyım. Kendi başıma gayet iyi

idare ederim." Sesinde meydan okuyan bir nota vardı. "Hayatta kalan bir

klanınız var mı, genç kız?"

daha nazıkçe sordu. Belki de ailesi katledilmişti ve

Bir koruyucu bulma umuduyla vücudunu isteksizce sergiledi. Yetim bir

kurt yavrusunun sert kabadayılığı ile kendini gösteriyordu,

Vahşilik ve açlık yüzünden, içinde yiyecek olsa bile her ele saldırmaya şartlanmışlardı.

Ona ters ters baktı. "Ailem öldü." "Ah, genç kız, üzgünüm."

"Senin buradan çıkmanın bir yolunu bulmakla meşgul olman gerekmiyor mu?" diyerek konuyu hızla değiştirdi.

Bu kadar zayıf ve çaresiz olduğu belli olan bir kadından etkilenerek sergilediği sertliği dokunaklı buldu. Belli ki klanının kaybından bahsetmek onun için hâlâ zordu ve böyle bir tartışmayı zorlamak ona düşmezdi. Sevdiği birini kaybetmenin acısını çok iyi biliyordu. "Och, ama hemen ileride. Taşların arasından süzülen gün ışığını görüyor musun? Oradan geçebiliriz." Alevin sönmeye izin verdi ve bir düzine metre ileride birkaç ince ışık damlasıyla kırılan karanlık tarafından yutuldular.

Yaklaştıklarında, Gwen tüneli kapatan molozlara inanamayarak baktı. "O kayaları *sen* bile yerinden oynatamazsın."

Onun hakkında çok az şey biliyordu. Tek soru, bunu bedenini kullanarak mı yoksa diğer sanatlarını kullanarak mı yapacağıydı. Mağaradan çıkmak için can atarken, Druid yeteneklerini kullanmanın en hızlı çıkış yolu olacağını biliyordu.

Bu aynı zamanda onu *asla* yatağına alamayacağından emin olmanın da en hızlı yoluydu. Böylesine doğal olmayan bir güç gösterisi üç nişanlısını hayatından çıkarmıştı. Dördüncüsü iki hafta önce öldürülmüştü -hayır, diye düzeltti, bir buçuk ay önce, eğer gerçekten neredeyse

Mabon, düğün için Keltar Kalesi'ne giderken ona eşlik eden kardeşi Dageus'la birlikte. Yeni bir keder dalgasına karşı gözlerini kapattı. Ona hâlâ iki hafta geçmiş gibi *geliyordu*.

Müstakbel geliniyle hiç tanışmamıştı. Onun ölümünün yasını tutsa da, potansiyel bir eşin kaybına üzülmüyordu, kadının kendisine değil, genç bir hayatın kısa kesilmesine üzülmüyordu.

Öte yandan Dageus... Ah, bu onun göğsünde acı ve yakıcı bir kederdi. Gözlerini kapattı ve acısını daha sonra ele almak üzere sıkıca bastırdı.

Kardeşi öldüğüne göre, bir varis edinmesi daha da önemliydi. Ve yakında. Oğul doğuracak son MacKeltar oydu.

Spekülatif bir şekilde Gwen'e baktı.

Hayır. Onun huzurunda taşları hareket ettirmek için hiçbir Druid büyüü kullanmayacaktı.

Bir el ateş etmeden önce birkaç dakika taş barikatı inceledi. basit bir fiziksel saldırı. Ama sadece kollarını değil, tüm vücudunu bu işe verdi, kadının tünelin zemininde dizlerinin üzerine çöktüğünün ve her hareketini izlediğinin farkındaydı. Yatağında nasıl bir ödülün tadını çıkarabileceğini göstermek için gereğinden fazla esnemiş olabilirdi. Beklenti, yatak oyununun önemli bir parçasıydı ve kadının nihai tatminini ölçülemeyecek kadar artırıyordu. Onun uzman ve özenli bir aşık olmadığı *asla* söylenemezdi. Baştan çıkarma, kadının giysilerini çıkarmadan çok önce başlardı. Kadınlar onunla evlenme düşüncesinden hoşlanmayabilirlerdi ama onun yatağından zevk almak için kitleler halinde yarışarlardı.

Onları kazmak zaman alan bir işti. Ne kadar sıkı olduğundan Taşlar yığılmıştı, aralarındaki yarıklar zamanın tozuyla mühürlenmişti, tünelin bu kolunun uzun zaman önce çöktüğünü ve unutulduğunu tahmin etti. Kazdı, savurdu ve küçük kayaları temizledi, sonra dikkatini daha büyük olanlara verdi, baltasını onları itmek ve yuvarlamak için bir kaldıraç olarak kullandı. Çok geçmeden küçük bir geçit açmıştı. Kalın yapraklar açıklığı kamufle ediyordu ve tünelin neden unutulduğunu anlayabiliyordu. Bir zamanlar giriş olan yer, kayaların arasına gizlenmiş ve çalılıklarla örtülmüştü. Böyle bir yerde mağara aramak kimin aklına gelirdi ki? yer mi? Bu tünelden getirilmediği çok açıktı. Bu kadar yeşillik bir ayda yetişmiş *olamaz*.

Omzunun üzerinden ona baktı. Kadın bacaklarından suçlu bir bakış kaldırdı ve adam sırttı. "Korkacak bir şey yok," diye güvence verdi ona. "Bizi kurtarmak kolay. Yorucu olacak olan yürüyüş."

"Ne zammı?"

Ona cevap verme zahmetine girmeyip işine geri döndü. Ne kadar çabuk dışarı çıkarlarsa, dikkatini o kadar çabuk onun baştan çıkarılmasına verebilecekti. Elbette bunun şatosuna geri dönerlerken gerçekleşmesi gerekiyordu, çünkü o zaman kaybetmeye cesaret edemezdi. Açıklığı genişlettikten sonra kılıcını kullanarak girişi kapatan yoğun çalılıkları kesti. Sonunda onları barındıracak kadar güvenli olduğunu düşündüğü bir geçit açtığında, kadın aceleyle onun yanına koştu. Ona fırsat verirse açıklıktan fırlayıp koşarak uzaklaşacağını fark etti.

"Ben geçerken geri çekilin," diye emretti. "Önce bayanlar," dedi tatlı bir sesle.

Başını iki yana salladı. "Bu kadar aptal olsaydım bir tavşandan daha hızlı kaçırdın." Kadının omuzlarını kavradı ve dozunu ayarladı. "Benden kaçmamamı tavsiye ederim. Seni kolayca yakalarım ve bu kovalamaca beni sadece tahrik eder." Kadın ellerini omuzlarından silkmeye çalıştığında, "Seni özgür bıraktığım için bana böyle mi teşekkür ediyorsun?" diye alay etti. "Çabalarım için bana bir lütufta bulunabilirsin." Bakışlarını onun dudaklarına dikerek aklındaki nimetin ne olduğunu açıkça ortaya koydu. Kız onları endişeyle ıslattığında, Başını yaklaştırdı ve bunu bir itaat işareti olarak kabul etti.

Ama aksi genç kız küçük avuçlarını onun yanaklarına bastırdı ve onu uzakta tuttu. "Peki. Önce sen git o zaman. Yaş güzellikten önce gelir," diye ekledi tatlı tatlı.

"Küstah kız," dedi homurdanarak, isteksizce onun cüretine hayranlık duyarak.

"Çantanı bana ver." İçinden olağanüstü bir ateş çıkardıktan sonra, elinde olmadan ondan kaçmaya çalışmayacağından emindi.

"Sana çantanı vermeyeceğim."

"O zaman hareket etmiyorsun," dedi açıkça. "Ve ben burada, bu kadar cazip bir yakınlıkta durduğum sürece-"

Eliyle göğsüne sertçe vurdu ve adam güldü. "Öfke, öfke, küçük İngiliz." dediğinde yanakları kızardı. Gerçekten de sana çok yakışıyor." Bir çocuktan biraz daha uzun, ama şehvetli bir şekilde kıvrımlı ve cinsel zevk için yeterince büyük olan ne kadar güzel bir ateşti.

Evet, onu Keltar Kalesi'ne geri götürecekti; belki uygun bir yoldaş, belki de daha fazlası olabilirdi. Belki de onun *beşinci* Nişanlıydı, diye düşündü alaycı bir şekilde ve belki de onu gerçekten mihraba götürebilirdi. Daha önce kendisinden bu kadar etkilenmeyen bir kadınla karşılaşmamıştı. Bu ferahlatıcıydı. Boyu posu ve cüssesiyle, Dağlık Bölge'de MacKeltar'lar hakkında dolaşan fısıltılardan bahsetmiyorum bile, genç kızları çoğu zaman korkuturdu.

Kendini açıklıktan geçirdi, sonra onun ellerini tuttu ve küçük ellerini kendi ellerinde hissetmenin tadını çıkararak çabalamasına yardım etti. Kavrayışını beline aktararak onu dışarı kaldırdı. Onu hemen ayağa kaldırmadı ama vücudundan aşağı doğru kaydırırken gözlerinin içine meydan okurcasına baktı ve göğüs uçlarının göğsüne sertçe çarpmasının tadını çıkardı. Sürtünme çok lezzetliydi ve bir an için dizlerinin titrediğini hissetti. ayaklarını buldu.

Eğer geri çekilmek arzusunun ölçüsüyse, onu şiddetle arzuluyordu. Ayak parmakları yere değdiği anda telaşlı bir ifadeyle ondan uzaklaştı. Adam onun meme uçlarına baktı, şimdi gecelik elbisesinin altında büzüşmüş tepeler vardı. Aşağı baktı ve meydan okurcasına kollarını güzel göğüslerinin üzerinde kavuşturarak dişlerini vahşi bir kaş çatmayla gösterdi. Adam güldü, Çünkü sadece cömert tümsekleri birbirine ve yukarı doğru itmeyi başarmış, yüzünü dolgun göğüs dekoltesine gömme arzusunu on kat artırmıştı.

"Benden kaçma dedim," diye hatırlattı. "Kaçmayı umut edemezsin. benden uzak dur." Onu baştan aşağı süzdü. Teni -ki muhteşem bir miktarını görüyordu- pürüzsüz ve yara almamıştı, hiçbir hastalık belirtisi taşımıyordu. Beli inceydi, göbeğinde bir fahişede görmeye bayıldığı o hafif şişkinlik vardı ve kalçaları dolgun olsa da henüz çocuk doğurmadığından şüpheleniyordu. Günün sert ışığı -bir fahişeye hiç yakışmayan bir ışık- bu kıza haraç vermekten başka bir şey yapmıyordu ve bir iniltiyi bastırdı. Hiç bu kadar yoğun hissetmemişti.

Hayatında hiç bir kadını arzulamamıştı.

"Bana öyle bakmayı kes," diye tersledi.

Bakışları onunkilerle çarpıştı; gözleri vahşi bir İskoç denizi rengindeydi ve buz mavisi derinliklerinde bir fırtınanın kopmakta olduğuna dair açık kanıtlar vardı. "Neden bu kadar huysuzsun, İngiliz? İskoç olduğum için mi?"

"Çünkü sen zorba, otoriter ve ısrarcısın." "Ben bir erkeğim,"

diye cevap verdi kolayca.

"Erkeklerin bu kadar iğrenç davranmasına izin veriliyorsa, kadınlar nasıl davranmalı?"

"Takdir edici. Ve bizim klanımızda biz onları yatakta talepkâr severiz," diye ekledi gülümseyerek. Kadının bakışları daha da soğuklaştığında, "Şakaya iyi yanıt vermiyorsun. Sakin ol Gwen Cassidy, amacım sadece korkularını hafifletmek. Korkmana gerek yok, genç kız. Kötü kanına rağmen seninle ilgileneceğim. İngilizler bile öğrenebilir. Ara sıra," diye ekledi, sırf onu kışkırtmak için.

Hırladı -gerçekten boğazının altından hırladı, sanki onu o kadar sinirlendirmişti ki onu tekmelemekten başka bir şey istemiyordu. Kendini onun bunu yapmasını umarken buldu. Onunla boğuşmak ve yumuşak bedenini kendi bedeninin altına almak için bir bahane arıyordu. Sonra da bambaşka bir nedenden ötürü boğazından hırıltılar çıkarmasını sağlayacaktı: kendini onun kalçalarının arasına gömerken arzu dolu bir inleme.

Ama zayıf zihinli olsa da, teması kışkırtmaktan daha iyisini biliyordu - bunu fırtına dolu gözlerinde görebiliyordu. Zeka yoksunluğu sağduyusunun önüne geçmiş gibi görünmüyordu. Temiz havadan derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Mağaradan kurtulmuştu, hayattaydı ve yakında evinde olacaktı. Hainleri ortaya çıkaracak ve kendini alıngan Britanyalı ile ödüllendirecekti. *Hayat zengindi, diye düşündü MacKeltar'ın laird'i.*

Bölüm 4

[İçindekiler -Önceki](#)

[Sonraki](#) Şiddete eğilimli bir kadın olmayan Gwen'in bu arzusu onu

şaşırtmıştı.

Drustan MacKeltar'ı tekmelemek. Onu sözlü olarak kesip biçmek için değil, ki bu olgunca bir davranış olurdu, yumruklamak, hatta belki ısırarak için. Bir dahaki sefere ona dokunduğunda. Sadece ona bakarken zihni anlık, uzun bir sabbatical'a gitti. Daha önce hiç bu kadar umutsuzca şovenist bir adamla karşılaşmamıştı. İçindeki en kötü şeyi kışkırtıyor, onu kendi seviyesi kadar basit ve ilkel bir seviyeye sürüklüyordu. Kendini ona doğru fırlatmak ve yumruklamak istiyordu. Sanki onu tepesinde bulduğu için ona sahipmiş gibi davranıyordu. İskoç lordları belli ki yüzyıllar boyunca pek değişmemişti.

Onun gerçek bir "laird" olduğunu ilan etmesini kaçırmamıştı; daha ziyade, bunu görmezden gelmeyi seçmişti. Adam reverans ya da kızlık baygınlığı bekliyor gibiydi ve kadın onun bu kibrine boyun eğmeyecekti. Görünüşe göre yüzyıllardır İngilizlere boyun eğmek İskoçlara boyun eğme konusunda hiçbir şey öğretmemişti. Muhtemelen İskoçya'yı bağımsızlığına kavuşturmak için savaşan o kibirli aristokratlardan biriydi, böylece İskoç eteği ve kıyafetleri içinde küçük bir kral gibi caka satabilecekti. Hatta geçmiş yüzyıllardan etkilenmiş arkaik konuşma tarzını tercih ediyordu.

Ve kesinlikle bir çapkındı. Tatlı dilli, seksi ve fazlasıyla dokunaklı. Muhtemelen bir taş kutusu kadar aptaldı, çünkü o kadar kas gücünün yanında çok fazla beyin yatamazdı.

"Şimdi hana dönmem gerekiyor," diye bilgilendirdi onu.

"Sıradan bir meyhaneye sığınmanıza gerek yok. Arazimde cömertçe ağırlanacaksınız. İhtiyaçlarınızı ben karşılayacağım." Sahiplenici bir tavırla elini kızın ensesinde kavuşturdu ve parmaklarını saçlarına doladı. "Saçlarını böyle tutman hoşuma gidiyor. Alışılmadık bir şey ama bence çok... şehvetli."

Öfkelenerek kaküllerini gözlerinin önünden savurdu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, MacKeltar. Seninle eve gitmiyorum. Seninle yatağa *girmeyeceğim* ve seninle tartışarak bir anımı daha boşa harcamayacağım."

"Fikrini değiştirdiğinde seninle alay etmeyeceğime söz veriyorum, genç kız."

"*Oooh*. Düşündüğünüzün aksine, kibir bende afrodizyak etkisi yapmıyor." Bu sadece küçük bir yalandı. Kibir tek başına işe yaramazdı ama bu kibirli adam yürüyen bir lolipoptu ve dudaklarını onun herhangi bir yerine yapıştırmamanın on gün, yedi saat ve kırk üç dakikadır savaştığı amansız oral arzusunu tatmin edeceğinden emindi, saydığından değil.

"Aphro-di-si-ac," diye yavaşça tekrarladı, kaşları çatılmıştı. Bir an sessiz kaldı, sonra, "Ah, Yunanca: Afrodit ve *Akos*. Aşk iksiri mi demek istiyorsun?"

"Sayılır." Bu kelimeyi nasıl bilmez diye merak etti, ona dikkatle bakıyordu. Ve neden *Yunanca* parçalara ayırdı?

Adam ukalaca sırtıttığında, bakışlarını kaçırdı ve tırnak etlerine ani bir hayranlık duyuyormuş gibi yaptı. Adam kendi iyiliği için fazla seksiydi. Ve *çok* yakınında duruyordu.

Ellerini kızın saçlarının arasına soktu ve hafifçe çekiştirerek onu kendisine bakmaya zorladı. Gümüş gözleri parlıyordu. "Bana aramızdaki çiftleşme sıcaklığını hissetmediğini söyle. Beni arzulamadığını söyle, Gwen Cassidy." Bakışları ona yalan söyleme cesareti veriyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan kadın, adamın onu ne kadar çok istediğini hissedebildiğini fark etti, tıpkı onun da kendisine sahip olmak istediğini hissedebildiği gibi, bu yüzden sigorta talepleriyle ilgilenmenin ona en iyi öğrettiği şeyi yaptı: İnkâr, inkâr, inkâr.

"Seni arzulamıyorum," diye hafifçe alay etti. Evet, doğru. Aralarındaki cinsel gerilim neredeyse doğanın beşinci gücü olarak nitelendiriliyordu.

Başını eğdi. Koyu renk bir kaşı kalktı ve bakışları eğleniyordu, sanki bir şekilde onun içsel muhalif görüşünü biliyordu. Bir köşesi

ağız hafif bir gülümsemeyle kalktı. "Sonunda gerçeği söylediğinde, bu çok tatlı olacak, küçük İngiliz. Dudaklarından dökülen kelimeler beni taş gibi sertleştirecek."

Onun zaten öyle olduğunu belirtmenin ihtiyatsızlık olacağını düşündü. Ellerini saçlarına gömdüğünde, bu parçasını ona sürtmüştü. Onunla düşüncelessce seks yapmayı düşündüğünü fark edince şok oldu, tanıdığı birçok insanın yaptığı gibi bir yabancıyla yatağa atlarsa olabilecek en kötü şeyin ne olduğuna karar vermeye çalıştı. Tanrım, çok baştan çıkarıcıydı. Tutkuyu deneyimlemek istiyordu ve ona şu anda baktığı gibi baktığında, bir aydınlanmanın sıcak, kaygan bir öpücük uzakta olabileceğini hissetti.

Ama o inatçıydı, kimsenin huzur bulamayacağı kadar güzeldi, riskli bir denklemde öngörüleemeyen bir değışkendi ve bunların ne yapabileceğini biliyordu - kaos yaratmak. Karnındaki sinirsel çarpıntı, hissettiğı arzu Bu, üzerinde dikkatle düşünmeden hareket edemeyeceğı kadar yeni bir duyguydu.

Hayatını değıştirmek istemesine ve bekâretini kaybetmeye kararlı olmasına rağmen, bir insanın yöntemlerini değıştirmesinin sandığı kadar kolay olmadığını fark etmeye başlamıştı. Sanal bir yabancıyla seks yapmayı *düşünmek*, bunun sıcaklığına, çıplaklığına ve çiğliğine gerçekten dalmaktan çok daha farklıydı. Özellikle de bu sanal yabancı çok fazla erkek, biraz tuhaf ve çok fazla ezici olduğunda. Yeni keşfettiğı arzu duyguları onu korkutuyordu. Vücudunun ona verdiği tepkinin yoğunluğu onu korkutuyordu.

Belki de yolculuğunun son gününde bunu onunla birlikte yapabilir, diye düşündü. Adam kesinlikle istekliydi. Kalp atışlarını hızlandıracak bir seks yapabilir, sonra eve dönebilir ve onu bir daha görmek zorunda kalmazdı. Amerika'dan ayrılmadan önce prezervatif almıştı ve çantasında güvenle saklıyordu...

Vay be! Delilik bulaşıcı mıydı? Aklından neler geçiyordu? Başını

hızlıca sallayınca aklı başına geldi.

"Gel," dedi.

İsterdim ama sen çok tehlikelisin, diye düşündü iç çekerek.

Adam tepeden aşağıya, hanın genel yönüne doğru gittiği için kadın da onu takip etti. "Elimi tutmak zorunda değilsin," diye itiraz etti. "Kaçıp gitmeyeceğim."

Onu serbest bırakırken gözleri sessiz bir eğlenceyle kırıştı. "Elini tutmak hoşuma gidiyor. Ama yanımda yürüyebilirsin," diye onu bilgilendirdi.

"Başka bir yerde yürümek istemezdim," diye mırıldandı. Arkada olmak onun egosunu besleyecekti, her ne kadar onun inanılmaz vücudunu gözlemlenmeden izleyebilse de. Öndeyse onun bakışlarını üzerinde hissederek mutsuz olacaktı. Yanındaki tek şey tahammül edilebilir bir yer.

Uzun adımlar atıyordu, doğal temposu ona ağır geliyordu ama şikâyet etmeyi reddetti. O ne kadar hızlı yürürse, o kadar çabuk kendini köyün güvenli ortamında bulabilirdi. Hayatında bir otobüs dolusu yaşlı vatandaş göreceği için bu kadar minnettar olacağını hiç düşünmemişti.

Onun huzurundan kibarca ama aceleyle çekilmeyi planlamakla meşguldü. onun epeyce gerisinde kalana kadar durduğunu fark etti. Döndü ve sabırsızca eliyle işaret etti ama adamın gözleri aşağıdaki köydeydi.

"Haydi," diye bağırdı. Adam onu duymamış gibi görünüyordu. Ona tekrar seslendi, dikkatini çekmek için kollarını salladı ama adam hareketsiz kaldı, bakışları manzaraya kilitlenmişti.

Peki, diye karar verdi, gitmek için harika bir zaman ve ben daha öndeyim. Eğimli yamaçtan aşağı doğru koşmaya başladı. Hayatı için koşuyormuş gibi bacaklarını gererken, birden kendini aptal gibi hissetti. Eğer adam gerçekten ona zarar vermeyi planlamış olsaydı, bunu çok daha önce yapabilirdi. Yine de, inanılmaz bir şey bıraktığı hissinden kurtulamıyordu

Arkasında, yamaçta tehlikeli bir adam vardı - basit bir adamdan çok daha fazlası - ve şimdi bunu yapması daha akıllıcaydı.

Füze onu arkadan vurmadañ önce birkaç saniye koştu. Tökezledi ve mor fiğlerden oluşañ yaylı bir alana yüzüstü düşerek adamañ bedeninin altında kaldı. Ellerini başının üzerine uzattı ve onu yere bastırdı. "Benden kaçma dedim," diye homurdandı. "Hangi kelimedede zorlandın?"

"Hareket etmeyi bıraktın," diye itiraz etti Gwen. "Seni çağırđım. Ve ah, kahretsin, şimdi her yerim ağrıyor."

Adam cevap vermeyip sadece nefes alabilmek için bedenini hafifçe onunkinden kaldırdığında, ondaki ince değışimin farkına vardı. Kalbi onun sırtında gümbür gümbür atıyor, nefes alış veriş i sığlaşıyor ve elleri onunkilerin üzerinde titriyordu.

"Ne oldu?" diye sordu belli belirsiz. Hangi korku bu kadar güçlü elleri titretebilirdi?

Altlarındaki dolambaçlı yolda gözden kaybolan bir arabayı işaret etti. "Kutsal olan her şey adına *bu da* ne?"

Gwen gözlerini kıstı. "Bir VW'ye benziyor ama bu mesafeden anlayamıyorum. Güneş gözlerimi alıyor."

"Bir ne?"

"Volkswagen."

"*Ne* vagonu?"

"Volkswagen. Bir araba." Adam sağı r mı

oluyordu? "Peki ya bu?"

Başını çevirip işaret ettiğı yere bakarken yanağı şakağı na değı di. "Ne?" Baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Adam hanı işaret ediyor gibi görünüyordu. "Hanı mı?"

"Hayır, hiç görmediğim renklere sahip o parlak şey. Peki ya şu yapraksız ağaçlar? Ağaçlara ne oldu? Ve neden aralarına ipler bağlamışlar? Bağlanmazlarsa kaçacaklarını mı düşünüyorsun? Meşelerin bu kadar utandığını hiç görmemiştim!"

Gwen ihtiyatlı bir sessizlik içinde hanın üzerindeki neon tabelaya ve telefon direklerine baktı.

"Evet, genç kız?" Yavaşça birkaç derin nefes aldı ve sonra kararsızca konuştu,
"Bunların hiçbirisi daha önce burada yoktu. Daha önce böyle tuhaflıklar görmemiştim. Sanki İskoçya'daki klanların yarısı Brodie'nin gölünün etrafına yerleşmiş gibi görünüyor.
Bütün bunları onaylamayacağından oldukça eminim. O çok özel bir adamdır." Kadının üzerinden yuvarlandı ve onu ters çevirdi, sonra onu yukarı çekerek dizleri ona dönüktü. Adam kadının omuzlarını kavradı ve onu sarstı. "Araba nedir? Ne işe yarar?"

"Tanrı aşkına, arabanın ne olduğunu biliyorsun! Numara yapmayı bırak. Arkaik lord olarak oldukça ikna ediciydin, ama benimle daha fazla oyun oynama." Gwen ona ters ters baktı ama öfkesinin altında onu korkutuyordu. Yüzünde çok şaşkın bir ifade vardı ve Gwen onun parlak gözlerinde bir parça korku sezdiğini düşündü.

"Araba nedir?" diye tekrarladı usulca.

Gwen iğneleyici bir yorum yapmaya başladı, sonra duraksadı. Belki de hastaydı. Belki de bu durum düşündüğünden çok daha tehlikeliydi. "Bu... şey... pil ve gazla çalışan bir makine." Aniden onunla dalga geçmeye karar verdi ve ona kısa bir cevap verdi. "İnsanlar bunlarla seyahat ediyor."

Dudakları sessizce *pil* ve *gaz* kelimelerini oluşturdu. Bir an hareketsiz kaldı, sonra "İngilizce mi?" diye sordu.

"Gwen," diye düzeltti.

"Gerçekten İngiliz misiniz?"

"Hayır. Ben Amerikalıyım."

"Amerikalı. Anlıyorum, pek sayılmaz ama...

Gwen?" "Ne?" Soruları onu korkutmaya

başlamıştı. "Kendimi hangi yüzyılda

buluyorum?"

Nefesi boğazında kilitlendi. Ani bir baş ağrısıyla şakaklarına masaj yaptı. Böylesine çığ bir seksapel damlatan bir adamın ölümcül derecede kusurlu olması gerektiğini düşündü. Ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İnsan böyle bir soruya nasıl cevap verebilirdi ki? Kalkıp gitmeye cesaret edebilecek miydi, yoksa adam yine üzerine mi gelecekti?

"Kaçınıcı yüzyıldayız dedim?" diye tekrarladı.

"Yirmi birinci," dedi gözlerini kısarak. Oyun mu oynuyordu? Bir gazete manşetinin kalın blok harfleri göz kapaklarının iç kısımlarında çiçek açarak tüm mantıklı düşünceleri bastırdı:

DÜNYACA ÜNLÜ BİR FİZİKÇİNİN OKULDAN AYRILAN KIZI,
KAÇAN BİR AKIL HASTASI TARAFINDAN KAÇIRILIR. ALT YAZI O
AİLESİNİ DINLEMELİ VE LABORATUVARDA KALMALIYDI.

Sessizliğe gömüldü ve gözlerini açtığı anda aşağıdaki köyü tarıyordu: nehirdeki tekneler, binalar, arabalar, parlak ışıklar ve tabelalar, sokaklardaki bisikletliler. Başını eğmiş, korna seslerini, motosiklet vızıltılarını ve bir kafeden gelen rock and roll'un ritmik basları. Çenesini ovuşturdu, bakışları temkinliydi. Bir süre sonra, sanki içinde yaşadığı bir tartışmayı çözmüş gibi başını salladı. "Tanrım," diye yarı fısıldadı, aristokrat burun delikleri köşeye sıkışmış bir hayvan gibi açıldı. "Sadece bir ay kaybetmedim. *Yüzyıllar kaybettim.*"

Sadece bir ay mı? Yüzyıllar mı? Gwen alt dudağını parmağıyla başparmağı arasına sıkıştırdı, perçinlenmişti.

Sonra tekrar ona baktı, gömleğini, çantasını, saçlarını, şortunu ve son olarak da yürüyüş botlarını inceledi. Ayağını altından çekip çıkardı ve

Elinde tuttu ve gözlerini tekrar onunkilere dikmeden önce uzun bir süre inceledi. Kara kaşları çatıldı.

"Çoraplarına isim mi veriyorsun?" "Ne?"

Parmağını çorabının kalın yün paçasına dikilmiş *Polo Sport* yazısının üzerinde gezdirdi. Sonra bakışları yürüyüş botlarının üzerindeki küçük etikete takıldı: *Timberland*. Kız bir cevap veremedi, "Çantanı ver," dedi.

Gwen içini çekti ve çantayı ona uzatmaya başladı, sonra fermuarlar hakkında bir tartışmaya girme havasında olmadığından önce ana keseyi açtı. Şortundaki fermuarı düşününce -eğer gerçekten nasıl çalıştıklarını bilmiyorsa- ona öğretmek için acele etmiyordu. O etraftayken kadınlar fermuarlarına asma kilit dikmeliydi.

Çantayı aldı ve içindekileri yere attı. Cep telefonu düştüğünde, onu unuttuğu için bir an kendine kızdı, ta ki İskoçya'da zaten çalışmayacağını hatırlayana kadar. Telefonu eşyalarının arasından çekip çıkardığında, bir daha asla çalışmayacağını fark etti. Plastik muhafazası birçok düşüşünden birinde ezilmişti ve onun elinde parçalara ayrıldı. İçindeki küçük teknolojiye hayranlıkla baktı.

Kozmetik ürünlerini karıştırdı, bir pudrayı açtı ve küçük aynada kendini seyretti. Protein barları ile birlikte bir kenara atılmıştı. Prezervatif kutusunu (şükürler olsun) ve diş fırçasını gördüğünde, şaşkın bakışları uzun, kalın saçlarından küçük fırçaya ve tekrar saçlarına kaydı. Kaşlarından biri kuşku ifadesiyle kalktı. *Cosmopolitan*'ın son sayısını eline aldı, kapaktaki yarı giyinik modelin resmine baktı, sonra hızla karıştırdı, parlak renkli resimlere aval aval baktı. Parmaklarını sersemlemiş gibi sayfaların üzerinde gezdirdi. "Ve Silvan ışıklı kitaplarının çok güzel olduğunu düşünüyor," diye mırıldandı. Adam onun parlak renkli külotunu karıştırmaya başladığında, artık canına tak etmişti. Yumruğunu adamın incelemekte olduğu kireç rengi ipek tanga üzerine koydu ve sertçe başını salladı.

Ama adam ona baktığında, tanıştıklarından beri ilk kez aklından baştan çıkarmanın geçmediğini fark etti. Kaçma arzusu, adamın yüzündeki ıstırap ifadesiyle aniden yok oldu ve o kadar da emin değildi. Artık onunla oynamıyordu. Eğer öyleyse, mükemmel bir oyuncuydu.

Dergiyi adamın elinden alarak köşedeki tarihi işaret etti. Adamın gözleri daha da büyüdü. "Hangi yüzyılda olduğumuzu sanıyordun?" diye sordu, muhteşem bir adama enayi gibi davrandığı için kendinden iğrenerek. Hiçbir zekâ belirtisi göstermiyordu, hiçbir kurtarıcı niteliği yoktu, yine de onu bir pervanenin aleve kapılması gibi kendine çekiyordu ve kanatlarını kül etse ne olurdu?

"Aydın on altısı," diye cevap verdi içi boş bir şekilde.

Sesi o kadar perişan geliyordu ki ona dokundu, parmaklarını yontulmuş çenesine sürttü, akıllıca olandan daha uzun süre oyalandı. "MacKeltar, yardıma ihtiyacın var," diyerek onu yatıştırdı. "Ve biz sana yardım bulacağız."

Elini onun elinin üzerine kapadı, başını çevirdi ve avucunu öptü. "Teşekkür ederim. Yardıma bu kadar çabuk gelmenize sevindim."

Elini çabucak geri çekti. "Benimle köye gel, seni bir doktora götürüyüm. Muhtemelen düştün ve beyin sarsıntısı geçiriyorsun," dedi Gwen, bunun doğru olmasını umarak. Diğer seçenek ise, Tanrı bilir ne kadar zamandır ortalıkta dolaşıyor ve kendini bir ortaçağ lordu sanıyor olmasıydı ve Gwen güçlü, kibirli bir adamla kuruntulu, paranoyak bir şizofreni hastasını bağdaştıramıyordu. Onun hasta olmasını istemiyordu. Onun görüldüğü gibi olmasını istiyordu: yetkin, güçlü ve sağlıklı. Bir akıl hastasının bu kadar... hükmedici, muhteşem olması imkansız görünüyordu.

"Hayır," dedi usulca, bakışları yeniden derginin üzerindeki tarihe kaydı. "Köyünüze değil, *Ban Drochaid*'e gidiyoruz," dedi sonunda. "Ve biz fazla zamanımız yok. Zor bir yolculuk olacak ama vardığımızda sana nazik davranacağım. Yardımlarınız için cömertçe ödüllendirildiğinizi göreceğim."

Tanrım, onu *şatosuna* götürmek istiyordu. Gerçekten *de* aşırıya kaçmıştı. "Seninle o taşlara gitmeyeceğim," dedi olabildiğince sakın bir şekilde

bu şartlar altında. "Seni bir doktora götüreyim. Güven bana."

"Güven *bana*," dedi onu yanına çekip ayağa kaldırırken. "Sana ihtiyacım var, Gwen. Yardımına ihtiyacım var."

"Ve bunu sana vermeye çalışıyorum-"

"Ama sen anlamıyorsun."

"Hasta olduğunu biliyorum!"

Koyu renk başını salladı ve öğleden sonra ışığında gümüş gözleri berrak, düz ve zekiymi. Orada hiçbir çılgın parıltı gizlenmiyordu, sadece endişe ve kararlılıkla. "Hayır. Ben iyiyim ve düşündüğünüz gibi hiçbir şekilde etkilanmedim. Sadece kendiniz görmeniz gerekecek."

"Seninle gelmiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Yapacak başka işlerim var."

"Onlardan vazgeçmelisin. Keltar önceliklidir ve zamanla anlayacaksın. Şimdi sana son kez soruyorum, benimle kendi özgür iradenle mi geliyorsun?"

"Hiç şansın yok, barbar."

Adam elini bileğine doladığında, tartışırken adamın vücudunun bir yerinden bir tür zincir çıkardığını fark etti. Bileğindeki metal halkaları kapatıp onu kendisine bağladığında, çılgılık atmak için ağzını açtı ama adam güçlü eliyle ağzını kapattı.

"O zaman sadece benim isteğimle benimle geliyorsun. Öyle olsun."

Bölüm 5

[İçindekiler](#) -[Önce](#) |[Sonra](#)

Neredeyse beş yüz yıl, diye düşündü Drustan. Bu nasıl olabilirdi? Sanki daha dün evinin fundalıklarla dolu Highland çayırlarında at sürmeye gitmiş gibi hissediyordu. Zihni şoktan sarsılmıştı ve her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da bunun doğru olduğunu biliyordu. Gnostik bir kemik derinliğiyle biliyordu ve bu sorgulanamazdı. Onun zamanı farklıydı, güneşin doğal ritmi unsurlar çılgıncaydı, parçalanmıştı. Dünyası sağlıklı bir dünya değildi.

Aradan yüzyıllar geçmişti ve bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hafızasını yoklamak hiçbir ek bilgi vermemişti. Beş asırlık uyku hafızasını susturmuş, kaçırılmasından hemen önce meydana gelen olayları silikleştirmiş gibiydi. Tek bildiği, birkaç kişinin katıldığı bir tür pusuya düşürülmüş olduğuydu. Silahlı adamlar vardı. Büyücülük ya da Druidry kokan ilahiler söylenmiş ve güzel kokulu dumanlar tütürülmüştü. Belli ki uyuşturulmuştu, ama sonra Ne büyüsü? Bir uyku büyüsüyle mi büyülenmiş? Ve eğer büyülendiyse, kim tarafından? Daha da önemlisi, neden? Bunun nedeni ona tüm klanının hedef alınıp alınmadığını söyleyecekti.

Korudukları ilim yüzünden saldırıya uğramış olma ihtimalini düşündükçe buz gibi bir korku parmağı omurgasına dokundu.

Sonunda birileri söylentilere inanıp kanıt aramaya mı gelmişti?

Keltar erkekleri, atalarının binlerce yıldır yaptığı gibi Druid'lerdi. Ancak çok az kişinin bildiği şey, onların basit Druidler olmadıkları ve kader savaşında çok şey kaybettiklerinden beri çoğunlukla tamamlanmamış ilimlerle mücadele ettikleriydi. Binlerce yıl önce. Keltarlar *tüm* ilme sahipti ve dikili taşların tek koruyucularıydı.

Eğer o kaçırıldıktan sonra babası Silvan, onu kaçırانlar tarafından öldürülseydi, kutsal ilim sonsuza dek kaybolacaktı.

sadece dünyanın çok ihtiyacı olduğunda kullanılmak üzere korundu ve tamamen yok edildi.

Gwen'e baktı. Eğer onu uyandırmasaydı, sonsuza kadar uyuyabilirdi! Sessiz bir şükran duası mırıldandı.

İçinde bulunduğu durumu düşünürken, kaçırılmasının nasıl ve neden gerçekleştiğinin şimdilik önemsiz olduğunu fark etti. Onun zamanında hiçbir cevap bulamayacaktı. Önemli olan harekete geçmekti: Uyandırılacak kadar kutsanmıştı ve bazı şeyleri düzeltmek için hem şansı hem de gücü vardı. Ancak bunu yapmak için Mabon günü gece yarısına kadar *Ban Drochaid'de olmalıydı*.

Adam kadına tekrar baktı ama kadın ona bakmayı reddetti. Alacakaranlık çoktan

Düştüğünden beri iyi zaman geçirmişler, korkunç, gürültülü köy ile aralarına kilometrelerce mesafe koymuşlardı. Ay ışığında pürüzsüz teni incinin sıcak zenginliğiyle parıltıyordu. Onu çıplak hayal ederek kendini şımarttı, bu kadar az giydiği zaman bunu yapmak zor değildi. Tamamen kadındı ve içindeki en ilkel erkeği, sahip olmak ve çiftleşmek için şiddetli bir ihtiyacı ortaya çıkardı. İnce tişörtünün altından meme uçları açıkça görünüyordu ve onları ağzıyla emmek için can atıyordu. Çelikten bir omurgası ve dindar rahibi bile cezbedecek kıvrımları olan ateşli bir genç kızdı.

Nevin'in bakışları. Gözlerini açıp ona baktığı anda sertleşmiş ve o zamandan beri rahatsız edici bir şekilde dikleşmişti. Kadının çapkın bir bakışı onu acı verici bir duruma geri döndürebilirdi ama bu konuda fazla endişelenmedi.

ona böyle bir bakış atabilirdi. Saatlerdir onunla konuşmamıştı, onu bırakmayı yüzüncü kez reddettiğinden beri konuşmamıştı. Gerekirse onu omzuna atıp taşıyabileceğini söylediğinden beri.

Kadının ne çılgılık atması, ne bayılması, ne de serbest bırakılması için yalvarması ilgisini çekmişti. Onun hakkındaki ilk izlenimi tamamen doğru değildi; garip konuşma tarzından bunu anlamak zor olsa da, bir tutam zekâyâ sahipti. İyi bir muhakeme yeteneği göstermişti.

onu yanında götürmekten vazgeçirmeye çalışırken yeteneklerini kullanmış ve onun vazgeçmesinin mümkün olmadığını anladığında da ona sanki hiç var olmamış gibi davranmıştı. *Bravo, Gwen*, diye düşündü. *Cassidy İrlandaca zeki demek*.

Gwendolyn ay tanrıçası demek. Oldukça büyüleyici bir kıza dönüşüyorsun.

Başlangıçta onun bir yetim ya da bir klan katliamından kurtulan, bir koruyucu bulmak için bedenini takas etmeye istekli bir kadın olduğunu düşünmüş olsa da -bu da giysilerini ve tavırlarını açıklıyordu- o zamandan beri onun sadece döneminin tipik bir kadını olabileceğini düşünmüştü. Belki de beş yüzyıl içinde kadınlar bu kadar değişmiş, inatçı bir şekilde bağımsız olmuşlardı. O zaman neden Merak etti, onda sessiz bir hüznün, kabadayılığını yalanlayan bir kırılmanlık mı hissetti?

Onu arzuladığı için sürüklediğini düşündüğünü biliyordu ve keşke her şey bu kadar basit olsaydı. Onu büyüleyici bulduğu ve onunla yatmak için sabırsızlandığı inkâr edilemezdi ama işler birdenbire çok daha karmaşık bir hal almıştı. Gelecekte mahsur kaldığını öğrendiğinde, ona *ihtiyacı* olduğunu fark etmişti. Taşlara vardıklarında -eğer en kötüsü gerçektir ve kalesi gitmişti-gerçekleştirmesi gereken bir ritüel vardı, onun Vicdanın canı cehenneme. Ritüelin yanlış gitme ihtimali vardı ve böyle bir şey olursa, Gwen Cassidy'nin yanında durmasına ihtiyacı vardı.

Yorulmaya başlamıştı ve onun üzülmesine neden olduğu için bir pişmanlık hissetti. Bir ağaç köküne takılıp tökezlediğinde ve ona doğru düştüğünde, sadece tıslayıp sarsılarak uzaklaştığında, yumuşadı. Ona bu geceyi yaşatacak, çünkü yarından sonra durmak yoktu. Neredeyse durduğu yerde düşüyordu, bu yüzden bir kolunu omuzlarının arkasından, diğerini dizlerinin arkasından kavradı ve onu ormanın zeminine düşmüş devasa bir ağacın yosunlu gövdesine yatırdı. Devasa gövdenin üzerine tünemiş, ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanırken, zayıf ve narin görünüyordu. Savaşçı Yürekler her zaman savaşçı gücünde bedenlerle gelmiyordu ve dinlenmeden ya da yemek yemeden üç gün yürüyebilse de, bu koşullar altında iyi dayanamazdı.

Kendini onun yanındaki sandığın üzerine çıkardı.

"Gwen," dedi nazikçe.

Yanıt gelmedi.

"Gwen, sana gerçekten zarar vermeyeceğim,"

dedi. "Zaten verdin," diye karşılık verdi.

"Yine benimle mi konuşuyorsun?"

"Sana zincirliyorum. Seninle bir daha asla konuşmamayı planlamıştım ama işleri senin için kolaylaştırmak istemediğime karar verdim, bu yüzden sana durmadan ve canlı ayrıntılarla ne kadar mutsuz olduğumu anlatacağım. Kulaklarını tiz şikayetlerimle dolduracağım. Doğduğunda işitme duyunu kaybetmiş olmayı dilemeni sağlayacağım."

Güldü. Bu yine o küçümseyici İngilizcesiydi. "Bana her fırsatta eziyet etmekte özgürsünüz. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama buna mecburum. Başka seçeneğim yok."

Tek kaşını kaldırdı ve ona küçümseyerek baktı. "Bu durumu anladığımdan emin olmama izin verin. Kendinizi on altıncı yüzyıldan sanıyorsunuz.

Tam olarak hangi yıl?"

"Bin beş yüz on sekiz."

"Bin beş yüz on sekiz yılında buraya yakın bir yerde mi yaşıyordunuz?"

"Evet."

"Ve sen bir lord muydun?"

"Evet."

"Peki nasıl oldu da yirmi birinci yüzyılda bir mağarada uyumaya başladınız?"

"İşte bunu keşfetmeliyim."

"MacKeltar, bu imkansız. Bana nispeten akli başında görünüyorsun, bu sanrı hariç. Biraz şovenist ama çok da anormal değil. Bir insanın uykuya dalıp yaklaşık beş asır sonra uyanmasına imkan yok. Fizyolojik olarak, bu

imkansız. Rip Van Winkle ve Uyuyan Güzel'i duymuştım ama onlar peri masalları."

"Perinin bununla bir ilgisi olduėundan řüpheliyim. Ćingenelerden ya da byclkten řüpheleniyorum," diye itiraf etti.

"Oh, işte bu son derece güven verici," dedi ĉok tatlı bir şekilde. "Bunu aĉıklıėa kavuşturduğun için teşekkür ederim."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Perilere inanır mısınız?" diye karşı ĉıktı.

"Peri, *Tuatha de Danaan*'ın sadece bir diğer adıdır. Ve evet, ölümlü insanlardan uzak dursalar da varlar. Biz İskoçlar bunu her zaman biliriz. Korunaklı bir hayat yaşadınız, değil mi?" Kız gözlerini kapattığında, adam gülümsedi. O kadar saftı ki.

Gözlerini aĉtı, *ona tepeden bakan* bir gülümseme ile yaklaştı ve kırılgan zihnini ĉok fazla zorlamak istemiyormuş gibi konuyu kapattı. Alaycı bir homurtuyu engellemek için dudağını ısırđı. En azından yine onunla konuşuyordu.

"Neden *Ban Drochaid*'e gidiyorsunuz ve neden beni de yanınıza almakta ısrar ediyorsunuz?"

Onu uzaklaştırmadan güvenli bir şekilde ona ne söyleyebileceğini tarttı. "Taşlara gitmeliyim ĉnk kalem orada-"

"yle mi, yoksa öyle miydi? Eğer beni gerçekten on altıncı yüzyıldan geldiğinize ikna etmeyi umuyorsanız, fiil zamanları konusunda biraz daha başarılı olmanız gerekecek."

Onu azarlarcasına baktı. "yleydi, Gwen. Umarım hâlâ duruyordur." yle olmalıydı, ĉnk taşlara vardıklarında şatosundan hiçbir iz bulamazlarsa, durumu gerçekten de vahim olacaktı.

"Yani torunlarınızı ziyaret etmeyi mi umuyorsunuz? Tabii benim de bu saçma oyuna katıldığımı varsayarsak," diye ekledi.

Hayır, altmış iki yaşındaki babası Drustan kaçırıldıktan sonra bir şekilde başka bir çocuk doğurmayı başarmamışsa, ki Drustan'ın bildiği kadarıyla Silvan, Drustan'ın annesi öldüğünden beri bir kadınla evlenmediği için bu pek olası değildi. Umduğu şey kaledeki bazı eşyalardı. Ama bunların hiçbirini ona söyleyemezdi. Ona bu kadar ihtiyacı varken onu korkutup kaçırma riskini göze alamazdı.

Uygun bir kaçamak cevap aramak için zahmet etmesine gerek yoktu, çünkü onun hoşuna gitmeyecek kadar uzun süre tereddüt ettiğinde, başka bir soruyla devam etti. "Bana neden ihtiyacın var?"

"Yaşadığınız yüzyılı bilmiyorum ve burası ile evim arasındaki arazi değişmiş olabilir," diyerek eksik gerçeği yumuşak bir şekilde dile getirdi. "Bu yüzyılın yöntemlerini bilen bir rehber ihtiyacım var. Geçmem gerekebilir Köylerinizden geçerken çok geç olana kadar farkına varamayacağım tehlikeler olabilir." Kulağa oldukça ikna edici geliyor, diye düşündü.

Ona bariz bir şüphecilikle bakıyordu.

"Gwen, hafızamı kaybettiğimi ya da hasta olduğumu ve hayal gördüğümü düşündüğünü biliyorum ama şunu bir düşün: Ya yanılıyorsan ve ben doğruyu söylüyorsam? Sana zarar mı verdim? Benimle gelmen dışında seni herhangi bir şekilde incittim mi?"

"Hayır," diye isteksizce kabul etti.

"Bana bak, Gwen." Elleriyle yüzünü kavradı, böylece doğrudan gözlerinin içine bakmak zorunda kaldı. Zincir bilekleri arasında şingırdadı. "Sana kötü niyet beslediğime gerçekten inanıyor musun?"

Yüzündeki bir tutam saçı yumuşak bir nefesle üfledi. "Sana zincirliyim. Bu beni endişelendiriyor."

Hesaplanmış bir risk aldı. Sabırsız bir hareketle bağları serbest bıraktı, aralarındaki çiftleşme ısısının onun kaçmasını engelleyeceğine güveniyordu. "Tamam. Özgürsün. Seni yanlış değerlendirmişim. Senin bir köle olduğuna inanmıştım.

nazik ve şefkatli bir kadın, hemen anlamadığı hiçbir şeye tahammül edemeyen korkak bir kız değil-"

"Ben korkak değilim!"

"-ve eğer bir gerçek sizin nasıl olması gerektiğine dair algınıza uymuyorsa, o zaman olamaz." Alaycı bir homurtu çıkardı. "Ne kadar dar bir dünya görüşünüz var."

"Ah!" Gwen kaşlarını çatarak devrilmiş ağaç gövdesinde ondan uzaklaştı. Bir bacağını ağacın gövdesine doğru salladı ve yüzünü ona dönerek oturdu. "Hikâyene inanmadığım için kendimi kötü hissettirmeye nasıl cüret edersin? Seni temin ederim ki dünyaya dar bir bakış açım *yok*. Muhtemelen bunu yapmayan birkaç kişiden biriyim. Dünya görüşümün ne kadar geniş olduğunu ve dünya görüşümün ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor." Bileğindeki deriye masaj yaparak ona ters ters baktı.

"Ne büyük bir çelişkin sen," dedi usulca. "Bazı anlarda sende cesaret gördüğümü sanıyorum, bazı anlarda ise korkaklıktan başka bir şey görmüyorum. Söyle bana, her zaman kendinle çelişir misin?"

Bir eli boğazına gitti ve gözleri büyüdü. Hassas bir şeye çarpmıştı. Acımasızca peşine düştü: "Değerli vaktinizden birazını ihtiyacı olan birine yardım etmek için ayırmanızı istesem çok mu şey istemiş olurum - yardım edilmesi *gerektiğini* düşündüğünüz şekilde değil de yardım edilmek istedikleri şekilde?"

"Sanki her şey benim suçummuş gibi konuşuyorsun. Sanki deli olan *benmişim gibi* konuşuyorsun," diye itiraz etti.

"Eğer söylediklerim doğruysa, ki öyle olduğuna yemin edebilirim, bana çok mantıksız görünüyorsun," dedi sakince. "Eskilere dair hiçbir bilginin olmadığı, bacasız, yapraksız ağaçların ve resmi ünvanlı giysilerin olduğu dünyanızı, sizin benim hikâyemi bulduğunuz kadar doğal bulmadığım hiç aklınıza geldi mi?"

Şüphe. Bunu onun anlamlı yüzünde görebiliyordu. Fırtınalı gözleri daha da genişledi ve sert dış görünüşünün altındaki o gizemli kırılmanlık parıltısını gördü. Onu kışkırtmaktan hiç hoşlanmıyordu ama kız ne

olduğunu bilmiyordu.

ve bunu ona söyleyemezdi. Onun dünyasına girip başka birini arayacak zamanı yoktu. Ayrıca, başka birini de istemiyordu. Onu istiyordu. Onu keşfetmişti, onu uyandırmıştı ve bir şeyleri düzeltmesine yardımcı olması gerektiğine dair inancı her geçen saat artıyordu. *Bu dünyada tesadüf diye bir şey yoktur Drustan, demişti babası. Kartal gözüyle görmelisin. Bir muammadan sıyrılmalı, onun üzerine çıkmalı ve arazinin haritasını çıkarmalısın. Her şeyi Her şeyin bir sebebi vardır, eğer farkına varabilirseniz.*

Ona kaşlarını çatarak şakaklarına masaj yaptı. "Bana bir şey veriyorsun baş ağrısı." Bir süre sonra, kaküllerini gözlerinden uzaklaştırarak teslim olmuş bir nefes verdi. "Tamam, pes ediyorum. Neden bana kendinden bahsetmiyorsun? Yani, kim olduğunu *düşünüyorsun?*"

Oldukça isteksiz bir davetti ama alabildiğiyle yetinecekti. Onun cevabını beklerken ne kadar gergin olduğunu, kasları derisinin altında yumuşayana kadar fark etmemişti. "Babam Silvan'ın hâlâ hayatta olmasına rağmen klanımın reisi olduğumu söylemiştim. Artık klan reisi olmayı reddediyor ve üç buçuk yaşında olmasına rağmen onu pek suçlayamam. Böyle bir sorumluluğu taşımak için uzun bir süre." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Bir kardeşim vardı, Dageus, ama yakın zamanda öldü."

Nişanlısının, Dageus'a düğün için Keltar Kalesi'ne dönerken eşlik ederken öldürüldüğünden bahsetmedi. Herhangi biri hakkında ne kadar az şey söylenirse başka bir kadınla nişanlanması daha iyi. Bu konuda çok hassastı.

"Nasıl?" diye sordu nazikçe.

"Elliott'ların malikânesinden dönerken, bizim değil Campbell ve Montgomery arasındaki bir klan savaşında öldürüldü. Büyük olasılıkla Montgomery'nin sayıca çok az olduğunu gördü ve bir fark yaratmaya çalıştı."

"Çok özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerini açtığında onun bakışlarında parıldayan şefkati gördü ve bu onu ısıttı. Devrilmiş ağacın devasa gövdesinden kendini aşağıya bıraktığında ve yüzünü ona dönmesi için bacağını gövdenin üzerine çektiğinde, kadın direnmedi.

Adamın yerde durması ve kadının gövdeye tünemesiyle, eşit göz hizasındaydılar ve bu onu daha rahat hissettiriyor gibiydi.

"Dageus da böyleydi," dedi ona üzüntü ve gurur karışımı bir ifadeyle. "O hep başkalarının savaşlarında savaşan biriydi. Kalbine bir kılıç yedi ve acı bir sabah uyandığımda kardeşimin atının arkasına bağlanmış, Elliott muhafızlarının kaptanı tarafından eve götürüldüğünü gördüm." *Ve keder kalbimi parçaladı. Kardeşim, hem seni hem de babamı hayal kırıklığına uğrattım.*

Kaşları onun üzüntüsünü yansıtacak şekilde çatıldı. "Annen mi?" diye sordu nazikçe.

"Babam dul kaldı. Ben on beş yaşındayken doğum sırasında öldü; ne kendisi ne de bebek hayatta kaldı. Yeniden evlenmedi. Onun için sadece tek bir gerçek aşk olduğuna yemin ediyor." Drustan gülümsedi. Babasının duygularını anlıyordu. Anne ve babası cennette eşleşmişti: o bir Druid ve O, görgü kurallarıyla alay eden ve kızını çoğu oğuldan daha iyi eğiten eksantrik bir mucidin kızıydı. Ne yazık ki eğitilmiş genç kızlara ne Dağlık Bölge'de ne de başka bir yerde pek rastlanırdı. Silvan gerçekten de şanslıydı. Drustan da böyle bir eşin özlemini çekmişti ama zaman onu yıpratmış ve böyle bir kadın bulma umudunu yitirmişti.

"Evli misin?"

Drustan başını salladı. "Hayır. Nişanlı ya da evli olsaydım seni öpmeye çalışmazdım."

"Genel olarak erkekler için bir puan," dedi kuru bir sesle. "Hiç evlenmemiş olmak için oldukça yaşlı değil misin? Genellikle bir erkek senin yaşına kadar evlenmemişse, onda bir sorun vardır," diye kışkırttı.

"Ben nişanlandım," diye öfkeyle itiraz etti, ona kaç kez nişanlandığını söylemeyecekti. Bu iyi bir satış noktası değildi ve kadın gerçeğe onun istediğinden daha yakındı. Gerçekten de bir sorun vardı.

onu. Kadınlar onunla biraz zaman geçirdikten sonra bavullarını toplayıp gidiyorlardı. Bu, bir erkeğin cazibesinden şüphe duyması için yeterliydi. Kadının konuyu açmak üzere olduğunu görebiliyordu, bu yüzden aceleyle, bu konudaki tartışmayı sona erdireceğini umarak, "Düğünden önce öldü," dedi.

Gwen yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim."

Birkaç dakika sessiz kaldılar, sonra kadın "Evlenmek *istiyor* musun?" diye sordu.

Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Benim için mi teklif ediyorsun, genç kız?" diye mırıldandı. Keşke kabul etseydi, fikrini değiştirmeden önce onu kapıp evlenmek istemezdi. Kendini, nişanlılarından herhangi biriyle olduğundan daha fazla onun ilgisini çekerken buldu.

Kızardı. "Tabii ki hayır. Sadece merak ediyorum. Sadece ne tür bir adam olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Evet, evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorum. Sadece iyi bir kadına ihtiyacım var," dedi ona en çekici sırıtışını göstererek.

O da bundan etkilenmemiş değildi. Kızın gözlerinin hafifçe açıldığını gördü ve sormak üzere olduğu soruyu unutmuş gibiydi. Kendisine yakışıklı bir yüz ve beyaz dişler bahşeden tanrılara sessizce teşekkür etti.

"Peki senin gibi bir adam iyi bir kadın olarak neyi görür?" dedi bir süre sonra. "Bekle" -o konuşacakken elini kaldırdı- "Dur tahmin edeyim. İtaatkâr. Sevgi dolu. Kesinlikle çok zeki değil," diye alay etti. "Oh, ve etraftaki en muhteşem kadın olmalı, değil mi?"

Adam başını eğdi ve kadının bakışlarıyla eşit bir şekilde buluştu. "Hayır. Benim iyi bir kadından anladığım, bir başkası onu güzel bulduğu için değil, eşsiz özellikleri bana hitap ettiği için bakmaktan hoşlandığım bir kadın olurdu." Parmaklarıyla kızın ağzının kenarını okşadı. "Belki gülümsediğinde ağzının bir tarafında gamzesi olurdu. Belki bir cadı izi olurdu" - elini sağ elmacık kemiğindeki küçük bene doğru kaydırđı

- "bir yanağında yüksek. Belki de bana çok sevdiğim denizi hatırlatan fırtınalı gözleri vardır. Ama görünüşünden çok daha önemli başka özellikleri de var. Benim kadının dünyayı merak eden ve öğrenmeyi seven biri olurdu. Çocukları olsun ister ve ne olursa olsun onları severdi. Korkusuz bir kalbi, cesareti ve şefkati olurdu."

İçinden geldiği gibi konuştu, sesi tutkuyla derinleşti. İçinde biriktirdiklerini serbest bıraktı ve ona tam olarak ne istediğini söyledi. "Benimle sabahlara kadar her şeyi ve her şeyi konuşacak, Yaylaların tüm öfkesinin tadını çıkaracak, benimle Hazine ailesi. Dünyada, bende ve birlikte yaratabileceğimiz dünyada güzellik bulabilecek bir kadın. O benim onurlu yoldaşım, tapılan sevgilim ve aziz eşim olacaktı."

Gwen derin bir nefes aldı. Gözlerindeki şüpheli bakış kayboldu. Rahatsızca kıpırdandı, bakışlarını ondan kaçırdı ve bir süre sessiz kaldı. Adam sözünü kesmedi, onun dürüst açıklamasına nasıl karşılık vereceğini merak ediyordu.

Kız boğazını temizleyip konuyu değiştirdiğinde alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Madem on altıncı yüzyıl dağlık bölgelerinden geliyorsunuz, neden Galce konuşmuyorsunuz?"

Hiçbir şey belli etme, genç kız, diye düşündü. Kim ya da ne seni incitti de duygularını bu kadar gizliyorsun? "Galce mi? Galce mi istiyorsun?" Kurt gibi bir gülümsemeyle, giysilerini çıkardıktan sonra ona tam olarak ne yapmak istediğini söyledi, önce Galce, sonra Latince ve son olarak da yüzyıllardır konuşulmayan bir dilde - kendi zamanında bile. Bu onu zorladı, şöyle dedi kelimeler.

"Bu saçmalık olabilir," diye tersledi. Ama sanki onun sözlerinin ardındaki niyeti sezmiş gibi ürperdi.

"O zaman beni neden test ettin?" diye sordu sessizce.

"Bunu kanıtlayacak bir şeye ihtiyacım var," dedi. "Körü körüne inanamam." "Hayır," diye kabul etti. "Bunu yapabilecek bir kadına benzemiyorsun."

"Kanıtınız vardı," diye karşı çıktı, sonra aceleyle ekledi, "tabii ki, iddia ettiğiniz şey doğruymuş gibi davranarak. Arabaları, köyü, telefonumu, giysilerimi gördünüz."

Kıyafetini, kılıcını işaret etti ve omuz silkti. "Bu bir kostüm olabilir."

"Yeterli kanıt olarak neyi görüyorsunuz?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Bunu sana taşların üzerinde kanıtlayabilirim," dedi sonunda. "Hiç şüpheniz olmasın, bunu size orada kanıtlayabilirim."

"Nasıl?"

Başını iki yana salladı. "Gelip görmelisiniz."

"Atalarınızda size ait bir kayıt, bir portre ya da başka bir şey olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye tahmin etti.

"Gwen, deli miyim yoksa doğruyu mu söylüyorum, buna karar vermelisin. Gideceğimiz yere varana kadar bunu sana kanıtlayamam. *Ban Drochaid'e* vardığımızda, eğer bana hala inanmıyorsan, orada taşların üzerinde, sana kanıt sunmak için elimden geleni yaptıktan sonra, senden başka bir şey istemeyeceğim. Kaybedecek neyin var, Gwen Cassidy? Hayatın, ihtiyacı olan bir adama birkaç gününü ayıramayacak kadar zorlu ve dolu mu?"

O kazanmıştı. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Uzun bir süre sessizce ona baktı. Adam onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı, bekledi. Sonunda başıyla onayladı. "Taşlarınıza sağ salim ulaşmanızı sağlayacağım ama bu bir an bile size inandığım

anlamına gelmiyor. Ben

İnanılmaz hikayenizin gerçek olduğuna dair bana nasıl bir kanıt sunabileceğinizi merak ediyorum, çünkü eğer öyleyse..." Sözlerini yarıda kesti ve başını salladı. "Şunu söylemek yeterli, böyle bir kanıt görmek için Yaylalar boyunca yürümeye değer. Ama bana göstermen gereken şeyi gösterdiğin an, eğer hala İnan bana, seninle işim bitti. Tamam mı?"

"Tamam mı?" diye tekrarladı. Bu sözcük onun için hiçbir dilde hiçbir şey ifade etmiyordu. "Anlaşmamızı kabul ediyor musun?" diye açıkladı.

"Onurlandırmayı kabul ettiğin bir anlaşma *tamamen*," diye vurguladı.

"Evet. Sana kanıt gösterdiğim an, eğer hala inanmıyorsan, benden kurtulacaksın. Ama kanıt gerçekten görene kadar benimle kalacağına söz vermelisin." İçten içe, Drustan yüzünü buruşturdu, özenle ifade edilmiş bu muğlaklıktan nefret etti.

"Kabul ediyorum. Ama beni zincire vurmayacaksın ve yemek yemeliyim. Ve şu anda ormanda kısa bir yürüyüşe çıkıyorum ve beni takip edersen bu beni çok ama *çok* mutsuz eder." Devrilmiş ağaç gövdesinden aşağı atladı ve ona geniş bir alan bırakarak etrafından dolaştı.

"Nasıl istersen, Gwen Cassidy."

Eğildi ve çantasına uzandı ama adam hızla hareket etti ve elini bileğine doladı. "Hayır. Eğer gidersen, o benimle kalacak."

"Birkaç şeye ihtiyacım var," diye tısladı.

"Yanına bir eşya alabilirsin," dedi, kadınsı ihtiyaçları varsa karışmak istemeyerek. Belki de ayın o zamanıydı.

Öfkeyle çantasını karıştırdı ve iki şey çıkardı. Bir çubuk bir şey ve bir çanta. Meydan okurcasına çubuğu çantaya doldurdu ve "Gördün mü? Artık sadece bir şey var" dedi. Aniden döndü ve ormana doğru yöneldi.

"Özür dilerim genç kız," diye fısıldadı onun duyamayacağından emin olduğunda.

Onu istemeden kurbanı yapmaktan başka çaresi yoktu. Kendi hayatından daha büyük meseleler buna bağlıydı.

* * * * *

Gwen aceleyle "tesisleri" kullandı, endişeyle etrafındaki ormanı taradı ama onu takip etmiş gibi görünmüyordu. Yine de içinde bulunduğu durumla ilgili hiçbir şeye güvenmiyordu. Rahatladıktan sonra aldığı protein barını mideye indirdi. Kozmetik çantasını karıştırdı, diş ipi kullandı ve ardından diline bir miktar diş macunu sürdü. Nane tadı, düşen moralini yükseltti. İlaçlı bir pedi burnuna, yanaklarına ve alnına sürdüğünde neredeyse zevkten bayılacaktı.

Terli ve bitkin olmasına rağmen kendini her zamankinden daha canlı hissediyordu. Akıl sağlığından endişe etmeye başlamıştı, çünkü bir yanı onu öldürmek istiyordu. ona inanmak, umutsuzca kendi dışında bir şeyler deneyimlemek istiyordu. Her şey bilimle açıklanabilir bir varoluş. Büyüye, kendisini ateşli ve zayıf dizli hissettiren erkeklere ve çılgın şeylere inanmak istiyordu büyüler gibi.

Doğa mı yoksa yetiştirilme mi? Belirleyici faktör hangisiydi? Son zamanlarda bu soruyu takıntı haline getirmişti. Yetiştirilme tarzının ona ne yaptığını biliyordu. Yirmi beş yaşındayken ciddi bir yakınlaşma sorunu vardı. Adını koyamadığı bir şey için yanıp tutuşuyor ve aynı zamanda ondan dehşete düşüyordu.

Ama onun doğası neydi? O da ailesi gibi gerçekten zeki ve soğuk muydu? Babasına aşkın ne olduğunu soracak kadar aptal olduğu zamanı çok iyi hatırlıyordu. *Aşk, mali açıdan zor durumda olanların sarıldığı bir yanılsamadır, Gwen. Onlara hayatın yaşamaya değer olduğunu hissettirir. Eşini IQ'suna, hırsına ve kaynaklarına göre seç. Daha da iyisi, bırak senin yerine biz seçelim. Şimdiden aklımda birkaç uygun eşleşme var.*

Büyük İsyân Nöbeti'ne kapılmadan önce, babasının seçtiği birkaç kişiyle itaatkâr bir şekilde çıkmıştı. Kuru, entelektüel adamlar, ona çoğu zaman, sürekli olarak bir gözlüğün içine bakmaktan kızarmış gözlerle bakmışlardı. Mikroskop ya da ders kitabı, bir insan olarak onunla çok az ilgilenen ve zorlu ebeveynlerinin kariyerleri için neler yapabileceğine büyük ilgi duyan. Orada

Ölümsüz aşkın tutkulu beyanları yoktu, sadece harika bir takım olacaklarına dair hararetle güvenceler vardı.

Çocukken yoksulluktan Los Alamos Ulusal Laboratuvarı'nda Savunma Bakanlığı için çok gizli kuantum araştırmaları yapan saygın pozisyonlara yükselmiş ünlü bilim insanlarının korunaklı kızı Gwendolyn Cassidy'nin biriyle çıkması neredeyse imkansızdı

İçinde büyüdüğü bilim camiasının dışında. Üniversitede durum daha da kötüydü. Erkekler onunla üç nedenden dolayı çıkıyorlardı: ailesiyle iyi geçinmeye çalışmak, çalmaya değer teorileri olup olmadığını görmek ve son olarak da "dahi" ile çıkmanın prestiji için. Onun diğer özelliklerinden etkilenen birkaç kişi (çevirisi: cömert C kupaları) onun kim olduğunu ve kendileri zar zor geçinirken onun hangi dersleri başarıyla geçtiğini öğrendikten sonra uzun süre kalmamıştı.

Yirmi bir yaşına geldiğinde korkutucu derecede alaycı olmuştu.

Yirmi üç yaşında doktora programını bırakmış ve ailesiyle arasında geri dönülmez bir ayrılık yaratmıştı.

Yirmi beşinde cehennem kadar yalnız. Gerçek bir ada.

İki yıl önce, iş değiştirmeyi -bilim insanı olmayan iyi, normal, ortalama insanlarla iyi, normal, ortalama bir iş yapmayı- düşünmüştü. sorunlarını çözecekti. Uyum sağlamak ve kendine yeni bir hayat kurmak için çok uğraşmıştı. Ama sonunda sorunun kariyer seçimi olmadığını fark etmişti.

Her ne kadar kendine İskoçya'ya bekâretini bozdurmak için geldiğini söylese de, bu küçük aldatmaca onun daha derin ve çok daha kırılğan güdülerini gizleme şekliydi.

Sorun şu ki, Gwen Cassidy bir kalbi olup olmadığını bilmiyordu.

Drustan bir kadında ne aradığını tutkuyla anlattığında, deli ya da değil, neredeyse kendini ona atacaktı. Aile, konuşma, Highlands'in sade ve yemyeşil güzelliğinde sessiz bir zevk alma, sahip olma

sevilecek çocuklar. Sadakat, bağlılık ve bir erkeğin başka bir kadını öpebileceğini düşünüyordu. Drustan'ın kendisinin de biraz adalı olduğunu hissetmişti.

İskoçya'ya gerçekten neden geldiğini biliyordu; aşkın gerçekten bir yanılsama olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Değişmek, onu sarsacak ve *hissettirecek bir* şeyler bulmak için çaresizdi.

Bu kesinlikle yeterli. Yeni bir insan olmak istiyorsa, kendini inançsızlığı tamamen askıya almaya zorlamaktan daha iyi bir başlangıç yolu olabilir miydi?

rüzgara karşı dikkatli olmak. İnanmak üzere yetiştirildiği her şeyi bir kenara bırakıp hayata dalmak, her ne kadar dağınık olsa da. Etrafında olup bitenlerin kontrolünü elinden almak ve bu kontrolü bir deliye emanet etmek. Aklın her şeyden üstün tutulduğu bir ortamda yetişmişti, işte ona içgüdüleriyle, düşünmeden hareket etme şansı doğmuştu.

Hem de *muhteşem* bir deliyle.

Bu onun için iyi olurdu. Bundan ne çıkacağını kim bilebilirdi?

Çok kötü bir sigara krizinin yaklaştığını hissedebiliyordu.

* * * * *

"Gel," dedi adam, kadın döndüğünde. Adam onun yokluğunda bir ateş yakmıştı ve kadın çakmağını geri istemeyi düşündü ama olası bir mülkiyet tartışması için enerji toplayamayacak kadar yorgundu. Onu ihlal etmek Tamamen mahremiyet içinde, çantasını karıştırmış ve daha önce temiz olan giysilerini yere sererek önemsiz bir yatak yaratmıştı. Yeni bir siyah kadife ile süslenmiş canlı kırmızı bir tanga Bir sweatshirt ve bir kot pantolonun arasından fırlayan kedi yavrusu silüetleri. Bir an, adamın satın aldığı ama hiç giymediği tek tangayı, bekâretini kaybettiğinde giymeyi planladığı tangayı çıkarma ihtimalini hesapladı.

Akıl almaz bir şeydi. Ona kuşkuyla baktı, külotunu bilerek gösterdiğinden emindi, ama eğer öyleyse, masumiyetin resmiydi.

"Bu gece size yiyecek temin edemem," diye özür diledi, "ama sabah yeriz. Şimdilik uyumalısın."

Hiçbir şey söylemedi, sadece etrafa saçılmış giysilerine sinirli bir bakış attı. dallar, yapraklar ve toprak üzerinde. Onu daha da rahatsız eden şey, adamın alevlerin yaydığı ışığın çevresinde durmasıydı ve bu da onu net bir şekilde görmesini zorlaştırıyordu. Ama adamın ipeksi siyah saçlarını omzuna düşüren o tembel, şehvetli, aslan gibi başını savuruşunu kaçırmadı. Gel buraya diye *bağırıyor* ve onu daha da sinirlendiriyordu.

Onun bakışlarına kışkırtıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve giysilerini işaret etti. "Sana üzerinde uyuyabileceğin bir palet yaptım. Kendi zamanımda senin için ekosemi yayardım. Ama aynı zamanda çıplak bedenimin sıcaklığıyla seni ısıtırdım. Ekosemi çıkarayım mı?"

"Zahmet etmenize gerek yok," diye aceleyle mırıldandı. "Kıyafetlerim iyi. Harika. Gerçekten."

Duygularının dipsiz ovalarına ve hormonlarının ateşli yaylalarına rağmen, kemik yorgunu ve uykunun platosu için çaresizdi. Bugün evde bir ayda yaptığından daha fazla egzersiz yapmıştı. Ateşin yanındaki küçük giysi yığını birdenbire kuştüyü bir yatak kadar davetkâr göründü. "Peki ya sen?" diye sordu, adam uyanık olacaksa uyumak istemiyordu.

"Bana inanmasanız da, çok uzun bir süre uyudum ve gözlerimi tekrar dozlamak konusunda çok isteksizim. Nöbet tutacağım."

Ona temkinli bir şekilde baktı ve hareket etmedi.

"Rahatlamanıza yardımcı olacak bir şeyler vermekten memnuniyet duyarım," diye teklif etti.

Kaşları çatıldı. "Ne gibi? Uyuşturucu gibi bir şey mi?" diye sordu kızgınlıkla.

"Ellerimin sakinleştirici bir etkisi olduğu söylenir. Sırtınızı ovar, saçlarınızı okşardım, ta ki siz huzur içinde uyuyana kadar."

"Hiç sanmıyorum," dedi buz gibi bir sesle.

Adamın eğlendiğini gösteren tek şey, dişlerinin hızla parlamasıydı. "O zaman sana düşmeden önce uzanmanı öneriyorum. Yarın çok yol kat etmemiz gerekiyor. Seni taşıyabilirim ama bundan hoşlanmayacağını hissediyorum."

"Çok haklısın MacKeltar," diye mırıldandı, rahatlayıp yere çökerken ateşin yanında yere serdi. Düğmeli entarisini bir çeşit yastık haline getirip başının altına soktu.

"Yeterince sıcak mısın?" diye sordu karanlığın içinden usulca.

"Düpedüz kızarmış durumdayım," diye yalan söyledi.

Ve doğrusu, ateşe yaklaşıp derin ve rüyasız bir unutkanlığa dalmadan önce sadece kısa bir süre titredi.

* * * * *

Drustan, Gwen Cassidy'nin uyumasını izledi. Sarı saçları, koyu ve açık renk tonlarıyla, ateş ışığında parıldıyordu. Cildi pürüzsüzdü, dudakları gür ve pembeydi, alttaki üsttekenden biraz daha dolgundu. Öpülecek kadar dolgundu. Badem şeklindeki gözlerinin üzerinde, koyu sarı kaşları dış kenarlarından yukarı doğru kavis yaparak, sık sık takındığı çatık kaşlarına aristokrat bir küçümseme katıyordu. Yan yatıyordu ve dolgun göğüsleri tehlikeli derecede cazip kıvrımlarla birbirine yapışmıştı ama onu heyecanlandıran sadece fiziksel özellikleri değildi.

Şimdiye kadar karşılaştığı en sıra dışı kadındı. Mizacını her ne şekillendirmiş olursa olsun, temkinlilik ve cüretkârlığın ilginç bir karışımıydı ve onun zeki ve hızlı bir zekâyâ sahip olduğunu fark etmeye başlamıştı. O kadar zayıftı ki, çenesini havaya kaldırıp ona bağırmaktan çekinmiyordu. Cüretkârlığın onun doğasında olduğundan, ihtiyatlılığın ise öğrenilmiş bir şey olduğundan şüpheleniyordu.

Cüretkârlığı gelecekteki sınavlarda ona iyi hizmet edecekti ve bu sınavlar çok olacaktı. Hâlâ korkutucu derecede eksik olan hafıza parçalarını karıştırdı. Mükemmel hatırlama yetisini geri kazanmak için iki günü vardı. Büyülenmeden önce yaşananların her ayrıntısını izole etmesi ve incelemesi şarttı.

Ağır bir iç çekişle sırtını ateşe döndü ve gecenin karanlığında anlamadığı ve bir parçası olmak istemediği bir dünyaya baktı. Onun yüzyılını rahatsız edici buluyor, dünyasının doğal olmayan ritmi tarafından bombardımana tutulduğunu hissediyor ve içinde çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmayacağını bilerek rahatlıyordu. Gecenin alışılmadık seslerini dinlerken -havada çok az kişinin duyabileceği bir uğultu, garip, aralıklı bir gök gürültüsü sky-he, zihninde depoladığı özenle bölümlere ayrılmış bilgi kasalarını gözden geçirerek eğitimi üzerine düşündü.

Hassasiyet şarttı ve içindeki huzursuzluk dalgasını bastırdı. Yakında yapmak zorunda kalacağı şeyi daha önce hiç yapmamıştı ve yetiştirilme tarzına rağmen onu buna hazırlamış olsa da, hata yapma olasılığı çok büyüktü. Hafızası çok kuvvetliydi ama eğitildiği amaç, ayini gerçekleştirirken Keltar Kalesi'nde olmayacağı ve dolayısıyla tabletlere ya da herhangi bir şeye erişemeyeceği ihtimalini hiç hesaba katmamıştı. Kitaplar.

Her ne kadar Druidliğin azaldığına -sadece daha küçük büyülerin beceriksiz uygulayıcılarının kaldığına- ve kadim bilginlerin her türlü yazıyı yasakladığına inanılsa da, her iki inanç da geriye kalan birkaç Druid tarafından geliştirilip yayılan efsanelerdi. Dünyanın inanmasını *istedikleri* şey buydu ve Druidler illüzyon konusunda her zaman ustaydı.

Drustan'ın tahminine göre, melodrama eğilimli İngiliz Druidler etkili bir uyku büyüsu yapabilecek bilgiye pek sahip olmasalar da, tam tersine Druidlik gelişti.

Binlerce yıl önce, *Tuatha de Danaan* ölümlüler dünyasını terk edip yabancı diyarlara gittikten sonra, Druidleri - ölümlüler ve onlara eşlik edemeyenler - güç için kendi aralarında çekişmişlerdi.

Neredeyse dünyayı yok edecek kadar uzun süren bir savaş başlamıştı. Korkunç olayların ardından, Druid ilminin en kutsalını korumak için bir soy seçilmişti. Ve böylece Keltar'ın amacı belirlenmiş oldu. İyileştirmek, öğretmek, korumak. Yaptıkları yanlışlar için dünyayı zenginleştirmek.

Kutsal geometri ve yıldız kılavuzları da dahil olmak üzere bu muhteşem ve tehlikeli bilgiler, on üç cilt halinde ve yedi taş tablet üzerine özenle yazılmıştı ve Keltar Druidleri bu bilgi bankasını büyük bir dikkatle koruyorlardı.

ruhlarını. İskoçya'ya baktılar, taşları yalnızca dünyanın iyiliği için gerekli olduğunda kullandılar ve haklarındaki söylentileri bastırmak için ellerinden geleni yaptılar.

Ban Drochaid'de gerçekleştireceği ayin için hatasız olması gereken bazı formüller gerekiyordu ve o bunlardan üçünden emin değildi. Kritik üçü. Ama gelecek bir yüzyılda kapana kısılacağına kim inanırdı ki? Eğer taşlara vardıklarında Keltar Kalesi gitmiş ve tabletler de kaybolmuşsa, işte bu yüzden Gwen Cassidy'ye ihtiyacı vardı.

Ban Drochaid, sevgili taşları, beyaz köprüydü, dördüncü boyutun köprüsü: zaman. Binlerce yıl önce Druidler insanın üç şekilde hareket edebildiğini gözlemlemişlerdi: ileri ve geri, bir yandan diğer yana, yukarı ve aşağı. Sonra beyaz köprüyü keşfettiler ve böylece dördüncü bir yönde hareket edebildiler. Köprü yılda dört kez açılabilirdi: iki ekinoks ve iki gündönümü. Hiçbir basit insan beyaz köprüden yararlanamazdı ama hiçbir Keltar da basit olmamıştı. Zamanın başlangıcından beri, hayvan gibi yetiştirilmişlerdi.

Böyle bir güç -zamanda yolculuk edebilme yeteneği- büyük bir sorumluluktu. Bu yüzden birçok yeminlerine şaşmaz bir şekilde bağlı kaldılar.

Artık onun deli olduğunu düşünüyordu; eğer aklını daha fazla planlarıyla doldurursa onu kesinlikle terk edecekti. Ona başka bir şey söyleme riskini göze alamazdı. Druid yöntemleri zaten çok fazla kadının ondan kaçmasına neden olmuştu.

Yaşadığı yüzyılda birlikte geçirdikleri süre boyunca, kadının bakışlarında tiksinti değil arzu parıltısı görmeye devam etmek istiyordu. Kendisini isteyen güzel bir kadının yanında basit bir adam gibi hissetmek

isterdi.

Çünkü ayini bitirdiği anda ondan korkacak ve belki de -hatta kesinlikle- ondan nefret edecekti. Ama başka seçeneği yoktu. Sadece ayin ve bir aptalın umutları. Yeminleri, klanının yok olmasını önlemek için geri dönmesini gerektiriyordu. Yeminleri bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapmasını gerektiriyordu.

Seçimlerinden nefret ederek gözlerini kapattı.

Eğer Gwen gece uyansaydı, onu başını arkaya atmış, gökyüzüne bakarken ve binlerce yıldır ölü olan bir dilde kendi kendine usulca konuşurken görecekti.

Ama uykuyu güçlendirmek için büyüünün sözlerini söylediğinde, sabaha kadar huzur içinde uyudu.

20 EYLÜL
SABAH 10:02.

Bölüm 6

[İçindekiler -Önce](#)

[|Sonra](#) Gwen 1.80 boyunda olduğunu hiç bu kadar keskin hissetmemişti. Fiziksel sınırlamalar kavramını anlamayan devin peşinden giderken yaptığı gibi.

Bacaklarını gerip ileriye doğru daha büyük bir ivme kazanmak için kollarını sallarken -bu çabanın ne kadar beyhude olduğunun farkındaydı çünkü ivme kütleye bağlıydı ve MacKeltar'ın kütlesi MacKeltar'ın kütlesinin üç katıydı, dolayısıyla beklenmedik bir komplikasyon çıkmazsa MacKeltar onu sonsuza kadar geçebilirdi- öfkeden deliye döndü. "MacKeltar, yavaşlamazsan seni *öldüreceğim*."

"Bana ayak uyduramazken bunu nasıl yapmayı planladığını merak ediyorum," diye takıldı.

Dalga geçme havasında değildi. "Yorgunum ve *açım*!"

"Haritanızı incelemek ve en hızlı rotayı çizmek için durduğumuzda, çeyrek saat kadar önce çantanızdaki çubuklardan birini yediniz," diye hatırlattı.

"Gerçek yemek için acıktım." *Ve buna ihtiyacım olacak*, diye düşündü batan bir hisle, çünkü çantasındaki turist haritası en hızlı yolu göstermişti Bulundukları yerden *Ban Drochaid'e* kadar olan rota seksen mil uzunluğundaydı.

"Senin için bir tavşan yakalayıp tüküreyim mi?"

Tavşan mı? Ciddi miydi? *Iyy*. "Hayır. Bir sonraki köyde durmalısın. Fairhaven'a girmeme izin vermediğine inanamıyorum. Tam oradaydık. Orada kahve vardı," diye ekledi ağlamaklı bir sesle.

"Yarına kadar *Ban Drochaid'e* ulaşmak için hiç durmadan seyahat

etmeliyiz." "O aptal taşları toplamak için durup durup duruyorsun," diye homurdandı.

"Aptal taşlarımın amacını yarın anlayacaksın," dedi, onları sakladığı sporranını okşayarak.

"Yarın. Yarın bana göstereceksin. Her şey yarın açıklanacak. Ben yarın için yaşamıyorum ve senin de çok fazla inanca ihtiyacın var MacKeltar," dedi kızgın bir şekilde.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Evet, öyle, Gwen Cassidy. Ama karşılığında bana inanan insanlara çok şey veriyorum. İstersen seni taşıyabilirim."

"Hiç sanmıyorum. Neden biraz yavaşlamıyorsun?"

Adam durdu ve kızın gördüğü ilk sabırsızlık belirtisini gösterdi. "Lass, eğer elindeki harita doğruysa, yarınki arifeye kadar Yaklaşık seksen millik bir mesafe. Bu, uyumak için durmadan saatte üç miliniz demek. Ben yolun çoğunu koşabilirim ama sizin koşamayacağınızı biliyorum. Saatte dört mil koşabilirsen, daha sonra dinlenebilirsin."

"Bu imkânsız," diye soluk soluğa kaldı Gwen. "En hızlı mil

Koşu bandında koştuğum süre on buçuk dakikaydı ve neredeyse ölüyordum. Ve sadece *bir* mil koşmuştum. Kendime gelmek için saatlerce dinlenmem ve çikolata yemem gerekti. MacKeltar, bir araba kiralamamız gerekiyor," diye tekrar denedi. Daha önce, MacKeltar'ın planladığı yürüyüşün uzunluğunu öğrendiğinde, MacKeltar bu alternatifi önermişti ama MacKeltar sadece sinirlenmiş ve onu hızlı adımlarla sürüklemişti. "Arabayla bir *saatte* seksen mil gidebiliriz."

Ona baktı ve ürperdi. "Ayaklarıma güveniyorum. Araba yok."

"Hadi," diye neredeyse feryat ediyordu. "Sana yetişemiyorum. Bu basit bir mesele olurdu. Bir sonraki köye gidebiliriz, bir araba kiralarız, taşlarınıza gideriz ve öğleden sonra bana ne olduğunu gösterirsiniz."

"Size yarına kadar gösteremem. Bugün gelmenizin bir anlamı yok."

"Kalede durmanız gerektiğini söylemiştiniz. Eğer bütün yolu yürürsek, Bu da size eski uğrak yerinizi ziyaret edecek zaman bırakmayacak," diye belirtti.

"Ne orada tepiniyorum, ne de başka bir yerde tepiniyorum, kadın. *Sen* beni tepinmeye itiyorsun." Çenesindeki bir kas sıçradı. "Daha hızlı yürümelisin."

"Hareket ettiğim için şanslısın. Newton'un Birinci Hareket Yasası'nı duymadın mı? *Eylemsizlik*, MacKeltar. Hareketsiz bir nesne hareketsiz *kalmak* ister. Doğa kanunlarının üstesinden gelmem beklenemez. Bu yüzden egzersiz yapmak benim için çok zor. Ayrıca, bence korkuyorsun." Gwen, Newton'a karşı hızlı ve gevşek davrandığı için kendini biraz suçlu hissetti, ama çoğu insanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hareket kanunlarından bahsettiğinde, cehaletlerini ortaya koyup onunla tartışmak yerine, genellikle konuyu kapatırlardı. Kirli havuz, ama şaşırtıcı derecede etkili. Kendisini seksen mil yürümekten *kurtaracak her* şeyden faydalanırdı.

Garip bir şekilde, irkilme ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bu Newton hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama cisimler ve hareket konusunda tam bir kavrayışa ulaşamadığı açık. Ayrıca sizin aptal arabalarınızdan birinden de korkmuyorum."

Isaac Newton'ı hiç duymamış mıydı? Adam nerede yaşıyordu? Bir mağarada mı?

"Harika," diye atıldı. "Eğer korkmuyorsan, Fairhaven'a dönelim, ben de bir araba kiralayayım. Parasını bile kendim öderim. Öğle yemeğine kadar şatonuzda oluruz."

Sertçe yutkundu. Gerçekten de arabalardan nefret ettiğini fark etti. Tam da beş yüz yıl öncesinden gelen bir adamın gösterebileceği türden bir tiksinti. Ya da, diye düşündü alaycı bir tavırla, performansını en ince ayrıntısına kadar düşünmüş bir aktörün sergileyebileceği türden bir isteksizlik. Küçük, hınzır bir yanı, bu büyük boy testosteron paketini küçük, kompakt bir arabaya tıktırıp performansını ne kadar ileri taşıyabileceğini görmeyi arzuluyordu.

"Sana yardım etmeme izin ver, MacKeltar," diye ikna etti. "Benden yardım istedin. Tek yapmaya çalıştığım seni şatoya senin ulaşabileceğinden daha hızlı ulaştırmak. Oraya kendin git. Ayrıca, iki gün boyunca aralıksız yürüyebilmemin imkânı yok. Ya bir araba buluruz ya da beni unutabilirsin."

Sinirli bir nefes verdi. "Peki. Arabalarınızdan biriyle seyahat edeceğim. Hazırlanmak için zamana ihtiyacım olduğunu düşünmekte haklısınız ve hızınızı artırmak için herhangi bir çaba göstermeye niyetli olmadığınız açıkça görülüyor."

Gwen Fairhaven'a dönerken yol boyunca gülümsedi. Yürüyüş botlarının sürtündüğü topuklarındaki kabarcıklar için yara bandı alacaktı. O alacaktı Kahve, çikolata ve kahvaltıda çörek. Ona kıyafetler alacak, bir araba kiralayacak ve onu ailesine teslim edecekti, ailesi de onun nesi olduğunu anlayacaktı. Her şeye rağmen kabul edilebilir bir gün olacak diye düşündü, şimdi çok daha yavaş yürüyen, hatta ayaklarını yanında sürükleyen tatlı adama gizlice bir göz atarak. Adam perişan görünüyordu. Gülmedi, çünkü ters yöne gittiklerinde kendisinin de aynı ifadeyi takınmış olması gerektiğini biliyordu.

Sabah giderek iyileşiyordu. Daha önce ormanda tazelenirken taktığı bant iyi çalışıyordu. Nikotin damarlarında mırıldanıyordu ve artık sinirlenip bir sonraki gördüğü kişiye zarar verebileceğinden ya da daha kötüsü, oral yoksunluk çekerken Drustan MacKeltar'ın bir parçasına pişman olacağı bir şey yapabileceğinden o kadar da endişelenmiyordu. Hayatta kalacaktı ve kontrol yine ondaydı.

Kontrol her şeydir, derdi annesi Elizabeth o kuru, soğuk İngiliz sesiyle sık sık. Sebebi kontrol edersen, sonuca da sahip olursun. Kontrol etmezseniz, olaylar domino taşlarının devrilmesi gibi gelişir ve kendinizden başka suçlayacak kimseniz kalmaz.

Oh, sus anne, diye düşündü Gwen huysuzca. Anne babası ölmüştü ve hâlâ onun hayatını yönetiyorlardı. Yine de Elizabeth haklı bir noktaya değiniyordu. Gwen'in dikkati Elizabeth'in asla izin vermediği duygu durumuyla dağıldığı için, etrafını incelemeden sırt çantasını dikkatsizce yere bırakmıştı. Eğer öyle olsaydı

dikkat etseydi, çantayı bu kadar tehlikeli bir konuma yerleştirmezdi. Ama koymuştu ve çanta ulaşamayacağı bir yere düşmüş ve kendini bir mağarada bulmuştu. O bir anlık dikkatsizlik onu mağarada mahsur bırakmıştı. Çok hasta ya da dengesiz bir adamla Highlands.

Pişmanlık için artık çok geçti. Sadece hasar kontrolü yapabilirdi. Şimdi bacaklarını geren, onu daha hızlı yürümeye teşvik eden kendisiydi. O da öyle yaptı.

Düşünceli bir sessizlik, bu yüzden sessiz zamanı onun potansiyel bir kiraz toplayıcısı olmadığına dair kararlılığını pekiştirmek için kullandı.

Fairhaven'a bir saatten kısa bir sürede döndüler ve kadın rahat hanları, bisiklet ve araba kiralama yerlerini, kafeleri ve mağazaları görünce rahatlayarak iç çekti. Artık onunla yalnız değildi, bekâretini bozma ya da yeniden sigara içmeye başlama ya da her ikisinin de sürekli cazibesıyla karşı karşıyaydı. Birdenbire mağazalar ve topla-oh!

Durdu ve ona dehşetle baktı. "Daha fazla gelemezsin MacKeltar. Köye bu şekilde girmene imkân yok." Göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip olan yarı çıplak savaşçı, bir ortaçağ teröristi gibi görünerek turistlerin arasına karışamazdı.

Önce kendine, sonra da kadına baktı. "Benim üzerim senden daha çok örtülü," dedi kızgın ve son derece asil bir kokuyla.

Adamın kraliyet ailesi gibi *koklayacağını* bile düşündüm. "Olabilir. Ama yanlış örtünmüşsün. Sadece yürüyen bir silah fabrikası değilsin, etrafına sarılmış bir battaniyeden başka bir şeyin yok." Adam kaşlarını çatınca aceleyle, "Çok güzel bir battaniye ama mesele bu değil," dedi.

"Beni terk etmeyeceksin, Gwen Cassidy," dedi sessizce. "Buna izin vermeyeceğim."

"Taşlarınıza ulaşmanıza yardım edeceğime dair size söz vermiştim," diye hatırlattı.

"Sözünüzün samimiyetini ölçmenin bir yolu yok."

"Sözüm sözdür. Ayrıca, başka seçeneğiniz yok."

"Ama ben biliyorum. Yürüyoruz." Elini tuttu ve onu geldikleri yöne doğru sürüklemeye başladı.

Gwen paniğe kapıldı. İki gün boyunca yürümesinin imkânı yoktu. Hayatta olmaz. "Pekâlâ," diye bağırdı. "Gelebilirsin. "Ama bir an önce o silahlar. Sırtınızda bir balta, belinizde bir kılıç ve elli bıçakla Fairhaven'a giremezsiniz."

Adamın çenesi gerildi ve kadın onun bir itiraz listesi hazırladığını görebiliyordu. "Hayır," dedi, sözünü kesmek için elini kaldırarak. "Bir bıçak. Sende kalabilir bir bıçak ve hepsi bu. Geri kalanı burada kalacak. Onun için geri geleceğiz. Bir arabamız olduğunda. Kostümünüzü insanlara şu savaş canlandırması şeylerinden biri üzerinde çalıştığınızı söyleyerek açıklayabilirim ama bu kadar çok silahı açıklayamam."

Sert bir iç çekişle silahlarını çıkardı. Onları bir ağacın altına bıraktıktan sonra isteksizce köye doğru ilerledi.

"Ah, affedersiniz," dedi arkasından.

"Şimdi ne olacak?" Adam durdu ve büyük bir öfkeyle ona baktı.

Kadın, adamın henüz çıkarmadığı kılıca dikkatle baktı.

"Bir bıçak demiştiniz. Ne büyüklükte olması gerektiğini belirtmediniz."

Bakışlarında tehlikeli bir parıltı vardı ve onu eğilebileceği kadar zorladığını fark ederek kabul etti. Sadece kılıcın bir parçası olduğunu söyleyecekti.

kostüm. Kılıca şöyle bir baktı ve kabzasındaki ısıltılı mücevherlerin daha az gerçek görünmesini diledi. Sonunda aptalca sahte bir kılıç için soyulabilirlerdi.

* * * * *

Kiralama acentesinde, Gwen son, harap küçük arabayı kiraladı ve bir saat içinde almak üzere anlaştı, bu da onlara Alborath'a gitmeden önce giyecek, yiyecek ve kahve satın aldı. Onu seyredenlerin meraklı bakışları arasından geçirerek ve ara sıra bakmayı bıraktığında kolundan çekiştirerek, sonunda Barrett'ın, turistlerin zorunlu diğer eşyalarının da bulunduğu bir spor malzemeleri mağazasına soktu.

Kısa sürede kendini gösterecekti. İnsanlar o geçerken aval aval ona bakmayı bırakıp, biraz kirli de olsa gayet normal görünen bir Amerikalının böyle bir barbarla ne işi olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını ona çevireceklerdi. Dikkatleri üzerlerine çekmeyi bırakacaklardı -Gwen'in hiç hoşlanmadığı bir şeydi bu- ve Alborath'a doğru güzel bir gezintiye çıkacaklardı. Belki de onu nasıl bulduğunu anlatırken ailesiyle öğle yemeği yedi. Onu ailesinin koynuna emanet edecek ve sonra bir sonraki köyde tur grubuna yetişecekti.

Onu gerçekten bırakmak istiyor musun? Yaşlılara dönmek mi?

Dün gecedен sonra artık onu terk edebileceğinden emin değildi. Belki de evinin yakınlarında bir süre oyalanacak ve yoluna devam etmeden önce nasıl olduğuna bakacaktı. Amerika'da geri dönmek için acele ettiği bir şey yok gibiydi. Ne işi, ne de ailesinin ölümünden beri uzak durduğu Santa Fe'deki Canyon Yolu'ndaki zarif, geniş ev. Hâlâ taze ve acı veren çok fazla anısı vardı.

Belki de bir süreliğine Drustan'ın evinin yakınlarında bir pansiyona yerleşirdi; yapılacak en merhametli şey bu olurdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye tıslayarak yanından geçen adam, elini mor koşu kıyafetlerinin bulunduğu rafın üzerinde gezdirdi. Elini lavanta rengi bir sweatshirt'ün üzerinde gezdirdi, sonra da onu görmezden gelerek leylak rengi bir eşofman bandına baktı. Kadın başını salladı ama bir anlık bocalamadan sonra onun Ona giymesi için bir şeyler seçerken mağazada zararsızca dolaşıyordu.

Dikkatini, profesyonel bir sporcunun aşırı gelişmiş vücuduna sahip bir adam için kıyafet seçmeye verdi. Barrett'ın taşıdığı

Çeşitli kıyafetler giyse de onun boyuna ve kaslarına sahip çok az erkek vardı. Bir kot pantolonu kolunun altına sıkıştırdı, bir kot düğmeye baktı ve geniş omuzlarına göz attı. Bu asla uymazdı. Esnek pamuklu, V yakalı bir tişört olabilirdi ama kesinlikle beyaz olmazdı. İpeksi siyah saçları ve altın sarısı teniyle çok güzel bir tezat oluşturacaktı. Kaslı göğsüne gerilmiş beyaz bir tişört görmek, onu kirazını ona fırlatmaya ikna edebilirdi.

Onun kendisine döndüğünü *hissetti*. Yanına adım attığı anda ensesindeki tüyler diken diken oldu ama ona bakmayı reddetti. O anda Aynı anda, diğer tarafından gelen kadınsı bir mırıltı "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Gwen tişört yığınınından başını kaldırdığında, uzun boylu, uzun bacaklı, otuzlu yaşlarında bir tezgâhtarın, burnunun üzerindeki kütüphaneci gözlükleri ve büzülmüş ağzıyla, MacKeltar'a hayranlıkla baktığını gördü. "Eski elbiseyi giyiyorsun, değil mi?" diye konuştu Gwen'i tamamen görmezden gelerek. "Ne kadar hoş bir dokuma. Bu deseni daha önce hiç görmemiştim."

Drustan kollarını göğsünde kavuşturdu, vücudu deri kayışların altında dalgalanıyordu. "Ve yapmayacaksın," dedi. "Bu Keltar'ın yalnızlığı."

Başını aslan gibi savurdu, bir kadın olsa nazlı görünürdü ama onda karşı konulmaz bir gel-eğer-beni-başedebileceğini-düşünüyorsan havası vardı. Gwen satıcının ağzının sulanmasını beklemedi. Ya da oraya gitmesini. Bir yığın kot pantolon ve gömleği Drustan'ın kollarına iterek onu kollarını açmaya ve erkek adam pozunu bırakmaya zorladı.

"Size bir deneme odası göstermeme izin verin," diye mırıldandı satıcı kadın. "Barrett's'ta arzularınızı tatmin edecek bir şeyler bulacağımızdan oldukça eminim."

Oh, beni imalarla boğ, diye düşündü Gwen, kadının gözlerindeki ilgiyi zerre kadar umursamadan. Deli olabilirdi ama o *onun* kandırılmış yakışıklısıydı. Onu bulmuştu.

Miriam'ın ona yapışmasını engellemek için koridoru kapatarak -kadının yaka kartına baktı- Drustan'ı soyunma odasına doğru itti. Miriam burnunu çekti ve etrafından dolaşmaya çalıştı ama Gwen onu

Drustan'ın soyunma odasının kapısını arkasından kapattığını duyana kadar koridorda kararlı ve sinirli bir şekilde dans etti. Yumruklarını beline indiren Gwen, burnunun ucuyla uzun bacaklı Miriam'a baktı ve "Bavullarımızı kaybettik. Bavulunda sadece kostümü vardı. Yardıma ihtiyacımız yok."

Miriam, Drustan'ın kaslı baldırlarının kısa beyaz çıtalı kapının altından görüldüğü soyunma odasına bir göz attı, ardından Gwen'i, çok da yeni şekillenmemiş kaşlarından yürüyüş botlarının çamurlu burunlarına kadar küçümseyerek inceledi. "Kendine bir İskoç buldun, öyle mi, küçük *nyaff*? Siz Amerikalılar viskimize duyduğunuz susuzluğun aynısını erkeklerimizden de duyuyorsunuz ve bizim viskimizle de başa çıkamıyorsunuz."

"*Kocamı* buradan da idare edebilirim," diye tersledi Gwen, istediğinden daha yüksek bir sesle.

Miriam, yüzüksüz eline sivri bir bakış fırlattı ve Gwen'e küçük, asi bir kız olduğunu hissettiren özenle şekillendirilmiş kaşlarını kaldırdı. Gözlerinin üzerinde büyüyen çalılar, ama o aşağılanmayı reddetti ve buz gibi bir sessizlik içinde bakışlara karşılık verdi. Gwen neden alyans takmadığını açıklamak için hiçbir çaba göstermeyince ve koridoru tıkamaktan vazgeçme eğilimi göstermeyince Miriam, Gwen'in teşhir masasının üzerinde dağıttığı kazakları kabartmak ve toplamak için sinirli bir şekilde oradan uzaklaştı.

Kedi gibi bir hırıltı yutan Gwen, ayağını sabırsızca yere vurarak soyunma odasının dışında nöbet tutmaya başladı. Bir kumaş *şıpırtısı* ona adamın ekosesini çıkardığını haber verdi ve Gwen onun çürük kapının arkasında çırılçıplak durduğunu düşünmemek için kendini zor tuttu. Bu, bir sigarayı düşünmemeye çalışmaktan daha zordu ve itaatsiz düşünceleri bunu çok kötü idare etti: Gwen'in Bunu düşünmemeye çalıştıkça daha çok düşündü.

"Gwen?"

Üzerine çikolata şurubu damlatmak üzere olduğu bir fanteziden kendini sürükleyerek, "Hmm?" dedi.

"Bu trews... *och! Amergin tarafından!*"

Gwen homurdandı. MacKeltar fermuarları keşfediyormuş gibi yapıyordu ve eğer (tur rehberlerinin söylediğine göre) on altıncı yüzyıla özgü ekoseyi giyiyorsa, üzerinde iç çamaşırı yoktu. Birkaç küfür daha duydu, sonra bir *zzzzzp!* Yine bir küfür. Sesi *çok* inandırıcıydı.

"Dışarı çık da seni göreyim," dedi, yüzünü asmamak için kendini zor tutarak.

"İçeri gelmeniz gerekecek" diye cevap verdiğinde sesi boğuk çıkmıştı.

Gwen, sivilce suratlı bir genç tarafından uygun bir şekilde rahatsız edilen Miriam'a kaçamak bir bakış atarak soyunma odasına girdi. Aynada kendini izliyordu ve sırtı ona dönüktü ve Tanrım, ama Eğer onun dar ve kaslı kışını solmuş bir kotun içinde *hiç* görmemiş olsaydı çok daha iyi olurdu. Uzun siyah saçları vücudunun üzerinde dalgalanıyordu. omuzlarına ve sırtına doğru inerek, parmaklarını içine daldırmaya ve görkemli kas çıkıntılarında gezdirmeye davet ediyordu.

"Arkanı dön," dedi, ağzı aniden kurumuştı. Adam

kaşlarını çatarak öyle yaptı.

Adamın çıplak göğsüne baktı ve kendini zorlayarak kot pantolona bakması gerektiğini hatırladı. Bakışları adamın dalgalı karnı ve zayıf kalçaları üzerinde aşağıya doğru süzüldü ve-

"Pantolonuna *ne* doldurdun MacKeltar?" diye sordu. "Tanrı vergisi olmayan hiçbir şey," diye sertçe cevap verdi.

Gwen bakakaldı. "Bunun senin bir parçan olmasına imkan yok. Bir çorap ya da... bir şey sıkışmış olmalı. Aman Tanrım." Bakışlarını adamın kasıklarından ayırdı. Çenesinde bir kas çalışıyordu ve çok rahatsızdı.

"Bana işkence etmeyi *amaçladığınıza* inanmıyorum - hayır, sokakta bu tür kıyafetler giyen başka adamlar da gördüm - bu yüzden varsayımsal önlemler almayacağım. Ancak, ben

Sanırım sorun benim ayaklarımla aynı" diye bilgi verdi.

"Ayakların mı?" diye aptalca tekrarladı, bakışları yere düştü. Büyüktüler.

"Evet." Adam onunkilere doğru işaret etti. "Senin zamanında ayaklarını daraltıcı botlar, oysa biz yumuşak, esnek deri giyiyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Büyümek için daha fazla alanları var," dedi, sanki kadın basit biriymiş gibi.

Gwen kızardı. Ona şaka yapılacak onca şey varken. Pantolonuna çorap sokmak, gerçekten de! "MacKeltar, bunun sen olduğuna bir an bile inanmıyorum" -kotundaki şişkinliği işaret etti- "sen. Saf olabilirim ama erkeklerin neye benzediğini biliyorum ve bu erkeklere benzemiyor."

Onu soyunma odasının kapısına yasladı ve güvenlik için çok yakın olan şehvetli ağzı, ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman kendin görmen gerekecek. Dokun bana, genç kız. Çorabımı hisset." Fermuarını açarken gümüş bakışları meydan okumayla cızırdıyordu.

"Uh-uh." Daha da vurgulamak için başını salladı.

"O zaman bana erkeklik organlarımı koparmakla tehdit etmeyecek bir

çift pençe bul." "Hı-hı," diye kabul etti, fermuarın açık olduğunu

düşünmemeye çalışarak.

"Bunun seni korkutmasına izin verme, genç kız. Seninle sevişirken birbirimize çok iyi uyacağız," diye mırıldandı.

Çar nasıl ortaya çıktıysa öyleydi ve onun hoş brogue'u, "çorabı" ile birleştiğinde, kot pantolonunu dişleriyle çıkarmaya başlamak için ihtiyaç duyduğu neredeyse tüm ikna ediciydi. Gözlerini kapattı. "Geri çekil, dostum, yoksa sana yardım edeceğim.

"diye tehdit etti. "Gerekirse kılıcınla." "Bana bak

Gwendolyn," dedi usulca.

"Gwen," diye tersledi.

"Gwen," diye kabul etti. Onu öpmeden hemen önce.

Bölüm 7

[İçindekiler](#) -[Önce](#) |[Sonra](#)

Isı şimşegi, diye düşündü Gwen. Onun dokunuşu elektrikleendirici.
Aralarındaki çekim cızırdadı ve onun da bunu hissettiğini biliyordu çünkü geri çekilip ona garip bir şekilde baktı. Sonra başparmağıyla dudaklarını aralayarak ağzını açtı ve sert dudaklarını onunkilerin üzerinde ileri geri gezdirerek hafif ve karşı konulmaz bir sürtünme yarattı.

Evet, diye düşündü. İhtiyacım olan şey buydu. Hissediyorum... ooh!
Başını mükemmel bir açıyla eğdi -tıpkı Lancelot'un Guinevere'e *İlk Şövalye* filmindeki o tek öpücükte yaptığı gibi- ve ağzını onunkinin üzerine kapattı. Adamın dili dudaklarının arasına girdiğinde ürperdi, sıcak, ipeksi ve ham bir erkek.

Al bakalım, Miriam.

Arzu patlamasıyla başı dönmüş bir halde soyunma odasının kapısına yaslandı. Ellerini adamın kollarının dalgalanan kaslarından omuzlarına doğru kaydırıp ve sonra sıkıca boynunun arkasına kilitledi. Daha önce İskoçya'ya gitmiş, bir çukura düşmüş ve bir deliyle tanışmıştı. Ölmüş ve cennete gitmişti ve o da ailesine bunca yıl katlanmasının ödülüydü. Ellerini kadının belinde birleştirdi, sonra öpüşmeyi derinleştirirken ellerini yukarı doğru kaydırıp, her kıvrımın üzerinde oyalandı. Avuçlarını kabaca göğüslerinin üzerinde düzleştirdiğinde, kalçaları o kadar yumuşak bir şekilde açıldı ki, neden sadece üzerlerine SEX İÇİN BURAYA SIKIŞIN yazan bir afiş yapıştırmadığını merak etti. Sırtını dikleştirerek sert meme uçlarını adamın nasırlı avuçlarına sürttü. Onu sahip olmakla suçladığı çorap, şimdiye kadar hissettiği en sert çoraptı ve tehlikeli bir şekilde kalçalarının arasına girmeye çok yakındı.

Ve onu orada istiyordu, Tanrı adına.

Onu içinde ipeksi ve sıcak hissetmek istiyordu, çıplak, aralarında hiçbir şey olmadan.

Dili daha derine, kaygan ve aç bir şekilde kayarken başparmaklarıyla meme uçlarını okşadı, o kadar derindi ki boğazından yumuşak, küçük miyavlama sesleri çıkardı.

Vücutlarını hafifçe çevirerek ereksiyonunu kadının kalçalarının arasına kaydırды ve dilini kadının ağzına sokarken aynı acımasız, ısrarcı ritimle kalçalarını itti. Adam kadının poposunu kavrayıp onu kendine doğru kaldırdığında, kadın mutlu bir şekilde adamın üzerine atladı, bacaklarını adamın beline doladı ve onu çılgınca öptü.

Aralarında bu kadar rahatsız edici, kısıtlayıcı kıyafet varken, mümkün olduğunca fazla doz almaya çalışarak ona doğru eğildi. Parmaklarını onun içine geçirdi.

Onun ipeksi saçlarını emdi, dilini emdi, daha fazlası için çaresizdi.

Boğazının derinliklerinden bir tür kahkaha, tatmin olmuş erkek sesi çıkardı, başını ellerinin arasına aldı ve onu öyle sert öptü ki nefesini bedenine çekti. Dili ağzının içinde süzüldü, geri çekildi ve geri döndü. Adamın dokunduğu her yerde teninin kinetik enerjiyle dalgalandığını hissetti; bunu iliklerine kadar hissediyor ve içten içe daha da ısınyordu. Bu adam onun doğal frekansını biliyordu ve

mükemmel bir ses tonuyla yankılanmasını sağlıyordu. Ve ince kristal, doğal frekansında sürekli titreşirse paramparça olurken, o sadece havada asılı duruyordu.

benzer bir patlamadan uzakta okşar.

"Sana farklı bir beden ya da tarz bulabilir miyim?" diye cıvıladı Miriam soyunma odasının kapısının ardında, Gwen'in ona karşı besleyeceği tek iyi niyetli duyguyu uyandırarak, bekâretini bir soyunma odası zemininde bir deliye kaptırmadan önce onu kurtardığı için. Yerden bir karış yukarıda biten bir kapısı vardı.

Drustan inledi, sonra öpücüğü derinleştirdi.

Ne kadar utanç verici! Gwen'in akıl sağlığı dereceli olarak geri döndü. Adam beni öptü ve ben de Disneyland'deki en yeni araçmış gibi üzerine atladım.

Aklımı mı kaçırdım ben? Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi ve dilini ısırdı.

"Ahh. Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı, gözlerinde parlayan tutkuyla birlikte birinin sözlerini kesmeye cüret etmesine duyduğu kızgınlık da vardı. Başladığı bir şeyi yarıda bırakmaktan hoşlanan bir adam olmadığı belliydi. Düpedüz tehlikeli bir şekilde tahrik olmuş görünüyordu.

"Hanımefendi?" Miriam kısık bir ses tonuyla konuştu.

Gwen yumuşak nefes alma sesleri çıkardığını fark edince utandı. Derin bir nefes aldı, kendini bacaklarını açmaya zorladı ve adamın vücudundan aşağı kaydı. Adamın elleri kadının kalçalarında sıkılaştı, ta ki kadın omuzlarını tırnaklarıyla tekrar tehdit edene kadar. Adam isteksizce onu yere indirdi ve hemen ardından onu tekrar öpmeye çalıştı. "Kes şunu," diye fısıldadı kız öfkeyle.

Titrek bir nefes daha aldıktan sonra Miriam'a seslendi, "Evet. Um. Giysiler, tamam. Bir çift haki pantolona ne dersin? Otuz iki beden bol kesim bir marka, bir dakika." Başını salladı, sevmeye çalışıyordu. için Kaslı kalçalarına uyum sağlaması için beline bol gelmesi gerekiyordu. "Otuz dört, otuz altı ve otuz sekiz inçlik bir bel getirin," diye düzeltti.

"Ve bir kemer." Gözlerini kapadı ve birkaç derin nefes daha aldı. Kalbi göğsünün duvarına çarpan bir koçbaşı gibi gümbürdüyordu.

"Hanımefendi?" Miriam o kadar tatlı bir sesle mırıldandı ki, bu şirretliği ancak başka bir kadın duyabilirdi.

"Evet?"

"Amerikalıların... *farklı* olduğunun farkındayım... ve belki de yakın zamanda kurduğumuz son teknoloji video kameralara hayranlıkla baktığınız için ayaklarınız artık yere basmıyordu, ancak mağazada çocuklar var ve İskoçya'da onların yetiştirilmesini ciddiye alıyoruz. Bu soyunma odaları karma değildir."

Yüzü alev alev yanıyordu. "Bırak beni, seni sersem," diye tıslayarak adamın göğsünü itti. Adam ona kaldıkları yerden devam edeceklerine söz veren bir bakış attı
-Geri çekilmeden önce.

"Nasıl istersen. *Karıcığım*," diye mırıldandı, sonra bir hareket ve kibar bir selamla kapıyı açtı.

Gwen kızardı. Daha önce Miriam'a çıkıştığını duymamış olmasını ummak buraya kadarmış. Dışarı adımını attı ve cehennemlik Miriam orada durmuş, fermuarı açık dar bir kot pantolon giymiş ve gömleksiz Drustan MacKeltar'a bakıyordu. "Aman Tanrım." Miriam dudaklarını ıslattı. "Şu hakileri alayım."

Ama Miriam bir santim bile kıpırdamadı ve Gwen onu tekmelemek istedi. Daha da iyisi, gözlerini kafasının içine geri sokmak.

"O pantolonu alacaktın," diye sertçe hatırlattı Gwen.

"Ah, evet," dedi Miriam, telaşla. "Eğer hakiler örtmezse... şey, sığmazsa... belki de koşu pantolonunu deneyebilir. Oldukça... genişler." Drustan'a parlak bir gülümseme fırlattı, bakışları Drustan'ın kasıklarındaki zar zor örtülen şişkinlikten yüzüksüz eline kaydı.

"Tamam. Onlardan da biraz getir." Gwen ters ters baktı

Drustan, sonra kapıyı sıkıca kapattı. Arkasına yaslandı ve kendini toparlamaya çalışarak iç çekti.

Drustan kapının üzerinden seslendi: "Mor trews

istiyorum, genç kız," dedi. "Hayır," dedi kız sinirli bir

şekilde.

"Ve mor bir gömlek."

Kesinlikle olmaz, diye düşündü. Siyah saçları ve koyu teni böylesine canlı bir renkle dengelendiğinde inanılmaz görünürdü. Belki de siyah onu sıkıcı gösterirdi. İnsan her zaman umut edebilirdi. Birkaç dakika sonra Anlaşılmaz küfürler ettikten sonra kot pantolonunun yere düştüğünü duydu, onu çıplak hayal etti ve son yirmi dört saat içinde birinin ona afrodizyak vermiş olup olmadığını merak etti.

Beatrice, sabahlara kadar konuşmak isteyeceğin, gerektiğinde tartışabileceğin ve sana dokunduğunda içini cız ettirecek bir adam bul, demişti. Evet, cızırtı vardı ve kesinlikle tartışabilirlerdi...

Başını salladı ve bir delinin potansiyel ruh eşi olabileceği fikrini reddetti.

Ayakları konusunda haklı olabilir mi? Bir şeyler gerçekten büyüyor muydu?

Bağlanmamış mı? Kesinlikle bir çorap gibi hissettirmiyordu. Daha çok kasanın arkasındaki rafta duran tenis topu kutusuna benziyordu. Göğüslerine bir göz attı. Sütyen giymeyi bırakıp daha dar külotlar giymeye başlamalı mıydı?

Şimdi ona nasıl bakacaktı?

* * * * *

Koşu pantolonu tolere edilebilirdi, diye karar verdi Drustan, rahatlamıştı. Mavi pantolonlar tam bir işkence aletiydi ve bir adamın boğazını sıkabilirdi.

Tohum. Belki de onun zamanında erkeklerin modası farklıydı. Sokakta başka bir şişkinlik görmemişti; belki de hepsinin kuyruklarında küçük havuçlar vardı. Belki de bu yüzyılda yüzlerce tatminsiz kadın vardı. Gerçi şu anda sadece bir kadının memnuniyeti ve hızla onu saplantı haline getirmeye başlamıştı.

Gwen Cassidy ona doğal olmayan bir şey yapmıştı. Kendisini aynı anda hem güçsüz hem de güçlü hissettirdi. Damarlarında dolaşan Druid kanının gücünü ve erkekliğini hissetmesini sağladı. Ona dokunduğunda, dünyadaki her şey sanki zarif matematiksel denklemlerden oluşmuş gibi mükemmel bir anlam kazanıyordu. Ondan korkmalıydı çünkü ona sarıldığında endişelenmesi gereken her şeyi unutuyordu.

Druidler bir nesne ne kadar büyükse, o nesnenin içinde bulunduğu uzay üzerinde o kadar fazla etkiye sahip olduğunu ve diğer nesneler üzerinde o kadar büyük bir çekim gücü yarattığını savunurlardı. Drustan kendisini her zaman böyle bir varsayımın yürüyen kanıtı olarak görmüştür; ancak Gwen, küçük Gwen, çok az kütleye sahipti, ancak dünyası üzerinde muazzam bir etkisi vardı. Doğa kanunlarına meydan okuyordu.

İç geçirerek düşüncelerini onun küçük ve sıkı vücudundan uzaklaştırdı ve aynada kendini inceledi. Adidas marka siyah tişört, bel ve ayak bileklerinde dikkat çekici, esnek malzemelerle donatılmış ama boldu. Açık ara en uygun seçim onlardı. Sık dokunmuş siyah kumaşa hayran kaldı; suyu itebileceğinden şüpheleniyordu. Mor daha iyi olurdu ama siyah da kabul edilebilirdi. Yine de kraliyet renkleri değil, serf renkleri de değil.

Mavi trew'lar acı vericiydi ve sanki renk oturmamış gibi berbat bir boyama işi yapılmıştı. Klanındaki hiçbir dokumacı böyle bir şeyi kabul etmezdi. korkunç bir zanaat. Ve o yavan "haki" pantolonlar, her ne kadar makul bir uyum sağlasa da, onu bir çiftçi olarak damgalayabilirdi ki Keltar öyle değildi. Pahalı gümüş ipliklerle işlenmiş, kraliyet moru ve siyahından oluşan kendi ekosesini, üç deri bandının etrafına düzgünce sararak kolunun altına soktu. Halkının *Brehon* yasalarına uymadığı açıktı. Dükkânın her yerinde, herkesin satın alabileceği mor kıyafet rafları vardı. Keltar, Yüzyıllar önce, büyük bir şatafat ve törenle, bir Gael kralı tarafından yedi rengin tam kullanımı hediye edilmişti. MacKeltar lairdleri, bir Keltar yaşadığı sürece mor giyme hakkına sahipti.

Ve Tanrı adına, yaşıyordu, yani. Belki klanından başka kimse yaşamıyordu ama o yaşıyordu ve taşlarına ulaştığında neyin yanlış gittiğini öğrenecekti. Onun dünyası, onun arabası hakkında endişeliydi ama bugün Keltar Kalesi'ne varmak için ateş püskürten bir ejderhaya binmiş olmalıydı.

Bir mucize eseri Silvan'ın yaşamış ve çocuk sahibi olmuş olması için dua etti - ilerlemiş yaşında bile bu imkânsız değildi - ve torunlarını hayatta ve iyi bulması için dua etti. Bulamazsa bile en azından kalesini zamana yenik düşmemiş olarak bulması, tabletleri güvence altına alması ve yarın gece yarısına kadar kendi yüzyılında yeniden güvenle ayakta durabilmesi için dua etti. Aşındırıcı sesler, korkunç kokular, Gaea'nın doğal olmayan ritmi yoktu.

Birkaç dakika önce kapının altından ittiği ipli sert beyaz ayakkabıları bir kenara iterek botlarını tekrar giydi. Yumruklarını tişörtün içinde sıkı, buna neden tişört denildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

A tişört ya da B tişört giydi ve kumaşı gererek boynunu ve göğsünü o kadar da kısıtlamamasını sağladı.

Kapıyı açarken bir an durakladı ve bakışlarını onun minyon, biçimli vücudunda gezdirdi. Her ne kadar ona uymayacağından şüphelense de iyi uyuyorlardı. gösterene kadar buna inandı ve birçok kez göstermeyi umdu.

Gwen Cassidy'den *hoşlanıyordu* - dikenli, inatçı, biraz otoriter ve otoriter - ayrıca kıyafetlerini yırtıp onu tatlı funda sırt üstü yatırmak için can atıyordu. Bacaklarını ayırmak ve ona yalvarana kadar alay etmek. Yüzünü göğüslerinin arasına gömdü ve teninin tadına baktı. Öpüşmeleri onun iştahını daha da kabartmıştı ve o mavi tülleri şişmiş aletin üzerinden aşağı sıyrmanın ne kadar zor olduğunu hatırlayarak inledi.

Kapı aralığında durdu, sporranını kalçasına doladı, deri kayışlarından birini üzerine bağladı ve kılıcını içinden geçirdi. Sessizce kızın arkasına geçti ve ellerini kızın ince beline koydu. Sırtarak ellerini aşağı doğru kaydırды. Yumuşak, kadınsı ve dolgun, ters dönmüş bir kalp şeklinde tatlı bir poposu vardı ve dokunmak için her fırsattan yararlandı. Tam bir parmağını ikiz kürelerinin arasına sokacaktı ki, kadın gerildi ve adamın elinden kurtuldu.

Satıcı kıza kaşlarını kaldırdı. "*Karım* hâlâ bana alışmaya *çalışıyor*. Uzun süredir evli değiliz." Gwen'e bakarak, "karım" kelimesinin dilinde yarattığı tınıyı çok sevdiğini düşündü.

"Güzel kılıç," diye mırıldandı satıcı kadın, kılıcın neredeyse bir adım

soluna bakarak. Gwen topuğunun üzerinde döndü. "Haydi," dedi Drustan'a.

"*Koca.*"

Adamın ona bakışı tutkuyla cızırıyordu ve kadın Onu daha ne kadar kontrol altında tutabileceğini merak ediyordu. *Eğer* onu gerçekten kontrol altına almıştı.

"Sana alışmak istiyorum," diye mırıldandı Miriam, muhteşem adamın karısını sahiplenici bir avuç içiyle kapıdan çıkarışını izlerken

Sırtının küçük kısmına.

Omzunun üzerinden ona çapkın bir sırıtış fırlattı.

* * * * *

Gwen'in morali kafeden birkaç blok ötede, hafif bir esintiyle yayılan taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin kışkırtıcı aromasıyla yükseldi. Birkaç dakika içinde cappuccino ve çikolatalı ekmek siparişi verecekti. Kızılıcık ve portakallı çörekler. Kafeye girdiklerinde Gwen içten bir zevkle iç geçirdi.

"Lass, çok fazla insan var," dedi Drustan huzursuzca. "Bu köyün tamamı tek bir lorda mı ait?"

Gwen ona şöyle bir baktı ve beyaz tişörtü tercih etmesi gerektiğine karar verdi, çünkü tepeden tırnağa simsiyah giyinmiş olan Drustan MacKeltar, kız arkadaşı Beth'in de dediği gibi, *düpedüz sikilebilir biriydi*. Hâlâ öpüşmelerinden kaynaklanan ve ona bakmayı bırakmadığı sürece asla dinmeyecek olan bir ürperti yaşıyordu, bu yüzden aceleyle dükkânın etrafına göz gezdirdi. Çocuklu aileler, yaşlılar ve genç çiftler -çoğunlukla turistler- düzinelerce küçük masaya oturmuşlardı. "Hayır, muhtemelen hepsi farklı yerlerden aileler."

"Ve *barışçılar mı*? Tüm bu farklı klanlar birlikte yemek yiyor ve bundan *mutlu mu*?" diye haykırdı, birkaç kişinin dönüp onlara bakmasına yetecek bir ses tonuyla.

"Şşş... dikkatleri üzerimize çekiyorsun."

"Her zaman dikkat çekmişimdir. Bu zamanda daha da fazla. Ufak tefek insanlar, hepiniz."

Ona ters ters baktı. "Sessiz ol, uslu dur ve sipariş vermeme izin ver."

"Bana sahip olunuyor," diye mırıldandı, sonra uzaklaşıp parlak gümüş makinelerin öğütme, dikme ve buharlama işlemlerine aval aval baktı.

Uzun bir A ile *sahip olmak mı?* Dile olan hâkimiyeti onu şaşırtmıştı. Ama sonra bir an düşündü: iyi olmak-iyi olmak; sessiz olmak-sessiz olmak; davranmak-var olmak. Deliliğinde rahatsız edici bir tutarlılık vardı. Newton ne demişti? Dünya'nın *hareketini hesaplayabilirim. gök cisimleri ama insanların deliliği değil.*

Gwen sipariş verirken, Drustan hiçbir şeyi kaçırmadan kafenin içinde dolaştı. Her şeyden büyülenmiş gibiydi, paslanmaz çelik kupaları alıyor, onları ters çeviriyor, kahve poşetlerini kokluyordu. kahve çekirdeklerini, pipetleri ve peçeteleri kurcaladı. Sonra baharatları buldu. Tarçın ve çikolatadan oluşan küçük kavanozları koşu pantolonunun cebine koyarken, baharat standında ona yetiştı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, kahvelerinin kapaklarını kaldırırken. Kafedeki müşterilerin onun yasaları çiğnediğini görmemesi için arkasını dönmüşü. "Çıkar şunları cebinden!"

Alay etti. "Bunlar değerli baharatlar."

"Çalacak mısın?"

"Hayır, ben hırsız değilim. Ama bu tarçın ve kakao. Bulmak o kadar kolay değil, neredeyse bitmek üzere ve Silvan buna bayılıyor."

"Ama bu senin değil," dedi sabırlı olmaya çalışarak.

"Ben MacKeltar'ım," dedi sabırlı olmaya çalışarak. "Her şey benim."

"Onları yerine koy."

Sırıtişı saf bir erkek meydan okumasıydı. "Onları yerine

koy." "Ceplerini karıştırmıyorum."

"O zaman oldukları yerde

kalsınlar." "Çok inatçısın."

"Ben mi? I? Her şeyin kendi istediği gibi olmasında ısrar eden kadın mı?" Ellerini belinde kavuşturdu ve onu taklit ederek sesini daha yüksek bir oktava çıkardı: "Sert beyaz ayakkabılar giymelisiniz. Silahlarınızı çıkarmalısınız. Arabayla seyahat etmelisin. Bacaklarımı sana doladığımda bile beni öpmemelisin." Sinirli bir şekilde omuz silkerek derin broguna geri döndü. "Mecbursun, mecbursun. Bu kelimedden bıktım."

Asi bacaklarına yapılan şaka yüzünden yanakları alev alev yanıyordu,

Gwen elini cebine soktu ve parmaklarını küçük cam şişelerin etrafına kapattı.

"Silvan çok mutsuz olacak," dedi kurtça bir gülümsemeyle yaklaşarak.

"Silvan beş asır önce öldü, sana göre." Bu sözleri söylediği anda pişman oldu. Yüzünde bir acı parıltısı belirdi ve bu kadar duygusuz olduğu için kendini tekmeleyebilirdi. Eğer hastaysa, ona söylediği her şeye gerçekten inanıyor olabilirdi ve eğer öyleyse, "babasının" ölümü -gerçek ya da hayali- onu incitebilirdi.

"Özür dilerim," dedi çabucak. Köpüklü cappuccinolarının üzerine tarçın serpti. Sonra, kaba sözlerinin kefareтини ödemek için şişeyi cebine geri koydu, bir suçluya yardım ve yataklık ettiği ve onun "çorabına" çok yakın olduğu gibi iki ayrı rahatsız edici gerçeği görmezden gelmeye çalıştı, bu da *horozla* güzel bir şekilde kafiyeliydi ve oh, o kot pantolonda göz alıcı olmuştu.

Öfkeyle elini cebine daldırdı, iki şişeyi de çıkardı ve küçük çeşni standının üzerine bıraktı. Tek kelime etmeden ona sırtını döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Gwen onun peşinden koştu ve seçkin görünümlü bir adamın karısı ve oğluyla oturduğu masanın yanından geçerken çocuğun şöyle dediğini duydu tarçın ve çikolatayı çalacaklarına inanıyor muydunuz? Fakir görünmüyorlardı. Kılıcını gördün mü? Vay canına! Kılıçtan daha iyiydi. Highlander'ın!"

Gwen utanarak hamur işi poşetini kolunun altına sıkıştırdı, iki fincan kahve ile hokkabazlık yaptı ve kapıyla mücadele etti.

"Drustan, bekle. Drustan, özür dilerim," diye seslendi onun geniş, inatçı sırtına.

Adımının ortasında durdu ve arkasını döndüğünde gülümsüyordu. Öfkesinin süresi bu kadar kısa mıydı? Nefesini yakaladı ve tuttu. Hayatında gördüğü en güzel adamdı ve o gülümsediğinde...

"Benden hoşlanıyorsun."

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Ama duygularını incitmek istememiştim."

O yılmamıştı. "Evet, benden hoşlanıyorsun, genç kız. Bunu söyleyebilirim. Bana adımla hitap ettin ve kaşların çatık, gözlerin nemli. Zalim ve düşüncesiz olduğun için seni affediyorum."

Konuyu aceleyle değiştirdi ve Barrett'tan ve kendini beğenmiş Miriam'dan ayrıldıklarından beri onu rahatsız eden bir şeye değindi. "Drustan, *nyaff* ne demek?"

Şaşırmış görünüyordu, sonra güldü. "Kim sana 'küçük *zuppe*' demeye cüret etti?" "Barrett'teki sümüklü kadın. Ve bana gülmeyi kes."

"Och, lass." Daha fazla

kahkaha. "Peki, bu ne

anlama geliyor?"

"Konunun özünü mü yoksa tek kelimelik basit bir özetini mi istiyorsunuz? Şu anda aklıma gelen bir şey yok," diye ekledi. "İskoçlara özgü bir kelime."

"İşin özü bu," diye tersledi.

Gözleri ıslıl ıslıl, kaşları muzipçe kalkık bir şekilde, "Nasıl isterseniz. Bir tatarcık gibi rahatsız edici biri anlamına gelir.

kızdırıyor ve küçümseme duygusu uyandırıyor ama buna eşlik eden ukalalık değil."

Adam sözlerini bitirdiğinde Gwen küplere binmişti. Arkasını döndü ve Miriam'a onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek için Barrett'ın evine doğru yürüdü.

"Dur bakalım genç kız," dedi ona yetişip elini kolunun üst kısmına kapatarak. "Sadece seni kıskandığı belli," dedi yatıştırıcı bir sesle, "yanında benim gibi kaslı bir adam olduğu için, özellikle de beni o mavi çizmelerin içinde gördükten sonra."

Gwen yumruklarını beline indirdi. "Oh, kendinden daha fazla memnun olabilir misin?"

"Sen *nyaff* değilsin, *genç* kız," dedi, bir tutam saç nazikçe kulağının arkasına sıkıştırarak. "O benim yüzümdeki ifadeden çok daha kıskanç değildi. sana bakıyorum."

Yelkenleri söndü. Gwen birdenbire Miriam'a karşı çok daha yardımsever hissetti ve bu yüzüne yansımış olmalıydı çünkü Miriam küstahça gülümsedi.

"Şimdi beni daha çok seviyorsun."

"İstemiyorum," dedi, kolunu sertçe adamın elinden çekerek. "Hadi gidip şu kiralık arabayı alalım ve buradan gidelim."

Tanrı onu affetsin, ondan hoşlanmaktan daha fazlasını yapmaya başlamıştı. Bölgesel, koruyucu ve düpedüz şehvet dolu hissediyordu.

20 EYLÜL 19:32

Bölüm 8

[İçindekiler -Önce](#)

[Sonra](#) Patlak bir lastik - nasıl değiştirileceği hakkında hiçbir fikri olmayan bir adamın eşliğinde bir, ve kriko yok - silahları için bir mola, üç dinlenme durağı, dört kahve ve çok geç bir öğle yemeğinden sonra, alacakaranlık çökerken Alborath'ın eteklerine vardılar.

Gwen ona gizlice bir bakış attı ve yüzüne renk gelip gelmeyeceğini merak etti. Titreyen arabayı yetmiş kadar itti ama adam koltuğunun kenarlarını o kadar sıkı kavrayınca hemen vazgeçti ki tırnağıyla dokunsa paramparça olabilirdi.

İyi ki yavaşlamıştı, çünkü Fairhaven'ın iki mil dışında lastik patlamıştı ve geri dönüp kiralama acentesinden bir kişiyi çağırarak lastiği değiştirmesi için bir servis elemanı ayarlamak zorunda kalmışlardı. Başka bir araç kiralamayı denemişti ama hepsi sözleşmeli olduğu için yarın akşama kadar ya bu araç ya da hiçbiri olacaktı.

Lastik değiştirilmiş, yola devam etmişler ve sonunda dikkatini kahve ve hamur işlerine verecek kadar rahatlamıştı. Çiroz ve börek almadığı için şikayet ettikten sonra kahve ve börekleri tüketti. Çikolata yiyordu. Böyle sıradan şeylerden aldığı zevk onu daha da sinirlendirmişti. Tanrı yardımcısı olsun ama neredeyse ona inandı. Yolda pek konuşmamışlardı ama bu onun çabalamamasından kaynaklanmıyordu. Adam konuşacak kadar rahatlamış görünmüyordu.

Şimdi, yemyeşil bir vadide yer alan Alborath'ın ışıkları görüldüğünde, ten rengi karanlıkta korkunç görünüyordu.

"Köyde durmak ister misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı ters bir şekilde. Parmaklarını koltuğun kenarından kaldırdı ve köyün kuzeyindeki bir yolu işaret etti. "Bu metal canavarı şu tepeye kadar götürmelisin."

Gwen onun işaret ettiği dağa baktı. İskoçya'da iki yüz yetmiş yedi dağ vardı, broşürü öyle diyordu, üç bin fitten yüksekti ve o da bunlardan birini gösteriyordu. İç geçirerek köyün etrafında döndü ve dağa ulaştığında vites küçülttü. Onu akşam yemeği yemeye ikna etmeyi ve sanrılarının boyutuyla yüzleşmeden önce bir erteleme sağlamayı umuyordu.

"Bana evinden bahset," diye ısrar etti. Gün her ikisi için de bir sınav olmuştu ve aniden bir endişe duydu. Onu yanına almak üzereydi. "ev" ve ya orada bir ev yoksa? Ya önümüzdeki birkaç saat zaten hasarlı olan zihnini iyice gerdiyse? Kanıtını görmek için yarın geceye kadar onunla kalması gerekiyordu, ancak teknik olarak anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti: Onu güvenli bir şekilde *Ban Drochaid'e* götürmüştü.

Onun gibi bir adam için *teknik olarak* pek bir şey ifade etmediğini hissediyordu.

"Artık beni terk edeceğini sanmıyorum," dedi elini vites kolundaki kızın elinin üzerine koyarak.

Gwen ona sertçe baktı. "Nesin sen? Zihin okuyucu mu?"

Yarı gülümsedi. "Hayır. Ben sadece seninle yaptığım pazarlığı hatırlatıyorum. Kanıtımı görmek için kalmanızdı. Şimdi beni yüzüstü bırakmana izin

vermeyeceğim." "Ne yapacaksın, beni yine zincire mi vuracaksın?" dedi kuru bir sesle.

Adam cevap vermeyince, ona bir kez daha baktı. Yukarıda Tanrı var ama adam tehlikeli görünüyordu. Gümüş-metal gözleri soğuk ve korkutucu derecede sakindi ve -evet, onu yine zincire vuracaktı. Bir an için, karanlığın ürkütücü, morarmış yarı ışığında, gerçekten beş yüzyıl ileri gitmiş gibi görünüyordu, arayışına niyetli barbar bir savaşçı ve hiçbir şey ya da hiç kimse onun yoluna çıkamazdı.

"Sözümünden dönmeye hiç niyetim yok," dedi sert bir sesle.

"*Vazgeçmenin* onursuzca davranmak anlamına geldiğini varsayıyorum?"

dedi açıkça. "İyi, çünkü buna izin vermem."

Bir süre sessizlik içinde araba sürdüler.

"Bir ozanın tekerlemelerinden hoşlanır mısın, Gwen?"

Ona sertçe baktı. "Zaman zaman şiirden hoşlanmakla suçlandığım olmuştur." *Romantik şiirler, ben çocukken Chez Cassidy'de hiç okunmayan türden.*

"Bana bir lütufta bulunur musun?"

"Elbette, neden olmasın," dedi bir şehidin kıskanacağı bir iç çekişle. "Zaten elli milyon tane yaptım, bir tanesinin daha ne zararı olabilir ki?"

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi, sonra sessizce ve içtenlikle konuştu: *"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim, bir kordan iki alev tutuşur; zaman hem ileri hem geri akar, sen neredeyse, unutma."*

Omuz silkti, kafası karışmıştı. Oldukça romantik başlamıştı ama öyle bitmemişti. "Bu ne anlama geliyor?"

"İyi bir hafızan var mı, Gwen Cassidy?" diye geçiştirdi.

"Elbette var." *Tanrım, kendini kaybediyordu.*

"Bana tekrar söyle."

Ona baktı. Yüzü solgundu, elleri kucağında yumruk olmuştu. Yüz ifadesi ölümcül ciddiyetteydi. Onu yatıştırmak için tekrarlattı, sonra hatasız tekrarlattı. "Bunun bir anlamı var mı?" diye sordu, mükemmel bir şekilde üç kez söyledikten sonra. Aklına kalıcı olarak kazınmıştı.

"Beni mutlu etti. Teşekkür ederim."

"Bu benim hayattaki amacım haline gelmiş gibi görünüyor," dedi kuru bir sesle. "Bu da zamanla anlayacağım şeylerden biri mi?"

"Her şey yolunda giderse, hayır," diye cevap verdi ve sesindeki bir şey kadının omurgasını titretti. "Dua et de anlamın gerekmesin."

Kadın tedirgin bir şekilde konuyu değiştirdi ve yolculuk boyunca gerginliği artarken zararsız şeylerden konuştular. Adam şatosunu sevgiyle anlattı, önce arazisini, sonra içini ve son zamanlarda yapılan bazı tadilatları. Kadın ise akılsız içinden bahsetti ama başka pek bir şey söylemedi.

Önemi. Gwen aşırı açıklama yapmamaya şartlandırılmıştı: Bir erkek onun hakkında ne kadar çok şey bilirse, ondan o kadar az hoşlanırdı ve kendine açıklayamadığı nedenlerden dolayı Drustan MacKeltar'ın ondan hoşlanmasını istiyordu. Görünüşe göre ikisi de aniden sessizliği doldurmaya heveslenmişti yoksa onları canlı canlı yutacak.

Dağın tepesine vardıklarında Gwen'in elleri direksiyonun üzerinde titriyordu ama adam saçlarını yüzünden çekmek için elini kaldırdığında onunkilerin de titrediğini gördü. Bu gerçeğin önemini gözden kaçırmamıştı: Adam onunla oyun oynamıyordu. Gerçekten de kalesini bu dağın tepesinde bulmayı umuyordu. Bu hayaline sıkı sıkıya bağlı olmakla birlikte, artık ayakta kalamayacağından da korkuyordu. Gizlice ona bakarken, istemeye istemeye onun hafıza kaybı yaşamadığını ya da bir oyun oynamadığını kabul etti.

garip bir oyun. Olduğunu iddia ettiği kişi olduğuna inanıyordu. Bunun farkına varmak güven verici olmaktan çok uzaktı. Fiziksel bir yaralanma iyileşirdi, zihinsel bir sapkınlığı tedavi etmek çok daha zordu.

Kendini toparlayarak gazdan geri çekildi, yolculuğu tamamlamaya isteksizdi. Keşke onunla birlikte yürüseydi de şimdi bu anla yüzleşmek zorunda kalmasaydı. Eğer onun yöntemiyle yapsaydı, bunu yirmi dört saat daha erteleyebilirdi.

"Kuzeye dön."

"Ama orada yol yok."

"Anlıyorum," dedi suratsızca. "Ve şimdiye kadar üzerinde seyahat ettiklerimiz göz önüne alındığında, beni endişelendiren bir gerçek olması gerektiğini düşünebiliriz."

Sola döndü ve arabanın farları çimenli bir tepeciğı aydınlattı.

"Tepeye doğru," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

Derin bir nefes alan Gwen itaat etti. Ona durmasını söylediğinde, komutuna ihtiyacı yoktu, çünkü debriyajın ayarını bozmuştu ve zaten durmak üzereydi. *Ban Drochaid'in* yüksek taşlarının uçları tepenin zirvesinde, puslu mor gökyüzüne karşı simsiyah görünüyordu.

"Ben bir kale göremiyorum MacKeltar," dedi tereddütle.

"Burası şelalenin ötesinde; mon onu gizliyor çünkü daha geride, taşların ötesinde duruyor. Gelin. Sana göstereyim." Kapının mandalıyla oynadı, sonra arabadan fırladı.

Fell ve mon, *tepe ya da tepe anlamına geliyor olmalı*, diye karar verdi ışıkları söndürüp ona katılırken. Ellerindeki titreme vücudunun geri kalanına da yayılmıştı ve aniden üşüdü. "Bekle, eşofmanımı alayım," dedi. Adam sabırsızlıkla bekledi, bakışları taşların tepelerine sabitlenmişti ve kadın kalesinin hâlâ ayakta olup olmadığını görmek için tepeye çıkmaya can attığını biliyordu.

Geciktirmek için ondan daha istekli değildi. "Gitmeden önce bir şeyler yemek ister misin?" dedi parlak bir sesle, son durakta paketledikleri somon köftesi ve kerevize uzanarak.

Belli belirsiz gülümsedi. "Gel, Gwen. Şimdi."

İsteksiz bir omuz silkmeye arabanın kapısını çarparak kapattı ve onun yanına doğru yürüdü. Adam kızın elini tuttuğunda, kız geri çekilmeye bile çalışmadı ama ona destek olmak için daha da yaklaştı.

Yokuşun geri kalanını cırcır böceklerinin cıvıltısı ve ağaç kurbağalarının melodik uğultusu dışında bozulmayan bir sessizlik içinde yürüdüler. Tepeye vardıklarında keskin bir nefes aldı. Pembe-mor çizgili gökyüzünün fonunda hafif bir esinti taşlardan oluşan çemberin içindeki otları karıştırıyordu. Ortadaki büyük bir levhanın etrafında sıralanmış on üç tane taş saydı. Megalitler, parlak ufka karşı simsiyah bir şekilde yükseliyordu.

Taşların ötesinde hiçbir şey yoktu.

Birkaç çam ağacı ve görüş alanını engelleyebilecek birkaç hafif yamaç vardı ama bir kalenin arkasına hınzırca gizlenebileceği hiçbir şey yoktu.

Sessizce ilerlediler, taşlardan oluşan çemberi kestiler, şimdi çok daha yavaş ilerliyorlardı, çünkü önlerinde, bir zamanlar yüce ve eski meşeler olan kütüklerin ötesinde, artık ayakta olmayan bir kalenin açık temeli vardı.

Ona bakmayı reddetti. Ona bakmayacaktı.

Dış duvarın çevresine ulaştıklarında dizlerinin üzerine çöktü.

Gwen harabenin ortasındaki uzun otlara, ufalanan yığınlar halindeki taş ve harç parçalarına, sessiz şato mezarının ötesindeki gece gökyüzüne, ondan başka her şeye baktı ve göreceklerinden korktu. İstirap mı? Korku mu?

Gerçekten akli dengesinin yerinde olmadığını farkına varması, yanıltıcı bir şekilde berrak görünen o güzel gümüş gözlerde parıldıyor muydu?

"Ah, Tanrım, hepsi ölmüş," diye fısıldadı. "Halkımı kim yok etti? Neden?" Titreyen bir nefes aldı. "Gwen." Sözcük boğuktu.

"Drustan," dedi yumuşak bir sesle.

"Bir süreliğine arabanıza dönmenizi öneriyorum."

Gwen tereddüt etti, iki arada bir derede kalmıştı. Bir yarısı kuyruğunu kısıtırıp kaçmaktan başka bir şey istemiyordu; diğer yarısı ise ona burada ve şimdi çaresizce ihtiyacı olduğunu hissediyordu. "Şimdi gitmiyorum-"

"Git."

Sesi o kadar kederliydi ki Gwen irkildi ve ona baktı. Gözleri karanlıktı ve bir nem parıltısı dışında okunamıyordu.

"Drustan-"

"Sana yalvarıyorum, beni şimdi bırak," diye fısıldadı. "Klanımın yasını tutmam için beni yalnız bırakın."

Sesinin baygınlığı onu yanıltmıştı. "Öylece terk etmeyeceğime söz verdim _."

"Şimdi!" diye gürledi. Kız hâlâ kıpırdamayınca gözleri parladı. *"Bana itaat edeceksin."*

Gwen onun bu emri söylemesi için geçen sürede üç şey fark etti. Birincisi, imkansız olduğunu bilmesine rağmen, gümüşü gözleri bir zamanlar bir bilimkurgu filminde gördüğü gibi derinlerden parlıyor gibiydi. İkincisi, sesi farklıydı, sanki bir düzine ses üst üste binmiş, her türlü bilinçli seçimi yok ediyordu ve üçüncüsü, eğer böyle bir sesle ona uçurumdan aşağı yürümesini emretseydi, bunu yapabileceğinden şüpheleniyordu.

Beyni bu şaşırtıcı gözlemleri işlerken bile bacakları içgüdüsel bir koşuya başladı.

Ama taşların birkaç adım ötesinde ürkütücü dürtü azaldı ve durup arkasına baktı. Harabeye girmiş ve en yüksek yıkık taş yığına tırmanmıştı; dizlerinin üzerinde siyah bir silüet, sırtı kavisli, göğsü Gökyüzüne doğru eğildi, yumruğunu çivit rengi gökyüzüne salladı. Başını geriye atıp kükrediğinde, kadının damarlarındaki kan pıhtılaştı.

Bu onu soyunma odasında öpen adam mıydı? Onu bir volkandan daha ateşli ve patlamaya hazır hale getiren ve ailesinin ona asla öğretmediği bir tutku denklemi olabileceğini düşündüren adam mı?

Hayır. Bu, vücudunda elli silah taşıyan bir adamdı. Bu adam çift ağızlı bir balta ve bir kılıç taşıyordu.

Bu, sadece etkili bir pompa olduğuna inandırılarak yetiştirildiği organının küçük bir parçasını kaybetmeye başladığı adamdı. Bunun farkına varmak onu ürkütmüştü. Deli ya da değil, korkutucu ya da değil, ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettiriyordu.

MacKeltar, diye düşündü, seninle ne yapacağım ben?

* * * * *

Drustan ağladı.

En kötüsü doğruydu. Greathall'da sırtüstü yatıyordu, bir dizi bükülmüştü, Kollarını iki yana açmış, parmaklarını uzun otlara geçirmiş, Silvan'ı düşünüyordu.

Senin de benim gibi tek bir amacın var evlat. Keltar soyunu ve koruduğumuz bilgiyi korumak.

Başarısız olmuştu. Bir anlık dikkatsizlik sonucu gafil avlanmış, büyülenmiş, zamanından çalınmış ve yüzyıllar boyunca gömülmüştü. Ortadan kaybolması kalesinin ve klanının yıkımını tetiklemişti. Şimdi Silvan ölmüştü, Keltar soyu sönmüştü ve tabletlerle ciltlerin nerede olduğunu kim biliyordu? Böyle bir bilginin yanlış ellere geçme ihtimali onu korkunun da ötesinde derin ve karanlık bir yere sürükledi. Açgözlü bir adamın böyle bir bilgiyle tüm dünyayı yeniden şekillendirebileceğini, kontrol edebileceğini veya yok edebileceğini biliyordu.

Çizgiyi koruyun. İlmi koruyun.

Kendi zamanına başarıyla dönmesi şarttı.

Saçının telini bile değiştirmemiş olmasına rağmen, beş yüz yıl geçmişti ve varlığından ya da babasının ve ondan önce babasının hayatından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Binlerce yıllık eğitim ve disiplin, hepsi göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu.

Yarın gece taşlara girecek ve ayini gerçekleştirecekti.

Yarın gece taşlardan çıkamayacaktı. Öyle ya da böyle, artık burada ve şimdi olmayacaktı.

Ve Tanrı'nın izniyle, yarın onun yüzyılı artık önemli olmayacaktı, çünkü şanslıysa, Mabon'a kadar yapılan tüm yanlışları geri almış olacaktı.

Yine de, yirmi birinci yüzyılda kaldığı süre boyunca, kalesi yıkıldığı gibi halkı da ölmüştü, İskoçya'nın üzerinde cahilce uçuşan eski rüya tozlarından başka bir şey değildi. Elinin tersini kabaca yanaklarında gezdirerek kendini ayağa kaldırdı ve sonraki bir saatini harabede dolaşarak mezar aramakla geçirdi. Şapel avlusunda yeni bir işaret bulamamıştı. Kabilesi nereye gitmişti? Ölmüşlerse nereye gömülmüşlerdi? Silvan'ın işareti neredeydi? Silvan, şapelin arkasındaki üvez ağacının altına gömülmek istediğini özenle belirtmişti ama hiçbir taş işaret onun adını ilan etmiyordu.

Dageus MacKeltar, sevgili kardeşim ve oğlum.

Titreyen parmaklarını kardeşinin mezarını işaretleyen taşın üzerinde gezdirdi. Aradan geçen beş asrı idrak edemeyen Drustan, Dageus'u sadece iki hafta önce gömmüş olmanın ateş gibi acısını yaşıyordu. Kardeşinin ölümü onu çılgına çevirmişti. İki insanın olabileceği kadar yakındılar. Kardeşini kaybettiğinde babasıyla saatlerce tartışmıştı.

Geri dönüp Dageus'un ölümünü geri alamayacaksam taşların bilgisine sahip olmanın ne faydası var? diye bağırmıştı Silvan'a.

Kendi hayatının içinde bir noktaya asla seyahat etmemelisin, diye terslemişti Silvan, ağlamaktan yorgun düşmüş ve gözleri kızarmış bir halde.

Neden kendi geçmişimdeki bir zamana geri dönemiyorum?

Eğer geçmişteki benliğinize çok yakınsanız, biriniz - ya geçmişteki ya da şimdiki benliğiniz - hayatta kalamayacaktır. Hangisinin yaşayacağını önceden söylemenin bir yolu yok. İkinin de hayatta kalamadığı zamanlar olmuştur. Bu durum doğal düzeni zorluyor gibi görünüyor ve doğa kendini düzeltmek için mücadele ediyor.

O zaman geçmişte İngiltere'de sınırın ötesinde olduğum bir zamanı seçeceğim, diye hırladı Drustan, Dageus'un geri dönülmez bir şekilde gittiğini kabul etmeyi reddederek.

Ne kadar uzaklığın yeterli olduğunu kimse bilemez, evlat. Ayrıca, sen Taşları asla kişisel nedenlerle kullanamayacağımızı unutmadan. Onlar

sadece dünyanın iyiliği için kullanılmalıdır-ya da aşırı durumlarda MacKeltar'ın haleflliğini garanti altına almak için. İçimizden biri daima yaşamalı. Ama bunlar olağanüstü koşullar değil ve gücü kötüye kullanırsanız ne olacağını biliyorsunuz.

Evet, biliyordu. Yüzyıllar boyunca aktarılan efsaneye göre, taşları kişisel sebeplerle kullanan bir Keltar, geçtiği anda karanlık bir Druid'e dönüşürdü. Onurunu ve merhametini kaybederek ruhunu kötülüğün en karanlık güçlerine teslim ederdi. Saygısız bir yıkım yaratığına dönüşür.

Efsanenin canı cehenneme! diye meydan okurcasına gürlemişti. Ama kederli haliyle bile daha iyisini biliyordu. Efsane doğru olsun ya da olmasın, böyle kutsal bir bölgeye izinsiz giren ilk MacKeltar o olmayacaktı. Hayır, tüm atalarının kabul ettiği gibi o da kabul edecek ve yeminine sadık kalacaktı. Ona kötüye kullanması ya da kişisel çıkarları için kullanması için akıl almaz bir güç verilmemişti. Taşları kendi kalbini onarmak için kullanmasını haklı gösteremezdi.

Eğer Dageus'u kurtarıp karanlık bir Druid olduysa, Silvan büyüdüğünde ne yapacaktı? Kaderi yine mi aldatacaktı? Bir adam bu kadar güçle ve sınırsızlıkla delirebilirdi. Böyle bir çizgiyi aştığında geri dönüşü olmayacaktı; gerçekten de kara sanatların ustası olacaktı.

Böylece Dageus'a veda etti ve babasına olan yeminini yineledi. *Taşları asla kişisel sebepler için kullanmayacağım. Sadece hizmet etmek ve korumak için ve soyumuzun tükenme tehlikesiyle karşı karşıya kalması durumunda soyumuzu korumak için.*

Şimdi olduğu gibi.

Drustan bir elini saçlarında gezdirerek nefes verdi. Dageus ölmüştü. Silvan ölmüştü. Geriye kalan tek Keltar oydu ve görevi açıktı. Dünya beş yüz yıldır bir Keltar-Druid tarafından korunmuyordu. Geri dönmeli ve Keltar'ın eşzamanlı ardıllığını yeniden tesis etmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Ne pahasına olursa olsun.

Peki ya kadının ödeyeceği bedel? Vicdanı onu azarladı.

"Başka seçeneğim yok," diye mırıldandı karanlık bir sesle. Ellerini saçlarının arasına daldırdı ve avuç içlerinin topuklarıyla şakaklarına masaj yaptı.

On üç taşın formüllerini ezbere biliyordu ama kritik üç taşı, yılı, ayı ve günü belirleyecek olanları bilmiyordu. Kaçırılmasından kısa bir süre sonra on altıncı yüzyıla dönmesi şarttı. Onu kale duvarlarının ötesine kim çekmiş olursa olsun

Keltar Kalesi'ne -tam bir orduyla bile- en azından birkaç gün boyunca girememişlerdi. Kale kolayca ele geçirilemeyecek kadar iyi tahkim edilmişti. Kaçırılmasından bir, hatta iki gün sonra geri döndüğü sürece klanını, kalesini ve duvarları içindeki tüm bilgileri kurtarmak için zamanı vardır.

Düşmanını yenecek, evlenecek ve bir düzine çocuk sahibi olacaktı. Dageus öldüğünde, Silvan'ın ona vermeye çalıştığı aciliyeti nihayet anlamıştı. Keltar hattını yeniden inşa etmek için oğulları.

Drustan, sanatını kadınlardan gizlemeyi öğrenmeli ve bir eş almalısın. -Herhangi bir eş. Annenle kutsanmıştım; bu mucizevi ve nadir bir şeydi. Senin için de aynısını dilerdim ama bu kadar az Keltar'a sahip olmak çok tehlikeli.

Evet, bunu zor yoldan öğrenmişti. Gözlerini ovuşturdu ve nefes verdi. Nişan alabileceği çok küçük bir hedefi vardı ve şu anda ihtiyaç duyduğu sembollerini hiç çalışmamıştı. Yaşadığı süre içinde seyahat etmesi yasaklanmıştı, bu yüzden kendi neslini kapsayan sembollerini hafızasına alması için hiçbir neden yoktu.

Yine de... karanlık bir zayıflık ve özlem anında, onu Dageus'un ölüm sabahına geri götürecek olanlara bakmıştı - ve bu yasak sembollerden şekilleri türetmeye çalışabilirdi ve Şu anda ihtiyacı olan üç çizgiyi.

Yine de bu bir tahmin olacaktı. İnanılmaz derecede riskli bir tahmin, doğru yapamazsa korkunç sonuçları olacaktı.

Bu da onu tabletlere geri götürdü. Eğer Silvan başına ne geldiyse gelmeden önce onları arazide bir yere saklayabilirdiyse, Drustan'ın tahmin etmesine gerek yoktu.

İhtiyacı olan sembolleri tabletlerdeki bilgilerden, hata yapma korkusu olmadan çıkarabilirdi. Kendisini kaçırılmasından *sonraki* güne döndürdüğü takdirde, gelecekteki benliği ile büyülü bedeni arasındaki fersahların ve mağaranın kalın taş duvarlarının aralarında yeterli mesafe bırakacağından oldukça emindi.

Buna inanmaktan başka çaresi yoktu.

Drustan harabelerin etrafına göz gezdirdi. O kara kara düşünürken gece çökmüştü ve etraflı bir araştırma yapamayacak kadar karanlıktı; bu da ona tabletleri aramak ve sembolleri hatırlamaya çalışmak için yarını bırakıyordu.

Peki ya tabletler orada olmasaydı?

İşte bu yüzden küçük, tatlı, masum Gwen vardı.

* * * * *

Küçük, tatlı, masum Gwen arabanın kaputuna tünemiş, kereviz çubukları ve somon köftesi çiğniyor ve motorun kalan sıcaklığını emiyordu. Saatine bir göz attı. Drustan'ı harabede bıraktığından beri neredeyse iki saat geçmişti.

Şimdi gidebilirdi. Arabaya atlayıp geri vitese takabilir ve aşağıdaki köye doğru yola çıkabilirdi. Deli adamı kendi sorunlarını çözmesi için yalnız bırakabilirdi.

O zaman neden yapmadı?

Newton'un Evrensel Çekim Yasası'nı düşünürken, Drustan'ın kütlesi kendininkinden çok daha büyük olduğu için, yakın çevresinde olduğu sürece ona çekilmeye mahkûm olduğu ihtimalini göz önünde bulundurdu; tıpkı güneşin etrafında dönen dünya gibi yerçekiminin kurbanıydı.

Düşüncelere dalmış bir halde, kaputun üzerine büzülmüş, çivit rengi gökyüzü siyah kaşmir rengine dönüşürken titreyerek, kendi kendine tartışarak ve kesin bir sonuca varamadan mırıldanıyordu.

Ona ne olduğunu anlamasına yardımcı olabilecek bir ya da daha fazla kritik gerçeği gözden kaçırdığı hissinden kurtulamıyordu. "İçgüdülere" hiçbir zaman itibar etmemişti; bağırsakların açlığı ve israfı kontrol ettiğine inanırdı, gnostik bir şey değildi. Ama son otuz altı saat içinde, bağırsaklarındaki bir şey sesini duyurmuş, zihniyle tartışmaya başlamıştı ve uyumsuzluk onu şaşırtmıştı.

Arabanın kaputunun sıcaklığını aramadan önce bir süre taşların arasında kalmış ve onu izlemişti. Bir bilim adamının deneydeki bir deneği gözlemlemesinin uzak samimiyetiyle onu incelemişti, ancak onun üzerindeki çalışması herhangi bir çelişkiyi çözmek yerine sadece daha fazla çelişkiyi ortaya çıkarmıştı.

Vücudu güçlü bir şekilde gelişmişti ve bir erkek olağanüstü bir disiplin, çaba ve sürekli odaklanabilen bir zihin olmadan böyle bir vücuda sahip olamazdı. Onu mağarada bulmadan önce nerede olursa olsun, aktif ve dengeli bir hayat yaşamıştı. Ya çok çalışmış ya da çok oynamıştı ve kadın bunun oyundan çok iş olduğuna karar verdi çünkü elleri nasırlıydı ve hiçbir havasız, sporcu tipli aristokratın parmaklarında ve avuç içlerinde nasır olmazdı. İpeksi siyah saçları yirmi birinci yüzyıl lord ve beyefendilerine yakışmayacak kadar uzundu ama parlak ve iyi kesilmişti. Dişleri düzgün ve beyazdı, bu da vücuduna gösterdiği özenin bir kanıtıydı. Fiziksel sağlığına dikkat eden insanlar genellikle zihin olarak da sağlıklı olurlardı.

Kendine güvenen, güçlü ve zor kararlar alabilen bir yürüyüşe sahipti. Oldukça zeki ve iyi konuşkandı. Garip ses tonu ve kelime dağarcığı bir yana.

Mağaradan çıkış yolunu bilmiyordu ve mağaradan çıktıklarında Gwen çökmüş tünelin ve yeşilliklerin önemini gözden kaçırmamıştı.

Tanrım, hepsi ölmüş, diye fısıldamıştı.

Titredi. Motor soğumuş, ısı kalıntıları yok olmuştu.

Occam'ın Usturası, gerçeklerin çoğuna uyan en basit açıklamanın büyük olasılıkla doğru olduğunu ortaya koymuştur. Buradaki en basit açıklama... doğruyu söylüyor olmasıydı. Bir şekilde derin bir uykuya dalmıştı.

Beş yüz yıl önce onun iradesi dışında, belki de kayıp bir bilim aracılığıyla, üzerine düşerek onu uyandırmıştı.

İmkânsız, diye haykırdı zihni.

Jüriyi uzlaşmaya ikna etmeye çalışmaktan yorulunca, isteksizce kararın askıda kalmasını kabul etti ve onu terk edemeyeceğini itiraf etti. Ya imkânsız mümkün olsaydı? Ya yarın ona bir teklifte bulunursa?

Yaklaşık beş yüz yıl boyunca zamanda donmuş olduğuna dair somut bir kanıt mı? Belki de ona bunun nasıl yapıldığını göstermeyi planlıyordu. gelişmiş kriyojenik mat zaman içinde kaybolmuştu. Böyle bir şeyi bulma ihtimali en ufak bir şekilde bile olsa binayı terk etmeyecekti.

İtiraf et Gwen, boğazına kadar sokulan mesleği "bırakmış" olmana, araştırmaya devam etmeyi reddetmiş olmana rağmen, bilim seni hala büyülüyor ve bir insanın nasıl olup da beş yüzyıl boyunca uyuyup sağlıklı ve bütün bir şekilde uyandığını bilmek istiyorsun. Bunu asla yayınlamazsınız ama yine de bilmek istersiniz.

Ama bu sadece bilimsel bir meraktan öte bir şeydi ve onun çorabı, yumurtaları ve daha önce hiç duymadığı bir arzuyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

Sadece genlerine programlanmış olan ve ırkının hayatta kalması için haykıran emirlere atfedilebilirdi. Başka hiçbir erkek onda böyle bir tepki uyandırmamıştı.

Bilim, onun gözlerindeki yaşları gördüğünde hissettiği şefkati açıklayamazdı. Ne de onun başını göğsüne yaslamak için duyduğu arzuyu. kirazının bir kez ve gerçekten koparılmasını istiyordu, ama

onun rahatı için. Kalbi meşguldü ve bu onu hem

endişelendiriyor hem de sevindiriyordu.

Kaküllerini kulağının arkasına sıkıştırarak kaputtan indi ve tepeye doğru tırmanmaya başladı. Yeterince yalnız kalmıştı. Konuşma vakti gelmişti.

* * * * *

"Drustan." Gwen'in sesi etrafındaki karanlığı bir ışık gibi yardı.

Onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. Zavallı küçük kız dehşete düşmüş görünüyordu ama yine de kararlılıkla kabarmıştı.

O zaman doğrudan onun gözlerinin içine baktı ve eğer korku hissettiyse bile bunun üstesinden geldi. Onun bu yönüne, kuşkularına rağmen savaşa giren bir şövalyenin cesaretiyle ilerlemesine hayranlık duyuyordu. Onu kovaladığında, metal canavarına atlayıp uzaklaşabileceğinden endişelenmişti. Taşların arasından kendisine doğru geldiğini gördüğünde hissettiği rahatlama çok yoğundu. Onun hakkında ne düşünmeye karar vermiş olursa olsun, onun yanında kalmaya karar vermişti; bunu gözlerinden anlayabiliyordu.

"Drustan?" Tereddütlü ama

kararlı. "Evet, genç kız?"

"şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu ihtiyatla.

"Duygularımla geçici bir barış yaptım," dedi kuru bir sesle. "Korkmayın, sıçrayıp halkımın intikamını almayı planlamıyorum." *Henüz.*

Ona hızlıca başını salladı. "Güzel."

Kadının bu konuyu tartışmak istemediğini anlayabiliyordu ve açıkça perişan haldeyken onu kandırılmış olmakla suçlamak yerine, dolambaçlı bir yol izleyerek konuyu geçiştirmeye çalışacaktı. Neyin peşinde olduğunu merak ederek gözlerini kıstı.

"Drustan, şiirini ezberledim, şimdi bana bir iyilik yapma sırası sende."

"Nasıl istersen, Gwen. Sadece benden ne istediğini söyle."

"Birkaç basit soru."

"Onlara elimden geldiğince cevap vereceğim," diye yanıtladı.

"Bir ayak genişliğinde, dokuz inç uzunluğunda ve üç buçuk ayak derinliğinde bir çukurda ne kadar toprak vardır?"

"Sorunuz bu mu?" diye sordu şaşkınlıkla. Sorabileceği onca şey varken...

"Onlardan biri," dedi aceleyle.

Hafifçe gülümsedi. Kadının sorusu en sevdiği bulmacalardan biriydi. Rahibi Nevin, bariz olanı görmeden önce böyle bir boşlukta tam olarak ne kadar toprak olacağını hesaplamaya çalışarak yarım saat boyunca acı çekmişti. "Bir delikte toprak olmaz," diye kolayca cevap verdi.

"Oh, şey, bu hileli bir bulmacaydı ve bana pek bir şey anlatmıyor. Daha önce duymuş olabilirsin. Peki ya buna ne dersiniz? Bir tekne demir atmış ve kenarından bir ip merdiven sarkıyor. Halat merdivenin basamakları arasında 15 cm var.

Gelgit saatte altı inç hızla yükseliyor ve sonra aynı hızla alçalıyor. Gelgit yükselmeye başladığında merdivenin bir basamağı suya değiyorsa, sekiz saat sonra kaç basamak kaplanmış olacaktır?"

Drustan hızlıca bir dizi hesaplama yaptı, sonra bir daha gülemeyeceğini düşündüğü bir anda usulca güldü. Birden onun neden böyle sorular seçtiğini anladı ve ona olan saygısı arttı. Bir cırac bir Druid'e kabul edilmek ve eğitilmek için dilekçe verdiğinde, delikanlının zihninin nasıl çalıştığını ve neler yapabileceğini ortaya çıkarmak için tasarlanmış benzer bir dizi problemden geçirilirdi.

"Yok, genç kız, ip merdiven tekneyle birlikte suyun üzerinde yükseliyor. Akıl gücüm sizi deli olmadığımı ikna ediyor mu?"

Ona garip bir şekilde baktı. "Muhakeme yeteneğiniz tuhaf... hastalığınızdan etkilenmemiş görünüyor. Peki 4,732.25'in 7,837.50 ile çarpımı nedir?"

"37,089,009.375."

"*Tanrım,*" dedi, aynı anda hem dehşete düşmüş hem de tiksiniş görünüyordu. "Seni zavallı şey! İlk soruyu daha çok ne düşündüğünü anlamak için sordum.

Açıkçası, ikincisi ilkinin bir şans olup olmadığını görmek için. Ama sen bu hesabı kafanda beş saniyede yaptın. Ben bile bu kadar hızlı yapamam!"

Omuz silkti. "Sayılara karşı her zaman bir yakınlığım olmuştur. Senin sorular size bir şey kanıtladı mı?" Ona bir şey kanıtlamışlardı. Gwen Cassidy o güne kadar tanıdığı en zeki kızdı. Genç, görünüşe göre doğurgan, aralarında olağanüstü bir çiftleşme ısısı var ve zeki.

Kaderin onu kendisine bir sebepten ötürü getirdiğine olan inancı on kat arttı.

Belki, diye düşündü, yarın akşamdan sonra ondan korkmayabilirdi. Belki de ona karşı babasının bildiği gibi bir sevgi *besliyordu*.

"Eğer bir tımarhane adayıysan, şimdiye kadar tanıdığım en zeki delisin ve sanrılarının tek bir konuyla sınırlı görünüyor." Bir nefes verdi. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Gel kızım." Kollarını ona doğru uzattı. Kız ona ihtiyatla baktı.

"Och, lassie, bana kollarımda tutabileceğim gerçek ve tatlı bir şey ver. Sana zarar vermeyeceğim."

Onun yanına doğru yürüdü ve yanındaki çimlere uzandı. Yüzünü birkaç dakika kapalı tutarak yıldızlara baktı, sonra Omuzları çöktü ve ona baktı. "Ah, zahmet etme," dedi ve başını kollarının arasına alıp göğsüne doğru çekerek onu şaşkına çevirdi.

Ellerini kızın beline doladı ve onu kucağına çekti. "Sevgili Gwen, sana bir kez daha teşekkür ediyorum. Sen meleklerin bir armağanısın."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye mırıldandı saçlarına karşı. Ona sarılırken garip görünüyordu, sanki fazla pratik yapmamış gibiydi. Vücudu gergindi ve aniden hareket ederse sarsılacağını hissetti, bu yüzden yavaşça nefes aldı ve hareketsiz kaldı, yakınlığa alışması için ona zaman tanıdı.

"Sanırım bu, yarın bana hiçbir şey kanıtlamayacağın anlamına geliyor, ha?"

"Söz verdiğim gibi, yarın size hikayemin doğru olduğunu kanıtlayacağım. Bu hiçbir şeyi değıştirmez ya da çok az değıştirir. Kendi isteğinizle kalacak mısınız? Belki yarın araziye keşfetmeme yardım edersin?"

Kadın tereddütle küçük ellerini adamın saçlarının arasına soktu ve adam tırnakları hafifçe kafa derisini sıyırdığında zevkle yarı iç çekti, yarı inledi. "Evet, Drustan MacKeltar," dedi bir İskoç kızı kadar güzel bir ses tonuyla. "Yarına kadar seninle kalacağım."

Yüksek sesle güldü ve onu kendine çekti. Onun dokunuşunu arzuluyor, onunla umutsuzca sevişmek istiyordu ama şimdi onu sıkıştırırsa kucağının rahatlığını kaybedeceğini hissediyordu. "Bu iyiydi, genç kız. Bampot değilsin ve senden küçük bir Highland kızı yapabileceğimizi düşünüyorum."

* * * * *

Gwen o gece bir İskoçyalı'nın kollarında, sillar shakles ve gowan tarlasında, gümüşü bir kaşık ayın altında, bir kuzu kadar huzurlu uyudu. Ve eğer Drustan kendini kurt gibi hissediyorsa, sadece ona sarılmakla yetindi.

21 EYLÜL 10:23

Bölüm 9

[İçindekiler](#) -[Önce](#) |[Sonra](#)

Bütün gün aramışlar ama tabletleri bulamamışlar.

Gökyüzü parıldayan yıldızlarla delinerek çivit mavisine döndüğünde Drustan pes etti ve ayini gerçekleştirebileceği bir ışığa sahip olmak için taşlardan oluşan çemberin içine bir şenlik ateşi inşa etti.

Eğer bu gece en kötüsü olursa, ona ne olduğu hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmesini istiyordu. Ve onun sırt çantası da ek bir nimet olacaktı. Harabeleri kazarken, kaçırılmasından hemen önce olan biten her şeyi ona anlatmıştı.

İnanmayan bir kaşını kaldırarak, *kardeşini öldüren Campbell'ın adını öğrenmek istiyorsan* küçük gölün arkasındaki açıklığa gelmesini söyleyen acil bir çağrı içeren bir notu nasıl aldığını anlatırken yine de dinlemişti. Kederinden ateşler içinde silahlarını kuşanmış ve muhafızlarını çağırmandan aceleyle yola koyulmuştu; kardeşinin intikamını alma arzusu tüm akıllı düşüncelerin önüne geçmişti.

Loch'a doğru koşarken nasıl başının döndüğünü ve bitkin düştüğünü ve şimdi bir şekilde uyuşturulduğuna inandığını anlattı. Ormanın hemen dışında, gölün kıyısında nasıl yere yığıldığını, kol ve bacaklarının nasıl kilitlendiğini, gözlerinin sanki ağır altın paralarla ağırlaştırılmış gibi kapandığını anlattı. Ona zırhının ve silahlarının çıkarıldığını, sonra göğsüne semboller çizildiğini hissettiğini, sonra kadın onu uyandırana kadar başka bir şey hissetmediğini söyledi.

Sonra ona ailesinden, parlak ve kıllı babasından, sevgili hizmetçileri ve vekil anneleri Nell'den bahsetti. Ona, dırdırcı ve falcı annesinin avucuna bakabilmek için durmaksızın peşinden koştuğu genç rahibinden bahsetti.

Bir süreliğine üzüntüsünü unuttu ve Dageus'la olan çocukluk hikâyelerini anlatarak onu eğlendirdi. Ailesinden bahsettiğinde, kadının şüpheci bakışları yumuşamıştı

Drustan ve kardeşinin maskaralıklarına gülüyor, Silvan ve Nell arasında süregelen tartışmaya hafifçe gülümsüyordu. Onun hüzünlü ifadesinden, ailesi hayattayken bile hayatında çok fazla kahkaha ve sevgi olmadığı sonucunu çıkarmıştı.

Hiç kardeşin yok mu, genç kız? diye sormuştu.

Başını sallamıştı. *Annemin doğurganlık sorunları vardı ve beni geç doğurmuştu. Beni doğurduktan sonra doktorlar daha fazla doğuramayacağını söylemişler.*

Neden evlenmediniz ve kendi çocuğunuz olmadı?

Yer değiştirdi ve bakışlarını kaçırdı. *Doğru adamı hiç bulamadım.*

Hayır, hayatında çok fazla zevk almamıştı ve bunu değiştirme şansına sahip olmak istiyordu. Onun gözlerini mutlulukla parlatmak istiyordu.

Gwen Cassidy'yi istiyordu. Onun "doğru adamı" olmak istiyordu. Yanından geçerken sadece kokusunu duymak bile her zerresinin dikkatini çekiyordu. Onun vücuduna ve onunla ona verebileceği zevke o kadar aşına olmasını istiyordu ki, basit bir bakış bile onu arzudan gevşetecekti. Yatak odasında kesintisiz iki hafta geçirmek, onun gizli tutkusunu keşfetmek, yüzeyinin hemen altında kaynayan erotizmi açığa çıkarmak istiyordu.

Ama bu asla gerçekleşmeyebilirdi, çünkü ayini gerçekleştirdiğinde ve kadın onun ne olduğunu ve ona ne yaptığını öğrendiğinde, onu hor görmek için her türlü nedeni olacaktı.

Yine de başka seçeneği yoktu.

Siyah gökyüzündeki ayın yayına endişeli bir bakış atarak, tatlı yayla gecesi havasını derin derin, açgözlülükle içine çekti. Vakit neredeyse gelmişti.

"Bırak dinlensin, Gwen," diye seslendi. Kadının pes etmeyi reddetmesi onu etkilemişti. Onun deli olduğunu düşünse de, hâlâ yıkıntıları eşelemeye devam ediyordu.

"Gel, taşların arasında bana katıl," diye seslendi. Belki de son saatini onunla birlikte, ateşe yakın bir yerde, onu kollarının arasında tutarak geçirmek istiyordu. Onun istediği şey kıyafetlerini çıkarıp içine gömülmek ve kalan zamanıyla kendini onun hafızasına kazıyordu ama bu, tabletlerin aniden elinde belirmesi kadar olası görünüyordu.

"Ama tabletleri bulamadık." Ona doğru döndü, saçlarını geriye iterken yanağına kir bulaştı.

"Artık çok geç, genç kız. Zaman neredeyse geldi ve o tüp ılık" -el fenerini işaret etti- "orada bulunmayan şeyleri görmemize yardımcı olmaz. Arazide bozulmadan kalmış olabileceklerine dair boş ve aptalca bir umuttu bu. Eğer onları henüz bulamadıysak, önümüzdeki bir saat hiçbir işe yaramayacak. Gel. Benimle geçir." Kollarını uzattı.

Dün gece onların içinde uyumuştı ve adam uyandığında kızın yüzündeki güven dolu ve masum ifadeyi görmüştü. Onun dolgun, gür dudaklarını öpmüştü ve uyandığında, uykudan kızarmış, buruşuk tişörtüne bastırıldığı için yanağında kırısklık izleri vardı, daha önce hiçbir kadına karşı hissetmediği bir şefkat hissetmişti. O yanındayken içinde her zaman kaynayan şehvet, daha yoğun, karmaşık katmanlı bir duyguya dönüşmüştü ve zaman verildiğinde ona derinden aşık olabileceğini fark etmişti. Değil Sadece onu yatakta tutmak için yanıp tutuşuyor, ama gerçek ve kalıcı bir duygu geliştireliyordu, eşit ölçüde tutku, saygı ve takdir, bir erkekle bir kadını ömür boyu birbirine bağlayan türden. Bir kadında aradığı her şey onda vardı.

Gwen çemberin içine doğru ilerledi, açıkça görülüyordu ki çevrilmemiş bir taş bile varken pes etmek istemiyordu, bu da onda hayranlık duyduğu bir başka özellikti.

"Neden bana ne yapmayı planladığını söylemiyorsun?" Bütün gün onu ikna etmeye çalışmış ama o, üzerinde semboller olan yedi taş tablet aradıklarından başka bir şey söylemeyi reddetmişti.

"Sana kanıt vereceğimi söyledim ve vereceğim." Şaşırtıcı, geri alınamaz miktarda kanıt.

Kayaları ve molozları savurarak aradıkları saatler uzayıp gitmiş, her kırık çanak çömlek parçasıyla, ölü klanının her eskimiş hatırasıyla umudu giderek azalmıştı.

Bir noktada beyhudelik onu neredeyse ele geçirmişti ve dikkati dağılmadan düşünecek zamanı olsun diye onu alması gereken eşyaların bir listesiyle köye göndermişti. Onun yokluğunda semboller üzerinde düşünmüş, karmaşık hesaplamalar yapmış ve son üçü hakkında en iyi tahminini elde etmişti - bir saatten kısa bir süre içinde teste tabi tutulacak olan tahmin. Kardeşinin ölümünden iki hafta sonrasını, artı bir günü hedefliyordu. Doğru olduklarından neredeyse emindi ve en kötüsünün gerçekleşme ihtimalinin çok küçük olduğuna inanıyordu.

Ve eğer en kötüsü olursa, onu çok iyi hazırlamıştı ve hafızasını tamamen eski haline getirmek için ona ne söylemesi ve ne yapması gerektiğini hatırlatması yeterliydi. Bu yüzden ona büyüü ezberlemesini söylemişti.

El feneri, kahve ve yiyeceklerle birlikte birkaç sürahi su almıştı ve şimdi ateşin yanında, bağdaş kurmuş, ellerini nemli havlularla temizliyor, çantasından çıkardığı küçük pedlerle yüzünü ovarken küçük zevk iç çekişleri çıkarıyordu.

O tazelenirken, adam yürüyüşleri sırasında topladığı taşları kırıp açtı. Her birinin içinde parlak bir toz çekirdeği vardı, bunu dikkatlice bir tenekeye kazıdı ve kalın bir macun oluşturmak için suyla karıştırdı.

"Boya taşları," dedi, abdest alırken duraklayacak kadar ilgisini çekmişti. Daha önce hiç görmemişti ama eskilerin bunları resim yapmak için kullandığını biliyordu. Onlar küçük ve sarptı ve merkezin derinliklerinde zamanla oluşan ve suyla karıştırıldığında parlak renkler veren bir toz vardı.

"Evet, biz de onlara öyle diyoruz," dedi ayağa kalkarak.

Gwen onun megalitlerden birine doğru ilerlemesini ve bir anlık tereddüitten sonra formüller ve sembollerden oluşan karmaşık bir tasarım kazımaya başlamasını izledi. Gözlerini kısarak onu inceledi. Bazı kısımları bir şekilde tanıdık ama yabancı geliyordu, ulaşamayacağı bir yerde dans eden sapkın bir matematik denklemi gibiydi ve bunu ona yapan çok az şey vardı.

Göğsünde gergin bir endişe çarpıntısı vardı ve adamın bir sonraki taşa, sonra üçüncüye ve dördüncüye geçmesini dikkatle izledi. Taşların her birinin iç yüzlerine farklı bir dizi rakam ve sembol kazıdı, arada bir durup yıldızlara baktı.

Sonbahar ekinoksu, diye düşündü, güneşin dünya ekvatorunun düzlemlerini geçtiği ve yaklaşık olarak gece ve gündüzü oluşturduğu zamandı.

dünyanın her yerinde eşit uzunlukta. Araştırmacılar uzun zamandır dikili taşların tam olarak ne amaçla kullanıldığını tartışıyordu. Gerçek amaçlarını öğrenmek üzere miydi?

Megalitlere baktı ve arkeoastronomi hakkında ne bildiğini düşündü. On üçüncü ve son taşın üzerindeki çizimini bitirdiğinde nefesi boğazında düğümlendi. Her ne kadar sadece bir kısmını tanısa da, adam sonsuzluk sembolünü büyük bir özenle çizmişti:

Altında. Lemniscate. Mobius şeridi. *Apeiron*. Onun bu konuda ne bilgisi vardı? On üç taşı taradı ve zihninde tuhaf bir kaşıntı hissetti, sanki bir aydınlanma aşırı kalabalık beynine girmeye çalışıyordu.

Onu izlerken, çarpıcı bir olasılıkla sarsıldı. Onun *kendisinden* daha zeki olması mümkün müydü? Bu onun deliliği miydi?

Güzel ve akıllı mı? *Sakin ol, atan kalbim.*

Adam son taştan uzaklaşırken, kadın ürperdi. Fiziksel olarak karşı konulmazdı. Yine ekose ve zırhtan oluşan orijinal kostümünü giymiş, "bir adamın düzgünce asılmasına izin vermeyen böyle bir trews ve bir inar

Bir bıçağı saklayamazsın" diye düşündü o sabah uyanır uyanmaz. Gerçekten de düzgünce asılmış, diye düşündü, bakışları eteğinin üzerinde gezindi, altında asılı olanı hayal ederken ağzı kurudu. Görünüşe göre sürekli bir yarı uyarılma halinde miydi? Onu "yarı" diye bir şey kalmayana kadar öpmek istiyordu...

Çaba sarf ederek bakışlarını onun yüzüne doğru sürükledi. Düz saçları omuzlarına vahşi bir şekilde dökülüyordu. Şimdiye kadar tanıştığı en yoğun, heyecan verici ve erotik adamdı.

Drustan MacKeltar'ın yanındayken ona açıklanamaz şeyler oluyordu. Ona, güçlü vücuduna, yontulmuş çenesine, parıldayan gözlerine ve şehvetli ağzına baktığında, Pan'ın uzaktan gelen borularını duyuyor ve antik şarap ve seks partisi tanrısı Dionysos'a adak adamak için dayanılmaz bir dürtü duyuyordu. Melodi baştan çıkarıcıydı, onu kendini tutmayı bir kenara bırakmaya, kıpkırmızı yavru kedi tangasını giymeye ve on altıncı yüzyıldan kalma bir laird olduğunu iddia eden karanlık, yasakçı bir adam için yalınayak dans etmeye çağırıyordu.

Adam tekrar ona baktı ve bakışları çarpıştı. Kendini patlamaya hazır bir saatli bomba gibi hissetti, tik tak, tik tak.

Yüzü duygularına ihanet etmiş olmalıydı, çünkü adam keskin bir nefes aldı. Burun delikleri alevlendi, gözleri kısıldı ve mükemmel bir ses tonuyla sessizleşti.

Avına saldırmadan önce bir dağ aslanının dinginliği.

Yutkundu. "O taşlarla ne yapıyorsun?" diye sormaya zorladı kendini, hissettiklerinin yoğunluğu karşısında telaşlanmıştı. "Bana söylemenin zamanı gelmedi mi sence?"

"Size söyleyebileceğim her şeyi söyledim." Gözleri soğuk arduvazdı, genellikle içlerinde dans eden kristal ışık bastırılmıştı.

"Bana güvenmiyorsun. Yardım etmek için yaptığım onca şeye rağmen bana hâlâ güvenmiyorsun." Duygularının incindiğini gizlemeye çalışmadı.

"Och, lass, böyle düşünme. Sadece bazı şeyler... yasak." Aslında değil, diye sessizce düzeltti, ama bunu riske atamazdı.

Onu terk etmesin diye planlarını henüz açıklamadı.

"Saçmalık," dedi onun kaçamaklarına sabırsızlanarak. "Eğer bana güvenirsen, hiçbir şey yasak değildir."

"Sana güveniyorum, küçük kız. Sana bildiğinden çok daha fazla güveniyorum." *Hayatımla, hatta muhtemelen klanımın varlığıyla.*

"Sen bana güvenmezken ben sana nasıl inanayım?" "Her zaman şüphecin, değil mi Gwen?" diye azarladı. "Öp beni, önce ben son sembolleri çizim. Güzel bir servet için," diye ısrar etti. Kristal parçaları Gözlerindeki ışıltı, ona tutkulu doğasını bazen saklasa da, her zaman yüzeyin hemen altında kaynadığını hatırlatıyordu.

Gwen konuşmaya başladı ama adam parmağını Gwen'in dudaklarına götürdü.

"Lütfen, genç kız, sadece öp beni. Başka söz yok. Aramızda yeterince oldu." "Bana söyleyecek bir şeyin varsa, bırak şimdi kalbin konuşsun." diye eklemeyen önce durakladı.

Derin bir nefes aldı.

Kalbinin ne söylediğine hiç şüphe yoktu. O öğleden sonra köye indiğinde, çantasından kıpkırmızı tangesini çıkarmış ve elini yüzünü yıkadıktan sonra giymişti. Sonra nikotin bandını çıkarmış, vücudundaki varlığını açıklamak zorunda kalmaktansa düpedüz bırakmayı tercih etmişti. Nikotin bandı takılıyken ilk kez sevişmeyecekti. Ayrıca, kararını verdiğinde, üzerine olağanüstü bir sakinlik çökmüştü.

Ne yapacağını biliyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen gözlerini açtığı anda ona bekâretini vereceğini biliyordu. Son iki gün bu düşünceye alışma sürecinden başka bir şey değildi, bu yüzden Sonunda yaptığında daha az endişeliydi.

Onan sadece etkilenmekle kalmadı, her yönüyle ona çekildi.
-Zihinsel, duygusal ve fiziksel olarak.

Onu hiçbir mantığı ya da nedeni olmayan bir şekilde istiyordu. Onunla konuştuğunda ve ona dokunduğunda, içinde benzersiz bir yerden kaynaklanan şeyler hissediyordu. Onun akli dengesinin yerinde olmaması artık onun için önemli değildi. Gün boyunca, o klanının çeşitli üyelerinden bahsederken kalenin yıkıntılarında onun yanında kazarken, yaşadığı gerçeklik sorunu her neyse çözene kadar onun yanında kalacağını fark etmişti. Onan *hoşlanmıştı*. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Sanrılarına rağmen ona saygı duymaya başlamıştı. Eğer onu hastaneye yatırması, elini tutması ve iyileşene kadar yanında oturması gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Onu teşhis edebilecek ve durumuna ışık tutabilecek birini bulana kadar İskoçya'da aylarca bir fotoğrafını tutarak dolaşması gerekse bile bunu yapacaktı.

Kaküllerini kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona doğru baktı. "Benimle seviş Drustan," derken sesi neredeyse hiç titremiyordu.

Deli olsun ya da olmasın, onun ilk sevgilisi olmasını istiyordu, burada ve şimdi, Highlands'de bir dağın tepesinde, milyonlarca yıldızın altında, antik taşlarla çevrili. Belki de sevişmenin iyileştirici bir gücü vardı. Tanrı biliyordu, muhtemelen onun da biraz iyileşmeye ihtiyacı vardı.

Gözleri parladı ve kıpırdamadan durdu. "Bunu duydum, değil mi?" dedi dikkatle. "Söylediğini sandığım şeyi mi söyledin? Yoksa gerçekten de beni suçladığınız kadar delirdim mi?"

"Benimle seviş," diye tekrarladı sessizce. İkinci kez sesinde hiç titreme yoktu.

Gümüş gözleri parlıyordu. "Lass, beni onurlandırdın." Adam kollarını açtığında, kız ona doğru sıçradı ve adam onu zahmetsizce kucağına alarak bacaklarını beline doladı. Temasın yoğunluğu karşısında ikisinin de nefesi kesildi.

Aralarında bir arzu akımı cızırdayarak ikisini de derinden etkiledi. Güçlü adımlarla, omurgası megalitlerden birine dayanana kadar onu taşların çevresine doğru geri çekti. Başını eğdi ve öptü

Kalçalarını ona doğru sürüyordu ve kız haykırdığında diliyle yakaladı.

"Seni gördüğüm andan beri istiyorum," dedi kabaca. "Ben de,"

diye itiraf etti kadın, soluksuz bir kahkaha atarak.

"Ah, genç kız, neden bana söylemedin?" diye sordu, çenesini, yanaklarını, burnunu ve kirpiklerini öperek, elleriyle yüzünü okşayarak. "Neden direndin? Bunu yaparak üç *gün* geçirebilirdik," dedi, çapağı arzuyla kalınlaşmıştı.

"Taşlarına ulaşmak istiyorsak olmaz," diye nefes nefese kaldı, adamın neden çenesini kapatıp onu dudaklarından sertçe öpemediğini merak ediyordu. "Kapa çenenin ve öp beni," dedi.

Adam güldü ve onu öyle sert öptü ki, bu öpücük kızın küçük bedenindeki vahşeti serbest bıraktı. İnsanların yavaşça, sinsice birbirlerine sarılarak seviştikleri filmler görmüştü ama onlarınki vahşice bir çiftleşmeydi. Ateşli tartışmalara olan eğilimleri göz önüne alındığında, sekslerinin daha az yoğun olmasını beklemiyordu. Ona doyamıyordu, daha fazla dil, daha fazla el ve onun kaslı kıcını daha fazla istiyordu. Onu istiyordu çıplak vücuduna karşı. Onun içine girdiğini hissetmek istiyordu. Hayatı boyunca bunun için beklemişti ve artık hazırdı. Ona *bakmak* bile onu ıslatıyordu.

Gömleğini şortundan çekip çıkardı ve fermuarını karıştırdı, bu sırada onu ısrarla öpüyordu. "Pantolonların, genç kız, çıkar onları," dedi kabaca.

"Yapamam. Bacaklarım sana sarılmış durumda," diye mırıldandı. "Ve *ah*. Bıçağın göğsümü dürtüyor."

"Mmm, üzgünüm." Alt dudağını ısırdı ve sertçe emdi. "Seni soymak için yere yatırmalıyım genç kız. Ve benim de sana çıplak ihtiyacım var."

Ama onu indirmek için herhangi bir hamle yapmadı, tatlı ağzının onu kemirmesine, küçük ellerinin sırtını tırmalamasına rehin oldu.

"Beni yere bırak MacKeltar," diye nefes nefese soludu birkaç dakika sonra, adamın tenini kendi teninde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. "Üzerimde çok fazla kıyafet var!"

"*Deniyorum,*" dedi, boynundan aşağı öpücükler bırakarak ve kadifemsi dilini tekrar yukarı kazıyarak, sadece tekrar dudaklarına varmak için, tam olarak yararlanmayı başaramayacağı bir pozisyon.

"Beni bırakma," diye inledi adam onu öpmeyi bıraktığında. Dudakları onsuz çıplak ve soğuk, bedeni ise yoksun hissediyordu.

Ayak parmakları yere değer değmez sabırsızlıkla adamın giysilerine uzandı ama adam aynı anda şortuna atladı, çenesini kızın kafasına çarpınca küfretti ve kız adamın saçlarına dolandı.

Adamın saçlarını karıştırdı, sonra göğsündeki deri bantlara ulaştı ama onları nasıl bağladığını anlayamadı. Onu fırçaladı Ellerini bir kenara çekerek gömleğini başından aşağı sıyırdı ve sütyenine baktı. Dantelli kumaşa hayranlıkla dokundu. "Lass, bana göğüslerini göster. Bu şeyden kurtul, yoksa acelemden parçalara ayırırım."

Ön tokayı hızlıca açtı ve çıkardı. Serin hava göğüs uçlarını büzüşmüş tepeler halinde okşadı ve adam keskin bir nefes aldı. Bir an için hareket edecek gibi görünmedi, öylece durdu ve baktı.

"Muhteşem göğüslerin var, genç kız," diye mırıldandı, dolgun tümsekleri avuçlayarak. "Muhteşem," diye aptalca tekrarladı ve kız neredeyse gülecekti. Erkekler göğüslere bayılırdı; hangi şekilde ya da biçimde olursa olsun, sadece bayılırlardı.

Ve kesinlikle onunkileri seviyordu. Onları avuçladı, kaldırdı ve sıktı ve boğuk bir iniltiyle yüzünü göğüslerine gömdü, bir meme ucunu ağzının derinliklerine çekmeden önce ileri geri ovuşturdu.

Adam göğüslerine yakıcı öpücükler kondurduğunda Gwen usulca nefes nefese kaldı. Adamın kollarında dönüp duruyor, ağzını orada istiyordu... ve orada... ve orada, vücuduyla ona nasıl ve nerede ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Parmakları şortunu çekiştirdi ama pek başarılı olamadı ve hayal kırıklığı içinde homurdanarak fermuarını çekiştirdi ama sadece fermuarı sıkıştırmayı

başardı.

iz. Kostümüyle de benzer bir dirençle karşılaşınca çılgınca inledi. Tenin tene değmesini istiyordu; buna ihtiyacı vardı - son santimine kadar, kaygan ve samimi bir şekilde bastırılmış.

"Oh, sen kendininkini yap, ben de benimkini yapayım," diye tersledi, engellenmiş arzu onu düpedüz hırçınlaştırıyordu. Ona *şimdi* çıplak ihtiyacı vardı.

Adam da en az onun kadar rahatlamış görünüyordu ve kadın fermuarını çekiştirip büktükten sonra şortunu tekmeleyerek çıkarırken o da ekosesini çıkardı, bıçaklarını sağa sola savurdu, baltasını ve kılıcını indirdi ve sonunda deri zırhını çıkardı. Dik durdu, uzun siyah saçlarını omuzlarına savurdu ve ona baktı.

"*Tanrım, MacKeltar,*" diye nefes aldı Gwen, afallamıştı. Altı buçuk metrelik yontulmuş çıplak savaşçı, çıplaklığının farkında olmadan karşısında duruyordu. Aslında gururluydu ve öyle de olmalıydı. Çınlıçıplaktı, erkekti ve kıyaslanamayacak kadar güçlüydü ve kot pantolonunda kesinlikle bir ya da yirmi çorap yoktu. Nefes kesiciydi ve kadının neden onun yörüngesinde döndüğüne dair denkleminde hesaba katmadığı ama gelecekte kesinlikle katacağı dikkate değer miktarda bir kütlesi vardı. Bu çok şeyi açıklıyordu.

Gözleri göğüslerinin üzerinde gezindi, karnına indi, sonra yavru kedi tangasına takıldı ve boğuk bir ses çıkardı. "Bunun saçını bağlamak için garip bir kurdele olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden o gece onu yatağının üzerine koydum, uyumadan önce öfersin diye düşündüm. Ama, ah, genç kız, bunu çok tercih ederim Orada," dedi kabaca. "Bana bunun senin çenenin altında olduğunu söylememen akıllıca, çünkü bütün gün dilimle onu çıkarmayı düşünerek zorlukla dolaşırdım."

Tangamı beğendi, diye düşündü, gülümseyerek. Kirazını koparmak için doğru adamı seçerse, onun iyi zevkini takdir edeceğini her zaman biliyordu.

Kadının önünde dizlerinin üzerine çökerek tehdit ettiği şeyi yapmaya başladı, tangasının kayışını dişleriyle kalçasının pürüzsüz kıvrımından kaldırdı ve altındaki hassas teni yaladı. İpeği küçük ısırıklarla aşağı çekerek dilini altında kıvırdı. Kadın parmaklarını onun parmaklarına geçirdi.

Omuzlarını tekrar tekrar yalayarak teninin altında bir rezonans yarattı. İpeğin içinden hassas memesini emdi, daha fazlası için yalvararak ona doğru eğilmesini sağladı. Açtığı her santimi dilinin sıcak bir darbesiyle süpürdü, küçük aşk ısırıklarını değiştirdi. Nasırlı elleri kalçalarında gezindi ve sert avuçlarının pürüzsüz teninde yarattığı lezzetli sürtünme, sahip olduğunu hiç bilmediği erojen bölgeleri uyandırdı. Dizleri titredi ve destek için adamın kaslı omuzlarını kavradı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, ellerini kalçalarının arasına sokup onu yoğurdu ve tattı. "Önce hangi parçanı tadacağımı bilemiyorum."

"Drustan," diye inledi, ona doğru bastırarak.

"Ne var, Gwen? Beni istiyor musun?"

"Tanrım, evet!"

"Beni o mavi tişörtlerin içinde gördüğünde de istiyor muydun?" diye itti. "O zaman da beni istedin mi?"

"Evet."

"Sana dokunduğumda sıcaklığı hissediyor musun? Sana da yıldırım gibi çarpıyor mu?"

"*Evet.*"

Tangasını çıkardı ve ayağa kalktı. Onu kollarının arasına almadan önce uzun bir süre çıplak vücudunu seyretti.

Ten tene değdiğinde ikisi de haykırdı, temasın yoğunluğu karşısında sersemlemişlerdi, dokundukları yer cızırıyordu. Adam onu derinden öptü, dili sıcak ve aç bir şekilde ağzını yağmaladı. Kadın sırtını dikleştirerek göğüslerini adama sürttü. Adam ellerini onun poposunun altında birleştirdiğinde, kadın ellerini onun boynunun arkasında birleştirdi ve bacaklarını sıkıca onun etrafına sardı, böylece adamın ereksiyonu uyluklarının arasına sıkıca hapsedi. Kıvranıyor, *hemen şimdi* içinde olmasını istiyordu ama ya adam işbirliği yapmıyordu ya da kendisi

Onları doğru pozisyona getirmekte beceriksizdi ama deneyimsizliği göz önüne alındığında bu mümkündü. *Ama pek de yardımcı oluyor gibi görünmüyor, diye düşündü* hınzırca, öpüşmelerine ona bakacak kadar uzun süre ara vererek. Gümüşü bakışları hınzırcaydı... ve ukalaca eğleniyordu.

"Bana işkence mi ediyorsun?"

"Benim hızım, genç kız. Hayır diyen ve günlerini boşa harcayan sensin. Bunu dün yapabilirdik, beni o işkencenin içine tıktığında. Ve o öğleden sonra. Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, ve bu sabah, ve-"

Kadın cevap vermeye çalıştığında, adam onu öyle sert öptü ki ne söyleyeceğini unuttu. Kendini ona karşı salladı, seksi taklit etti, kalçalarının kaygan damarlarında ileri geri kaydđ. Milyonlarca küçük sinir ucu daha fazlası için çığlık atıyordu. *O yapmazsa, ben yaparım. Çoğu* kişiden daha iyi biliyordu Doğanın güçlerine direnilmemesi ya da boyun eğdirilmemesi gereken insanlar. Ona karşı kıvrıldı, kendini ahlaksızca okşadı ve kendini zirveye doğru itti.

Kadının yumuşak nefes alışları daha çılgınca bir hal aldığında Drustan öpücüğü kesip ona baktı. Yanakları kızarmış, gözleri parlak ve vahşi, dudakları öpücükle morarmış ve ayrılmıştı.

"İşte böyle genç kız, zevkini çıkar." Kızın kendisine karşı duyduğu arsız açlık onu perçinlemişti; kalçalarının her ısrarlı hamlesiyle onu daha da ateşlendiriyor ve sertleştiriyordu. Eğer dikkatli olmazsa, kadının içine giremeden dökülecekti. Daha önce hiçbir kadının onu bu kadar yoğun arzuladığından kuşkuluydu.

Boşalırken inledi, mırıldandı, sevgiye aç bir kedi yavrusu gibi ona sürtündü.

"Evet," diye nefes aldı, tamamen erkeksi, sahiplenici bir zaferle dolup taşmıştı. Kızın titremeleri yatışıp ona karşı gevşediğinde, onu ekosesinin üzerinde yere indirdi, sonra dizlerinin üzerine oturdu ve uzun bir süre ona baktı. O kadar uzun bir süre ki kadın kıpırdanmaya başladı ve bu onun kısa süreli kontrolüne zarar verdi. Sırtını dikleştirdi, göğüslerini ona doğru kaldırdı, meme uçları koyu meyvelerdi, emilmek için yalvarıyordu.

"Dokun bana," diye fısıldadı.

"Och, lass, sana dokunacağım," diye söz verdi. Kızın bacaklarını araladı, sonra da onu bekleyen, öpücüklerinden şişmiş dolgun göğüsleri, açık ve arzusundan kayganlaşmış kalçalarıyla kızın görüntüsünü seyre daldı.

Elini uyluklarının iç kısmında, kadının ıslaklığında gezdirdi, sonra diğer bacağından aşağı indirdi. Bir kez, iki kez ve yarım düzine kez uyluklarının arasında oyalandı, hassas çıkıntısını okşadı, ta ki kadın Ekoseden kalçalar yukarı.

"Seni daha önce hiç tokatlanmadığın gibi tokatlayacağım, genç kız."

Gwen bundan oldukça emindi, daha önce hiç *tokatlanmamıştı*. "Sözler, sözler, MacKeltar," diye kışkırttı. "Sen bunu yapana kadar *bir* kadın yaşlılıktan ölebilir."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti, sonra güldü, karanlık bir erotizmle dolu boğuk bir kahkaha.

Sonunda, mırıldandı, omuz kasları zarifçe büküldüğünde, vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

"Hiç mi aklın yok da beni kışkırtıyorsun? Ben senin iki katınım, biliyorsun," diye mırıldandı kulağına doğru.

"Öyleyse bana bilmediğim bir şey göster." Adam kulak memesini ısırdığında nefesi kesildi.

"Böyle mi?" diye sordu, kendini onun kalçaları arasında kaydırarak. "Yoksa böyle mi?" Sikinin başını kadının kaygan kıvrımlarında bir ileri bir geri ovuşturdu.

Adam onunla daha önce hiç duymadığı bir dilde konuşurken Gwen eridi ama sesindeki boğuk hayranlıktan haraç olduğunu anladı. Garip Adam, kızın sıcak tenine iltifatlar yağdırırken aksanlar onu çılgına çevirdi. Adamın kendisini büyüleyip büyülemediğini yarı yarıya merak ediyordu, çünkü adam konuştuğu

onun yabancı aksanını duydukça daha da ateşleniyordu. Ya da belki de dumanlı, derin sesi ve ellerinin sanki her bir düzlemin ve çukurun inceliklerini ezberliyormuşçasına vücudunun her santimini dolaşmasıydı.

Cömertçe adadı

dikkatini göğüslerine verdi, onları sıktı, dolgunlaştırdı ve ihtiyaçtan neredeyse delirene kadar okşadı, başka bir orgazmın eşiğinde gezindi.

Kollarının üzerinde durdu ve her bir meme ucunu emdi, başını ileri geri hareket ettirdi, gölge sakalıyla onu sürttü ve tam birinin erotik alayına daha fazla dayanamayacağını düşündüğünde, dikkatini diğerine çevirdi. Göğüslerini, göğüslerinin yanlarını, altlarındaki yumuşak sıcak yeri öptü, onları birbirine itti ve dolgun göğüs dekoltesini öptü, dilini kabaca aralarında gezdirdi, sonra sert meme uçlarına döndü ve onları sırayla dişleriyle yakaladı. Dişliyor, emiyor ve onu ağzının içine çekiyordu. Neredeyse çığlık atacaktı.

zevk alıyorum.

Öpücüklerini kaburgalarının üzerinde, karnında gezdirdi, sonra dilini karnının üzerinde gezdirdi, şakacı bir şekilde göbek deliğine doğru fiskeler vurdu. Sonra, aniden, dilini şişmiş tomurcuğunun üzerinde gezdirdi ve kadın haykırdı.

"İşte benim genç kızım," diye mırıldanarak yüzünü onun kalçalarının arasına gömdü.

Adamın sihirli bir dili var, diye düşündü, onun altında kıvrılırken. Adam ellerini kadının poposunun altında birleştirdi, onu ağzına doğru kaldırdı ve adam onu öpüp yaladıktan sonra dilini kadının derinliklerine daldırırken Gwen geceyi küçük iniltiyle doldurdu. Sıcak dili Gwen'in daha önce hiç dokunulmamış yerlerini okşarken, Gwen spazmlar geçirerek boşaldı ve Gwen tekrar tekrar ürperirken adam onu yaladı. Sonra, tam her şeyin bittiğini düşündüğü anda, onu nazıkçe ısırdı ve titreyen vücudundan daha küçük bir dizi spazm çıkardı.

Rezonans - ben kristalim ve paramparça oluyorum, diye düşündü hararetle.

Kız ağlayarak kalçalarını ona doğru kaldırırken, Drustan hırladı ve kendini yere bastırdı. Bunun olabildiğince uzun sürmesini istiyordu. Onu daha önce hiçbir erkeğin tatmin edemediği kadar tatmin etmek istiyordu. Dişlerini sıkarak kendini ekoseye bastırdı, kıpırdamadan durmaya çalıştı.

Sikini biraz daha beklemesi gerektiğine ikna etti, çünkü en azından ona bunu verebilirdi.

En azından buna sahip olabilirdi. Hiç değilse onunla bu mükemmel anı yaşayabilirdi. Kasılmalar durduğunda yumuşakça inledi ve adam onu tekrar nazikçe yaladı, şakacı bir şekilde onu daha birçok zirveye sahip olacağı konusunda uyardı. onunla işi bitmeden önce.

Çok güzeldi ve ona karşı açıktı. Hayatında tanıdığı en şehvetli kadındı, vücudunun her santimi okşamalarına karşı hassastı ve hayatında çok sayıda müstehcen kadınla yatmış olmasına rağmen, şimdiye kadar hiçbirini onu aklının sınırlarını zorlamamıştı. Arzusunun yoğunluğundan midesi titriyordu ve aleti o kadar sertleşmişti ki acı veriyordu. Nefes alış veriş kendi kulaklarına sert geliyordu, kalbinin atışı yüz atın gürültüsü gibiydi, damarlarında kan kaynıyordu ve gerçeklik daraldı: Sadece. Bir şey. Şey.

Onunla.

Daha fazla bekleyemezdi.

Karnının hafif kabarıklığına, göğüslerinin üzerine öpücükler yağdırdı ve dişlerinin kenarını meme uçlarında ileri geri sürükledi. Bacaklarının arasına yerleşerek, onu hemen içine almadı ama iyice öptü, bir talep ve hâkimiyet öpücüğü, ham bir sahiplenme öpücüğü.

"Anlat bana," diye talep etti. Utangaç ya da çekingen davranmıyordu, bu onun hoşuna giden bir şeydi. Açlığını yüzünden, fırtınalı gözlerinden okumasına izin veriyor, hiçbir şey saklamıyordu. Ama arzusundan söz edecek miydi? Cüretkâr davranıp ona en çılgın ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağını anlatan sözler fısıldayacak mıydı?

"Anlat bana," diye ısrar etti.

Küçük Gwendolyn ona daha önce ne soylu ne de fahişe hiçbir kadından duymadığı bir şey söyledi ve sözlerinin alçaklığı sanki çift doz Rom şehvet iksiri yutmuş gibi içine çarptı.

Daha önce hiçbir kadın ona *böyle bir* şey söylememişti. Cinsiyet sözcükleri kullanıyorlardı ama Gwen'in ondan istediği şey tam da yapmak istediği şeydi. Birbirlerine duydukları çekim ilkeldi ve mantığın çok ötesindeydi.

Böylesine çiğ arzuları dile getirebiliyorsa, daha neyle cesurca yüzleşebilirdi? Onun kim ve ne olduğunu? Böyle bir cesarete sahip olabilir miydi?

Kadın onun altında yatıyordu, arzudan titriyordu, dudakları ay ışığında parlıyordu, öpücüklerinden ıslanmıştı ve adam ona, bir yıldırımın ikiye böldüğü ulu bir meşenin orman zeminine çarpmasından daha çok aşık olduğunu fark etti.

Onun içine daldı. Ve

durdu.

Kendi seçimiyle değil -hayır, kendi seçimiyle değil- ama yoluna çıkan bir şey olduğu için.

"Oh, sadece ıkın," diye bağırdı. "İlk başta acıyacağını biliyorum. Sadece yap şunu! Bitir şu işi."

Sersemlemişti. Kafasının içinde düşünce kırıntıları çarpıştı: *Ona hiçbir erkek dokunmamıştı; bu kadın nasıl bu kadar uzun süre bakir kalabilmişti? Onun yüzyılındaki erkekler tamamen aptal mı? Sonra, Ah, başkasını seçmedi, ama beni seçti!*

Ne büyük bir hediye!

Daha asil bir adam geri adım atabilirdi, o gece ortadan kaybolma ihtimalinin en ufak bir olasılık olduğunu bilen daha asil bir adam kesinlikle reddederdi, ama Gwen Cassidy'de onu asaletin çok ötesine götüren bir şey vardı. Onu istiyordu, adil ya da kötü yollarla. Ve eğer bu gece en kötüsü olursa, aralarındaki aşk onu yüzleşmek zorunda kalabileceği şeylerle daha iyi yüzleşebilir. Belki ona yardım edebilirim. yapmasını isteyebileceği her şeyi tamamlayabilir ve belki de -bu tuhaf hayale kapılabilirdi- mutlu bir hayat bulmaya ikna edilebilirdi.

onun geçmişindeki gelecek. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu geceden sonra sahip olacağı tek gelecek onun geçmişindeydi.

Bunu telafi edeceğine yemin etti. Onun mutluluğu ilk önceliği olacaktı. Ona istediği her şeyi verecek, bir kraliçeye yakışır şekilde yığınla hediye, ilgi ve bağlılık gösterecekti. Ona el pençe divan duracaktı. Ve belki de sevgi, planındaki hiçbir dikkatli ve temkinli orkestranın başaramayacağı belirsizlikleri çözebilirdi.

"Küçük olabilirim ama düşündüğünden daha güçlüyüm." Ve adamın vücudundaki tüm kanın kasıklarına hücum etmesine neden olan önceki isteğini tekrarladı.

Öfkelenerek bariyeri aştı ve onu ele geçirdi.

"Evet," diye çılgılık attı ve adam onun çılgınlığını ağzına aldı, onu vahşice öptü, içine derinlemesine itti. Kadın onun acil ritmine ayak uydurdu ve adam bunun ona acı verdiğini bilmesine rağmen, arzusu kısa sürede kızlık zarının yırtılmasını aştı.

Daha önce hiçbir kadına vermediği bir yoğunlukla kendini ona verdi, kendini o kadar derine gömdü ki rahminin dudağına dokunuyor olabileceğini düşündü, sonra yavaşça dışarı süzüldü, sadece tekrar itmek için. Onun tüm dünyası, Her nefesi ve kalp atışı kollarındaki kadına odaklanmıştı.

Bacaklarını omuzlarının üzerinden kaydırarak, tekrar içine girmek için kendini eğdi. Ne kadar zayıf olduğunu ve onu sınırlarına kadar zorlayacağını bildiği için hareketi acı verici bir şekilde yavaşça yaptı, ancak onun içinde o kadar derine inmesi gerekiyordu ki artık nerede başladığını ve nerede bittiğini bilmiyordu. Santim santim içine kaydı, vücudu böylesine tatlı bir işkenceden geriliyordu.

"Drustan," diye bağırdı, başını bir o yana bir bu yana savurarak ipeksi saçlarını karıştırdı. Geri çekilip geri dönerken meme uçlarını emdi ve onun etrafında kasıldığını hissettiğinde, dişlerini hafifçe bir meme ucuna sıkıştırdı ve çekti. Vahşi bir ihtiyaçla neredeyse aklını yitirene kadar kendini sert, hızlı ve derin bir şekilde kadının içine soktu.

"Och, lassie," dedi kabaca, onun spazmlarına yakalandı, "Bu fırtınayı tekrar atlatamam." Kadının içine öyle sert girdi ki neredeyse canı yanacaktı, boğuk sesi kadının tatlı çığlıklarına karıştı. Mükemmel bir ritimle zirveye ulaştılar, vücudunun her titreyen kasılması tohumunu dışarı çekti.

Boşalırken ona mırıldandı, onun anlamayacağını bildiği eski bir dilde. Aptalca şeyler, içten şeyler, başka türlü asla kabul edemeyeceği derin ve ağır şeyler söyledi. Ona ay tanrıçası dedi ve onun cesur ruhunu ve ateşini övdü. Ondan bebek istedi. Tanrım, aptal gibi konuştu.

Gwen ona karşı ürperdi, onun garip aksanını dinledi ve Bir şekilde onun söylediği her kelimenin övgü olduğunu biliyordu. Sonunda ona karşı hareketsiz kaldığında, hayretle, coşkuyla, sevinçle ve kıyaslanamayacak kadar doymuş bir halde sırtını ve omuzlarını okşadı.

"Çok güzelsin genç kız," diye fısıldadı, dudaklarını şefkatle onunkilerin üzerinde ileri geri gezdirerek.

Adam içine girdiğinde ciyakladı, aşk oyunlarından son bir esneme.

"Seni incittim mi, tatlı Gwen?" diye sordu, gözlerindeki endişe kalbine dokunmuştu.

"Biraz," diye itiraf etti. "Ama o şeyi gördükten sonra beklediğimden daha fazla değil...
çorabın var."

Gülümsedi, gözleri dans ediyordu. "Sana Tanrı vergisi olduğunu söylemiştim. Hiçbirini duymadın." Kızın alt dudağını emdi. "Seni incitmek istememişim genç kız. Korkarım bir süreliğine aklım başımda değildi."

"Benden daha fazla değil. Sanırım gerçekten kötü bir şey söyledim," diye endişelenerek dudağını dişledi.

"Bu beni son derece tahrik etti," diye homurdandı. "Daha önce hiçbir kadın bana böyle bir şey söylememişti ve bu beni taş gibi sertleştirdi."

"Sen *her zaman sertsin* MacKeltar," diye alay etti. "Kıyafetindeki o kalıcı şişkinliği görmediğimi sanma."

"Biliyorum," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Bakışların sık sık oraya kayıyor." Birden ayıldı. "Ama şimdi bana neden karşı çıktığını anlıyorum. Gwen, neden bana benden önce hiç erkek tanımadığını söylemedin?"

Gözlerini kapadı ve iç çekti. "Hayır demenden korkuyordum," diye itiraf etti sonunda. "Bir bakireyle sevişeceğinden emin değildim."

Sevişelim, demişti. Kendini diğerlerinden kurtarmış ama ona vermeyi seçmişti. *Beni önemsiyorsun*, diye düşündü, onun bu sözleri söylemesini umarak. Söylemediğinde hayal kırıklığına uğradı, ama dokunuşunda - ellerinde Göğsünde nazik daireler çizerken, onun için çok şey ifade eden bir şefkat hissetti.

Ve ona kızlığını vermişti.

Hediyesinin derinliğinden etkilenerek yeniden sertleştiğini hissetti. Ona doğruyu söylediğine dair bir kanıt vermemiş olmasına rağmen, başka hiçbir erkeğe vermediği kadar özgürce kendini ona vermişti. Ona karşı bir şeyler hissediyordu, bundan emindi, Gwen Cassidy'nin kendini kolay kolay vermediğinden emin olduğu kadar emindi.

Onu pek çok şekilde onurlandırmıştı.

Aklında hiçbir soru işareti yoktu: O, onun için doğru kişiydi. Hayatı boyunca istediği kadındı ve onu bulmak için beş yüz yıl geleceğe gelmek zorunda kalsa ne olurdu? Ona kelimeleri verecek ve Druid bağına başlayacaktı ve belki de birkaç saat içinde, her şey yolunda giderse, kelimeleri ona özgürce geri verebilirdi.

Ya her şey yolunda gitmezse?

Zihinsel olarak omuz silkti. Her şey yolunda gitmez ve bu geceyi atlatamazsa, on altıncı yüzyıldaki versiyonu onu uyuşturucuya karşı dayanılmaz bulacaktı,

Anılarını birleştirme büyüünü söylemeden önce bile. Bunda bir sakınca görmüyordu, zaten gerçekleşeceğinden de şüpheliydi.

Ona değerli bir hediye vermişti; karşılığında ona sunabileceğİ tek şey buydu. Sonsuz aşkının hediyesi.

Sağ elinin avuç içini kadının göğsüne, kalbinin üzerine, sol elinin avuç içini de kendi kalbinin üzerine koydu ve kadının gözlerinin içine baktı.

Konuştüğunda, onun

Sesi alçak ve sertti: "Eğer bir şey kaybedilecekse, benim onurum senin onurun olacak. Eğer birinden vazgeçilecekse, benim ruhum senin ruhun olacak. Eğer ölüm bir an önce gelecekse, benim hayatım senin hayatın olacak." Derin bir nefes aldı ve onu ömür boyu unutmayacak olan büyüü tamamlayarak bitirdi. "Ben Verildim." Geri dönölmez bağın içinde kök saldiğini hissettiğinde ürperdi - asla koparılamayacak bir bağ. Artık ona farkındalığın ipeksi iplikleriyle bağlıydı. İnsanlarla dolu bir odaya girecek olsa, onun yanına çekilecekti. Bir köye girecek olsa, onun orada olup olmadığını bilecekti.

Duyguları içinde kabardı ve yoğunluğu karşısında hayrete düşerek onları zapt etmek için mücadele etti. Duygular üzerine çöktü, hiç hayal etmediğİ duygular.

O kadar güzeldi ki, adamın kendisini tamamen ona açmış olmasıyla bin kat daha güzelleşmişti.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ne demek istedin?" diye sordu titrek bir kahkaha atarak. Yine o tuhaf sesle konuşmuştu, bir düzine sesin yankısını, bahar gök gürültüsünün yumuşak gümbürtüsünü barındıran sesle. Kulağa son derece romantik, biraz da ciddi ve korkutucu gelmişti. Sözleri neredeyse canlı bir şey gibiydi, sıcak parmaklarıyla onu okşuyordu. Ona cevap vermesi gereken bir şeyler olduğunu hissediyordu ama ne ya da neden olduğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Oh, anladım. Bu da o şeylerden biri-"

"Bu zamanla anlaşılacak," diye onun yerine sözlerini tamamladı. "Evet. Daha çok şöyle, İhtiyaç olursa seni koruyacağım." *Daha çok, sen benimsin.*

sonsuzu dek, eğer kabul edersen ve bana kelimeleri geri verirsen. Ve artık seninim.

Sonsuza dek, kabul etsen de etmesen de. Az önce yaptığı riskli bir şeydi, çünkü kız asla kabul etmezse, Drustan MacKeltar onun için sonsuza dek acı çekecekti. Kalbi bağlama büyüsü tarafından hapsedilmişti, onu sonsuza dek hissedecek, sonsuza dek sevecekti. Ancak bir gün kelimeleri özgürce geri vermeyi seçerse, bağ bin kat daha yoğunlaşacaktı. Adam böyle bir umut için yaşamak.

Adamın içinde sertleştiğini hissettiğinde gözleri daha da açıldı. "Yine mi?"

"Çok mu nazıksın?" diye sordu nazikçe.

Kaşlarını kaldırdı. "Sana söyledim, düşündüğünden daha güçlüyüm," dedi pembe dilinin ucunu alt dudağının üzerinde gezdirerek.

İnledi ve dudaklarının arasına aldı. "Sonra, evet, genç kız, ve tekrar ve tekrar," dedi, onun içinde ileri geri kaymaya başlarken. "Biz MacKeltarlar dayanıklılık için yetiştirilir."

Kadının inançsız bir tip olduğunu, kesin kanıtlar dışında hiçbir şeyi kabul etmek istemediğini bildiğinden, ona iddiasının sağlam kanıtlarını sunmaya başladı ve söylemek için can attığı tüm sözleri bedeniyle ona söyledi.

21 EYLÜL
Gece Yarısına Üç Dakika

Bölüm 10

İçindekiler -Önce

|Sonra Gwen baygın bir şekilde gerindi, elleri kaslarının üzerinde gezindi. Drustan'ın sırtı. Kendini uykulu bir şekilde doymuş, seksi, şefkatli ve... daha önce olduğundan çok daha karmaşık hissediyordu. Bir şekilde kendini yepyeni hissediyordu.

Gwen Cassidy sonunda iyi ve gerçekten koparılmıştı.

Tanımlanamaz bir huzur ve doğruluk duygusu karnına yerleşti, kalbi doldu, zihni rahatladı.

Ama onun ağırlığı altında nefes almak, yeni ve gelişmiş Gwen'in bile üstesinden gelemeyeceği bir meydan okumaydı, bu yüzden nazik bir dürtmeyle onu üzerinden indirdi.

Adam sırtüstü yuvarlandı ve kadın kayarak adamın üzerine çıktı. Onu bulduğu günkü gibi ama son derece erotik ve keyifli bir farkla: İkisi de çıplaktı. Onunla yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Onun üstünde, onun yanında, onun arkasında sevişmek istiyordu.

"Drustan," diye mırıldandı, ayın gümüşü ışığında çok güzel olan yüzünü inceleyerek. Gözleri açıldı, sıcak metal gümüşü, tembelce baştan çıkarıcı. "Teşekkür ederim," dedi usulca. İlk seferini güzel, tutkulu, yoğun bir deneyim haline getirmişti ve anlaşılmaz bir nedenle onunla bir daha asla sevişemezse, hayatının geri kalanında erkekleri yargılayacağı standardın o olacağını biliyordu.

Sırılsıklam aşık oluyordu. Ve bu inanılmaz bir histi.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve aç bir öpücük için onu aşağı çekti. "Bana asla teşekkür etme, genç kız. Sadece daha fazlasını iste. Bu bir erkeğin bir kadından duyabileceği en güzel övgüdür. Bu ve bu" -bir elini bacaklarının arasına soktu

-"Bir erkeğe onu ne kadar arzuladığını söyleyen kadın çiyidir."

Ona gülümsedi ve tam o anda gökyüzündeki ayın arabasını fark etti. Gülümsemesi aniden soldu ve vücudu onunkinin altında gerildi. Gözlerindeki tutku kaybolmuş, yerini panik almıştı.

"Tanrım," diye yemin etti, "neredeyse çok geç!" Onu üzerinden yuvarlayarak ayağa fırladı, ekosesini kaptı ve taş levhaya doğru koştu. "Gel," diye emretti.

Hızlı inişinin şaşkınlığıyla, kendini hâlâ seksi, uykulu ve yumuşak hissederek boş gözlerle adama baktı.

"Neredeyse gece yarısı oldu," dedi ısrarla. "Gel."

Giysilerine uzandı ve adam tersledi, "Giyinmek için zaman yok. Ama çantanı getirmelisin, Gwen."

Onun bu yorumu karşısında şaşkınlığa uğrayan ve çıplaklığından tam anlamıyla rahatsız olan kız, sırt çantasını kaptığı gibi aceleyle levhanın yanına gitti, İçindeki bilim insanı, onun iddialarının doğruluğunu nasıl kanıtlamayı planladığını öğrenmek için yoğun bir merak duyuyordu. Ayrıca kendi kendine, daha sonra sevişmek için daha fazla zaman olacağını söyledi.

Parmaklarını boyaya batırıp levhanın üzerine son sembolleri çizerken gökyüzüne aralıklı bakışlar atarak hızla çalıştı.

"Elimi tut."

Elini onun elinin içine soktu. Adam bir süre desenleri inceledi, sonra başını salladı ve yüksek sesle nefes verdi.

"Dua et Amergin, haklı olsunlar. Bana yakın dur, Gwen. Burada dur."

Gwen onun gösterdiği yere yerleşti ve son sembolleri görmek için etrafına bakmaya çalıştı ama adam vücudunu aralarına doğru eğerek görüşünü engelledi.

"Sence ne olacak Drustan?" diye sordu, sevişmelerinin çılgınlığı içinde vücudunda bir şey kalmasına şaşırarak saatine baktı. Saatin ve omzundaki çantanın kayışının şu anda üzerinde olan tek şey olduğunu fark ettiğinde neredeyse gülecekti. Saniye ibresi duyulabilir bir *tik-tak-tak* sesiyle hareket etti.

"Gwen, ben-" Sözüünü kesti ve ona baktı.

Bakışları onunkilere kaydı. Seviştiklerinde o da bunu hissetmiş miydi? Sevişme konusunda tecrübesiz olduğundan, ona baktığında hissettiği duygunun fiziksel yakınlaşmanın geçici bir yan etkisi olup olmadığından emin değildi.

Daha önemli bir süresi olduğundan şüpheleniyordu ama kendini aptal durumuna düşürmek için acele etmiyordu. Ama eğer o da bunu hissediyorsa, aralarında var olan şeyin herhangi bir matematik denklemi kadar gerçek ve geçerli olduğuna inanabilirdi. Bakışları vücudunun üzerinde gezindi, öyle ki kendini kısa ve... tamam, *biraz tombul* değil, güzel hissetmesini sağladı. O da Her dergide ve her filmde uzun bacaklı, zayıf kapak modellerinin yer aldığı bir dünyada kendini hep yetersiz hissetti.

Ama onunla değil. Onun gözlerinde kendisinin mükemmel bir yansımasını gördü.

"Keşke bir sonsuzluğumuz olsaydı," dedi üzüntüyle.

Parmakları onun elini sıkıca kavradı, sessizce devam etmesi için onu cesaretlendirdi. Saati küçük metalik tıkırtılarla gece yarısını gösterdiğinde irkildi. *Bir. İki. İki. Üç...*

"Harikasın genç kız," dedi parmağını yanağının kıvrımında gezdirerek. "Ne kadar korkusuz bir kalbin var."

Beş. Altı. Yedi.

"Bana biraz da olsa değer vermeye mi geldin, Gwen?"

Gwen başını salladı, boğazı birden düğümlendi, konuşmak için kendine güvenemiyordu. O kadar üzgün görünüyordu ki, saçma sapan duygusal şeyler söyleyeceğinden korkuyordu

ve kendini aptal durumuna düşürecekti. Sevişmeleri sırasında dudaklarından kaçacağını hiç düşünmediği bir şey söylemişti ve şimdi dikkatli olmazsa ona iğrenç bir şekilde duygusal davranacaktı.

Dokuz.

"Bu ve sana olan inancım yeterli olmalı. Tehlikede olsaydım bana yardım eder miydin?"

"Elbette," dedi hemen. Sonra, daha tereddütlü bir şekilde, "Peki ya ben?"

"Hayatım senin için," dedi basitçe. "Lass, benden korkma. Ne olursa olsun, benden korkmayacağına söz ver. Ben iyi bir adamım, yemin ederim."

Adamın sesindeki acıdan etkilenen kadın, parmaklarıyla adamın çenesini okşadı. "I Öyle olduğunu *biliyorum*, Drustan MacKeltar," dedi kararlılıkla. "Senden korkmuyorum-" "Ama işler değişebilir."

"Bunu hiçbir şey değiştiremez. *Hiçbir şey* senden korkmama neden olamaz." "Keşke bu doğru olabilseydi," dedi, gözleri kararmıştı.

On iki.

*On üç
mü?*

O zaman haykırdı, onu kabaca kollarına sürükledi ve onu öptü, derin bir ruh öpücüğü - ve Gwen Cassidy'nin bildiği dünya dikişlerinden çözülmeye başladı.

Adamın kollarında dönmeye başladı, girdaptaki bir mantar gibi sallanıp dönüyordu, yukarı aşağı, bir o yana bir bu yana, ileri geri... sonra hiç de yön olmayan yeni bir yön.

Uzay-zaman değişti, içindeki varlığı değişti ve bir şekilde Drustan'ın

kollarından eridi.

Sırt çantası omzundan kaydı ve bir ışık girdabına doğru yelken açtı.

Sanki çok uzaklardan, ellerinin ona uzandığını gördü ama onlarda bir sorun vardı. Zihnine eklenmiş bir boyutları vardı. anlayamıyordu. Parmaklarını oynattı, yeni niteliklerini kavramak için mücadele etti. Avuç içleri, bilekleri, kolları çok farklıydı.

Drustan'ın dönerek geçtiğini gördüğünü ve sonra uzaktan bir sonik patlama duyduğunu sandı ama sonik patlama ses hızından daha hızlı hareket ettiği anlamına gelirdi ve hiç hareket etmiyordu, tabii bir kasırganın şiddetli rüzgârına karşı narin kanatlarını çırpın bir kelebek kadar etkisiz hissettiği gerçeği sayılmazsa. O narin uzantıların uçlarının koptuğunu hissedebileceğini hayal ediyordu. Ayrıca, diye düşündü belli belirsiz, akıl sağlığının bir parçası için mücadele ederken, ses hızından daha hızlı hareket eden kişi sonik patlamayı duymuyordu. Sadece hareketsiz duranlar duyardı.

Sonra beyaz bir parıltı onu sardı, o kadar kör ediciydi ki zaman, mekân ve benlik duygusunu yitirdi. Beyazlık onu doldurdu: Boğuldu, soludu, derisinin altında hissetti, hücrelerine işledi ve onları yabancı bir tasarıma göre yeniden düzenledi. İçindeki bilim adamı soğuk bir sesle, *ortalama bir paraşütçünün son hızının doksan üç ila Saatte yüz yirmi beş mil. Ses, nemli bir günde saatte yedi yüz altmış mil yol alır. Kaçış hızı, dünya atmosferinden çıkmak ve gezegenler arası yolculuk yapmak için gereken hızdır veya saatte yirmi beş bin mildir. Işık saatte yüz seksen altı bin saniyede mil.* Sonra tuhaf bir düşünce: *Bir kedi her zaman ayaklarının üzerine düşer. Açısal momentumu sıfırdır.*

Hareket hissi yoktu ama yine de korkunç bir baş dönmesi vardı. Ses yoktu ama sessizlik sağır ediciydi. Vücudun doluluğu yoktu ama boşluk da yoktu. Kaçış hızına ulaşıldı ve aşıldı, beyaz ve daha beyaz, o uzun bir köprü ya da tüneldeydi. Koşmayı öğretecek bir bedeni yoktu.

Beyaz o kadar aniden kayboldu ki, karanlık bir tuğla duvar gibi üzerine çöktü. Sonra kutsanmış bir görüş ve ses vardı ve elleri ile ayaklarını hissediyordu.

Belki de o kadar kutsanmamıştır, diye karar verdi. Tat, boğazının arkasında acı bir metalik safraydı; ağırlık, korkunç vakumdan sonra mide bulandırıcı bir basınçtı.

Kusma isteğini bastırarak, iki ton ağırlığındaki ve olgunlaşmış bir domates kadar şişmiş hissettiği başını kaldırdı.

Etrafında gece patladı. Sürükleyici dolu yağışı yeri oyarak Topraktan sis dalları yükseldi. Rüzgâr feryat figan ediyor, yaprakları savuruyor ve dalları kırıyordu. Büyük buz parçaları çıplak tenine battı.

"Drustan!" diye bağırdı.

"Buradayım, genç kız." Tökezleyerek onun yanına gitti, ardından doluyla kaplı arazide ayağı kaydı ve dizlerinin üzerine düştü.

"Drustan, neler oluyor?" Kendini dikleştirdiğinde, yüzünün solgun ve çizgili olduğunu gördü; daha önce hiç fark etmediği çizgiler keskin bir şekilde kazınmıştı ağzının etrafındaki oluklar. Korkuyla ellerine bakıyordu. Bakışları ellerine kaydı, neyin yanlış olduğunu merak ediyordu. Adam her ne görüyorsa, o göremiyordu. Sis içinde kaybolmuş gibiydiler.

"Son sembollerini çizerken hata yaptım," diye bağırdı kısık sesle. Büyük bir buz topu elmacık kemiğine çarparak anında bir sıyrık oluşturdu. "Çok geriye gittim. Seninle gelebileceğimi sanmıştım ama gelemem. Affet beni genç kız, bu şekilde olmaması gerekiyordu!"

"Ne?" Gwen onu zar zor duyabiliyordu, rüzgâr o kadar sağır ediciydi ki. Rüzgâr saçlarını çılgınca yüzüne savururken saç telleri boynunun derisine battı. Fırtına o kadar şiddetliydi ki, elmacık kemiklerinden derisini tırmıkladığını hissediyordu. Dolu kafa derisini zedeliliyordu; başı düzinelerce noktadan ağrıyordu. Ona doğru yaklaştı ve koluna yapıştı. Kolundaki kasları görebilmesine rağmen, parmaklarının altında tuhaf bir şekilde dayanıksız hissediyordu.

kolları şişkinleşti. Buğulu elini onunkine dolamaya çalıştı ama eli onunkinin arasından kayar gibi oldu.

"Sana *neler oluyor?*" diye feryat etti.

"Kurtar beni. Klanımı kurtar, genç kız," diye bağırdı. "İlmi güvende tut." *Tanrım, kendini ikiye bölünmüş hissediyordu. Hem onunla konuşuyor, hem de geçmişteki benliğini ikna etmeye çalışıyordu. İşe yaramıyordu. Sadece dudaklarını kıpırdatmak ve sözcükleri oluşturmak bile büyük çaba gerektiriyordu. Parçalanıyordu... aynı anda iki yerde birden ve tüm bunlar olurken sersemlemişti çünkü sonunda bir sonrakini anlamıştı boyut... ve ona ne söylemesi ve yapması gerektiğini söylemeliydi! Ona öğrettiği büyüü nasıl kullanacağını söylemeliydi!*

"Sen neden bahsediyorsun?" diye bağırdı. "Ah!" diye bağırdı, bir dolu parçası alnına çarptığında.

Ama cevap vermedi, sadece onu dehşete düşüren bir şekilde titredi, sanki kayboluyormuş ama kalmak için savaşıyormuş gibi. Neredeyse histeriye kapılan Gwen ona tutunmaya çalıştı ama ellerinin arasından kayıp gitti.

Gümüş gözleri parlıyordu, vahşi ve yasaklayıcı görünüyordu, çağlar öncesinden gelen karanlık bir büyücü gibiydi. Ekosesini ona doğru itti, sözsüz bir şekilde almasını istiyordu.

Titreyen parmaklarını kumaşın üzerine kapattı.

"Dinle," diye bağırdı. Bakışları onun üzerinde gezindi ve gözlerinde tutku parladı. Sonra onun duyamadığı bir şeyi duyuyormuş gibi başını eğdi ve onun göremediği bir şeyi görüyormuş gibi ötesine baktı. Dudakları son bir kez kıpırdadı.

Onu gördüğün an ona söylemelisin... göstermelisin-

"Ne?" diye bağırdı. "Kime neyi anlatayım?" Uçuşan yapraklar ve dallar üzerlerine yağdı. Adam özellikle büyük bir daldan gelen darbeyi önlemek için eğilip yüzünü siper ettiğinde, söylediklerinin çoğunu kaçırdı. Söyle ve Kime *neyi* göstereyim?

Birdenbire yok oldu. Tıpkı günler önce mağarada göğsündeki sembollerin kaybolduğu gibi tamamen yok olmuştu.

Onun ortadan kaybolmasıyla birlikte girdap söndü ve dolu aniden kesildi. Gece sessizliğe gömüldü, sis son bir sert rüzgârla dağıldı.

Gwen donup kalmış, şokta, yara bere içinde, rüzgârdan yanmış ve ağrıyordu.

Birkaç dakika önce bacağı olmayan, bacağıyla başka bir şey olan bir bacağın üzerinde tek bir adım bile atabileceğine güvenmiyordu. Herhangi bir parçasının basit emirlere itaat edeceğinden emin değildi, zihni öylesine düğümlenmişti ki.

"Drustan," diye seslendi zayıfça. Sonra daha yüksek sesle: "*Drustan!*"

Onu korkunç bir sessizlik karşıladı. Çıplak olduğunu geç de olsa hatırlayarak kontrolsüzce titredi. Tahta gibi bir hareketle adamın ekosesini üzerine çekti ve kaygan zeminde ateşe doğru ilerledi.

Ama yangın yoktu. Fırtına söndürmüş olmalı.

Dolu ile kaplı zeminde dizlerinin üzerine çöktü ve ısınmak için ekosesine sarıldı. Şaşkınlıkla etrafına bakındı ve dolunun yerde o kadar yoğun olduğunu görünce hayrete düştü ki sanki gökler açılmış ve dağın tepesi buz tutmuş gibi görünüyordu. Olabilirdi ılık sonbahar gecesinde erimesi saatler almıştı. Ve sonra hareketsiz kaldı ve garip fırtına hakkında daha fazla düşünmedi, tüm karşılaşmalarını zihninde tekrar oynattı ve sonunda modeli gördü.

Ona doğruyu söylediğini *kanıtlayacağını*, ancak bunu sadece taşların üzerinde yapabileceğini söylemişti. Eğer ona inanmazsa, ondan kurtulacağını söylemişti. Şimdi onun kelimelerini her zaman dikkatli seçtiğini, çift anlamlar yüklediğini fark etmişti.

Şimdi onun ne demek istediğini tam olarak anlıyordu. "Beni *terk ettin*," diye fısıldadı. "Bana gerçekten gösterdin, ha?" Kadın homurdandı ve ağlamaya başladı.

aynı zamanda. "Tartışılmaz kanıt. Uh-huh. Burada her zaman şüpheci olan benim."

Onu kendi zamanından taşlara götürmesi için zorlamış, onunla inanılmaz bir aşk yaşamış, hikâyesinin doğruluğunu kanıtlamış, sonra da kendi zamanına dönerek onu yirmi birinci yüzyılda tek başına bırakmıştı.

O kadar da deli değildi. Kollarında gerçek bir zaman yolcusu on altıncı yüzyıl savaşçısı vardı ve her fırsatta onunla alay ediyordu. Ona inançsız davranmış, hatta zaman zaman ona patronluk taslamıştı.

Bu sefer fena çuvallamıştı. Ona son hızla aşık olmuştu. Üç gün içinde ona hiç düşünmediği kadar bağlanmıştı. Zihninde onunla bir hayat kuruyor, onun sanrılarını rasyonalize ediyor, onu kendi dünyasına dahil ediyordu.

Ve onu *terk* etti. Onu yanında götürmeyi bile teklif etmemişti!

Gider miydin? Evet der miydin? Bilim adamı kuru bir sesle sordu. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir yüzyıla dalar mıydın? Bu yüzyılı sonsuza dek geride bırakır mıydın?

Evet, evet derdim! Elimde ne var? Aşık oluyordum ve bunun için her yere gider, her şeyi yapardım!

Yeni bir değişiklik olarak, içindeki bilim insanı yakıcı bir geri dönüş yapmadı.

Gwen ağladı, kendini aniden yaşlı hissetti, elinde tutarken gerçekten takdir etmediği ve anlamadığı bir şeyin kaybından pişmanlık duydu.

Açıklıkta ne kadar süre yattığına dair hiçbir fikri yoktu, her şeyi zihninde yeniden canlandırıyor, sevimlerine takılıp kalıyor, her şeyi farklı bir ışık altında görüyordu.

Sonunda ayağa kalktığı anda titriyordu. Buzun üzerinde durmaktan dizleri donmuştu ve ayak parmakları acıyordu. *Hissediyorum MacKeltar. Sen*

bana bunu öğretti. Umarım kendinle mutlusundur - beni inciterek bir kalbin olduğunu gösterdin.

Kendini yukarı itti ve karanlıkta kıyafetlerini arayarak çemberin etrafından dolaştı. Yeni bir ağlama isteğinden sıyrılarak nefesini dışarı verdi. Botları hangi cehennemdeydi? Bu arada sırt çantası ve el feneri neredeydi? Şiddetli bir nikotin krizine girmeye başlamıştı; duygusal sıkıntılar her zaman canının sigara çekmesine neden olurdu.

Onu nasıl unutacaktı? Kalbini kaptırdığı adamın yüzlerce yıldır ölü olduğu bilgisiyle nasıl başa çıkacaktı?

Taş levhanın etrafında dönüp eşyalarını ararken paniğe kapıldı. Hepsi gitmişti. Acayip ve şiddetli rüzgâr fırtınası hepsini alıp götürmüş olabilir miydi?

Sersemlemiş bir halde önce etrafına, sonra gökyüzüne baktı ve Drustan kaybolduğundan beri ilk kez taşların ötesinde ne olduğuna dair bir anlık bir görüntü yakaladı.

Daha önce hiçbir şeyin olmadığı yerde, tonlarca taş topraktan yükseldi.

Şaşkınlıkla bakakaldı, bakışları kuleden kuleye, daha büyük bir taş kuleye, İskoçya'nın her yerindeki şatolarda görülen o dişlek taş şeylerle kaplı duvarların yanından geçerek bir başka kuleye ve yine kare bir kuleye kaydı. Gözlerini kırıştırarak sağa sola ve tekrar geriye baktı.

Beyninde bir alarm çalmaya başladı ama buna cevap veremedi. Hiçbir şeye cevap veremiyordu. Hiperventilasyona başladı; küçük nefesler birbirine çarptı ve boğazında birikti.

Taşlardan oluşan çemberin ötesinde korkunç bir kale uzanıyordu.

Devasa, yasaklayıcı ama bir o kadar da güzel olan bu yapı, gökyüzüne doğru düzgün bir şekilde yükselen devasa gri taş duvarlardan oluşuyordu. Ortada dikdörtgen bir kule duruyordu.

En yüksek ve yanında iki küçük yuvarlak kule vardı. Kanatlar doğudan batıya doğru uzanarak ufku kaplıyor, en uzak doğu ve batı uçlarında büyük kare kuleler bulunuyordu. Sütlü bir sis sırtların tozunu alıyor ve kulelerin üzerini örtüyordu.

Çenesi düştü.

Etrafını saran soğuk taşlar gibi hareketsiz, bakakaldı.

Her şeye rağmen onu kaybetmemiş olabilir miydi?

Kalbinin çok hızlı atmasına neden olan acı verici bir adrenal dalgasıyla taşlardan oluşan çemberden fırladı ve teraslı bir avluya daldı. Yollar çeşitli yönlerde çatallanıyordu, bunlardan biri doğrudan kalenin ön merdivenlerine çıkıyordu.

Buz tutmuş ayak parmaklarına aldırmadan yavaş bir daire çizerek döndü. Zihni, dolunun sadece taşlardan oluşan çemberin içine düştüğünü belli belirsiz fark etti. Onun ötesindeki toprak sıcak ve kuruydu.

Ona kendi yüzyılında *Ban Drochaid*'in taşlarının malikânesinin çevre duvarlarıyla çevrili olduğunu söylemişti ama bir saat önce girdiği Ban Drochaid, ufalanmış taş ve otlardan oluşan çorak bir arazinin ortasında bulunuyordu.

Oysa şimdi etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi, gerçek bir kalenin içindeydi.

Gece gökyüzüne baktı. Yoğun siyahtı ve üzerinde uzak bir parıltı yoktu. Bu imkânsızdı, çünkü Alborath vadinin ötesinde uzanıyordu ve daha dün gece, kiralık arabanın kaputunda otururken, köyün ışıklarının yıldızları görmesini engellediğine hayıflanmıştı.

Beş dakika önce orada olmayan kaleye dönerek ekosesinin kıvrımlarını parmakladı. Birden, adamın bağırarak söylediği sözler -o zamanlar hiçbir anlam ifade etmedikleri için görmezden geldiği sözler- şimdi çok anlamlıydı.

Çok geriye gittim. Seninle gelebileceğimi sanmıştım ama gelemem.

Klanımı kurtar.

Oh, Tanrım; Drustan, diye düşündü, zamanda geri gitmedin. Beni sen gönderdin.

seni kurtarmak için geri döndü!

*"Tüm zamanın sonsuzluğu içinde emilen
hayatımın küçük süresini ya da
dokunabildiğim ya da görebildiğim uzayın
küçük bir parçasının, bilmediğim ve beni
tanımayan alanların sonsuz enginliği
tarafından yutulduğunu düşündüğümde,
kendimi orada değil de burada gördüğüm
için korkuyor ve şaşıyorum... o zaman
yerine şimdi."*

-BLAISE PASCAL

*"Fiziğe inanan bizler için geçmiş, bugün ve gelecek
arasındaki bu ayrım
gelecek sadece bir yanılsamadır, ancak
inatçı,"*

-ALBERT EINSTEIN

18 TEMMUZ

1518

Bölüm 11

[İçindekiler](#) -[Önce](#) |[Sonra](#)

Kabus Drustan'ın gördüğü her şeyin ötesindeydi.

MacKeltar'ın uyuklayan zihni o güne kadar o kadar iğrenç bir tatla doluydu ki, ne olduğunu biliyordu: ölümün tadı.

Gölgemsi görüntüler görüşünün çevresinde onunla alay etti ve korkunç bir sülüğün onu emdiğini hissetti ve boğuştular, sonra aniden vücudunun içinde iki ayrı ama benzer varlık vardı.

Bir iblis tarafından ele geçirildim, diye düşündü uyuyan Drustan. vahşeti kusacaksın. *Buna izin vermeyeceğim.* Öfkelenerek yeni varlığa şiddetle direndi ve onu tanımlamaya bile çalışmadan yok etmek için saldırdı. Yabancı ve en az kendisi kadar güçlüydü ve tek ihtiyacı olan da buydu. Biliyorum.

Zihnini odakladı, davetsiz misafiri izole etti, onu iradesiyle koza içine aldı ve büyük bir çabayla onu bedeninden uzaklaştırdı.

Sonra birdenbire kâbusunda iki kişi belirdi, ama diğeri daha yaşlı ve kederli görünüyordu. Ölümçül derecede yorgun.

Defol buradan, şeytan, diye bağırdı Drustan.

Beni dinle, seni aptal.

Drustan ellerini kulaklarına kapattı. *Yalanlarının hiçbirini duymayacağım iblis.* Uzaklarda bir yerde -zihninin kavrama ya da uydurma yeteneğine meydan okuyan kâbus gibi bir yerde- Drustan bir kadının kokusunu aldı. Belli belirsizdi ama onu hissedebiliyor, hatta teninin kokulu sıcaklığını bile koklayabiliyordu. İçini bir özlem dalgası kapladı ve neredeyse diğerini uzak tutmaya kararlı.

Zayıflığı sezen kopya ileri atıldı ama Drustan iradesini kullanarak onu kenara savurdu.

Birbirlerine baktılar ve Drustan kopyanın yüzündeki duygu oyununu merak etti. Korku. Bir insanı parçalara ayırabilecek kadar derin bir keder. Ve o izlerken, sahte Drustan'ın gözlerinde ani bir anlayış parıldadı, kopya sağlamlığını kaybediyor gibi görünse bile.

Benimle ölümüne dövüşürsün, dedi sahtecinin dudakları sessizce kımıldayarak. I Görüyorum. Neden sadece birinin yaşadığını şimdi anlıyorum. Bu doğa değil, doğuştan birbirimizi yok etmemize neden olan kendi korkumuzdur. Sana yalvarıyorum, beni kabul et. Bırak ikimiz de olalım.

Seni asla kabul etmeyeceğim, diye kükredi Drustan.

Kopya soluklaştı, sonra daha katı hale geldi, sonra tekrar kenarlarda soluklaştı. *Korkunç bir tehlike* içindesiniz-

Daha fazla konuşma! Söylediğin hiçbir şeye inanmayacağım! Drustan gölge adama acımasızca saldırdı.

Gölge adam omzunun üzerinden baktı ve Drustan'ın göremediği birine bağırdı: *Onu gördüğün anda sana öğrettiğim ilk tekerlemeyi söylemelisin, hatırladın mı? Arabadaki mısrayı ve ona sırt çantasını göster ve her şey yoluna girsin.*

Git buradan iblis! Drustan kükredi, iradesiyle onu itti.

Diğer adam bakışlarıyla Drustan'ı mızrakladı. *Onu sev,* diye fısıldadı sahte adam ve sonra ortadan kayboldu.

* * * * Drustan

yatakta bir anda dikleştı ve nefes nefese kaldı.

Boğazını tırmaladı, yumruklarını göğsüne vurdu ve sonunda acı dolu bir nefes almayı başardı. Terliyordu. Buz gibi ve ateşliydi.

Aynı zamanda uykusunda arşafklarını parçalamıştı. Önceden yumuşak olan hayvan derileri şimdi terden sırlsıklam olmuş kürk tutamlarından ibaretti ve başı ağrıyordu.

Yatağının başucundaki şarap bardağını karıştırdı. Bu birkaç saatini aldı. parmaklarını güvenli bir şekilde etrafına sarmayı başarmadan önce denedi. Titreyerek, kupa boşalana kadar derin derin içti. Elinin tersini ağzının üzerinde gezdirdi.

Kalbi gümbürdedi ve sanki hayatında hiç olmadığı kadar acı bir tehdit altındaymış gibi hissetti. Sanki bir şey vücuduna girmiş ve topraklarında hak iddia etmeye çalışmıştı.

Titreyen ellerini saçlarına daldırdı, yataktan fırladı ve adım atmaya başladı. Yıkılmış arşaf yığınının içinde bir succubus'un pusuya yatmış olmasını bekleyerek yatağa dikkatle baktı.

Amergin adına! Hangi garip rüya onu ziyaret etmişti? Şimdi acı bir ihlal ve boş bir zafer duygusundan başka hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Yatak odasının penceresinin ötesinde parlayan parlak bir ışık dikkatini çekti. Onu alçak bir gök gürültüsü takip etti ve bir kenara çekildi ve camdan gecenin içine baktı.

Drustan uzun bir süre pencerenin önünde durdu, yavaş ve derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Nadiren kâbus görürdü ve bu rüyayı unutmayı tercih etti, çünkü rüya delilik kokuyordu. Bu rüyayı zihninin derin ve karanlık bir köşesine, gün ışığını asla göremeyeceği bir yere gömdü.

Fırtına çıktığı gibi aniden dinmiş ve yayla gecesi yeniden sessizliğe bürünmüştü.

* * * * *

Düşün, düşün, düşün, Gwen kendini azarladı. Çok zeki olman gerekiyordu, kullan onu. Ama beyni uyuşmuş ve beceriksiz hissediyordu. Geçirdiği günden sonra -

inanılmaz tutku, tuhaf fırtına, nikotin yoksunluğu nedeniyle zihninin bulanıklığı - parlak olacak durumda değildi. Vasatı bile zor idare edecek durumdaydı.

Eriyen dolunun üzerinde temkinli adımlarla ilerleyerek somut gerçekleri hesapladı,
Çünkü soyut olanlar şu anda ödünü koparıyordu. Bulunduğu yerin mantıksızlığını açıklayacak gerçekçi, mantıklı bir sonuç bulmak için çaresizdi.

Titreyerek kaleye baktı. İçinde barındırdığı şeyle yüzleşme ihtimali onu hem büyülüyor hem de dehşete düşürüyordu.

Ama önce yapması gereken bir şey vardı. İnançsız bir tip olduğundan değil, asla değil, o değil. Ama somut kanıtları kendi gözleriyle görmeyi tercih ediyordu.

Cesur bir nefes alarak çemberin ötesindeki karanlığa daldı ve kaleden hızla uzaklaştı. Arazinin duvarına ulaştığında kendini bir fıçı yığınının üzerine attı, yanağını duvardaki dar bir yarığa dayadı ve vadiden Alborath şehrine baktı.

Orada değildi. Şüphe doğrulandı.

Omuzları çöktü. Olmasını beklemiyordu ama yokluğu yine de şok ediciydi.

Çok geriye gittim.

Başka bir deyişle, o hakkında bildiklerini sıralayarak düşündü. Zaman yolculuğu teorilerine göre, muhtemelen kaçırılmasından kısa bir süre sonrasına dönmeye çalışmış ama sembolleri yanlış anlamıştı. Geçmişteki kendisinin şatoda olduğu bir zamana dönmüştü ve yaygın teoriye göre, eğer zamanda yolculuk mümkün olsaydı, evrenin dokusu tek bir anda iki aynı benliğe maruz kalmazdı. Gelecekteki kendisi bir şekilde iptal edilmişti.

Zaman yolculuğu! diye bağırdı bilim adamı kafasının içinde. *Analiz et!*

Onu kurtarmak zorundayız. Bunu analiz et. Çoklu evrenlerin sonuçlarını daha sonra düşünürüz.

Eğer gelecekteki erkek iptal edilmişse, bu aşık olduğu Drustan'ın artık var olmadığı anlamına geliyordu, ama onu şatoda, büyüden önce ve onun hakkında hiçbir şey bilmeden bulacaktı.

Bu düşünce kalbini acıttı. Daha bir saat önce kendisine bu kadar içten bakan adamın gümüşi gözlerine bakıp hiç tanımadığını görmek için acelesi yoktu.

Benden korkmayacağına söz ver.

Ondan korkmak mı? Neden ondan korksun ki? Zamanı manipüle edebildiği için mi? Bu sadece ona olan hayranlığını arttırdı!

Klanımı kurtar.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Omuzlarını dikleştirerek taşların arasından kaleye doğru hızla geri döndü ve merdivenlerden yukarı uçtu. Elini yumruk yaparak, kendisini düşmanca bir Harikalar Diyarı'ndaki küçülmüş bir Alice gibi hissettiren devasa bir kapıyı çaldı.

Bir, iki ve tekrar. "Halloo, halloo!" diye bağırdı. Küçük gövdesini ona doğru fırlattı, omzuyla vurdu.

Cevap yoktu. Uygun bir kapı zili de yoktu. Zihni, çaldığı şeyin yirmi birinci yüzyıldan kalma bir kapı olmadığına dair daha somut kanıtları usulünce not etti. Ortaçağ kapısını daha sonra düşünecekti. İçeriden. Şu anda, her an bayılacakmış gibi hissediyordu. Her şeyin tuhaflığı onu tamamen bunalmış hissettiriyordu. Bir fizikçi olsa ne olacaktı, sözüm ona yüksek kavrayış yeteneğine sahipti - tamamen çıldırmıştı.

"Ah, lütfen!" diye bağırdı, arkasını döndü ve poposunu kalın kapıya bir koçbaşı olarak kullandı. *Güm güm, güm güm*. Kapının canını yaktığından daha çok onun canını yaktı ve bir kuş tüyü kadar ses çıkardı.

Yastık. Eğer onu kurtarmak için geri gönderilirse, sadece girişinin reddedilmesi için lanetlenecekti.

Geri çekildi ve pencerelere baktı. Belki camdan içeri bir şey fırlatabilirdi?

Yabancılardan sığınma talep etmenin pek de akıllıca bir yol olmadığına karar verdi.

Biri ona ateş edebilir. Oklar ya da aynı derecede arkaik bir şey. Belki de duvarlardan aşağıya kaynar yağ atabilir.

Etrafına bir göz attı ve kesilmiş bir odun yığını gördü. Koşarak oraya gitti, bir kama çıkardı ve bir ucunu kapıya çarptı. "Lütfen, açın kapıyı," diye seslendi.

"Geliyorum," diye cevap verdi uyuklu bir ses. "Seni ilk seferinde duymuştum. Sabırsızsın, değil mi?" Metalin tahtaya sürtünme sesi duyuldu ve kapı nihayet, kutsanmış bir şekilde açıldı. Gwen rahatlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Uzun bir elbise ve dantelli bir şapka giymiş kırk yaşlarında dolgun bir kadın, gözlerindeki uykuyu kırıpıştırarak kapıda durdu. Kapının eşiğinde neredeyse çırılçıplak duran manzarayı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gwen'i güçlü bir tutuşla kapıdan geçirdi ve arkalarından çarptı. "Och, lassie," diye mırıldanarak onu kollarının arasına aldı. "Nell şimdi seni yakaladı. Columba aşkına, böyle bir gecede böyle dolaşmanın sebebi ne? Hem de bir İngiliz kızı! Buraya nasıl geldin? Bir adam sana saldırdı mı? Sana zarar verdi mi, küçük kız?"

Kadın onu geniş göğsüne doğru çekerken Gwen, *Demek Drustan'ın Nell'i bu, diye* düşündü ve ona doğru sarktı. Kadın tam da adamın tarif ettiği gibiydi.

İddialı ve hoyratça nazik, güzel -gençliğin kızarıklığını geçmiş, ama asla solmayacak zamansız bir güzelliğe sahip.

Tutarlı düşüncenin ötesinde, sanki biri ana şalteri indirmiş ve devre devre tüm sistemler çöküyormuş gibi beyninin kapandığını fark ettiğinde belli belirsiz bir şaşkınlık yaşadı.

Şimdi kaza yapamazdı! Tarihin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ama yüzyıllar boyunca yaptığı gezintiden bunalmış ve çıldırmış olan vücudunun başka fikirleri vardı.

"Nell, bu kargaşa da neyin nesi?" Farkındalığının çevresinde bir yerden bir adam seslendi.

"Genç kız için bana yardım et, Silvan," diye mırıldandı Nell. "Bu çok tuhaf bir şey, ama üşümüş ve ayakları neredeyse donmuş."

Gwen umutsuzca "Tarih ne?" ve "O iyi mi?" diye sormaya çalıştı. Ama lanet olsun, kendinden geçiyordu.

Tüm zamanların en büyük teorik fizikçisi Albert Einstein'ın, beyaz saçları ve buruşuk hınzır yüzüyle üzerine eğildiğini, gözlerinde muzip bir ışık gördüğünü sandığında, solmakta olan bilinci zengin bir şekilde kıkırdadı. Eğer ölüyorsa, gerçekten de iyi bir arkadaşı olacaktı. Adam yüzünü onunkine yaklaştırdı ve kadın "Drustan" diye fısıldamayla başladı.

"Büyüleyici," dediğini duyar gibi oldu. "Hadi onu ısıtalım ve Gümüş Oda'ya koyalım."

"Ama o oda Drustan'inkine bitişik," diye itiraz etti Nell. "Bu uygun değil."

"Uygunluğun canı cehenneme. En uygunu bu."

Gwen daha fazla dinlemedi.

Drustan yaşıyordu ve onu onun yanına koyuyorlardı. Bir süre dinlenecekti.

ERTESI SABAH

Bölüm 12

[İçindekiler](#) -[Önce](#) |[Sonra](#)

"Neden bu kadar uzakta yaşamak zorundasın Silvan?"

Dağda yuva yapan kel kartal gibisin," dedi Nell, kalçasıyla şatonun yüz üç basamak yukarısındaki kule odasının kapısını iterek. "En yüksek yere yerleşmek zorundaydın, değil mi?"

Silvan MacKeltar şaşkın bir ifadeyle başını kitaptan kaldırdı. Gümüşü beyaz yelesi yüzünü sarıyordu ve Nell onu bilge bir tavırla son derece yakışıklı buluyordu ama bunu ona asla söylemeyecekti. "Ben kel değilim. Oldukça fazla saçım var." Başını tekrar eğdi ve parmağını sayfanın üzerinde gezdirerek okumaya devam etti.

Nell, adam çoğu zaman tamamen kendi dünyasındaydı, diye düşündü. Çoğu zaman karısının oğullarını almayı nasıl başardığını merak etmişti. Acaba kadın onun kitaplarını parmaklarının üzerine kapatıp kulağından tutup sürüklemiş miydi?

İşte bu iyi bir fikir, diye düşündü, onu orada bulunduğu on iki yıl boyunca hiç ihanet etmemiş gözlerle izlerken ona karşı olan hislerinin bir zerresini bile.

"İç." Kupayı masanın üzerine, kitabının yanına bıraktı, değerli kitabının üzerine bir damla bile dökmemeye dikkat etti.

"Senin iğrenç karışımlarından biri değil, değil mi Nell?"

"Hayır," dedi taş suratlı kadın, "bu benim muhteşem biralarımından biri. Ve buna ihtiyacın var, o yüzden iç. Kupa boşalana kadar gitmiyorum."

"İçine hiç kakao koydun mu?"

"Neredeyse bittiğini biliyorsun."

"Nell," dedi iç çekerek, kitabının bir sayfasını çevirerek, "sen git. Ben sonra içerim."

"Oğlunun da ayakta olduğunu bilsen iyi olur," diye ekledi, elleri kalçalarında, ayaklarını yere vurarak içmesini bekliyordu. Cevap vermeyince devam etti. "Geçen akşam ortaya çıkan genç kızla ne yapmamı istersin?"

Silvan kitabını kapattı, ona bakmaktan ne kadar hoşlandığını belli etmemek için bakmayı reddetti. Kız kapıdan çıktığında birkaç gizli bakış atma vaadiyle kendini yatıştırdı. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

"İçene kadar olmaz." "O

nasıl?"

"Uyuyor," dedi Nell profiline. Adam ona nadiren bakıyordu, Nell bunu fark etmişti; yıllardır profiliyle konuşuyordu. "Ama uyumuyor. kalıcı bir yara almış gibi görünüyor." *Tanrı'ya şükürler olsun, diye* düşündü Nell, üzerinde hiçbir giysi olmadan ve kalçalarında kızlık kanıyla gelen genç kıza karşı son derece korumacı hissediyordu. Ne o ne de Silvan baygın küçük kızı yatağa yatırdıklarında bunu fark etmemişlerdi. Birbirlerine huzursuzca bakmışlar ve Silvan şaşkın bir ifadeyle oğlunun ekosesinin kumaşını parmaklamıştı.

"Son akşam başına gelenler hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu, başparmağını kitabın deri cildindeki kabartmalı sembollerin üzerinde boş boş gezdirerek.

"Hayır. Uykusunda bir şeyler mırıldansa da hiçbiri mantıklı değildi."

Silvan'ın kaşları kalktı. "Sizce o... şey, zihnini etkileyen bir şekilde zarar mı gördü?"

"Bence," dedi Nell dikkatle, "şimdilik ona ne kadar az soru sorarsan o kadar iyi. Kalacak bir yere ihtiyacı olduğu çok açık.

Ne eşyası ne de giysisi var. Yıllar önce o akşam bana yaptığınız gibi ona da sığınak vermenizi rica ediyorum. Bırak hikayesi hazır olduğunda ortaya çıksın."

"Eğer o da senin gibiyse, bunu asla bilemeyeceğim demektir," dedi Silvan çalışılmış bir rahatlıkla.

Nell nefesini tuttu. Bunca yıl boyunca, Keltar Kalesi'ne sığındığı gece neler olduğunu bir kez bile sormamıştı. Bu konuya böyle üstünkörü bir gönderme yapması bile mor bir çam sansarından daha nadirdi. MacKeltars'larda mahremiyet her zaman onurlandırılırdı -bazen de bir lütuf, çoğu zaman bir lanetti. Keltar erkekleri burnunu sokmaya pek alışık değildi. Ve birçok kez onlardan birinin bunu yapmasını dilemişti.

Bir düzine yıl önce Silvan onu yolda yatarken, dövülmüş ve ölüme terk edilmiş halde bulduğunda, bu konuda konuşmak istememişti. İyileşip sırrını anlatmaya hazır olduğunda, ateşler içinde yatarken elini tutup onun için savaşan Silvan soğukkanlılıkla başucundan çekilmiş ve bir daha bu konudan hiç bahsetmemişti. Bir kadın ne yapmalıydı? Acı dolu sözlerini sanki sempati arıyormuş gibi?

Böylece kahya ile lord arasında kibar ve sonsuz bir mesafe oluşmuştu. Olması gerektiği gibi, diye hatırlattı kendine. Başını temkinli bir şekilde eğdi ve onun yumuşak ifadelerinden çok fazla anlam çıkarmaması için kendini uyardı.

Kadın hiçbir şey söylemeyince Silvan içini çekti ve genç kız için uygun giysiler tedarik etmesi talimatını verdi.

"Karınızın eski elbiselerinden bazılarını çıkardım bile. Şimdi, lütfen içer misin? Son zamanlarda kendini iyi hissetmediğini fark etmediğimi sanma. Bahçeye dökmeyi bırakırsan demlememin faydası olur."

Kızardı.

"Silvan, çok az yiyorsun, çok az uyuyorsun ve bir beden bazı şeylere ihtiyacı vardır. Sadece deneyip işe yarayıp yaramadığını görmek ister misin?"

Tek beyaz kaşını kaldırarak ona satir benzeri bir bakış attı. "Şımarık kız."

"Huysuz yaşı tilki."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Fincanı kaldırdı, burnunu tuttu ve içindikileri geri devirdi. Yüzünü buruşturup bardağı yere bırakmadan önce birkaç dakika boyunca boğazının çalışmasını izledi. Kısa bir an için gözleri buluştu.

Arkasını döndü ve kapıya doğru ilerledi. "Genç kızı unutmamalısın," diye sertçe hatırlattı. "Onunla ilgilenmeli, ne kadar sürerse sürsün burada bir yeri olduğuna dair güvence vermelisin."

"Unutmayacağım."

Nell başını eğdi ve kapıdan dışarı çıktı. "Nellie."

Dondu kaldı, sırtı adama dönüktü. Adam ona yıllardır Nellie dememişti.

Boğazını temizledi. "Kendine farklı bir şey mi yaptın?" Kadın cevap vermeyince, adam tekrar boğazını temizledi. "Görünüyorsun... şey, yani oldukça..." Sanki başladığına bile pişman olmuş gibi sözünü kesti.

Nell dönüp ona baktı, kaşları birbirine yapışmış, dudakları büzülmüştü. Ağzını birkaç kez açıp kapattı, bakışları Nell'in yüzünde gezindi. Yaptığı küçük değişikliği gerçekten fark etmiş olabilir miydi? Onun kendisini *hiç fark etmediğini düşünüyordu*. Fark ettiyse, onun kendisiyle uğraşan aptal, yaşlı bir kadın olduğunu mu düşünecekti? "Daha ziyade *ne?*" diye sordu.

"Şey... Sanırım... bu kelime... çekici olabilir." Bir şekilde daha yumuşak, diye düşündü, bakışları onu bir aşağı bir yukarı süzerken. Tanrım, ama kadın baştan çıkarıcı derecede yumuşaktı.

"Aklını mı kaçırdın, ihtiyar?" diye tersledi, kafası iyice karışmıştı ve Nell kafası iyice karıştığında, huysuzluğu bir kılıç gibi kullanırdı. "Her günkü gibi görünüyorum," diye yalan söyledi. Omurgasını dikleştirerek, kendini kapıdan dışarıya doğru süzölmeye zorladı.

Ama gözden kaybolduğunu anladığı anda, etekleri uçuşarak, saçları savrulurak, elleri boğazında merdivenlerden aşağı koştu.

O sabah kısalttığı, küçük kızinkine benzeyen saç tutamlarını okşadı ve görünüşüne hayran kaldı. Eğer bu kadar küçük bir değişiklik Silvan MacKeltar'dan bir iltifat alırsa, düşündüğü en yumuşak lapis keteninden yeni elbisesini dikebilirdi.

Gerçekten de çekici!

* * * * *

Gwen yavaşça uyandı, çıplak koşturduğu (doğal olarak, en ağır kilosunda, *asla* bir haftalık başarılı diyetten sonra değil), Drustan'ı kovaladığı ve ona ulaşamadan kaybolan kapılardan onu kaybettiği bir kabus montajından yüzeye çıktı.

Derin bir nefes alarak düşüncelerini sıraladı. Amerika'yı terk etmişti çünkü hayatından nefret ediyordu. İskoçya'ya bir yolculuğa çıkmıştı. bekaretini kaybetmek, bir kalbi olup olmadığını görmek ve

dünyasını sarsmak. Tüm hedeflerine kesinlikle ulaşmıştı.

Benim için basit bir kiraz seçici yok, diye düşündü. Bir dünya sorunla gelen ve onları çözmem için beni zamanda geriye gönderen, zamanda yolculuk yapan bir dâhim var.

Umursadığından değil.

Ruh eşi ve *Drustan MacKeltar* kelimelerinin eş anlamlı olduğuna karar vermişti. Sonunda kendisini hiç hayal etmediği bir yoğunlukta hissettiren, zeki ama parlaklığı içinde soğuk olmayan bir adamla tanışmıştı. O sıcak ve tutkulu olmayı biliyordu. Onu güzel buluyordu ve olağanüstü, erotik bir aşıktı. Basitçe, üç gün içinde mükemmel bir adamla tanışmış ve onu kaybetmişti. Adam o kısa süre içinde onda hayatı boyunca hissettiğinden daha fazla duygu uyandırmıştı.

Yavaşça gözlerini açtı. Oda loş olmasına rağmen, ateşin sönük altın rengi ışığı odaya yayılıyordu. Etrafını saran mor renk cümbüşüne gözlerini kırıştırdı, sonra Drustan'ın mora olan hayranlığını hatırladı Barrett'in mor koşu takımları. Mor tişört ya da tişört giyme konusundaki ısrarını reddetmişti.

Bu onu mühürledi. Artık kesinlikle Drustan'ın dünyasındaydı.

Çenesinin altına görkemli mor kadife bir örtü sıkıştırılmıştı. Üstünde, zarif bir şekilde oyulmuş kiraz rengi yatağı örten eflatun renkli, tül gibi bir örtü vardı. Leylak rengi bir koyun *postu - gerçekten mi*, diye düşündü, leylak rengi koyun *olmadığını biliyorum* - ayaklarının üzerine serilmişti. Gümüş örgülü mor yastıklar yatak başlığının etrafına serpiştirilmişti.

Küçük antika masaları orkide ve mürdüm ipekleriyle kaplanmıştı. Karmaşık desenli parlak erik ve siyah duvar halıları iki uzun pencereyi süslüyordu ve aralarında devasa süslü, yaldızlı çerçeveli bir ayna asılıydı. Pencereilerin önünde, gümüş kadeh ve tabakların bulunduğu bir masanın etrafına iki sandalye yerleştirilmişti.

Mor, diye düşündü ani bir içgörüyle. Böylesine heyecan verici, enerjik bir adam doğal olarak etrafını spektrumda en yüksek frekansa sahip olan renkle çevrelemeyi seçerdi.

Sıcak bir renkti, canlı ve erotik. Tıpkı

adamın kendisi gibi.

Burnunu yastığa bastırarak çarşaflarda onun kokusunu yakalamayı umdu ama eğer bu yatakta uyuduysa ya çok uzun zaman önce uyumuştı ya da örtüler değişmişti. Dikkatini, içinde yattığı zarif oymalı yatağın çerçevesine verdi. Yatağın başucunda çok sayıda çekmece ve bölme vardı. Geniş ayakucu narin Kelt düğümleriyle işlenmişti. Buna benzer bir yatağı daha önce bir kez görmüştü.

Bir müzede.

Bu, modern bir mobilya galerisinde bulunabilecek herhangi bir şey kadar yeniydi. Kaküllerini yüzünden çekerek odayı incelemeye devam etti. On altıncı yüzyılda olduğunu bilmek ve *görmek* çok farklı şeylerdi. Duvarlar soluk gri taştan yapılmıştı, tavan yüksekti ve turistlerin uğrak yeri olan "yenilenmiş" şatolarda her zaman çok yersiz görünen pervazlardan ya da süpürgeliklerden hiçbirisi yoktu. Ne bir priz, ne bir lamba, sadece yağ dolu düzinelerce cam kase, tepelerinde de kararmış yağlı fitiller vardı. Zemin bal sarısı ahşapla kaplanmış, cilalanarak parlatılmış ve kilimler serpiştirilmişti. Yatağın ayakucuna yakın bir yerde, üzerinde katlanmış battaniyelerin yığılı olduğu güzel bir sandık *d u r u y o r d u*. Ateşin önüne daha fazla minderli sandalye dizilmişti. Şömine pürüzsüz pembe taştan yapılmıştı ve üzerinde devasa bir şömine kapağı vardı. İçinde turba ateşi buğulanıyor, kurumuş tuğlaların üzerine yığılmış funda demetleri odayı kokulandırıyor. Sonuç olarak, zengin ve lüks, lezzetli ve sıcak bir odaydı.

Saatin kaç olduğunu görmek için bileğine baktı ama görünüşe göre saati, kıyafetlerini ve sırt çantasını yutan kuantum köpüğüne karışıp gitmişti.

Üzerindeki giysi bir an için dikkatini dağıttı: Kenarları dantelle süslenmiş uzun, şeffaf beyaz bir kombinezon, son derece eski moda ve anlamsız görünüyordu.

Başını salladı, bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve ayak parmakları yerden bir karış yukarıda sallanırken kendini acı verici bir şekilde kısa hissetti. Öfkeli bir sıçrayışla yüksek yataktan aşağı indi ve aceleyle pencereye gitti. Gobleni kenara çekti ve güneşin camlı pencerelerin ardında pırıl pırıl parladığını gördü. Bir süre mandalı kurcaladı, sonra iterek açtı ve mis kokulu havayı derin derin içine çekti.

On altıncı yüzyıl İskoçya'sındaymış. *Vay canına*.

Altında, içinde bulunduğu kalenin kanadının dört iç duvarı tarafından çevrelenmiş, teraslı hoş bir avlu uzanıyordu. İki kadın kilimleri taşlara vuruyor, bir yandan sohbet ediyor, bir yandan da yamuk yumuk bir topu tekmeleyen bir grup çocuğa göz kulak oluyorlardı. Gözlerini kısarak topa baktı. *Eew*, o

diye düşündü, Bert'in ortaçağ çocuklarının hayvanların mesanelerinden yapılmış toplanla oynadıklarını okuduğunu söylediğini hatırladı.

Kendini aniden silkeledi. Tarihin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. O pencereden dışarı bakarken, tehlike İskoçyalı sevgilisine daha da yaklaşıyor olabiliirdi.

Yatağın örtüsünü çekip almak ve toga tarzında giymek üzereydi ki Şöminenin yanındaki doldurulmuş koltuğun üzerinde, bir sürü başka eşyanın yanında duran bir elbiseyi -tabii ki lavantayı- fark etti.

Aceleyle sandalyeye gitti ve hangi sırayla giymesi gerektiğine karar vermeye çalışarak eşyaları parmakladı.

İç çamaşırı olmadığını dehşetle fark etti. Elbisesinin altında çınlıçplak dolaşması beklenemezdi. Sanki sadece kızgınlık bile havadan bir çift külot getirebilirmiş gibi giysilere ters ters baktı. Bir girişimci gözüyle odaya baktı ama isteksizce bir masa örtüsü kapsa bile onu bir bebek bezi gibi düğümlemek zorunda kalacağı sonucuna vardı.

Geceliğini çıkardı, ardından yumuşak beyaz iç çamaşırını başının üzerinden kaydıldı. Basit bir şalvardı, vücuduna yapışıyor ve ayak bileğinin ortasına kadar iniyordu. Üzerine önce gecelik, sonra da gümüş ipliklerle işlenmiş koyu mor renkli kolsuz tunik geçirdi. Elbisenin yerde sürüklenmemesine hayret ederek ayağa kalktı.

ve düzgünce kesilmiş olduğunu görünce homurdandı. Anlaşılan insanlar onun ne kadar kısa olduğunu çoktan fark etmişti. Göğüslerinin altındaki overtuniğin bağcıklarını bağladı.

Terlikler şakaydı, bir numara büyüktü ama idare ederdi. Masanın üstünden ipek bir örtü aldı ve şeffaf kumaşı yırttı. Top haline getirip ayak parmaklarının içine sokarken midesi şiddetle guruldadı ve dün öğleden beri bir şey yemediğini hatırladı.

Ama bir planı olmadan koridorda öylece yürüyemezdi.

Günün sırası: banyo, kahve, sonra mümkün olan ilk fırsatta Drustan'ı bulmak ve ona olanları anlatmak.

Ona söyle... nasıl bir tehlike içinde olduğu muhtemelen söylediği şeydi Taşların arasında erimeden önce. Ona göstermek... belli ki sırt çantasını kastetmişti. Keşke yanımda olsaydı diye iç geçirdi. Ama Drustan mantıklı bir zekâyâ sahip zeki bir adamdı. Şüphesiz, hikâyesindeki gerçeği görecekti.

Geriye dönüp baktığında, Drustan'ın ona tüm gerçeği söylememiş olması onu çileden çıkarmıştı. Bununla birlikte, isteksizce kabul etti *ki*, eğer ona söyleseydi, sonsuz bir küçümsemeyle, onu en yakın psikiyatri koğuşuna götürmesi ne kadar sürerse sürsün, zaman yolculuğunun mantıksızlığını tartışacaktı.

Onun dördüncü boyutta nasıl hareket edeceğini bildiğine asla inanmazdı. Bekâretini verdiği bu adam kimdi ve neydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Onu bulmak ve onunla konuşmak.

Hey, Drustan. Beni tanıımıyorsun ama gelecekte büyüleneceksin, yirmi birinci yüzyılda uyanacaksın ve seni kurtarmam ve klanının yok olmasını engellemem için beni geri göndereceksin.

Kaşlarını çattı. Bir adam onun zamanında böyle bir hikâyeyle ortaya çıksa inanmazdı ama Drustan neden bahsettiğini biliyor olmalıydı. Onun "geçmiş" gerçeği söylemesini istediği açıktı. Söylemeye çalıştığı başka bir şey olamazdı.

Hem yemek hem de Drustan'ı görmek için açlıktan ölüyordu.

Ve tarihi öğrenmesi çok acıldı. Terliklerini ayağına geçirerek aceleyle koridora çıktı.

Bölüm 13

[İçindekiler -Önce](#)

[|Sonra](#) Gün doğumundan sonra uyumak Drustan'ın sık sık yaptığı bir şey değildi ama Rüyalar uykusunu böldü ve şafak sökene kadar uyudu.

Belirsiz anıları bir kenara itmiş ve onun yerine yaklaşan düğünüyle ilgili hoş düşüncelere odaklanmıştı. Silvan şatonun yeniden seslerle dolmasını özlemle bekliyordu, Nell etrafta koşuşturan küçük çocuklardan çok hoşlanacaktı ve Drustan MacKeltar da kendi çocuklarının olmasını istiyordu. Oğullarına balık tutmayı ve gök cisimlerinin hareketlerini hesaplamayı öğretecekti. Öğretecekti kızlarına da aynısını yapacağına yemin etti.

Çocuk istiyordu ve Amergin sayesinde gelinini bu kez mihraba götürecekti! Onun hakkında hiçbir şey bilmemesi önemli değildi. Gençti, çocuk doğuracak yaştaydı ve ona saygı ve nezaket gösterecekti. Ona sahip olduğu için iki katını.

Ve belki bir gün ona karşı bir şeyler hissedebilir. Belki Genç bir tay gibi eğitilebilecek kadar gençti. Okuma yazma bilmiyorsa bile öğrenmek isteyebilirdi. Ya da görme yetisi zayıf olabilir ve Keltar Kalesi sakinlerinin tuhaflıklarını fark etmeyebilirdi.

Ve belki de kurt köpekleri Viking kıyafetleri giyerek uzun kayıklarla nehirde yelken açarlardı. Teslim bayrağı sallayarak. Ha.

Anya onun son şansıydı ve bunu biliyordu. Kendilerine çok şey saklayan İskoçyalılar oldukları için, yüzyıllardır süregelen dedikodular yüzünden, bozulan nişanlar silsilesi yüzünden, iyi yetiştirilmiş genç kızların babaları kızlarını ona vermekten çekiniyorlardı. Kızları için, söylentilerin yün üzerindeki çapaklar kadar inatçı olmadığı, güvenli ve saygın erkekler arıyorlardı.

Yine de asil bir soydan gelen eski bir klanın lairdi olan Elliott, (iki malikâne ve makul miktarda para karşılığında) tüm bunları görmezden gelmeye karar vermiş ve bir eşleşme sözü verilmişti. Şimdi Drustan'ın yapması gereken tek şey sıradışı yeteneklerini Anya Elliott'ın onunla ilgilenmesini sağlayacak kadar ya da en azından birkaç çocuk sahibi olacak kadar uzun süre saklamaktı. Aşk ummaktan daha iyisini biliyordu. Zaman ona bunu çok iyi öğretmişti.

Aşk, diye düşündü. Bir kadının ona hayranlıkla bakması nasıl bir şey olurdu? Kim olduğunu takdir etmek? Ne zaman bir kadının onu önemseyebileceğine inanmaya başlasa, kadın onu korkutan bir şey görmüş ya da duymuş ve onu terk etmişti, ağlayarak, *Pagan! Büyücü!*

Bah. Son derece saygın bir Hristiyandı. Aynı zamanda bir Druid'di ama hiçbir inanç çatışması yaşamadı. Tanrı her şeyin içindeydi. Ulu meşelere ve kristal göllere güzelliğini bahsettiği gibi, taşlara ve yıldızlara da güzelliğini bahsetmişti. Bir denklemin basit mükemmelliğine kendini kaptıran Drustan'ın inancı zayıflamadı, derinleşti. Son zamanlarda, şatodaki ayinleri devralan zeki genç rahip ilgisini çekmiş ve yeniden düzenli olarak ayinlere katılmaya başlamıştı. Nazik bir tavır, kıvrak bir zekâ, suçlanamayacağı kadar bağımlı bir anne ve Kirk'ün erkeklerinde nadir görülen açık fikirlilikle Nevin Alexander, MacKeltarları farklı oldukları için kınamadı. Dedikoduların ötesinde içlerindeki onurlu adamı gördü. Belki de kısmen kendi annesi birkaç pagan ayini uyguladığı için.

Drustan genç rahibin nikâh törenini gerçekleştirecek olmasından memnundu. Her şeyin hazır olması için kaledeki güzel şapelin restorasyon çalışmaları hızlandırılmıştı.

Müstakbel eşinin Keltar Kalesi'ne gelişini beklerken önlemler almıştı. Silvan ve Dageus'u alışılmadık yetenek gösterileri ve akıllara durgunluk veren konuşmalar konusunda uyarmakla kalmamış, aynı zamanda "sapkın" kitaplar kütüphaneden çıkarıldı ve Silvan'ın kule odasında güvenli bir şekilde saklanmak üzere yukarı taşındı. İnşallah, kendisine eşlik edecek olan teyzeleri ve hizmetçileriyle o kadar meşgul olurdu ki, hiçbirinde bir tuhaflık fark etmezdi. Anya Elliott ile aynı hataları yapmayacaktı.

İlk üç nişanlısıyla yaptığı gibi. Elbette ailesi sadece iki hafta için en iyi botlarını sunabilirdi!

İyimser bir şekilde, bu kez başarısız olmayacağına yemin etti.

Ne yazık ki, şatodaki başka hiç kimse bu sabah iyimser görünmüyordu.

Uyandığımda açtım ve etrafta tek bir mutfak kızı bile bulamadım, Koridorda dolaşıp mutfağa gitmiş, Nell'i çağırmıştı, ta ki Nell sonunda ne istediğini görmek için kafasını tereyağından çıkarana kadar.

Bir erkek sabahları çarşafkların arasında enerjik bir mücadeleden başka ne ister, diye dalga geçmişti. Yemek.

Gülümsememiş ve alay etmemişti. Ona yan gözle ve tuhaf bir şekilde iğneleyici bakışlar fırlatan Nell, Greathall'a geri dönüp onu takip etti ve huysuz, haftalık ekmek, yassı bira ve düşünmemeyi tercih ettiği bir domuzun parçalarını içerdiğinden şüphelenmeye başladığı bir domuz turtasını tokatladı.

Çıtır çıtır altın rengine kızarmış, değerli çiroz ve patatesleri neredeydi? Ne zamandan beri o, Nell'in gözdesi, sabahları bu kadar yetersiz yemekleri değerlendiriyordu? Dageus'a ara sıra böyle kötü davranıldığı olmuştu - genellikle Nell'in hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında, bir genç kızla ilgilendiğinde- ama Drustan'a böyle davranılmamıştı.

Şimdi tek başına oturmuş, birinin, herhangi birinin, hatta temel Druidlik eğitimi verdikleri parlak çocuk Tristan'ın bile bir *selam* ya da gülümsemeyle içeri girmesini diliyordu. Karanlık ruh hallerine alışkın bir adam değildi ama bu sabah Tüm dünyanın dengesi bozulmuştu ve her şeyin daha da kötüye gideceğine dair içini kemiren bir önseziden kurtulamıyordu.

"Yani?" Silvan kafasını Büyük Salon'dan içeri uzatıp yoğun bakışlarıyla onu süzdü. "Dün gece neredeydin?" Geri kalanı daha yavaş bir tempoda onu takip etti. Drustan belli belirsiz gülümsedi. Yüz yaşına kadar yaşasa bile babasının yürüyüşüne asla alışamayacaktı. Başı önde, geri kalanı arkada, sanki vücuduna sadece başını bir yerden bir yere taşıması gerektiği için katlanıyormuş gibi.

Sade biradan bir yudum aldı ve kuru bir sesle, "Sana da günaydın baba," dedi. Bu sabah herkes keyifsiz miydi? Silvan bir selam verme zahmetine bile katlanmamıştı. Sadece kulağa daha çok suçlama gibi gelen bir soru sormuş ve kendisini yeniden bir delikanlı gibi hissetmesine neden olmuştu. bir hizmet iyle cilveleşiyor.

Yaşlı Keltar kapı aralığında durakladı ve arkasını yaslayarak ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Evrenin gizemleri üzerine kafa yormakla ve günlüklerini karalamakla meşgul olduğu için antrenman yapmaya ya da kılıç kullanmaya vakit bulamayan Silvan, neredeyse Drustan kadar uzun boyluydu ama çok daha dar bir yapıya sahipti.

Drustan, domuz kuyruğu turtası olduğuna ikna olmaya başladığı şeyden bir lokma yutmak için kendini zorladı. * ıtır  ıtır*. Amergin adına, Nell bu şeyin içine ne koymuştu? diye merak etti, dolguya fazla bakmamaya çalışarak. Acaba Kendisini bir şekilde  zenlerin üzerine atmak için önceden korkunç şeyler mi pişiriyor?

"Neredeydin dedim?" Silvan tekrarladı.

Drustan kaşlarını çattı. Evet, Silvan kesinlikle keyifsizdi. "Uyuyor. Ya sen?"

Tabağından tanımlanamayan bir parça kopardı ve masanın altındaki tazılardan birine uzattı. Dudağını kıvıran hayvan hırladı ve geri çekildi. Drustan turtaya kaşlarını çatarak kuşkuyla baktıktan sonra babasına döndü. Silvan bu sabah yaşına uygun görünüyordu ve bu Drustan'ı hem üzüyor hem de sinirlendiriyordu.

Morali bozulmuştu çünkü Silvan onun yaşındaydı, tam üç nokta iki. Sinirlendiriyordu çünkü son zamanlarda babası saçlarını omuzlarına dökmeye başlamıştı ve Drustan'a göre bu onu daha da yaşlı gösteriyordu ve babasının  l ml l ğ n n hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.  ocuklarının b y kbabalarını çok uzun süre yanlarında görmelerini istiyordu. Silvan'ın saçları artık ilk zamanlarındaki gibi g r siyah değil, omuz hizasında, kar beyazı ve kendine has bir kişiliğe sahipti. Tercih ettiği dökümlü mavi cübbesiyle birleştiğinde, dağınık, deli-filozof bir görünüm sergiliyordu.

Saçındaki deri tangayı çekiştirerek babasına doğru fırlattı ve babasının hâlâ başının üzerindeki eliyle tangayı yakalayacak kadar çevik olduğunu görünce rahatladı.

"Ne?" Silvan ona bakarak huysuzca sordu. "Bununla ne isteyebilirim ki?"

"Geri bağla. Saçın beni deli ediyor."

Silvan beyaz bir kaşını kaldırdı. "Ben böyle seviyorum. Bilgin olsun, rahibin annesi saçlarımı çok beğeniyor. Bunu bana daha geçen hafta söyledi."

"Baba, Nevin'in annesinden uzak dur," dedi Drustan, hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışmadan. "Yemin ederim, o kadın onu her gördüğümde falıma bakmaya çalışıyor."

Sürekli ortalıkta dolanıp, kasvet ve felaket tellallığı yapıyor. Besseta aptalın teki. Nevin bile öyle düşünüyor." Başını salladı ve ağzına bir ekmek attı, sonra da bir yudum birayla yıkadı. Domuz etli börek onu yenmişti. Tabağı itti, bakmayı reddetti.

"Kadınlardan bahsetmişken, evlat, geçen akşam burada ortaya çıkan küçük kız hakkında bana ne söyleyeceksin?"

Drustan, babasının şifreli konuşmalarından birini dinleyecek havada olmadığından, elindeki fincanı bir gümbürtüyle masaya indirdi. Domuz etli turtayı masadan babasına doğru kaydırды. "Biraz turta ister misin baba?" diye teklif etti. Silvan muhtemelen bunda yanlış bir şey olduğunu fark etmeyecekti bile. Ona göre yemek yemekti, bedenın kafayı taşıması için gerekliydi. "Ve hangi kızdın bahsettiğini bilmiyorum."

Silvan turtayı görmezden gelerek, "Dün merdivenlerimize yığılan, üzerinde derisinden ve senin ekosenden başka bir şey olmayan kadın," dedi. "Reisin ekosesi, gümüş ipliklerle dokunmuş tek ekose."

Drustan önemsiz kahvaltısını düşünmeyi bıraktı, dikkati tamamen meşguldü. "Çöktü mü? Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bir İngiliz kıızı."

"Bu sabah hiç İngiliz kıızı görmedim. Ne de dün akşam." Belki de Silvan'ın bahsettiği kıızı, o saldırgan domuz pastasını almasının sebebiydi. Nell'in yumuşak bir kalbi vardı ve değerli Şam hançerlerinden biri üzerine bahse girerdi ki, eğer kapının eşiğinde istismara uğramış bir kıızı belirmişse, altın çiroz, patates ve yumuşak haşlanmış yumurta yiyen oydu. Hatta belki de Clootie köftesi, yulaflı kek ve portakal marmelatı. Başka klanlardan gelen kadınlar, iş bulmak ya da kendilerini tanımayan insanlarla yeni bir hayata başlama şansı yakalamak için birden fazla kez şatoya sığınmışlardı. Nell de orada böyle bir sığınak bulmuştu.

"Genç kıızı ona ne olduğunu söylüyor?" Drustan sordu.

"Ortaya çıktığında sorulara cevap verecek durumda değildi ve Nell henüz uyanmadığını söylüyor."

Drustan bir an babasına baktı, gözleri kısılmıştı. "Onun varlığından *benim* sorumlu olduğumu mu ima ediyorsun?" Silvan bunu inkâr etmek için hiçbir hamle yapmayınca Drustan homurdandı. "Och, Da, eski ekoselerimden birini herhangi bir yerde bulmuş olabilir. Yırtık pırtık değildi ve koyunlar için doğum bezi olarak kesilmek üzere ahırlara götürün."

Silvan iç çekti. "Onu odasına taşımaya yardım ettim oğlum. Kalçalarında kıızlığının kanı vardı. Çırılçıplaktı ve *senin ekosen* ona sarılıydı. Gıcır gıcır yeni bir tane, eski değil. Görebiliyor musun? kafam nasıl karışabilir?"

"Demek *bu* yüzden Nell bana bir haftalık yemek servisi yaptı." Drustan sandalyesini geriye itti ve öfkeyle kabarak ayağa kalktı. "Benim bununla bir ilgim olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

Silvan yorgun bir ifadeyle çenesini ovuşturdu. "Ben sadece anlamaya çalışıyorum evlat. Bayılmadan önce *senin* adını söyledi. Ve geçen hafta Besseta dedi ki-"

"Daldan fal bakan bir falcının ne dediğini bana söylemeyi aklından bile geçirme-"

"Etrafınızda onu endişelendiren bir karanlık olduğunu-"

"Ne kadar tesadüfi bir kelime seçimi. Bir *karanlık*. Bu, uygun bir şekilde, meydana gelen herhangi bir şey olabilir. Domuz turtası yüzünden kötü bir mide, kılıç dövüşünde küçük bir kesik. Bunun ne kadar belirsiz olduğunu görmüyor musun? Kendinden utanmalısın, eğitilmiş bir adam, üstelik kıdemli bir Keltar."

Birbirlerine ters ters baktılar.

"İnatçı, nankör ve kötü huylu," diye tersledi Silvan. "İşbirlikçi, her işe burnunu sokan ve kıllı saçlı," diye karşılık verdi Drustan.

"Saygısız ve iktidarsız," dedi Silvan düzgünce.

"Ben değilim! Ben tamamen erkeğim-"

"Bunu kesinlikle tohumunuzla kanıtlayamazsınız, *ki* tohumunuz *-eğer* saçılıyorsa- kök salmıyor demektir."

"İhtiyati tedbirler alıyorum," diye gürledi Drustan.

"Peki, *dur*. Senin bir onluğun var, benimse iki katım. Sonsuza kadar yaşayacağımı mı sanıyorsun? Bu noktada, bir piçi memnuniyetle karşılarım. Ve eğer kız hamile kalırsa, çocuğa MacKeltar adını vereceğimden emin olabilirsin."

Birbirlerine kaşlarını çatırlar, sonra Silvan aniden kızardı, bakışları Drustan'ın omzunun ötesindeki uzak bir noktaya sabitlendi.

Drustan odada yeni bir varlık *hissedince* donakaldı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yavaşça etrafında döndü ve onu gördüğünde zaman durmuş gibiydi. Nefesi göğsüne çarparak durdu ve bakışlarının sıcaklığı altında cızırdadı.

Tanrım, diye düşündü Drustan, İskoçya'nın hırçın denizi gibi fırtınalı ve sevimli gözlere bakarken, o çelimsiz, savunmasız görünümlü ve son derece güzel. Babamla Nell'i bu kadar telaşlandırmasına şaşmamalı.

Çiftleşme ateşiyle mırıldanan yürüyen bir siren şarkısıydı. Bir eli merdivenin zarif mermer tırabzanındaydı, diğer eli ise hamile olma ihtimalini düşünüyormuş gibi karnına bastırmıştı.

Keşke onun kızlığını almış olsaydı, ama almamıştı -hiçbir kadının kızlığını almamıştı- ve dahası, daha sonra onu asla dışarıda dolaşmaya bırakmazdı.

Hayır, diye düşündü, ona bakarken, bu kadını yatağında, kollarında, sevgisinden sıcak ve kaygan bir şekilde sıkıca tutabilirdi. Ve sevgiyle. Ve daha çok severek. Kanına büyülmüş bir şey yapmıştı.

Gümüş sarısı saçları düz bir şekilde omuzlarından aşağıya ve sırtının yarısına kadar dökülüyordu. Alnının üzerinde, alt dudağının daha da sarkık görünmesine neden olan yumuşak bir nefes verişle gözlerinden uzaklaştırdığı tuhaf, saçaklı saçları vardı. Ufak tefekti ama yetişkin bir adamın dizlerinin bağına çözebilecek kıvrımlara sahipti ve gerçekten de dizlerinin bağı çözülmüştü

-En sevdiği renkte, göğüslerine hoş şeyler yapan bir elbise giyiyordu. Göğüs uçlarını ortaya çıkaracak kadar şeffaftı, kıvrımlarını zamansız bir cazibeyle çerçeveleyecek kadar düşük kesilmişti. Elmacık kemikleri yüksek, burnu düz, kaşları dış kenarlardan yukarı doğru kanatlanmış ve gözleri...

Tanrım, kızın ona bakma şekli bile adamın tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Sanki onu çok yakından tanıyormuş gibi bakıyordu. Daha önce bir kadının gözlerinde böylesine yoğun ve utanmaz bir arzu ifadesi gördüğünden şüpheliydi.

Ve elbette, her zaman kibar olan babası bunu kaçırmadı.

Silvan alaycı bir tavırla, "Şimdi bana onu tanımadığını tekrar söyle, delikanlı," dedi. "Çünkü o seni tanıyor gibi görünüyor."

Drustan şaşkınlıkla başını salladı. Öylece durup baktığı için kendini aptal gibi hissediyordu ama ne yaparsa yapsın bakışlarını onunkilerden ayıramıyordu. Gözleri sanki ondan bir şey umuyormuş ya da sessiz bir mesaj iletmeye çalışıyormuş gibi hafifçe yalvarırcasına dönüyordu. Böyle küçük bir güzellik nereden geliyordu? Ve neden onun üzerinde bu kadar derin bir etkisi vardı? Kabul, güzel bir kadındı ama o da pek çok güzel kadın tanımıştı. Onun nişanlıları Highlands'in en güzel kadınlarından bazılarıydı.

Yine de hiçbiri onu bu kadar erkeksi, aç ve yoğun bir şekilde sahiplenici hissettirmemişti.

Bu tür kıpırdanmalar, yaklaşan evlilik mutluluğu planları için iyiye işaret değildi.

Bitmek bilmeyen bir sessizlikten sonra, kafası karışmış bir halde ellerini iki yana açtı. "Yemin ederim, onu hayatımda daha önce hiç görmedim, baba."

Silvan kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak Drustan'a baktı. "O zaman neden sana öyle bakıyor? Ve eğer dün gece onunla yatmadıysan, geldiği durumu nasıl açıklıyorsun?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı genç kız. "Sence *o-oh*. Bunu hiç düşünmemiştim." Kocaman bir iç geçirdi ve alt dudağını sıkarak onlara baktı.

Adını temize çıkarmak için konuşmasının tam zamanı diye düşündü, bekleyerek. "Eee?" Silvan cesaretlendirdi. "Geçen akşam seni kandırdı mı?"

Bir an tereddüt etti, iki adam arasında bakıştı, sonra Drustan'ın hemen "hayır" olarak yorumladığı belirsiz bir baş sallaması yaptı.

"Gördün mü? Sana söylemişim baba," dedi Drustan, sonunda gözlerini ondan kaçırdığı için rahatlamıştı. İçini haklı bir öfke kapladı. "Bunu yapmak zorunda değilim.

yatağımın zevkini tatmak için yarışan bu kadar çok deneyimli genç kız varken değil." Kadınlar onunla evlenmek istemeyebilirdi ama bu onların her fırsatta yatağına girmelerini engellemiyordu. Çoğu zaman, onları

mihraptan uzaklaştıran şeyin kendisi hakkında çıkan dedikodular olduğundan şüpheleniyordu.

Onları yatağını aramaya ikna eden aynı cazibe. Kızlar böyledir işte. Bir ya da iki geceliğine tehlikenin cazibesine kapılırlar ama onunla yaşamayı akıl edemezlerdi.

Küçük kız ona ters ters baktığında, şaşkın bir bakış fırlattı. Neden onun fahişelerle olan hünerlerinden rahatsız olsun ki?

"Kabaca sorumu bağışla genç kız," dedi Silvan, "ama senin... şey, kızlık başını kim aldı? Bizimkilerden biri miydi?"

Babasının bu işin peşini bırakmaması normaldi. *O* yapmamıştı ve Drustan'ın duyması gereken tek şey de buydu. Normal şartlar altında, kızın bekâretini bozan ve onu duygusuzca terk eden eski talibini bulmak için malikâneyi didik didik eder ve kendi içlerinden biri olsa bile, istediği tazminatı almasını sağlardı ama babası *onun* kızlığını aldığını düşünmüştü ve bu da onu gücendirmişti.

Onu düşüncelerinden uzaklaştırarak -büyük ölçüde bunu *yapabileceğini* kendine kanıtlamak için- Nell'i bulmak, onunla bu konuyu açıklığa kavuşturmak ve yenilebilir bir kahvaltı tedarik etmek için arkasını döndü, ama Nell tekrar konuşunca olduğu yerde donup kaldı.

"Öyle yaptı," dedi, sesi hem huysuz hem de sinirli çıkıyordu.

Drustan yavaşça döndü. Kendi sözleri karşısında neredeyse onun kadar şaşırılmış görünüyordu.

Adamın bakışlarının yarattığı stres altında soldu ve sonra mırıldandı: "Ama ben istedim."

Drustan öfkелendi. Onu haksız yere suçlamaya nasıl cüret ederdi? Ya nişanlısı bunu duyarsa? Eğer Anya'nın babası bu küçük kadının onun kızlığını bozduğunu ve sonra da ondan vazgeçtiğini iddia ettiğini duyarsa, nikâhı iptal edebilirdi!

O her kimse, doğmamış çocuklarına zarar vermeyecekti.

Hırlayarak aralarındaki boşluğu üç hızlı adımda geçti, bir koluyla onu yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı, kontrol edici bir eli kışına yayıldı.

Onu daha da öfkeliendiren o kışık takdir etmeyi ihmal etmeyen kontrolcü bir el.

Babasının itirazlarına aldırmadan kapıya doğru yürüdü, kapıyı sarsarak açtı ve yatan fahişeyi dikenli bir çalının içine kafa üstü fırlattı.

Kendini aynı anda hem haklı hem de tüm Alba'daki en zavallı haydut gibi hissederek kapıyı çarparak kapattı, sürgüyü kaydırđı, sırtını kapıya yasladı ve sanki kapıyı basit bir yalancı kızıdan çok daha tehlikeli bir şeye karşı kapatmış gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sanki Kaos'un kendisi şu anda çitlerinin arasına sıkışmış, karşı konulmaz lavanta ve çiftleşme sıcaklığındaki babasıymış gibi.

"Ve bu iş burada biter," dedi Silvan'a kararlı bir şekilde. Ama sesi istediğı kadar sert çıkmamıştı. Doğrusu, sesi hafifçe yükseldi ve iddiası sorgulayıcı bir ton taşıyordu. Bunu daha düzgün bir şekilde vurgulamak için kaşlarını çatarken, Silvan nutku tutulmuş bir halde ona bakakaldı.

Babasını daha önce hiç suskun görmüş müydü?

Her nasılsa, yalancı kızı dikenli çalıların arasına atmanın hiçbir şeye son vermediğini hissediyordu.

Aslında, her ne oluyorsa, daha yeni başladığından şüpheleniyordu. Daha batıl inançlı bir adam olsaydı, kaderin dönerken gıcırdayan tekerleklerini duyduğunu hayal edebilirdi.

Bölüm 14

[İçindekiler](#) -Önce

[Sonra](#) Gwen çalılıktan geri geri çıkarken öfkeyle homurdandı. saçlarından dikenli yapraklar. İşte, on iki saatten az bir süre sonra, elleri ve dizleri üzerinde *yine* o lanet kapının eşiğindeydi.

Öfkelenerek başını geriye attı ve "Beni içeri alın!" diye

bağırdı. Kapı sıkıca kapalı kaldı.

Topuklarının üzerine oturdu ve kapıya bir yumruk indirdi. Kalenin içinde patlak veren tartışma o kadar gürültülüydü ki, böyle bir gürültüde onu asla duyamayacaklarını biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve az önce ne yaptığını düşündü, bir sigaranın zihnini temizlemek için uzun bir yol kat edeceğini ve bir fincan sert kahvenin akıl sağlığını geri getirebileceğini düşündü.

Tamam, kabul etti, *bu son derece aptalcaydı*. Söyleyebileceği en kötü şeyi söylemişti ve onu kızdıracağı kesindi.

Ama son yirmi dört saat içinde çok şey yaşamıştı ve Drustan ona sırtını döndüğünde mantık onun küçük evreninde tam olarak hüküm süren gezegen olmamıştı. Duygular, o keşfedilmemiş büyük gezegen, akli üzerinde karşı konulmaz bir çekim uyguluyordu. Bu konuda yeterince pratiği yoktu.

duyguları ustalıkla idare etmesini sağladı ve Tanrı adına, adam ona o kadar çok şey hissettirdi ki, bu sadece şaşırtıcıydı.

Onu ilk gördüğünde merdivenlerin başında birkaç dakika durmuş, yüreği gözlerinde ona bakmış, aşağıda konuşulanları duymamıştı bile.

Her yüzyılda yıkıcıydı. Akli dengesinin yerinde olmadığını düşündüğü zamanlarda bile onu tehlikeli derecede çekici bulmuştu. Doğal ortamında, o

yirmi kat daha dayanılmazdı. Şimdi onun gerçek bir on altıncı yüzyıl lordu olduğunu bildiğine göre, başka türlüüne nasıl inanmış olabileceğini merak ediyordu. Adam cinselliğini olduğu kadar kraliyet otoritesini de bariz bir şekilde yansıtıyordu. Erkek olmaktan büyük keyif alan bir adamdı.

Hayatta ve iyi olduğu ve onu kurtarmak için zamanında geldiği için kendinden geçmiş bir halde merdivenlerden aşağı koşmuştu. Sonra Drustan'ın babası Silvan, Einstein sandığı adam, onun hamile olduğuna dair bir şeyler söylemiş ve onu şaşkına çevirmişti. Dudaklarını bir Starbucks bardağının kenarına yapıştırmadan önce olası bir hamilelikle karşı karşıya kaldığında, sersemlemiş bir halde öylece kalakalmıştı.

Sadece prezervatif almak yetmez, Cassidy; onları kullanmalısın.

Sonra Drustan ipeksi yelesini omzunun üzerinden atıp ona baktı ve gözleri onu çekici bulmuş gibi parlarsa da, tanıma kıvılcımı yoktu.

Bunu bekliyordu.

Onun kendisini tanımayacağını *biliyordu*. Yine de, o gümüşi, seksi bakışlarını bir yabancı kadar uzak ve soğuk bir şekilde ona çevirdiğinde kalbinin ne kadar kötü hissedeceğini anlamamıştı.

Mantıklı ya da değil, canı yanmıştı ve sonra yatağının zevkini tatmak için yarışan kadınlar hakkında o ukala yorumu yapmıştı.

Sonra, sanki zaten her bir sinirini dürtmemiş gibi, ona sırtını dönmüş ve onu reddetmişti.

İşte o anda körü körüne tepki vermişti. Onun dönüp tekrar kendisine bakmasını sağlayacağını bildiği *tek* şeyi ağzından kaçırılmıştı. Anlık tatminler için uzun vadeli hedeflerini feda etmişti.

Yaptığı şey onu dehşete düşürmüştü. Annesinin duygusal olmamak konusunda bu kadar sert bir şekilde öğüt vermesine şaşmamalıydı. Görünüşe göre duygusallık dahileri bile aptal yerine koyuyor.

Onun kendisini dinlemesine ihtiyacı vardı ve şu anda onu dinleyecek durumda değildi. Ona tüm hikâneyi anlatmadan *önce* sevgili olduklarını söyleyerek onu kızdırmış ve kışkırtmıştı.

"Beni içeri alın." Kapıyı yumrukladı. "Sana tüm hikâneyi anlatmam gerek." Ama hâlâ o kadar yüksek sesle tartışıyorlardı ki, fısıldıyor da olabilirdi.

Elbisesindeki yaprakları fırçalayarak ayağa kalktı. Kapıya kaşlarını çatarak baktı. Kimse cevap vermeyince ve tartışma da dınecek gibi görünmeyince, kaleyi gün ışığında görmek için başını arkaya eğdi ama kaleye çok yakındı. Kendini bir filin alnına tünemişken ona iyice bakmaya çalışan bir pire gibi hissediyordu. Merakla, kısa bir yürüyüş yapabileceğine karar verdi.

Kâkülünü kulağının arkasına sıkıştırıp arkasını döndü.

Ve dondu kaldı.

Kalbi boğazına çarptı. *İmkânsız, diye* feryat etti zihni.

Ama işte oradaydı, gün gibi ortadaydı. Günahkâr, kalp durduracak kadar

seksi Drustan. Deri pantolonu ve keten gömleğiyle merdivenlerden ona

doğru yürüyordu,

Bağcıklarını gelişigüzel açmış, ağız sulandıran sertlikte, bronzlaşmış göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Parlak sabah güneşi arkasında olmasına ve yüz hatlarını gölgelemesine rağmen gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

Yine de arkasında, kalede Drustan bağıırıyordu. Onu *duyabiliyordu*.

Onun fizik anlayışına göre, ikisi aynı anda var olamazdı. Ama belli ki vardılar. Karşılaşırlarsa ne olur?

İçlerinden biri öylece ortadan kaybolur mu?

Eğer kapının arkasındaki Drustan onu tanımayan kişiyse, o zaman onu gördüğüne çok sevinmiş görünen basamaklardaki Drustan *onun* Drustan'ı olmalı, diye düşündü.

İki Drustan'la ne yapacaktı?

İçindeki sapkın bir parça, dile getirilemeyecek bir şey önerdi... ve oldukça büyüleyici. Gerçekten, ikisi de *o olsaydı*, kimseyi aldatıyor gibi olmazdı.

Kızarak onu tepeden tırnağa süzdü. Drustan ona kaşlarını çatmadı. O çok aşına olduğu şekilde kaşlarını kaldırdı ve kollarını iki yana açarak sırttı.

Hiç tereddüt etmedi.

Bir sevinç çığlığıyla kendini ona doğru fırlattı. Adam onu sıçrayışının ortasında yakaladı ve tıpkı yüzyılında olduğu gibi bacaklarını beline doladı.

Yüzünü küçük öpücüklerle kapladığında gülüyordu. İkisiyle ne yapacağı ya da bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, tek bildiği son on iki saat içinde onu hayatı boyunca kimseyi özlemediği kadar özlemiş olduğuydu. "Öp beni," dedi.

"Och, İngiliz, seni en iyi şekilde öpeceğim," diye mırıldandı dudaklarına karşı. Kadının başını ellerinin arasına alarak, ağzını aç bir şekilde onunkinin üzerine eğdi.

Gwen onun karşısında eriyerek dudaklarını ayırdı. Bu konuda hiç şüphe yoktu; adam usta bir öpücüydü. Öpüşü talepkâr, agresif, ipeksi, sıcak ve açtı... ve her an cızırtıyı hissedebilirdi.

Her an olabilir, diye düşündü ve onu tüm kalbiyle öperek karşılık verdi.

Tarçın ve şarap tadındaydı ve onu tek bir yoğunlukla öptü ama yine de... cızırtı yoktu.

"*Mmph*," dedi onun ağzına karşı, "*Bir dakika bekle, bir şeyler doğru değil*" anlamına geliyordu. Ama adam onu duyduysa bile aldırmadı ve öpücüğü derinleştirdi.

Gwen'in başı döndü. Ciddi bir sorun vardı. Drustan'la ilgili bir şeyler farklıydı ve öpücüğü onu her zamanki gibi etkilemiyordu. Uzaktan, arkalarındaki kapının açıldığını duydu ve geri çekilmeye çalıştı ama Drustan buna izin vermedi.

Sonra bir kükreme duydu ve diğer Drustan tarafından sürüklenerek Drustan'dan çıkarıldı, çelik gibi bir kol beline, diğeri boynuna dolanmıştı.

Aralarına hızla baktı, gözlerini kırıştırdı ve çift görmesinin geçmesini umdu. Birbirlerine ters ters bakıyorlardı. Kavga edecekler miydi? Eğer o kendi ikizini görse muhtemelen bir ya da iki kez yumruklamak isterdi. Özellikle de bugün. Bu kadar aptal olduğu için.

"Neyin var senin?" Deri pantolonlu Drustan'ın gözlerinde tutku ve öfke parlıyordu.

"*Benim neyim var?*" diye tersledi kilt giysili Drustan. "Benim derdim, seni ölesiye öpen bu kızın *beni* bekâretini almakla suçlaması!" Kaban giymiş Drustan onu ayaklarının üzerine, ikisinin arasına fırlattı. "Seni hilekâr ağına düşürmeden önce kurtarmaya çalışıyorum."

"Onun aldaticı ağını *sevdim*. Sıcak ve kaygandı ve bir genç kızda olması gereken her şey vardı," diye homurdandı deri kurdu Drustan.

Kaftan giymiş Drustan o kadar kalın bir çapakla söylenmeye başladı ki, söylediği tek bir kelimeyi bile zorlukla anlayabildi ve Trew'lerin Drustan'ı da bağırmaya başladı ve sonra Silvan kavgayı gözlemlemek için burnunu kaleden dışarı çıkardı.

Aklını kaçırmış, diye düşündü, geniş gözlerle izliyordu. Durdular Burun buruna, tartışıyorlardı, o ise gergin bir şekilde elbisesini çekiştiriyor, birkaç adım geri çekiliyor ve anlayabileceği bir iki kelime yakalamayı umarak dinliyordu.

Gözlemleyin. Bilim adamı, bunun mantıklı bir açıklaması olduğu konusunda ısrar etti.

"Drustan. Dageus," dedi Silvan azarlayarak. "Tartışmayı hemen kes."

Dageus! Bir aydınlanma ışını kafa karışıklığını delip geçti.

Burun delikleri alevlendi ve gözleri kısıldı. Drustan'ın ona söyleme zahmetine katlanmadığı bir şey daha vardı: Kendisinin ve kardeşinin tek yumurta ikizi olduğu. Gözden kaçırdığı bir sürü şey varmış gibi görünüyordu. Bu yüzden neredeyse kalp krizi geçirecekti. Onu kurtarmayı kesinlikle kolaylaştırmamıştı.

Gerçek Drustan'ın kaval kemiğine tekme attı. "Bana kardeşinle ikiz olduğunuzu söylememiştin."

Sanki Dageus ona hiç dokunmamış gibi onunla tartışmaya devam etti ve böyle dayanıksız küçük terliklerle buna şaşmamalı. Yürüyüş botları için neler vermezdi.

Ve şimdi iki sorunum var, diye düşündü. Dageus hâlâ hayattaydı, bu da onun ölümünü de engellemesi gerektiği anlamına geliyordu. Dageus'u kurtarma fırsatına sahip olduğu için çok mutluydu ama biraz bunalmış hissetmeye başlamıştı. Tarihi bulmak ciddi bir öncelikti ve Dageus'un seyahat programını ele geçirmesi gerekiyordu. Dageus'u kurtarmak için Elliott'ın malikanesine yakın bir yerde.

Şimdi yan yana durduklarına göre farklılıkları ayırt edebiliyordu ve ikisini bir daha karıştırmayacaktı. Tam olarak özdeş değillerdi, muhtemelen yarı özdeştiler; kutupsal vücut ikizleri, bu da onlara aynı DNA'nın yaklaşık yüzde yetmiş beşini veriyordu. Eğer Dageus yürürken güneş arkasında o kadar parlak olmasaydı, ilk etapta hata yapmayabilirdi. Dageus gerçekten de bir ya da iki santim daha kısaydı ama yine de en az 1.80 boyundaydı.

Adam ona doğru yürürken göremediği saçları -tanga gibi arkaya doğru toplanmıştı- çok daha uzundu, beline kadar iniyordu ve o kadar siyahtı ki neredeyse maviydi. Ve gözleri de farklıydı, diye düşündü, iyice görebilmek için çılgınca hareket eden kollarını eğerek aralarına yaklaştı. *Ah, nasıl, diye* düşündü, Drustan'inki kadar gümüşü olduğu için, Dageus'un ki sarı altın rengindeydi.

Vay canına. Sonuç olarak, şimdiye kadar gördüğü en muhteşem yakışıklı iki adamdı.

Drustan küfretmeyi bıraktı ve ona ters ters baktı. "*Kimsin* sen?" diye sordu, sonunda bacağını ovuşturarak.

"Sana anlatmaya çalışıyorum, ama hoşuna gitmeyen bir şey duyduğun anda, bunu açıklığa kavuşturmak için sorular soruyor musun?" diye sordu, elleri kalçalarında ve ona ters ters bakarak. "Hayır. Bir tane bile. Bir kadın gibi davranıyorsun.

barbar." Çok daha iyisini yaptığı söylenemezdi ama kendi başarısızlıklarını haklı çıkarmaktansa saldırıya geçmek daha akıllıcaydı. "Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum."

Drustan ağzını açtı ve tekrar kapattı. *Ha*, diye düşündü kendini beğenmiş bir şekilde, saldırı işe yaramıştı.

Dageus'un kaşları kalktı ve güldü. "Söylemeliyim ki, bu kadar küçük olduğun için-" "Ben bir *nyaff* değilim" dedi savunmacı bir şekilde.

"-lass, kesinlikle ateşi var."

"Ve bu ateşten ellerini uzak tutabilirsin," diye tersledi Drustan. Kendi sözleri karşısında şaşırılmış görünüyordu ve aceleyle ekledi, "Onun tuzağına düşmeni istemem. Belli ki onunla evlenecek birini arıyor."

"Benimle evlenecek birini aramıyorum," dedi Gwen kararlılıkla. "Zerre kadar akıllı olan birini arıyorum."

"*Öhöm.* O ben oluyorum, canım," dedi Silvan mürekkep lekeli elini kaldırarak yumuşak bir sesle.

Drustan babasına kaşlarını çattı.

Silvan kollarını kemikli gövdesinin üzerinde kavuşturup kapı pervazına yaslanarak, "*Olabilir*," dedi. "*Beni* dışarıda dikilirken görmüyorsun Birkaç basit soru her şeyi güzelce açıklığa kavuşturabilecekken orada avazım çıktığı kadar bağıyorum."

Gwen kolunu Silvan'ın kolunun arasına sokarak, "Bence bu yeterli," dedi. Drustan'la konuşmaya çalışarak hiçbir şey elde edemeyecekti. Şimdi. Bırakalım da dışarıda biraz serinlesin. Silvan'ı da yanında sürükleyerek şatoya girdi ve kapıyı topuğuyla tekmeleyerek kapattı.

* * * * *

"Sana söyleyemem," dedi Gwen Silvan'a üçüncü kez, şimdiden onunla içeri girdiği için pişmanlık duyuyordu. Kaleye girdikleri anda sorgulama başlamıştı ve Drustan'la konuşana kadar Silvan'a hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Bu sabah zaten bir hata yapmıştı. Bir tane daha yapmayacaktı. Drustan'a söyleyecekti, sadece Drustan'a. Kime güvenirse ona söyleyebilirdi.

"Peki, bana ne söyleyebilirsin? Herhangi bir şey?" Gwen içini çekti. Silvan MacKeltar'dan anında hoşlanmıştı - o şaşırtıcı içgüdülerden biri daha -Onu koridorda durmuş oğlunu sorgularken, gözlerinde büyük bir sevgiyle gördüğü an. Böyle bir ebeveyn ilgisinin odağı olmanın nasıl bir his olduğunu merak ederek kıskançlık hissetmişti. Sadece o değil Beyaz saçları, zeytin tonlarındaki teni, kırıksıklıklarla tüylenmiş meraklı kahverengi gözleri ve ağzını çevreleyen derin oluklarıyla Einstein'a benziyordu ama benzer bir zihin keskinliği sergiliyordu.

Büyük Salon'daki ocağın üzerine tünemiş, Drustan'ın içeri girmesini umarak kapıya bakıyordu. Kızgın ya da değil, onunla konuşmaya çok ihtiyacı vardı. "Sana adımlı söyledim," diye geçiştirdi.

"Saçmalık. Bu bana İrlandalı atalara sahip bir İngiliz olduğunu ve lanet olası garip bir aksanın olduğunu söylemekten başka bir şey ifade etmiyor. Drustan'ı nereden tanıyorsun?"

Ona asık suratla baktı.

"Bana bir şey söylemeyi reddedersen sana nasıl yardım edebilirim, canım? Eğer oğlum senin kızlığını aldıysa, seninle evlenecektir. Ama bana kim olduğunu ve neler olduğunu anlatmazsan onu zorlayamam."

"Bay MacKeltar-"

"Silvan," diye araya girdi.

"Silvan," diye düzeltti Gwen, "Drustan'ı benimle evlenmeye zorlamayı istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" diye haykırdı. "Şu anda her şeyden çok mu?"

"Evet."

"Tarihin ne olduğunu bilmek istiyorum." Bunu bu kadar açık bir şekilde sormaktan nefret ediyordu ama bilmesi gerekiyordu. Dageus'un hâlâ hayatta olması onu biraz rahatlatmıştı; bu, zamanında geldiği anlamına geliyordu. Ama tam olarak, dakikası dakikasına, ne kadar zamanı kaldığını bilmeden kendini tamamen güvende hissedemezdi.

Silvan kıpırdamadan durdu, kara gözleri kısıldı, başı bir açıyla eğildi. Birden adamın kulaklarından daha fazlasıyla dinlediğini ve gözlerinden daha fazlasıyla izlediğini hissetti.

Ve adam usulca mırıldandığında haklı olduğunu anladı, "Ah, canım, Çok uzak bir yerden geliyorsun, değil mi? Hayır, cevap vermene gerek yok. Ne hissettiğimi anlamıyorum ama bu topraklara yabancı olduğunuzu biliyorum."

"Ne yapıyorsun, aklımı mı okuyorsun? Bunu yapabilir misin?" Belki de zamanı manipüle edebilen bir oğul babası olan bir adamın her şeyine inanır.

"Hayır. Bu eski usulde biraz derin dinlemeden başka bir şey değil, her ne kadar onlara öğretmeye çalışsam da oğullarımın hiçbiri bu konuda becerikli değil. İhtiyacın olan tarih bu," dedi yavaşça. "Cevapları takas edeceğim, ne dersin Gwen? Cassidy?"

"Onları başka türlü elde edemeyeceğim, değil mi?"

Başını salladı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Sorularınızı elimden geldiğince dürüstçe yanıtlayacağım," diye kabul etti, "ama henüz yanıtlayamadıklarım da olacaktır."

"Yeterince adil. Bana yalan söylemediğin sürece, hayatım, iyi geçineceğiz. Eğer bana geçen akşam neler olduğunu anlatamıyorsan, o zaman *neden* anlatamadığını söyle."

Bu oldukça güvenliydi. "Çünkü önce Drustan'la konuşmalıyım. Drustan'la konuştuktan sonra o da isterse size her şeyi anlatabilir."

Silvan onun bakışlarını tuttu, sözlerinin

doğruluğunu tarttı. "Bugün Temmuz'un on

dokuzuncu günü," dedi sonunda.

Yaklaşık bir ay, diye düşündü Gwen, rahatlamıştı. Drustan gelecekte olduğunu keşfettiğinde, "Tanrım, *sadece bir ay kaybetmedim. Yüzyıllar kaybettim.* Tercümesi: Başlangıçta mağarada bir ay kadar kaldığını düşünüyordu, bu da Ağustos ortasında bir yerde kaçırıldığı anlamına geliyordu.

Ayrıca Dageus'un "yakın zamanda" öldüğünü de söylemişti. Kederinin ne kadar yeni olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve birkaç ay, hatta bir yıl öncesini kastettiğini düşünmüştü. Ama görünüşe göre Dageus önümüzdeki birkaç hafta içinde bir noktada ölecekti. Dageus'un Elliott'lara ne zaman gitmeyi planladığını tam olarak bilmesi gerekiyordu; onun gitmesini engellemeliydi.

"On beş on sekiz mi?" Bir soruyu boşa harcamaktan nefret ediyordu ama emin olmak zorundaydı. Drustan'ın ayı ve günü yanlış bildiğini düşünürsek, yılı da karıştırmış olmasının mümkün olduğunu düşündü.

Silvan'ın gözlerinde tam bir hayranlık ifadesi vardı. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ona baktı. "Nerelisin sen?" diye nefes aldı.

İçini çekti ve bakışlarını kaçırdı, yarı korkuyla kurnaz adamın gözlerindeki cevapları okuyabileceğinden korkuyordu. Gözlerini kırıştırdı, bir an için Greathall'a ilk gerçek bakışıyla dikkati dağıldı. Aşağı indiğinde Drustan'ın ötesini pek görememişti. Salon da tıpkı odası gibi zarif ve güzeldi; zemin tertemiz fırçalanmış soluk gri taşlardan yapılmıştı, duvarlar parlak duvar halılarıyla kaplıydı. Büyük bir şaheser olan masanın altında iki tazı usulca horluyordu. Ağır kadife perdeler uzun camlı pencerelerden geriye çekilmişti ve pembe mermer çift merdiven sabah ışığında

parlıyordu. Devasa kapının üzerinde bir vitray panel yer alıyordu ve gümüş kalkanlar ve silahlar her iki taraftaki duvarları süslüyordu. "Hiç duymadığınız bir ülke

Bu sonsuza kadar sürebilecek bambaşka bir konuşma başlatırdı.

"Söyle yoksa benden hiçbir cevap alamazsın. Gerçekten, nereden geldiğin çok açıklayıcı olamaz, değil mi?"

Sinirli bir nefes verdi. "Amerika. Okyanusun çok ötesinde."

Yine sabit bakışlarıyla onu değerlendirdi. "On beş on sekiz," diye kabul etti. "Ve Amerika'yı biliyorum. Öyle demiyoruz ama biz İskoçlar orayı yüzyıllar önce keşfettik."

"Yapmadın," diye alay etti. "Kristof Kolomb-"

"Tapınakçılara bırakılan eski haritaları ele geçirdikten sonra sadece Sinclair'in yolunu izledi."

"*Oooh*. Siz İskoçlar en kibirli insanlar olmalısınız-" "Ne

büyük bir muamma yaratıyorsunuz-"

"Her zaman insanların üzerinden mi konuşursun?"

Kahkahayla homurdandı. "Bunu sen de gayet iyi yapıyorsun," dedi gülümseyerek ve elini okşadı. "Sanırım senden çok hoşlanacağım, genç kız. Peki, Drustan'a ne zaman söylemeyi planlıyorsun, böylece tüm hikâyeyi duyabilirim?"

"İçeri girdiği anda. Ve bana kolay bir soru verdiğin için teşekkürler." "Bu adil değil, bu bir-"

"Uh-uh. Şimdi vazgeçmen mümkün değil. Bu da bir soruydu."

"Evet, ama aslında değil ve bunu sen de biliyorsun," diye homurdandı Silvan. Gözlerini kaçırdı burnu havada, gözlerinde hayranlık parıltısı vardı. "Zeki bir kızsın, değil mi? Sıradaki?" dedi kuru bir sesle.

"Dageus yakında herhangi bir seyahate çıkmayı planlıyor mu?" .

Silvan çenesini sıvazlayarak, "Ne tuhaf bir soru," dedi. "Söylemeliyim ki merakımı epey kabarttınız. Evet, yakında Elliott'lara gidecek. Drustan bekâretini aldı mı?"

Yavaşça bir nefes verdi. "Bu çok karmaşık bir hikâye," diye geçiştirdi, "ve mümkün olan en kısa sürede Drustan'la konuşmalıyım. Oğlunuz tehlikede. I size tamamen güvendiğine inanıyorum; ancak, size ne söyleyeceğine karar vermeli. Onunla konuşana kadar bundan daha fazlasını söyleyemem. Lütfen buna saygı gösterin," diye ekledi yumuşak bir sesle.

Kaşlarını kaldırdı ama başını salladı.

Adam kızın elini kendi elinin arasına alıp okşadığında, kız içinde bir tuhaflık hissetti.

Kendi babasının böyle bir şey yaptığını hiç hatırlamıyordu. Birkaç dakika elini tuttu, gözleri kısılmıştı, ifadesi dalgındı. Onun ruhunun derinliklerine bakıyormuş gibi belirgin ve rahatsız edici bir hisse kapıldı. Bu mümkün müydü? diye merak etti.

"Pekâlâ canım," dedi Silvan. "Sen kazandın. Drustan'la konuşana kadar başka soru sormak yok. Ama oğlumu tanıyorsam, işbirliği yapmayacaktır."

"Öyle olmalı, Silvan," dedi Gwen umutsuzca. "Fazla zamanımız yok."

"Gerçekten tehlikede mi?"

Gwen gözlerini kapadı ve içini çekti. "Hepiniz öylesiniz."

"O zaman seni dinlemesini sağlayacağız." Gwen gözlerini açtı ve kaşlarını çatı. "Peki bunu ona nasıl yaptırmayı planlıyorsunuz? Onu benimle bir odaya kilitleyerek mi?"

Silvan belli belirsiz gülümsedi ve ağzının kenarındaki çizgiler derinleşti. Yaşlı olmasına rağmen karizması hiç de az olmayan yakışıklı bir adamdı. Onun neden bir daha evlenmediğini merak ediyordu. Elbette kadınların ilgisizliğinden değil.

"Fena fikir değil canım. Dediğimi yapacak mısın?" Bir anlık tereddüitten sonra başını salladı.

Başını onunkine yaklaştırdı ve fısıldamaya başladı.

Bölüm 15

[İçindekiler -Önce](#)

[|Sonra](#) Saatler sonra, endişeli bir Gwen Gümüş Oda'daki ateşin önünde volta atıyordu.

Gün Drustan'dan hiçbir iz olmadan sonsuza dek sürüp gitmişti. Eğer geri dönerse, her şeyi açıklığa kavuşturacak ve düşmanın kim olduğunu bulmaya başlayabileceklerdi.

Silvan'la birlikte salonda haşlanmış yumurta, patates ve kurutulmuş, tuzlanmış balıktan oluşan nefis bir kahvaltı yaptıktan sonra Nell ona kısa bir tur attırmış ve şunları göstermişti
garderoblar ve benzerleri. Kütüphanede birkaç saat geçirdikten sonra Drustan'ı beklemek üzere odasına çekilmişti.

Dageus birkaç saat önce onsuz gelmişti. Tavernada yollarını ayırdıklarını söylemişti. Silvan küçük oğlunu -sadece üç dakika daha küçüktü- planlarına dahil etmişti ve Dageus sırtarak Gwen'e ateşli bakışlar fırlatıyordu -Drustan kadar çiğ bir seksapel damlatmak zorunda mıydı- şimdi koridorun kapısını aralık tutmuş, Drustan'ın yaklaşmasını bekliyordu. Çeyrek saat önce ahıra girerken görülmüştü.

Dageus omzunun üzerinden, "Onu Drustan'inkine bitişik odaya yerleştirdiğine inanamıyorum," dedi.

Silvan savunmaya geçercesine omuz silkti. "Dün gece onun adını söyledim ve ayrıca,
Şatodaki en güzel üçüncü oda. Sizinki ve Drustan'inki daha cömertçe döşenmiş sadece ikisi."

"Ona bu kadar yakın uyuması gerektiğinden emin değilim."

"Onu nereye taşıyayım? Senin odanın yakınına mı?" Silvan karşı çıktı.
"Drustan onu tanıdığını inkâr ediyor. Sen onu öptün. Kim onun için daha büyük bir tehdit oluşturuyor?"

Gwen kızardı ve Dageus'un kendisini öpmesini *talep ettiğini söylemediği için* minnettar oldu. Ona yan gözle baktı ve baştan çıkarıcı bir bakış fırlattı. Tanrım, adam muhteşem, diye düşündü, Silvan'la omzunun üzerinden tartışmak için başını eğdiğinde beline kadar uzanan parlak saçlarının ipek gibi kayışını izlerken. Bir kalede böylesine yıkıcı iki adam nasıl var olabilirdi? Ondan etkilendiğinden değil ama onun erkeklik gücünü takdir etmemek için ölü olması gerekirdi.

"Bana neden yardım ediyorsun?" diye sordu Silvan'a, konuşmayı daha az rahatsız edici bir yöne çekerek.

Hafifçe gülümsedi. "Sebeplerim konusunda kendine kızma, canım."

Dageus, "Onun güdülerini üzerine kafa yormak akıllıca olur, genç kız," dedi.
kuru bir şekilde uyardı. "Da kendini bu işe dahil etmeye zahmet ettiğinde, her zaman art niyetler. Planlar içinde planlar. Ve kaçınılmaz olarak, söylediğinden daha fazlasını biliyor."

"Öyle mi?" Büyüleyici, büyük babacan adama baktı.

"Yamaçta gezinen küçük bir kuzu kadar masum, canım," dedi Silvan yumuşak bir sesle.

Dageus ona başını salladı. "Tek kelimesine bile inanma. Ama ondan daha fazlasını öğrenmeye çalışarak da nefesini tüketmemelisin. Küçük sırlarıyla bir mezar kadar sessizdir."

"Burada sır saklayan tek kişi ben değilim delikanlı," dedi Silvan keskin bir bakışla. Baba ve oğul birkaç dakika bakışlarıyla mücadele ettikten sonra Dageus gözlerini indirip koridora baktı.

Garip bir sessizlik hüküm sürdü ve Gwen neyi kaçırdığını, Dageus gibi bir adamın hangi sırları sakladığını merak etti. Kendini sürekli dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissederek konuyu tekrar değiştirdi.

"Dinlemeyeceğinden emin misin?"

Bu kadar aşırıya kaçmamız gerektiğinden emin misin?" Bitişikteki kapının yanında bir yığın tahta kalas ve sürgü duruyordu ve Gwen bunlara baktıkça daha da geriliyordu.

"Hayatım, onu senin kızlığını almakla suçladın. Hayır, eğer bundan kaçınılabilirse seninle konuşmayacaktır."

Dageus başıyla onayladı. "Geliyor," diye uyardı onları.

"Seninle birlikte yatak odasına, canım," diye ısrar etti Silvan. "Onun odasına girdiğini duyduğunda ona kadar say, sonra ona katıl. Ben bu kapıyı kapatacağım ve Dageus diğerini alacak. Siz söyleyeceklerinizi söyleyene kadar gitmesine izin vermeyeceğiz."

Omuzlarını dikleştiren Gwen derin bir nefes aldı ve yatak odasına daldı. Drustan'ın kapısının açılma sesini dikkatle dinledi ve ne yazık ki titrediğini fark etti.

Kapının açıldığını duyunca irkildi ve yavaşça ona kadar sayarak Dageus'a odasından gizlice çıkıp koridordan kapıyı abluka altına alması için zaman tanıdı.

Silvan ona Drustan dinlemeyi reddederse, Dageus'la birlikte kapılara bir iki kalas çakarak onu dışarıdan içeri sokmamak için ellerinden geleni yapacaklarını söylediğinde kıkırdamıştı. Tanrım, umarım iş o noktaya gelmezdi!

Zaman dolmuştu. Kolu çevirdi ve sessizce kapıyı açtı.

Sırtı ona dönüktü ve yüzünü ateşe dönmüş, ateşin içine bakıyordu. Rahat bir deri pantolon, bol keten bir gömlek ve çizmeler giymişti. İpeksi siyah saçları omuzlarına ve sırtına dökülüyordu. Sanki Amazon.com'dan sipariş ettiği aşk romanlarından birinin kapağından fırlamış gibi görünüyordu, böylece bazı kadınlardan utanmak zorunda kalmayacaktı. kitapçıdaki kendini beğenmiş erkek tezgâhtar.

Ha, diye düşündü. Kendi zamanına döndüğünde, hiç özür dilemeden, alenen onları satın almaya başlayacaktı. *Playboy alırken yüzü kızaran* bir erkek hiç görmemişti.

Ama önce Drustan MacKeltar'ın gazabından kurtulması gerekiyordu.

Sessiz bir dua mırıldanarak kapıyı arkasından kapattı.

Kapı kapanır kapanmaz arkasını döndü ve onu gördüğünde gümüş gözleri tehlikeli bir şekilde parladı.

Bir parmağını sallayarak ona doğru yürüdü ve kadın, onu tekrar kapıdan dışarı atmayı planlaması ihtimaline karşı kapıdan uzaklaştı. Adam çeliğe yapışmış bir mıknatıs gibi onu takip etti.

"Yalanlarına daha fazla tahammül edeceğimi düşünme bile, İngiliz," dedi ipeksi bir tehditle. "Ve odamdan çıksanız iyi olur, çünkü suçlandığım suçun tadına bakacak kadar viski içtim." Bakışları anlamlı bir şekilde ipekle örtülmüş ve kadife yastıklarla kaplanmış devasa yatağa kaydı.

Gwen'in gözleri büyüdü. Gerçekten de yüz ifadesi öfke ve ham şehvetin bir bileşimiydi. Ham şehvet son derece harikaydı; öfke ise olmasa da olurdu.

Bu sefer soğukkanlı ve mantıklı olacaktı. Aptalca yorumlar yapmayacak, duygusal patlamalar yaşamayacaktı. Ona ne olduğunu anlatacak ve o da mantıklı davranacaktı.

Onu rahatlatmak için acele etti. "Benimle evlenmeni sağlamaya çalışmıyorum-" "İyi, çünkü evlenmeyeceğim," diye hırladı adam, aralarındaki mesafeyi kapatarak, onu korkutmak için vücudunu kullanıyor.

Ayaklarını dikti ve yerini korudu. Burnunun adamın solar pleksusuna kadar geldiği düşünüldüğünde, bu görüldüğü kadar kolay değildi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı usulca. "Benden korkmuyor musun? Benden korkmalısın, İngiliz." Ellerini çelik bantlar gibi kollarının üst kısmına doladı.

Silvan ve Dageus kulaklarını kapılara dayamış, onun patlamasını bekliyor olmalılar, diye düşündü ama onu yanlış değerlendirmişlerdi. Bu adam patlayan biri değildi, sessizce ve çok daha tehlikeli bir şekilde öfkeleniyordu.

"Cevap ver bana," dedi onu sarsarak. "Benden korkmayacak kadar aptal mısın?"

Konuşmasını onlarca kez prova etmişti ama adam ona bu kadar yakın dururken nereden başlamaya karar verdiğini hatırlamak zordu. Ona bakarken dudakları aralandı. "Lütfen-"

"Lütfen ne?" dedi ipek gibi, başını onunkine doğru eğerek. "Lütfen seni öpeyim mi? Lütfen sana sahip olduğum için beni suçladığın şekilde seni alayım mı? Bugün düşünmek için uzun zamanım oldu İngiliz ve itiraf etmeliyim ki kendimi senden büyülenmiş buluyorum. Tavernada durmadan önce saatlerce at sürdüm. Saatlerce içtim ama korkarım ki Alba'daki tüm viskiler seni aklımdan çıkaramayacak. Beni heceledin mi, cadı?"

"Hayır, sana büyü yapmadım, ben bir cadı değilim ve lütfen beniöpme," başardı. Tanrım, onu istiyordu! Onu tanıсын ya da tanımasın, bu *onun* Drustan, lanet olsun, sadece bir ay ve beş yüzyıl daha genç.

"Bir kadından nadir bir istek bu," diye alay etti. "Özellikle de benim sevgimi tattığını söyleyen birinden. Şimdi de benim samimi ilgimi küçümsüyor musun?" Bakışları gümüş buz gibiydi, meydan okuyordu. "Ben daha az mıydım Tatmin edici mi? Sevgili olduğumuzu iddia ediyorsun; belki de yeniden sevgili olmalıyız. Görünüşe göre pek de olumlu bir izlenim bırakmamışım." Elini kızın bileğine kapadı ve onu yatağa doğru çekti. "Gel."

Topuklarını yere vurdu, tahta zemin üzerinde yumuşak terliklerle bunu başarabilirdi.

Adam onu kollarına alıp yatağa fırlattığında kadının itirazları ciğerlerinden fırladı. Sırt üstü yere düştü, kadife kaplı kuştüyü şiltenin derinliklerine gömüldü ve daha kaçmaya fırsat bulamadan adam onun üstüne çıktı, vücudu onunkinin boyuna uzanıyor, ağırlığıyla onu kısıtıyordu.

Onun güzel ve öfkeli yüzünü görmemek için gözlerini kapattı. Bu pozisyonda onunla *asla* anlamlı bir konuşma yapamazdı.

"Drustan, lütfen beni dinle. Seni evlilik tuzağına düşürmeye çalışmıyorum ve bu sabah söylediklerimin bir nedeni var, eğer beni dinlersen," dedi gözlerini sıkıca kapatarak.

"Yalan söylemenin bir nedeni var mı? Yalan söylemek için hiçbir *zaman* bir neden yoktur, genç kız," diye homurdandı.

"Bu hiç yalan *söylemediğin* anlamına mı geliyor?" dedi küçümseyerek, gözlerini bir aralık açıp onu dikizleyerek. Onu geri göndermeden önce tüm gerçeği söylemediği için hâlâ kızgındı.

"Hayır, yalan söylemem."

"Saçmalık. Bazen gerçeğin tamamını söylememek yalan söylemekle aynı şeydir," diye tersledi.

"Bir hanımefendi böyle konuşur. Ama siz hanımefendi değilsiniz, değil mi?"

"Sen kesinlikle bir centilmen değilsin. Bu bayan senden onu yatağına atmanı istemedi."

"Ama altımda olmayı seviyorsun, genç kız," dedi boğuk bir sesle.
"Vücudun bana sözlerinin inkar ettiği çok şey söylüyor."

Gwen kaskatı kesildi, ayak bileklerini adamın ayak bileklerine bağladığını fark edince dehşete kapıldı.
ve bir terliği kaslı baldırlarından birine sürtüyordu. Kadın adamın göğsünü itti. "Çekil üstümden. Beni ezerken seninle konuşamam."

"Konuşmayı unut," dedi kabaca, başını onunkine doğru eğerek.

Gwen yastıkların içine doğru büzüldü, onu öptüğü anda kaybolacağını biliyordu.

Dudakları onunkilere değdiği anda yatak odasının kapısı açıldı ve Silvan hızlı adımlarla içeri girdi.

"Öhöm." Silvan boğazını temizledi.

Drustan'ın dudakları onunkilere karşı dondu. "Odamdan çık, baba. Bunu uygun gördüğüm şekilde halledeceğim," diye hırladı.

"Ama dün akşam onunla yatmadın, değil mi?" Silvan bakışlarını üzerlerinde gezdirerek yumuşak bir ifadeyle konuştu. "Yabancı olmalarına rağmen her şey bana sıcak görünüyor. Bir şey unutmuyor musun? Yoksa *birini mi* demeliyim? Genç kız bana tehlikede olduğunuzu söyledi; benim algıladığım tek tehlike sizin bir başka mükemmel-

"Ellerini uzat!" Drustan kükredi. Sertleşerek kendini onun üzerinden itti ve topuklarının üzerinde yatağa geri oturdu. "Baba, sen artık buranın reisi değilsin, unuttun mu? Ben reis oldum. İstifa ediyorsun. Çık dışarı." Sabırsız bir elini kapıya doğru savurdu. "Şimdi."

Silvan sakince, "Ben sadece Gwen'in yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenmeye geldim," dedi. "Yardıma ihtiyacı yok. Bu ağı yalanlarıyla ördü. Doona be onu düğümlediğim için beni suçluyor."

"Canım?" Silvan ona bakarak sordu.

"Her şey yolunda Silvan. Gidebilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Dageus da."

Silvan ona bir süre daha baktı, sonra başını eğip odadan çıktı. Kapı tekrar kapandığında Drustan yataktan kalktı ve ondan birkaç adım uzakta durdu.

"Silvan 'biri' derken ne demek istedi?" diye sordu. "Mükemmel bir neyi berbat etmek?"

Taş gibi bir sessizlik içinde ona baktı.

Ayağa fırladı ve ona dikkatle baktı; bakışlarında arzunun parıldadığını görebilmesine rağmen, şimdilik onunla seks yapmayı denemeyi daha iyi düşündüğünü de görebiliyordu. Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Konuş. Buraya neden geldiniz ve amacınız nedir?" diye sordu sertçe.

* * * * *

Kadın ateşin önüne oturduğunda, Drustan bir bardak viski doldurdu ve ocağa yaslanıp yüzünü ona döndü. Cömertçe bir yudum aldı ve bardağının kenarından onu dikkatle inceledi. Kısmen çok güzel olduğu için, kısmen de onu görür görmez çirkin iddiasıyla savunmaya geçtiği için, onun varlığında sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu. Ona duyduğu çekimin yoğunluğu, yalanından bile daha fazla üzmüştü onu. İhtiyacı olan son şey oydu, değil mi?

düğününden önce. Yürümek -hayır, gürültülü bir şekilde yürümek- bir şeyler yapmak için baştan çıkarıcı.

Başlangıçta, onu yatağa geri iterek sadece gözünü korkutmak istemişti ama sonra ona dokundu ve ayak bileklerini baldırlarına doladı ve altındaki bedenin davetkâr yumuşaklığında kayboldu.

Babası araya girmemiş olsaydı, hâlâ onun tepesinde olmak istemezdi. Bu gece şatoya girdiği anda, duvarlarının içindeki küçük İngiliz'i *hissetmişti*. Ona şiddetle karşılık verdi; içinde açıklayamadığı duygular uyandırmak için ona bir kez bakması yetmişti.

Onu aklından çıkaramadığını söylediğinde doğruyu söylemişti. Bir an bile. Onun kokusunu biliyordu, meyhanedeki biraya bulanmış pis kokulu çalılar arasında otururken bile hatırlayabiliyordu. Onunki temiz, serin ve şehvetli bir kokuydu; bahar yağmuru, vanilya ve gizemlerin bir karışımıydı. Meyhanede otururken, onun gülümsediğini gördüğünü hatırlamamasına rağmen, gülümsediğinde tatlı ağzının bir tarafında bir gamze olduğunu bir şekilde bildiğini fark etti.

"Gülümse," dedi.

"Ne?" Kadın ona aklını kaçırmış gibi baktı.

"Gülümse dedim," diye homurdandı.

Zayıfça gülümsedi. Evet. Gün gibi ortada. Sol tarafında bir gamze. Derin bir iç çekti.

Bakışları kadının yüz hatlarında gezindi, elmacık kemiğindeki cadı izine takıldı ve daha mahrem yerlerde kaç tane daha olduğunu merak etti. Aramak, yamaları diliyle birleştirmek isterdi, diye düşündü, bakışları çukurlu göğüs dekoltesinin üzerindeki kremsi genişliğe takıldı elbisesinin korsajı.

Sabırsızca başını salladı. "Söyle bakalım. Bu sabah dikkatimi çekmek için yalan söyleyecek kadar önemli olan şey nedir, İngiliz?"

"Gwen," diye dalgınca düzeltti. Dolgun alt dudağını başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırıyordu ve bu hareket onu çok rahatsız ediyordu.

Ay Tanrıçası, diye sessizce tercüme etti ve kadın tam bir tanrıça gibi görünüyordu.

"Adımı zaten biliyorsunuz ve bana bu kadar aşına olduğunuzu iddia ettiğinize göre, törende durup bana 'milord' demenizde ısrar etmeyeceğim."

Kadının hemen kaşlarını çatması dudaklarının kıpırdamasına neden oldu ama yüzünü soğukkanlı tuttu. Onun yorumuna yanıt vermedi. Kendini kontrol etmesi onu rahatsız ediyordu; dengesini kaybetmesini, körü körüne tepki vermesini tercih ederdi. *O* zaman kendini daha kontrollü hissederdi.

Ona temkinli bir şekilde baktı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum, bu yüzden tekrar sinirlenmeye başlamadan önce beni tamamen dinlemeni rica ediyorum. Tüm hikayemi dinlediğinizde anlayacağınızı biliyorum."

"Beni üzecek başka bir şey mi söyleyeceksin? Başka neyiniz kaldı? Beni zaten kızlığını almakla suçladın, ama yine de beni evlilik tuzağına düşürmek istemediğini iddia ediyorsun. Neyin *peşindesin*?"

"Beni dinleyeceğine söz veriyor musun? Sonuna kadar araya girmek yok mu?"

Bir an düşündükten sonra kabul etti. Silvan onun bir tür tehlike altında olduğunu iddia ettiğini söylemişti. Dinlemenin ne zararı olabilirdi ki? Ona söz hakkı vermeden odadan çıkarsa, Silvan'ın onu bahçeye kilitlememesi için sürekli tetikte olması gerekecekti, böylece kapıdan ona bağırabilirdi. Ve işleri yoluna koyana kadar Nell'den tek bir parti bile çiroz ve börek görmeyeceğinden emindi. Bütün gün o koyu, siyah egzotik kahveden de içmemişti. Hayır, işleri yoluna koyması gerekiyordu. Rahatına düşküncü ve onlarsız bir gün daha geçirmeye niyeti yoktu. Ayrıca, işleri ne kadar çabuk yoluna koyarsa, onu o kadar çabuk paketleyip gözünün önünden uzaklaştırabilirdi.

Omuz silkerek sözünü verdi.

Dudağını dişledi, bir an tereddüt etti. "Tehlikedesin, Drustan-" "Evet, bunun farkındayım, ama sanırım burada söz konusu olan Aynı şey," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

"Bu ciddi bir durum. Hayatınız tehlikede."

Belli belirsiz sırttı, bakışları onu başından ayak parmaklarına kadar süzdü. "Ah, ufaklık, şimdi de beni kurtarmayı planladığını söyleyeceksin, ha? Belki de bana saldıranlarla kendin savaşırırsın? Onları dizlerinden ısırır mısın?"

"Oooh. Bu hiç hoş değildi. Ve eğer beni dinlemeyecek kadar aptalsan, ben dinlemek zorunda kalacağım," diye tersledi.

"Beni uyarmış say, genç kız," diyerek onu yatıştırdı. "Dinledim, şimdi yoluna devam et," dedi aniden ve onu kovdu. "Silvan'a seni dinlediğimi söyle, böylece küçük kuşatmasını iptal eder. Yapacak işlerim var."

İlk fırsatta Nell'e kaleden uzakta, köyde bir iş ayarlayacaktı. Belki de Dageus'un onu Edinburgh'a götürmesini ve orada bir iş bulmasını sağlayabilirdi. Öyle ya da böyle, aptalca ve geri dönülmez bir şey yapmadan önce bu büyüleyici genç kıızı malikânesinden çıkarmak zorundaydı.

Onu yatağa atıp, ikisi de kıpırdayamaz hale gelene kadar sevişmek gibi. Kasları onu sevmekten ağrıyana kadar. Acaba tırnaklarıyla omuzlarını mı çizecekti? Boynunu büküp tatlı tatlı miyavlayacak mıydı? sesler? Bu düşünce karşısında anında kaskatı kesildi.

Ona sırtını döndü ve bunun, üzerinde yarattığı büyüğü azaltabileceğini umdu.

"Ne tür bir tehlike olduğunu bilmek bile istemiyor musun?" diye sordu kuşkuyla.

İçini çekti ve alaycı bir kaşını kaldırarak omzunun üzerinden baktı. Küçük kızın sinmesi için ne gerekiyordu, diye merak etti sinirli bir şekilde? Boğazına bir kılıç mı dayayacaktı?

"Tüm hikayeyi dinleyeceğini söylemiştin. Bu bir yalan mıydı? Yalan söylemediğini iddia eden sen?"

"Peki," dedi sabırsızca, arkasını dönerek. "Bana her şeyi anlat ve bitsin bu iş."

"Belki de oturmalısın," dedi huzursuzca.

"Hayır. Ben ayağa kalkacağım ve sen konuşacaksın." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Öyle bir niyetim yok. Konuş ya da git. Vaktimi boşa harcama."

Derin bir nefes aldı. "Tamam, ama seni uyarıyorum, ilk başta kulağa oldukça zorlama gelecek."

Sabırsızca nefes verdi.

"Ben senin

geleceğindenim-"

Bir iniltiyi bastırdı. Genç kız kafadan kontaktı, kafası karışık. Dışarıda çırılçıplak dolaşıyor, erkekleri kendisini taciz etmekle suçluyor, gelecekte geldiğini düşünüyordu, gerçekten!

"- tam olarak yirmi birinci yüzyıl. Loch Ness yakınlarındaki tepelerde yürüyüş yaparken bir mağaraya düştüm ve seni uyurken buldum-"

Başını iki yana salladı. "Bu saçmalığa bir son ver."

"Bölmeyeceğini söylemiştin." Ayağa fırladı, onun rahat edemeyeceği kadar yakındı. "Bunu sana söylemek benim için yeterince zor."

Drustan'ın gözleri kısıldı ve kız ona dokunup tekrar şehvetli bir canavara dönüşmesini diye bir adım geri çekildi. Kadın orada durmuş, başını geriye atmıştı. Onun Yanakları kızarmıştı, fırtınalı gözleri parlıyordu ve küçük cüssesine rağmen onu yumruklamaya hazır görünüyordu. Cesareti vardı, bunu ona verebilirdi.

"Devam et," diye hırladı.

"Seni mağarada buldum. Uyuyordun ve göğsüne komik semboller çizilmişti. Her nasılsa, üzerine düşmem seni uyandırdı. Kafan karışmıştı, nerede olduğun hakkında hiçbir fikrin yoktu ve mağaradan çıkmama yardım ettin. Bana şimdiye kadar duyduğum en garip hikayeyi anlattın. Sen iddia ettin

On altıncı yüzyıldan olduğunu, birinin seni kaçırıp büyülediğini ve neredeyse beş yüzyıl boyunca uyuduğunu söyledin. Hatırladığın son şeyin, kardeşini kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorsan, birisinin sana bir dere kenarına gitmen için mesaj gönderdiğini söyledin. Gittiğini ama birinin sana ilaç verdiğini ve çok yorulmaya başladığını söyledin."

"Büyülü mü?" Drustan hayretle başını salladı. Genç kızın en iyi ozanlarla yarışabilecek bir hayal gücü vardı. Ama ilk hatasını yapmıştı: Onun ölü bir kardeşi *yoktu*. Sadece hayatta ve dinç olan Dageus vardı.

Derin bir nefes aldı ve onun bariz şüpheciliği karşısında yılmadan devam etti. "Ben de sana inanmadım,

Drustan, ve bunun için üzgünüm. *Ban Drochaid'e* kadar sana eşlik edersem bana doğruyu söylediğini kanıtlayacağını *söylemiştin*. Taşlara ve kalene gittik" -elini odanın içinde gezdirdi

"Bu kale bir harabeydi. Beni çemberin içine aldın." Onu daha fazla yabancılaştırmak istemediğinden, orada paylaştıkları yoğun tutkuyu kasıtlı olarak atladi. Hüzünlü bir iç çekişle devam etti. "Ve beni buraya, kalene, senin yüzyılına gönderdin."

Drustan öfkeli bir nefes verdi. Evet, o gerçekten de deli bir kadındı ve eski söylentileri iyi bilen biriydi. Köylülerin, atalarının yüzyıllar önce iki Tapınakçı filosunun Keltar Kalesi'nin surlarından girip bir daha çıkmadığına dair eski hikâyeyi tekrarlamayı sevdiklerini biliyordu. Görünüşe göre o "pagan İskoçyalıların" kapıları açabildiğini duymuş ve bunu deliliğine dahil etmişti.

"Ama seni geri göndermeden önce, taşları pagan tarzında kullanarak" - böyle bir şeyi kabul etmek üzere değildi, alay etti- "kızlığını aldım, ha?" dedi kuru bir sesle. "İtiraf etmeliyim ki, bir erkeği evliliğe ikna etmek için eşsiz bir yol seçmişsin. Hakkında garip söylentiler olan birini seç. Bekâretini gelecekte aldığını iddia et, böylece buna karşı hiçbir zaman kesin bir itirazda bulunamaz." Başını salladı ve belli belirsiz gülümsedi. "Hayal gücün ve cüretin için seni takdir ediyorum, genç kız."

Gwen ona ters ters baktı. "Son kez söylüyorum, seninle evlenmeye çalışmıyorum, seni zorba, gevşek çeneli troglodit."

"Çenesi düşük-" Başını salladı ve gözlerini kırıştırdı. "Güzel, çünkü yapamam. Ben nişanlıyım," dedi açıkça. Bu onun çılgınca iddialarına bir son verecekti.

"*Nişanlı* mı?" diye yankılandı, afallamıştı.

Gözleri kısıldı. "Bunun seni memnun etmediği çok açık. Kendine daha fazla ihanet etmemek için dikkatli ol."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Bana olmadığını söylemiştin..." Gözleri kocaman açılmıştı.

Hikâyesinde bir boşluk daha var, diye düşündü karanlık bir sesle. Altı aydan uzun bir süredir nişanlıydı. Neredeyse tüm Alba onun yaklaşan düğününden haberdardı ve bu kez gerçekten başarılı olup olmadığını görmek için nefesini tutmuş izliyordu. Ve başaracaktı da. "Ben. Evlilik geçen yılbaşında kararlaştırılmıştı. Anya Elliott düğünümüz için iki hafta içinde gelecek."

"Elliott?" diye nefes aldı.

"Evet, Dageus onu alıp düğün için buraya getirecek."

Gwen, yüzüne kazınmış olması gerektiğini bildiği şok ve acıyı gizlemek için ona sırtını döndü. Nişanlanmış mıydı? Ruh eşi başka biriyle mi evlenecekti?

Ona Dageus'un Elliott'lardan dönerken öldürüldüğünü söylemişti. Ona nişanlı olduğunu ama nişanlısının öldüğünü söylemişti. Ama ona ikisinin de aynı anda öldürüldüğünü söyleme zahmetine girmemişti!

Neden? Nişanlısını o kadar çok mu sevmiştii? Konuşmak onun için çok mu acı vericiydi?

Kalbi ayak parmaklarına kadar battı. Hiç *adil değil*, hiç *adil değil*, diye feryat etti sessizce.

Dageus'u kurtarırsa, Drustan'ın müstakbel karısını da kurtarmış olacaktı. Evlenmek istediği kadını.

Gwen titrek bir nefes aldı, seçimlerinden nefret ediyordu. İşler böyle yürümüyordu. gitmeleri gerekiyordu. Ona hikâyesini anlatacak, birlikte kötü adamın maskesini düşürecek, evlenecek ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı. Bu öğleden sonra her şeyi planlamıştı, hatta ortaçağdan kalma gelinliğinin detaylarına kadar. Onun için on altıncı yüzyılda kalmayı umursamazdı; Starbucks'ından, tamponlarından ve sıcak duşlarından kendi isteğiyle vazgeçerdi. Bacaklarını tıraş edemiyorsa ne olmuş yani? Adamın keskin hançerleri vardı ve eninde sonunda kendini kesmeyi bırakacaktı. Evet, biraz kaba olabilirdi ama öte yandan, geri dönmek için neye ihtiyacı vardı ki?

Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Boş, yalnız bir hayat.

Gözyaşları gözlerinin arkasına bastırdı. Başını eğdi, saçaklı perçeminin arkasına saklandı, dokuz yaşından beri ağlamadığını ve ağlamanın şimdi de işe yaramayacağını kendine hatırlattı. "Bu *kesinlikle olmayacak*," diye mırıldandı umutsuzca.

Bedeli ne olursa olsun klanının yok olmasına izin veremezsin, dedi kalbi usulca.

Bir süre sonra dönüp ona baktı, boğazındaki yumruyu yuttu, onun kaçırılmasına ve ailesinin yok edilmesine seyirci kalamayacağını kabul etti. Peki bu süreçte onu parçalara ayırabilecek olan neydi?

Aşık olmak buraya kadarmış, diye düşündü kederle.

"Drustan," dedi, içinde her dikişte çözülürken, toplayabileceği en sakin ses tonu için çabalayarak, "gelecekte, söylediğin son şey geçmişte sana tüm hikayeyi anlatmam ve Sana bir şey gösterecektim. Sana göstermem gereken şey sırt çantamdı, çünkü içinde benim yüzyılımdan kalan ve seni ikna edecek şeyler vardı-"

"Bana şu sürüyü göster," dedi.

"Yapamam," dedi çaresizce. "Ortadan

kayboldu." "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

Hayal kırıklığıyla çığlık atmamak için dudağını ısırıldı. "Gelecekte bana inanacak kadar zeki olduğunu düşünüyor gibiydin, ama geleceğin sana hak ettiğinden çok daha fazla kredi verdiğini fark etmeye başlıyorum."

"Hakaretlerine bir son ver, genç kız. Barınağınızın bağlı olduğu lordu kışkırtıyorsunuz."

Tanrım, bu doğrudu, fark etti. Barınması için ona muhtaçtı. Zeki bir kadın olmasına rağmen, yolunu kaybetmiş bir fizikçinin Ortaçağ İskoçya'sında kendi başının çaresine nasıl bakabileceği konusunda birkaç endişeden daha fazlasını yaşıyordu. Ya ona *hiç* inanmazsa? "İnanmadığını biliyorum.

Ama bana inansen da inanmasan da yapman gereken bir şey var," dedi umutsuzca. "Dageus'un gidip nişanlını almasına henüz izin veremezsin. Lütfen, sana yalvarıyorum, düğünü ertele."

Tek kara kaşını kaldırdı. "Och, söyle bakalım, genç kız. Bana evlenme teklif et. Hayır diyeceğim, o zaman geldiğin yere geri dönebilirsin."

"Benimle evlenmen için bunu ertelemeni sağlamaya çalışmıyorum. Sana söylüyorum çünkü bir şey yapmazsan *ölecekler*. Benim zamanımda, Dageus'un Elliott'lardan dönerken Montgomery ve Campbell arasındaki bir klan savaşında öldürüldüğünü söylemiştin. Ayrıca nişanlandığınızı ama onun öldüğünü de söylemiştin. Bence Dageus'la buraya dönerken öldürülmüş olmalı. Sana göre, sayıca az oldukları için Montgomery'lere yardım etmeye çalışmış. Eğer o savaşa karışır, ikisi de ölecek. O zaman bana inanırdın, değil mi? Eğer bunları önceden bilseydim Ölümler mi? Bu kadar pahalıya mal olmasın. Seni yas tutarken gördüm-" Devam edemeyerek sözünü kesti.

Çok fazla karışık duygu üzerine çöküyordu: ona inanmayacağına dair inançsızlık, nişanlı olduğu için acı, tüm bu çilenin stresinden kaynaklanan yorgunluk.

Ona yalvaran son bir bakış attıktan sonra, duygusal açıdan jöleye dönüşmeden önce yatak odasına doğru koşmaya başladı.

Kadın içeri girip kapıyı kapattıktan sonra Drustan boş gözlerle kapıya baktı. Kardeşi için yakarışı o kadar içten gelmişti ki tüyleri ürpermiş ve ürkütücü bir tanıdıklık hissine kapılmıştı.

Hikâyesi doğru olamaz, diye kendini temin etti. Eski hikâyelerin çoğu, taşların başka yerlere açılan kapılar olarak kullanıldığını ima ediyordu - asırlar boyunca aktarılan ve asla unutulmayan efsaneler. Dedikoduları duymamış ve delirmiş gibi, tamamen tesadüfî bir gerçeklik payı olan bir hikâye uydurmuş olamazdı.

Bekâretinin kanı sahte miydi? Belki de hamileydi ve umutsuzca bir kocaya ihtiyacı vardı.

Evet, taşların arasında seyahat edebiliyordu, bu kadarı doğrudu. Ama iddia ettiği diğer her şey yanlışlık kokuyordu. *Eğer* gelecekte kapana kısılmış olsaydı asla böyle davranmazdı. Küçük bir kızı asla taşların arasından geri göndermezdi. Olamazdı.

Bir genç kızın kızlığını alabileceği bir durumu hayal edin - evlilik yatağı dışında asla bir bakireyle yatmamaya yemin etmişti. Ve *asla* ona geçmişteki benliğine böyle bir hikâye anlatmasını söyleyip kendisinin de buna inanmasını beklemezdi.

Ah, bütün bu gelecekteki benlik, geçmişteki benlik düşünceleri insanın başını ağrıtmaya yetiyor, diye düşündü şakaklarına masaj yaparak.

Hayır, böyle bir duruma düşecek olsaydı, kendisi geri döner ve işleri yoluna koyardı. Drustan MacKeltar onun düşündüğünden çok daha yetenekliydi.

Onun için gereksiz yere üzülmenin bir anlamı yoktu. Öncelikli sorunu ellerini kendine saklamak olacaktı, çünkü bağımlı olsun ya da olmasın, onu şiddetle arzuluyordu.

Yine de, diye düşündü, belki de yarın Dageus'la birlikte tam teçhizatlı bir muhafız birliği göndermeliydi. Belki de ülke MacKeltar'ın dağının tepesinden görüldüğü kadar huzurlu değildi.

Başını sallayarak yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve sürgüyü kendi tarafından kaydırarak onu içeri kilitledi. Sonra yatağının başucundaki bir bölmeden anahtarı aldı, odasından çıktı ve onu koridordan içeri kilitledi aynı zamanda. *Hiçbir şey* düğününü tehlikeye atamazdı. Hele ki bekâretini aldığı saçmalığıyla ortalıkta başıboş dolaşan küçük bir kız asla. Onun ya da babasının refakatinde olmadan malikânede hiçbir yere gidemezdi.

Öte yandan Dageus'un ona bir taş atımı kadar yaklaşmasına izin vermeyi planlamıyordu.

Topuklarının üzerinde döndü ve koridorda sinsice ilerledi.

* * * * *

Gwen yatağa kıvrıldı ve ağladı. Hıçkıra hıçkıra, gerçekten, sıcak gözyaşları ve burnunun şişmesine ve ciddi bir sinüs baş ağrısına neden olan küçük boğulma sesleriyle.

Dokuz yaşından beri ağlamamasına şaşmamalı. Ağlamak *acı* veriyordu. Babası, Triton Corp'a dönüp araştırmasını bitirmezse onunla bir daha asla konuşmayacağı tehdidinde bulunduğunda bile ağlamamıştı. Belki o gözyaşlarından birkaçı şimdi de dışarı sızmıştır.

Drustan'la yüzleşmek hayal ettiğinden çok daha korkunç olmuştu. Drustan *nişanlıydı*. Dageus'u kurtararak Drustan'ın müstakbel karısını da kurtarmış oluyordu. Aşırı aktif beyni, Drustan'ın yataktaki işkence dolu görüntülerini canlandırmakla meşguldü.

Anya Elliott. Anya Elliott'ın neye benzediğini bile bilmemesi önemli değildi. İşlerin gidişatına bakılırsa Anya'nın Gwen'in antitezi. Uzun, ince ve uzun bacaklı. Ve Drustan dokunur ve uzun bacaklı Bayan MacKeltar'ı taşların arasında Gwen'e dokunduğu ve öptüğü gibi öptü.

Gwen gözlerini sıkarak kapattı ve inledi, ama korkunç görüntüler göz kapaklarının iç kısımlarında daha canlıydı. Gözleri tekrar açıldı. *Odaklan*, dedi kendi kendine. *Kendine işkence ederek kazanabileceğin bir şey yok, elinde daha büyük bir sorun var.*

Ona inanmamıştı. Söylediği tek kelimeye bile.

Bu nasıl olabilirdi? Drustan'ın yapmasını istediği şeyi yapmış, ona olanları anlatmıştı. Ona hikâyenin tamamını anlatmanın içindeki mantığı görmesini sağlayacağını düşünmüştü ama on altıncı yüzyıl Drustan'ının yirmi birinci yüzyıl Drustan'ıyla aynı adam olmadığını fark etmeye başlamıştı. Sırt çantası bu kadar çok şey değiştirir miydi? fark var mı? diye merak etti.

Evet. Ona cep telefonunu gösterebilirdi. elektronik işleyişini. Ona modern makaleler ve tarihler içeren dergiyi, tuhaf giysilerini, çantasının su geçirmez kumaşını gösterebilirdi. İçinde kauçuk ve plastik eşyalar vardı; bir ortaçağ dahisinin bile üzerinde düşünmeden göz ardı edemeyeceği malzemeler.

Ama o lanet sürüyü en son gördüğünde kuantum köpüğüne doğru spiral çiziyordu.

Sence nereye gitmiştir? diye sordu bilim adamı, çocuksu bir merakla.

Gwen yüksek sesle, "Oh, sus, o burada değil ve bu gerçekten de her şeyi ifade ediyor," diye mırıldandı. Şu anda kuantum teorisi hakkında düşünecek havada değildi. Sorunları vardı, her türlü sorunu.

Silvan'ın yardımını olmadan düşmanı tespit etme ihtimali pek umut verici değildi. Malikâne çok büyüktü ve Silvan ona, muhafızlar da dâhil olmak üzere duvarların içinde yedi yüz elli erkek, kadın ve çocuk, etrafa dağılmış bin çiftçi daha olduğunu söylemişti. Yakındaki köyden bahsetmiyorum bile... Herhangi biri olabilirdi: uzak bir klan, öfkeli bir kadın, fetihçi bir komşu. En fazla bir ayı vardı ve adam ne kadar inatçı olursa olsun -taşların içinden geçebildiğini kabul etmeye bile yanaşmıyordu- başka bilgiler vermesini kesinlikle bekleyemezdi.

Tahta gibi soyundu ve yorganın altına girdi. Yarın başka bir gündü. Eninde sonunda bir şekilde ona ulaşacaktı ve eğer ulaşamazsa, MacKeltar klanını tek başına kurtarmak zorunda kalacaktı.

Peki sonra ne yapacaksın? Kalbi bunu istedi. Düğününde buketi mi yakalayacaksın? Dadı olarak işe mi alacaksın?

Grrr...

* * * * *

"Eee?" Silvan Büyük Salon'a girerek sordu. "Hâlâ kızlığını aldığını mı iddia ediyor?"

Drustan sandalyesinde arkasına yaslandı. Viskisinden arta kalanları yudumladı ve bardağı avuçlarının arasında yuvarladı. *Gözlerini* ateşe dikmiş, müstakbel karısını düşünüyor ve aklını kendi odasının bitişiğindeki odada bulunan baştan çıkarıcı kadından uzak tutmaya çalışıyordu. İçkiler midesine indikçe endişeleri biraz azalmış ve durumdaki kara mizahı görmeye başlamıştı. "Oh, evet. Yaptığım onur ihlalinin farkında olmamamın bir nedeni bile var. Görünüşe göre geleceğimde ona yer vermişim."

Silvan gözlerini kırptırdı. "Yine mi geldin?"

Drustan, "Onu bundan beş yüz yıl sonrasına gönderdim," dedi. "Ve sonra beni kurtarması için onu geri gönderdim." Kendini daha fazla tutamadı. Başını arkaya attı ve güldü.

Silvan ona tuhaf tuhaf baktı. "Senin geleceğe nasıl geldiğini iddia ediyor?"

"Büyülenmişim," dedi Drustan, omuzları neşeyle titreyerek. Şimdi düşününce gerçekten de oldukça eğlenceliydi. Şu anda ona bakmadığı için şehvetinin kontrolünü kaybedebileceğinden endişe etmiyordu ve mizahı daha kolay görebiliyordu.

Silvan çenesini sıvazladı, bakışları niyetliydi. "Yani seni uyandırdığını ve senin de onu geri gönderdiğini mi iddia ediyor?"

"Evet. En başta beni büyülenmekten kurtarmak için. Ayrıca senin ve Dageus'un tehlikede olduğuna dair saçma sapan bir şeyler mırıldandı."

Silvan gözlerini yumdu ve derin düşünürken sık sık yaptığı bir şey olan işaret parmağını kaşlarının arasındaki kıvrıma sürttü. "Drustan, açık fikirli olmalısın. "Görünüşe bakılırsa bu tamamen imkânsız değil," dedi yavaşça.

Drustan hızla ayıldı. "Hayır, görünüşe bakılırsa öyle değil," diye onayladı. "Ayrıntılara girdiğinizde onun akli başında olmayan küçük bir serseri olduğunu anlıyorsunuz."

"Çok zorlama olduğunu kabul ediyorum ama-"

"Baba, anlattığı tüm saçmalıkları tekrarlamayacağım ama seni temin ederim, genç kızın hikayesi o kadar boşluklarla dolu ki, eğer bir gemi olsaydı, okyanusun kumlu yatağını öpüyor olurdu."

Silvan düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Önlem almaktan zarar geleceğini pek sanmıyorum. Belki de onunla biraz zaman geçirmelisin. Bakalım onun hakkında başka neler öğrenebilirsin."

"Evet," diye onayladı Drustan. "Yarın onu Balanoch'a götürmeyi düşündüm, bakalım onu tanıyan ve akrabalarını nerede bulabileceğimizi söyleyebilecek biri var mı?"

Silvan başıyla onayladı. "Onunla bir süre ben ilgileneceğim, delilik belirtileri var mı diye onu inceleyeceğim." Drustan'a sert bir bakış attı. "Ona nasıl baktığını gördüm ve şüphelerine rağmen onu arzuladığını biliyorum. Eğer dediğin gibi deliyse, ondan faydalanılmasına izin vermeyeceğim. Onu yatağından uzak tutmalısın. Düşünmen gereken müstakbel karın var."

"Biliyorum," diye tersledi Drustan, tüm eğlence izleri

kaybolmuştu. "Hattı yeniden inşa etmemiz gerekiyor,

Drustan."

"Biliyorum," diye tekrar tersledi.

"Görevlerinin nerede olduğunu bil diye söylüyorum," dedi Silvan yumuşak bir sesle. "Bir addlepate'in kalçaları arasında değil."

"*Biliyorum*," diye homurdandı Drustan.

"Öte yandan, eğer aptal olmasaydı-" diye söze başladı Silvan ama Drustan odadan çıkarken durdu ve içini çekti.

Silvan oğlu gittikten sonra dalgın bir sessizlik içinde oturdu. Hikâyesine inanmak neredeyse imkânsızdı. İnsan kapısını çalan ve gelecekte biriyle vakit geçirdiğini iddia eden birine nasıl inanabilirdi ki?

Zihin bunu hemen reddetti; bir Druid'in bile aklının alamayacağı kadar yıpratıcı bir kavramdı. Yine de Silvan hızlıca birkaç karmaşık hesaplama yapmıştı ve böyle bir olasılık vardı. Bu çok küçük bir olasılıktı ama iyi bir Druid *herhangi bir* olasılığı göz ardı etmenin tehlikeli olduğunu bilirdi.

Eğer hikâyesi doğruysa, oğlu genç kıza o kadar değer vermişti ki onun bekâretini almıştı. Eğer hikâyesi doğruysa, Drustan'ın çoğu ölümlü erkeğin ötesinde güçlere sahip olduğunu ve ona hem bekâretini verecek hem de onu kurtarmak için geri dönecek kadar değer verdiğini biliyordu.

Gwen Cassidy'nin Drustan hakkında gerçekten ne kadar şey bildiğini merak ediyordu. Nell'le konuşacak ve ona gelişigüzel birkaç şeyden bahsetmesini söyleyecek, genç kızın tepkisini gözlemleyecekti. Nell iyi bir karakter yargıcıydı. Kendisi de onunla zaman geçirecekti, onu sorgulamak için değil -sözlerin bir değeri yoktu, yalanlar uydurmak kolaydı- ama bir çırağı inceler gibi onun zihninin işleyişini incelemek için. İkisi arasında, onun zihninin gerçeği. Drustan'ın genç kıza karşı soğukkanlı bir tepki göstermediği açıktı.

En büyük oğlu bazen çok inatçı olabiliyordu. Başarısızlıkla sonuçlanan üç nişandan sonra, kendisiyle ilgili şüpheler gözünü öylesine kör etmişti ki, evlenmeye öylesine kararlıydı ki, yaklaşan nikâhını tehdit ediyor gibi görünebilecek hiçbir şeyle ilgilenmek istemiyordu. Evlenecekti ve bu süreçte hiç oyalanmayacaktı.

Silvan, Keltar soyunu yeniden inşa etmeleri gerektiğini bilse de, Drustan ile Elliott kızı arasındaki evliliğin, her ikisi için de kaçınılmaz olarak sefaletle sonuçlanacak bir ömür boyu aldatmacayı beraberinde getireceğinden şüpheleniyordu.

Bu Gwen Cassidy küçük bir bampot muydu? Silvan bu konuda o kadar emin değildi.

Bölüm 16

[İçindekiler -Önce](#)

[|Sonra](#) Besseta Alexander şöminenin üzerinde porsuk çubuklarını aradı, korkuyla

Midesinin çukurunda zehirli bir yılan gibi kıvrılıyordu. Derin bir Batıl inançları olan bir kadındı, tılsımları onun için soluduğu hava kadar gerekliydi. Son zamanlarda her gün kehanette bulunmaya başlamıştı, oğluna yaklaşan tehdidin ne olduğunu öğrenmek için çılgına dönmüştü.

Nevin'le birlikte Keltar Kalesi'ne ilk taşındıklarında, Yaylalar'a döneceği için çok heyecanlanmıştı. O düz bir arazi değildi; birçok kişi için acı çekmişti

Gençliğinin puslu tepelerine, pırıltılı göllerine ve fundalıklarına dönmek için yıllarını harcadı. Yaylalar gökyüzüne daha yakındı, ay ve yıldızlar bile dağların tepesinde erişilebilir görünüyordu.

Nevin'in görevi, eski ve zengin bir klanın rahipliği gibi önemli bir görevdi. Burada hayatını güven ve huzur içinde geçirebilir, diğer oğullarını kaybettiği türden savaşımlara girme riski olmadan yaşayabilirdi, çünkü MacKeltar tüm Alba'da Kral'dan sonra en iyi ikinci garnizona ev sahipliği yapıyordu.

Evet, ilk iki hafta boyunca çok mutluydu. Ama sonra, onların gelişinden kısa bir süre sonra, porsuk çubuklarını fırlatmış ve ufkunda amansızca yaklaşan kara bir bulut görmüştü. Ne kadar denerse denesin, çubuklarını, rünlerini *ya da* çay yapraklarını ona daha fazlasını anlatmaya ikna edememişti.

Sadece bir karanlık. Kalan tek oğlunu tehdit eden bir karanlık.

Ve sonra, onları en son okuduğunda, karanlık Silvan'ın oğullarından birine kadar uzanmıştı, ama hangisinin olduğunu belirleyememişti.

Bazen o büyük, emici karanlığın *ona* doğru uzandığını, onu içine çekmeye çalıştığını hissediyordu. Saatlerce oturur, kadim rünlerine sarılır, şekillerini izler, panik hafifleyene kadar ileri geri sallanırdı. Belirsiz

korku, küçük bir kızken bile onun hayat boyu yoldaşı olmuştu. O cesaret

Nevin'i kaybetmemeli, o gölgeler bir varlık kazanıp kötü pençeleriyle onu parçalamamalı.

İç geçirerek titreyen parmaklarıyla saçlarını düzeltti, sonra çubukları masanın üzerine bıraktı. Onları kulübede Nevin'le birlikte atmış olsaydı, Tanrı ve O'nun gizemli yolları hakkında can sıkıcı bir ders daha alacaktı.

Çok teşekkür ederim delikanlı, ama ben sopalarımın güveniyorum, neden dört oğlum olduğunu ve bana sadece bir tane düştüğünü sorduğumda bana cevap vermeyi reddeden görünmez Tanrınıza değil.

Tasarımını incelerken karnındaki sarmal sıkılaştı. Çubukları geçen hafta oluşturdukları desenin aynısına düşmüştü. Tehlike vardı ama hangi bölgeden geldiğini bilmesine imkân yoktu. Nereden geldiğini bilmediği bir tehlikeyi nasıl önleyebilirdi ki? Beşinci ve son oğluyla birlikte başarısız olmaya *cesaret* edemezdi. Tek başına, o aç siyahlık onu yakalayacak, kesinlikle cehennemin unutulmuşluğuna götürecekti.

"Bana daha fazlasını anlat," diye yalvardı. "Oğlum için hangi delikanlının tehlike arz ettiğini öğrenmeden hiçbir şey yapamam."

Umutsuzluğa kapılarak onları topladı, sonra aniden fikrini değiştirdi ve iyi bir falcının nadiren riske attığı bir şeyi yaptı, çünkü korku ve umutsuzluğa her zaman uyum sağlamış olan kötü güçler kurnazca uzuvlar üzerinde yanlış bir tasarım uygulayabilirdi. Onları tekrar attı, ikinci kez, birincisine hızlı bir şekilde arka arkaya.

Neyse ki kader nazik ve cömert davranmaya meyilliydi, çünkü sopalar masanın üzerinde şakırdadığında, hayatında daha önce sadece bir kez olan bir şey ona bahşedildi. MacKeltar'ın en büyük delikanlısını - Drustan'ı- kaşlarını çatmış bir şekilde gördü, ağlayan bir kadının sesini duydu ve oğlunu gördü. dudaklar. Görüntüde bir yerde dördüncü bir kişiyi hissetti ama o kişinin yüzünü netleştiremedi.

Bir an sonra dördüncü kişinin Nevin'in tehlikesiyle ilgisi olmadığına karar verdi, çünkü onu göremiyordu. Belki de masum bir seyircidir.

Ağlayan kadın, sopalarının ona oğlunu öldüreceğini söylediği kadın olmalıydı; Drustan MacKeltar'ın evleneceği kadın. Onu sıktı Gözlerini kapattı ama sadece ufak tefek bir beden ve altın sarısı saçlar görebildi, daha önce gördüğü bir kadın değildi.

Hayal, onu titrer ve bitkin bir halde bırakarak kayboldu.

Drustan MacKeltar evlenmeden önce bir şekilde olayları durdurmak zorundaydı.

Onun nişanlı olduğunu biliyordu -tüm Alba onun dördüncü kez nişanlandığını biliyordu- ama Nevin Keltar Kalesi'nin sakinleri hakkında çileden çıkaracak kadar ketumdu. Düğünün ne zaman olacağı, hatta gelinin ne zaman geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Son zamanlarda, oğlundan haber almak için ne kadar ısrar etse, o kadar inatçı oluyordu. Ondaki bir şeyler saklıyordu ve bu onu korkutuyordu. İlk geldiklerinde, kale ve sakinleri hakkında rahatça konuşmuştu; Artık kiliselerdeki çalışmalarlarıyla ilgili sıkıcı ayrıntılar dışında şatodaki günlerinden bahsettiği nadirdi.

İskender'in kulübesi Balanoch'un eteklerindeki bir vadide, kaleden yaklaşık yirmi fersah uzakta bulunuyordu. Arazideki iki şapelin onarımına nezaret eden Nevin her gün yürüyordu ama böylesine yorucu bir yolculuk onun ağrıyan eklemlerini ve şişen uzuvlarını aşıyordu. Bir fersah güneydeki Balanoch'a yürümek mümkündü ve iyi günlerde beş ya da daha fazlasını başarabilirdi, ancak yirmi ve tekrar geri dönmek imkansızdı.

Oğlundan bilgi alamazsa, belki hava müsaitse köye kadar yürüyebilirdi.

Nevin elinde kalan tek şeydi ve hiç kimse -ne MacKeltar, ne kilise, hatta ne de Tanrı- onun son oğlunu elinden alamazdı.

* * * * "İşte,

at, at, at," diye mırıldandı Gwen.

Söz konusu yaratık dudaklarını aralayarak korkunç büyüklükteki dişlerini gösterdi ve kadın aceleyle elini geri çekti. Kulakları yassılaşmış, kuyruğu sallanan yaratık ona balyoz gibi baktı.

On dakika önce seyis ahırdan iki at çıkarmış ve onları kapının yanındaki direğe gevşekçe bağlamıştı. Drustan en iri olanı arkasına bile bakmadan götürmüş, onu diğeriyle baş başa bırakmıştı. Atın yanına gitmek için bütün cesaretini toplamıştı ve ahırın kapısının yanında durmuş, o şeytani şeye kur yapmaya çalışıyordu.

Mahcup bir şekilde omzunun üzerinden baktı ama Drustan birkaç metre ötede ahır sahibiyle sohbet ediyordu. En azından onu izlemiyordu. kendini aptal yerine koyuyor. Şehirde doğmuş ve büyümüşü. Binlerce kilo kas, saç ve dişle ne yapacağını nasıl bilebilirdi ki?

Tekrar denedi, bu sefer cazip bir uzantı sunmadan, sadece tatlı bir mırıltı ile, ama inatçı yaratık kayıtsızca kuyruğunu kaldırdı ve sıcak bir akıntı yere tısladı.

Kaymış ayağını aceleyle ateş hattından çekerek, bir Kaşlarını çattı, burun delikleri açıldı. Bu günün dün geceden daha iyi olacağını düşünmek buraya kadarmış.

Her şey umutla başlamıştı. Yarım düzine hizmetçi buharları tüten bir banyo getirmiş, o da hâlâ sevişmekten hassaslaşmış bedenini minnetle ıslatmıştı. Sonra Nell odasına kahvaltı ve kahve getirmişti. Koyu, lezzetli kahveyi yudumladıktan sonra kafeinin verdiği iyimserlikle giyinmiş ve Drustan'ı bulmak, onu içinde bulunduğu tehlike konusunda ikna etme çabalarına devam etmek için yola koyulmuştu. Ama Büyük Salon'a girer girmez Drustan ona köye gideceklerini söylemişti. Atlarla.

Gwen hayvana kuşkulu bir bakış attı. Daha önce hiçbir atla şahsen tanışmamıştı ve şimdi küçük benliğini bu korkunç, kaslı, mağrur yaratığa mı emanet edecekti? Hem boy hem de tavır olarak ona Drustan'ı hatırlatıyordu. Ve o ata güvendiğinden daha fazla ondan hoşlanmıyordu.

Oh, at çok güzeldi ve ilk başta onun sevimli doelike'ına hayran kalmıştı. gözleri ve ipeksi burnu vardı, ama aynı zamanda keskin toynakları, büyük dişleri ve kuyruğu vardı-

Ah! Her doz aşımında kıçına vurmaya devam ettim.

"İşte, at, at, at," diye mırıldandı, elini geçici olarak tekrar uzattı. At yumuşak bir kişneme sesi çıkarıp burnunu parmaklarına doğru iterken nefesini tuttu. Son anda kararlılığı kırıldı ve güçlü beyaz dişlerinin parmaklarını düzgünce ısırıp kopardığını hayal ederek elini yumruk yaptı ve at tabii ki geri dönüp kulaklarını tekrar düzleştirdi.

Swish!

Arkasında Drustan şaşkınlıkla onu izliyordu.

"Daha önce hiç at görmedin mi, genç kız? Onlar 'at' diye cevap vermezler. At olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktur. Ormana girip, 'İşte, yaban domuzu, yaban domuzu, yaban domuzu' demek gibi bir şey. Akşam yemeği için seni kızartmak istiyorum' demek gibi."

Omzunun üzerinden şaşkın ve mahcup bir bakış fırlattı. "*Tabii ki* daha önce bir at gördüm." Kaşları çatıldı ve mahcup bir ifadeyle ekledi: "Bir kitapta. Ve bana ukalalık yapma; ilk kez bir araba gördüğünde yüzünün aldığı şekli görmeliydin."

"Araba mı?"

"Benim zamanımda... çekmek için ata ihtiyaç duymayan arabalarımız var."

Alay etti ve onun ifadesini tamamen reddetti. "Demek hiç ata binmedin," dedi kuru bir sesle ve kendini eyerine attı. Bu çok hoş bir hareketti, rahat bir zarafet, üstün bir güven ve N'inci dereceye kadar erkek gücüyle doluydu.

Bu onu düpedüz sinirli yapıyordu. "Gösteriş."

Ona tembel bir sırtış fırlattı. "Bunu daha önce duymamış olmama rağmen, bana iltifat etmediğin anlaşılıyor."

"Kibirli ve kendini beğenmiş, yeteneklerini sergileyen anlamına gelir."

"İnsan elindekiyle yetinmeli." Adamın gözleri kadının dudaklarında oyalandı, sonra göğüslerine kayd ve bakışlarını kaçırdı.

"Bunu gördüm. Bana öyle bakma. Sen nişanlısın," dedi sert bir sesle ve Anya Elliott'a iliklerine kadar kızdı.

"Ah, ama ben henüz evlenmedim," diye mırıldandı, kaşlarının altından ona bakarak.

"*Bu aşağılık bir tutum.*"

Omuz silkti. "Erkeklerin yolu budur." Bu konudaki gerçek inançlarını onunla tartışacak değildi. Gerçek inançları, ona duyduğu çekimin kendisini bu kadar rahatsız etmesinin nedenlerinden biriydi. Düğününden önce en azından birkaç hafta iffetli olmayı tercih ederdi ve evlendikten sonra da yoldan sapmazdı. Yine de kız karşı konulmaz bir cazibeye sahipti.

Ama o güçlüydü. Ona direnecekti. Bunu kanıtlamak için ona gülümsedi.

Bugünkü olayı neydi? Gwen kuşkuyla merak etti. Adamın ona inanmaya karar vermediğini biliyordu; onu salona girerken görmeden önce Dageus'la konuşurken kulak misafiri olmuştu. Onu tanıyan biri olup olmadığını görmek için köye götüreceğini söylemişti.

"Yürürebiliyorum," diye açıkladı.

"Bir günlük yürüyüş mesafesinde," diye yalan söyledi ve tekrar omuz silkti. "Ama yirmi fersah yürümek istersen..." Daha fazla uzatmadan bineğini döndürdü ve yavaşça yola koyuldu. Kadın onun arkasından geliyor, nefesinin altında mırıldanıyordu.

Ha, kızın bir fersahın ne olduğunu bilmediğini sanıyordu ama o her türlü ölçüyü biliyordu. Bir furlong kabaca bir milin sekizde biriydi, bu da demek oluyordu ki Köy yaklaşık iki buçuk mil uzaktaydı ve kesinlikle tüm gününü almayacak olsa da, atalete olan yatkınlığını da hesaba katmak gerekiyordu.

Durdu ve ona *son şans olduğunu* söyleyen bir bakış fırlattı. Elini alınına dayayarak gözlerini güneşten koruyan kadın kaşlarını çatarak ona baktı. Yine güçlü kalçalarını saran deri bir pantolon, keten bir gömlek, deri bantlar ve deri çizmeler giymişti. Deri giyen kaslı bir adamda karşı konulmaz bir şey vardı. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu ve kadın ona bakarken, o çok aşına olduğu aslan gibi Yelesini savurdu ve hormonları tepki olarak kükredi. Onun rahat deri pantolonunun içinde yattığını bildiği şeyi düşünmeyi reddetti. Kişisel deneyimlerinden biliyordu. Çünkü elini onun etrafına dolamıştı. Çünkü o dudaklarını etrafına sarmak gibi..

Kâküllerini kulağının arkasına sıkıştırıp hüzünlü bir iç

çekti. Adam bineğini yaklaştırdığında, kadın geri sıçradı.

Dudağının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kalktı. "Demek korktuğun bazı şeyler *var*, Gwen Cassidy."

Gözlerini kısmıştı. "Korku ile aşinalık eksikliği arasında bir fark var. İnsanın ilk kez yaptığı her şey ürkütücü olabilir. Atlarla hiç deneyimim yok, bu nedenle henüz uygun tepkiler geliştiremedim. Buradaki önemli kelime *henüz*."

"O zaman gel, ey cesur kişi." Elini uzattı. "Tek başına ata binemeyeceğin belli. Eğer benimle gelmezsen, yürümek zorunda kalacaksın. Arkamdan," diye ekledi, sırf onu kızdırmak için.

Eli onunkine doğru kalktı.

Eğlenceli bir homurtuyla parmaklarını kızın bileğine kenetledi ve onu kaldırarak önündeki eyerin üzerindeki yerine ustalıkla oturttu. "Sakin ol," diye mırıldandı bineğine. Yoksa ona mı? Hangisinin daha ürkek olduğundan emin değildi.

Hafif pelerinini düzeltti ve kollarıyla belini sardı. Gwen bir özlem dalgası içinde gözlerini kapadı. Adam ona dokunuyordu. Her yerine. Göğsünü sırtına bastırmış, kollarıyla onu sarmış ve

bağları yönlendiriyor, kalçaları onunkilere baskı yapıyordu. Kadın cenneteydi. Bunu daha iyi hale getirebilecek tek şey, onu hatırlaması, tanınması ve taşlardan oluşan çemberde birlikte geçirdikleri son gecede olduğu gibi ona bakması olurdu.

Hafızasının içinde bir yerlerde olması ve doğru kelimeleri bulduğu takdirde hatırlaması mümkün müydü? Hücresel bir seviyede, o bilgiye sahip olmak *zorunda* mı? Belki de derinlere gömülmüş, unutulmuş ve sisli bir rüya gibi uhrevidir?

Sessizce temasın tadını çıkardı, sonra ne onun ne de atın hareket etmediğini fark etti. Adamın nefesi sıcacıktı ve ensesini okşuyordu. Eyerde kaymamak ve sadece başını çevirdiği kadar uzağındaki dudaklara derin, ıslak bir öpücük kondurmamak için tüm iradesini kullandı.

"Eee? İlerlemeyecek miyiz?" diye sordu. Eğer hareketsiz kalırlarsa, bu şekilde dokunurlarsa, yaptıklarından sorumlu tutulamazdı. İpeksi saçlarının bir kısmı omzunun üzerinden öne doğru düşmüştü ve parmaklarını yukarı uzanıp okşamalarını engellemek için yumruk yaptı. Adam orada ne yapıyordu? Onun hakkında fanteziler kurmaya başlamasının kendisine bir faydası olmazdı. Bu Drustan onunkinden bir ay daha gençti ve bir *ömür boyu* sağduyudan yoksundu. Onu tanıyan var mı diye görmek için Balanoch'a götürüyordu, ahmak herif!

"Evet," dedi kısık sesle. Kalçaları gerildi ve atı mahmuzlayarak harekete geçirdi.

Hayvan altında hareket ederken Gwen neredeyse nefesini kaybediyordu. Korkutucuydu. *Baş döndürücüydü*. Heyecan vericiydi. Yeleleri rüzgârda dalgalanan at, zümrüt ve funda ağaçlarıyla dolu tarlada dörtnala koşarken ara sıra yumuşak at homurtuları çıkarıyordu.

Bu inanılmaz bir deneyimdi. Zihninin gözünde kendini atının sırtına eğilmiş, çayırlarda ve tepelerde süzülürken hayal ediyordu. Her zaman ata binmeyi öğrenmek istemişti ama ailesi ona yorucu bir eğitim müfredatı dikte etmişti ve bu müfredat dışarıda hiçbir aktiviteye izin vermiyordu. Bir gün Cassidy'ler düşünen insanlardı, yapan değil.

Kendini onlardan uzaklaştırmanın bir yolu daha olduğuna karar verdi. Bir eylemci olabilir ve mümkün olduğunca az düşünebilirdi.

"Ata binmeyi öğrenmek istiyorum," diye omzunun üzerinden ona bilgi verdi. Ne de olsa bir süre orada kalacaktı ve bu kesinlikle ona zarar veremezdi.

bazı ortaçağ becerileri edinmek. Ulaşım zgrlğnden yoksun kalmaya dayanamıyordu. Yaşadığı yüzyılda arabası tamirdeyken kendini kapana kısılmış hissediyordu. Elinden gelen tüm bağımsızlığı kazanmanın akıllıca olacağından şüpheleniyordu. Ya ona *hiç* inanmazsa? Fahışesiyle evlenir ve onu kendi zamanına geri götürmeyi reddederse? Bu düşünce onu paniğe sürükledi. Kesinlikle bazı temel becerilere ihtiyaçı vardı.

"Belki ahır ustası seni programına dahil edebilir," dedi kulağına karşı. "Ama duyduğuma göre ıraklarına ahırları kürekle temizletiyormuş."

Kadın rperdi. Dudakları kasten mi dokunmuştu yoksa atın yürüyüşü m onu aniden öne doğru itmişti?

"Belki Dageus bana öğretebilir," diye karşı ıktı küstahça.

"Dageus'un sana bir şeyler öğreteceğini sanmıyorum," dedi tehlikeli bir sesle ve bu kez dudakları kızın kulağına değdi. "Dudaklarını kardeşimden uzak tutmanı öneririm, yoksa seni odana hapsedirim."

Nasıl bir oyun oynuyordu? Bu, onun derin aksanına sinmiş bir kıskançlık mıydı, yoksa kızın hsnkuruntusu mıydı?

"Ayrıca, attan korktuğunuz sürece, o bunu hissedebilir ve iyi yanıt vermez. Ona saygı duymalısınız, ondan korkmamalısınız. Atlar hassas, zeki ve ruh dolu yaratıklardır."

"Benim gibi, ha?" dedi arsızca.

Boğuk bir kakhaha sesi ıkardı. "Hayır. Atlar kendilerine söyleneni yapar. Senin hiç yapmadığından şüpheliyim. Ve kesinlikle kendin hakkında yüce bir fikrin var, Sen yapmıyor musun?"

"Senden daha fazla değil."

"Sende ruh görüyorum genç kız, ama başka hiçbir şey göstermiyorsun ve bana yalan söylemeye devam ettiğin sürece, saygı asla bunun bir parçası olmayacak. Neden doğruyu söylemiyorsun?"

"Çünkü çoktan yaptım," diye tersledi. "Ve eğer bana inanmıyorsan, o zaman neden beni taşların arasından *geri* götürmüyorsun?" Gwen ani bir düşünceyle ilham alarak öneride bulundu. Eğer geleceğe doğru bir günlük kısa bir gezintiye çıkarsa, ona dünyasını, arabalarını gösterebilir, onu nerede bulduğunu gösterebilirdi. Bunu dün gece neden düşünmemiştii ki?

"Hayır," dedi hemen. "Taşlar *asla* kişisel nedenlerle kullanılamaz. Bu yasak."

"Ha! Az önce onları kullanabildiğini itiraf ettin," diye atıldı.

Drustan onun kulağının dibinde hırladı.

"Ayrıca, onları başka ne amaçla kullanabilirsin ki? Bazı gizli Görev mi?" diye alay etti. "Ve bu kişisel nedenler olmayacak; klanınızı kurtarmak için olacak," diye ekledi. "Bence bu onları kullanmayı hak edecek kadar önemli."

"Yeter, genç kız. Bu tartışmaya devam

etmeyeceğim." "Ama-"

"Yeter. Daha fazla ama yok. Ve kıvranmayı bırak."

Köye giden yolun geri kalanını sessizlik içinde at sürdüler.

* * * * *

Balanoch, her ne kadar "köy" olarak adlandırılrsa da, gerçekte gelişen bir şehirdi. Drustan, daha müreffeh ve huzurlu bir şehrin hiç var olmadığına inanıyordu ve Balanoch'ta ikamet edenler, yayla evlerinin huzurunu korumak için seyahat ettiklerinde bu konuda sessiz kalıyorlardı.

Keltar-Druidleri Balanoch'u dikkatle izliyor, klanın ve mahsulün bereketini sağlamak için eski ritüelleri yerine getiriyorlardı. Onlar ayrıca Meraklı gezginleri dağın çok yukarısına çıkmaktan caydırmak için kırsal alanda koğuş olarak bilinen stratejik oluşumlar bulunuyordu.

Burası onların şehriydi; onu her zaman besleyecek ve koruyacaklardı.

Evet, diye düşündü, bakışları sazdan çatıları süzerken, burası sevimli bir köydü. Yüzyıllar önce, Keltar tarafından korunan bu zengin vadiye yüzlerce kişi yerleşmişti. Yüzyıllar geçtikçe yüzlercesi binlere dönüşmüştü. Çok az ziyaretçisi olacak kadar uzakta, ancak ticaret için denize yeterince yakın olan Balanoch'ta dört Kirk, iki değirmen, tabakçılar, dokumacılar, terziler, çömlekçiler, demirciler, bir zırhçı, ayakkabıcılar ve çeşitli diğer zanaatkârlar bulunuyordu.

Önce kuyumcuya gittiler, böylece Drustan yetenekli zanaatkârın Silvan'ın değerli kitaplarından birini süslediği karmaşık altın varakları kontrol edebilecekti.

Köyün dış mahallelerine girdiklerinde Drustan Gwen'i olabildiğince soğukkanlı bir şekilde gözlemledi, ki Gwen kalçalarının arasındayken bu çok zordu. Onu atına bindirmekten korkuyordu ama başka bir alternatif de yoktu. Genç kızın daha önce hiç ata binmediği açıktı.

Şehvet dolu düşüncelerini dizginleyerek onu inceledi. Kadın boynunu bir o yana bir bu yana çevirerek etrafı seyrediyordu.

Dükkânları, derileri yumuşatmak için kullanılan tezeğin kokusunun daha kolay dağılabileceği ve yeni kesilmiş etin damlalarının güvenli bir şekilde akıtılabileceği şehrin çevresinde bulunan tabakçı ve kasap tezgâhlarının yanından geçtiler. Daha içerideki caddelerde demircilerin bunaltıcı fırınları vardı ve metalin metale çarpma gürültüsünün sessiz işlere engel olmaması için daha nazik tüccarlardan ayrı tutulmuşlardı.

Sazdan çatıları ve geniş kepenkli yüzleri olan taştan inşa edilmiş evler ve dükkanlar sokağa açılıyordu. Ana caddede satıcılar, kumaşçılar, dokumacılar, ayakkabıcılar ve benzerleri bulunurdu. Yatay olarak açılan üst kepenkler yükseltilmiş ve direklerle desteklenerek

Bir tente, alt kepenk indirilirken, mallar cazip bir şekilde sergileniyordu. Köyün kendi konseyi vardı. Keltar'ın koyduğu kurallar ticaret, sağlık ve diğer zanaat konularını düzenliyordu.

Sanki daha önce böyle bir şehir görmemiş gibi meraklıydı, diye düşündü Drustan, aynı anda her yöne bakmaya çalışırken. İçeri girdikleri an sorular sormaya başladı. Kızgın çeliği çekiçle döven, kıvılcımlar saçan demirciler onu büyülüyordu. Genç bir çırağın yaptığı demire aval aval baktı. Sıcak metali kısıkaçlarla bir şablon deliğinden çekerek tel.

Kasap midesini bulandırdı ve tuzlanmış geyik eti teklifini reddetti. Tabakhane'nin önünden geçerlerken, birkaç tabakhane'den buhar yükseldiğini gördü. Sığ fiçılar ve tüccarın iki saplı körük bıçağıyla bir deriyi tıraş etmesini izleyebilmesi için ona durmasını söyledi.

Gözleri kısıldı. Şimdiye kadar karşılaştığı en inandırıcı küçük oyuncuydu. Deliliği ara sıra ortaya çıkan bir şey gibi görünüyordu, olağanüstü olsa da nadiren kendini gösteriyordu. Gelecekte geldiğinden bahsetmediği ya da onun hakkında çılgınca iddialarda bulunmadığı sürece, sadece sıra dışı görünüyordu, deli değil.

Arkasına yaslanıp elini deri kaplı kalçasına bastırduğunda, vücudundaki tüm kaslar kasıldı ve bacağı avucunun altında kaskatı kesildi. Gözlerini kapadı ve bunun sadece bir el, bir eklenti olduğunu, onu anlamsızca tahrik edecek hiçbir şey olmadığını söyledi ama onu ata bindirdiğinden beri şehvet damarlarında gürlüyordu. Uyluklarının arasındaki küçük, cömertçe kıvrılmış vücudunun sıcaklığı onu sürekli bir uyarılma durumunda tutmuştu. Kız ona yaklaştığında zihni gevşiyor, vücudu katılaşıyor ve tek bir şey dışında hiçbir işe yaramaz hale geliyordu.

Yatak oyunu.

Yumruklarını elbisesinin kumaşına dolamak ve önünü yırtıp tüm o pembe kıvrımları kendi zevki için ortaya çıkarmak istiyordu. Ona hissettirdiği kadınları barbarca alan eski ataları kadar ilkel ve

Krallıklar fethettikleri gibi. Kısa bir an için onu yatağına götürmeye her türlü *hakkı olduğu gibi* garip bir düşünceye kapıldı.

Bahse girerim o da pek itiraz etmez, diye düşündü karanlık bir sesle.

Tabii hiç itiraz etmezse. "Senin... şeyini o mu yaptı?" Tabakçıyı işaret etti.

"Evet," dedi kabaca, kızın elini iterek.

"Görkemli kişiliğinize dokunduğum için beni bağışlayın," dedi sertçe. "Sadece pençelerinizin göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını merak ettim."

Gülümsemesini engellemek için dudağını ısırды. Gerçekten de görkemli bir şahsiyet. Bu sözleri nereden bulmuş? *Parmaklarım yumuşak olabilir genç kız*, diye düşündü, *ama içlerindeki değil*. Elini biraz daha yukarı kaldırsaydı, bunu kendisi de öğrenecekti.

"Bir çift alabilir miyim?"

Öfkeyle, "Deri trew'lardan mı?" dedi.

Ona bakmak için başını çevirdi ve dudaklarını onunkilerden bir nefes öteye koydu. Kalbi düzensiz bir şekilde atmaya başladı ve o tatlı, yalancı dudakların tadına bakmak gibi aptalca bir şey yapmamak için hareketsiz kaldı.

"Rahat görünüyorlar, Drustan," dedi. "Elbise giymeye alışık değilim."

Bakışları kızın dudaklarına takılmış gibiydi ve onun cevabını duymakta güçlük çekti. Sadece bir cadının sahip olabileceği türden dudaklar -sıcak ve etli, nemli ve tamamen öpülmeye müsait. Hafifçe ayrılmış, düz beyaz dişleri ve pembe dilinin ucu ortaya çıkmıştı. Bir an için onun dudaklarının hareketini izledi ama söylediği tek bir kelimeyi bile duyamadı. Sesinin tekrar duyulması için başını sertçe sallaması gerekti.

"Ben de hep bir çift pantolon istemiştim ama bizim evde -ha!/- siyah deri pantolon giyseydim ailem beni *öldürürdü*."

"Kızları böyle bir tanga giyseydi, onlar da öyle yapardı." Adam, kızın cömertçe yuvarlatılmış poposunu siyah deriden, daracık bir pantolon içinde görseydi, kim olduğunu ve yakında evleneceğini unutabilirdi.

"Lütfen? Sadece bir çift. Hadi ama. Ne zararı olabilir ki?"

Gözlerini kırıştırdı. Onunla tanıştığından beri ilk kez normal bir kadın gibi konuşuyordu ama güzel bir elbise için yalvarmıyordu, tam tersine erkek kıyafeti istiyordu.

"Macera duygun nerede?" diye sordu.

Dudaklarına odaklandım, diye düşündü sinirli bir şekilde, diğer tüm lanet duyularımınla birlikte.

Kadının siyah deri tişörtler giymiş ve başka hiçbir şey giymemiş, altın rengi saçları cömert çıplak göğüslerinin üzerine vahşi bir kargaşa içinde dökülmüş görüntüsü zihninde belirdi. "Kesinlikle olmaz," diye homurdandı, atını mahmuzlayarak ilerledi ve tabakçıya başıyla veda etti. "Ve arkanı dön. Bana bakma."

"Oooh. Şimdi sana bakmama bile izin yok mu?" Kız homurdanarak kuyumcuya kadar suratını astı ama adam bunun onun merakını azaltmadığını fark etti. Hayır, bu sadece tatlı alt dudağını daha da dışarı çıkarması anlamına geliyordu, bu da onun eyerde rahatsız bir şekilde kaymasına neden oldu.

Sonunda kuyumcuya vardıklarında, attan atladı, Aralarına mesafe koymak için çaresizdi. Tam kapıyı çalacaktı ki, kadın otoriter bir tavırla boğazını temizledi.

Ona temkinli bir şekilde baktı.

"Beni bu şeyden kurtarmayacak mısın?" dedi tatlı bir sesle.

Çok tatlı olduğunu fark etti. Bir şeylerin peşindeydi. Annesinin soluk leylak rengi pelerinlerinden birini giymiş, parıldayan altın rengi saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri ışıltılı bir hayal gibiydi.

"Atla," dedi sertçe.

Gözlerini kısmıştı. "Çok fazla kız arkadaşın olmadı, değil mi? Buraya gel ve bana yardım et. Bu canavar benden daha uzun. Bileğimi kırabilirim. Sonra da kim bilir ne kadar süre beni taşımak zorunda kalırsın."

Kız arkadaş mı? Kelimenin üzerinde bir süre düşündü, onu temel parçalarına ayırdı ve analiz etti. Ah, kız arkadaş demek istemişti. İç çekerek, kızın sessizce monte edilmiş halde kalıp ona biraz huzur verme ihtimalini hesapladı, sonra onu buraya getirme amacını hatırladı. Köylülerin onu görmesini istiyordu, belki birileri onu tanıyarak umuduyla. Kalesine doğru yürümeden önce köyde durmuş olması gerektiğinden emindi. Biri onu ne kadar çabuk tanırsa, kalesindeki varlığına o kadar çabuk son verebilirdi.

Onu attan indirmek zorunda kalacaktı, çünkü ne kadar zayıf olursa olsun, atlarken kendini gerçekten incitecekti ve sonra Silvan'la hesaplaşacaktı.

Onu attan sen mi atlattın? Silvan haykırırdı.

Yapmak zorundaydım. Ona dokunursam, dokunmadan duramayacağımdan korkuyordum. Evet, bu iyi giderdi. Babası çılgınca eğlenirdi. Dageus'a anlatırdı ve onlar da kahkahalarla gülerdi. Bunu asla unutamazdı. Drustan MacKeltar, kaburgalarına ancak ulaşabilen küçük bir kıza dokunmaya korkuyordu. Müstakbel karısının da kendisinde benzer arzular uyandırması için dua ediyordu.

"Gel." İsteksizce ellerini kaldırdı.

Anında parladı, attan indi ve adamın kollarına atladı.

Ona öyle bir çarptı ki, nefesi ciğerlerinden yumuşak bir vızıltıyla çıktı ve düşmesini engellemek için kollarını ona dolamak zorunda kaldı.

Saçları adamın yüzüne geliyordu ve Nell'in mutfakta yaptığı funda kokulu sabun gibi kokuyordu. Göğüsleri adamın göğsünde yumuşak, ezilmiş tümsekler halindeydi ve bacakları adamın etrafına sarılmıştı.

Dageus'un direnmemesine şaşmamalı. Kardeşinin genç kızı o anda ve orada terslememiş olması da bir mucizeydi.

Kollarındaki kaslar beyninin onu serbest bırakma emrine karşı geldi. Tersine, onun etrafında sıkılaştılar.

"Drustan?" Sesi yumuşak, nefesi tatlı, vücudu kadınsı ve onunkine karşı esnekti.

Nafile, diye düşündü karanlık bir şekilde. Onu aniden kaydırdı, böylece dudakları erişilebilirdi ve onu gördüğü andan beri yapmayı arzuladığı şeyi yaptı. Onu öptü. Cezalandırıcı bir şekilde. Zihninde, o güne kadar Dageus'un dudaklarından öpüşü, geçmişe sünger çekmesi, kendini ve sadece kendini ona nakşetmesi.

Dudakları buluştuğu anda, hayatında hiç hissetmediği çılgınca bir enerji vücudunun enine ve boyuna yayıldı.

O da onu çılgınca öptü. Çelimsiz elleri saçlarına battı, tırnakları kafa derisini sıyırdı. Bacakları utanmazca adamın beline dolandı, Adamın sertliğini kadının sıcaklığıyla sarmaş dolaş yakaladı. Onunki daha önce aldığı öpücüklerden daha ateşli ve doğası gereği daha şehvetliydi.

Bir kadının dokunuşuna hasret kalmış bir erkek gibi karşılık verdi. Ellerini onun tatlı poposunun altında birleştirerek eteğinin kumaşını bacaklarından uzaklaştırdı. Onu öptü, öptü, öptü, başını ellerinin arasına sıkıca sıkıştırdı, ısırdı, emdi ve onun sıcak, yalancı ağzının tadına baktı, nasıl bu kadar tatlı olabileceğini merak etti. Yalancı bir dilin tadının acı olması gerekmez miydi?
Bal ve tarçın gibi değil.

Açıklığı ve tuhaflığıyla ürkütücü bir görüntü zihninde canlandı: garip giysiler içindeki bu kadın -yarım bir kombinezon ve yıkık dökük

Suluk ve kirli mavi bir çift pençeyle boğuşurken gümüş rengi bir camdan onu izliyordu.

Hayatında hiç böyle bir şey giymemişti.

Yine de görüntünün saldırısıyla ona duyduğu şehvet üç katına çıktı. Onu daldırarak Dilini onun ağzına soktu, alt bedenini ona doğru bastırdı ve onu sert şaftına doğru daha sıkı çekti. Akıllı kadının kokusu, tadı ve çiftleşme sıcaklığıyla uyuşmuştu.

"Lordum?" dedi arkasından belli belirsiz, irkilmiş bir ses.

Biri araya girmeye cüret ettiği için damarlarında öfke titreşti. Amergin adına, eğer kendini asmayı seçerse bu onun seçimiydi! Bu kadın kendini onun kalesine, onun kollarına bırakmıştı. *Henüz* evli değildi!

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu, ardından hafif bir kahkaha geldi.

Gözlerini kapadı, Druid disiplinine başvurdu ve onu itti, ama küçük cadı giderken alt dudağını emdi ve arzusunun ateşli bir şekilde zirveye çıkmasına neden oldu. Yanakları kızarmış, dudakları lezzetli bir şekilde şişmişti.

Ve kaya gibi sertti.

Kendinden iğrenerek yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, sporranını beline bağladı ve nişanlısını düşünmeden onu sokaktaki genç kızın elinden kurtaran adamı selamlamak için döndü.

"Tomas," diye selamladı yaşlı, kır saçlı kuyumcuyu. Gwen'i elinden tutup öne çekti ve demircinin burnunun dibine soktu, herhangi bir tanıma belirtisi olup olmadığını dikkatle izledi. Hiçbir şey yoktu.

Demirci sadece gülümsedi, bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. "Silvan çok sevinmiş olmalı, çok sevinmiş," diye haykırdı. "Torun hasretiyle yanıp tutuşuyordu ve sonunda düğününü yapacak. İkinizi pencereden gördüm ve gelip kendi gözlerimle görmek istedim. Hoş geldiniz leydim!"

Tomas gözlerini Gwen'e çevirdiğinde, Drustan demircinin Gwen'in son nişanlısı olduğu yanlışına kapıldığını fark etti.

Drustan, onu bu fikirden vazgeçirmek istemediğinden, yapmak üzere olduğu giriş için dişlerini sıktı. İhtiyacı olan son şey, köyde Anya'nın bir gün kulak misafiri olabileceği daha fazla dedikodunun dolaşmasıydı. Belki de Tomas gördüklerini unutacak ya da gerçek gelinle tanıştıktan sonra akıllıca davranıp kendi öğüdünü tutacaktı. Bu konuda ne kadar az konuşulursa o kadar iyi.

"Yemin ederim, hayatım boyunca Drustan MacKeltar'ı şehirde bir genç kıza eşlik ederken görmedim. Sokakta herkesin görebileceği bir yerde durup birini öpmedi. Ama benim aklım nerede? Laird'in aşık olduğunu görmekten etkilenmiş olmalılar," dedi ve aceleyle eğildi. "Size tekrar hoş geldiniz diyorum ve lütfen içeri buyurun."

Gwen, Tomas'ı dükkâna kadar takip etmeden önce Drustan'a onu iliklerine kadar yakan ateşli bir bakış attı.

Dışarıda birkaç dakika kaldı ve bu süreyi gereğinden fazla uzattı. Atını emniyete aldı, serin havayı derin derin soludu. *Aşık mışım, kıcımın kenarı, diye düşündü karanlık bir şekilde. Büyülenmişim.*

Bölüm 17

[İçindekiler -Önce](#)

[|Sonra](#) Gwen kendinden geçmişti. Onu öpmüştü. Tıpkı onu öptüğü gibi öpmüştü.
ve onun gözlerinde Drustan'ını görmüştü. Demirci de aşık gibi göründüklerini düşünmüştü!

Ne de olsa bir umut vardı. Yaşadığı yüzyılda, nişanlı ya da evli olsa bile bir kadını öpmeyeceğini iddia etmişti. Neşeyle düşündü, adam az önce bu kuralı çiğnemişti. Belki de yeterince derine iner, ona kendi zamanında yaptıkları şeyleri hatırlatırsa, zaman verildiğinde hepsini bir şekilde hatırlayabilirdi.

Onu kurtaracaktı ve o da nişanını bozup *onunla* evlenecekti, diye düşündü hayalperestçe.

Kendini yelpazeleme dürtüsüne direnerek Tomas'ın kulübesine göz gezdirdi. Drustan dışarıda atla uğraşıyordu ama dışarıda kalmasının tek nedeninin bu olmadığını biliyordu. Tıpkı onun yüzyılında olduğu gibi karşılık vermişti ve Drustan'ın güçlü tutkulara sahip bir adam olduğunu biliyordu. Bir kez başladı mı durmayı sevmezdi.

Kendisine almayı reddettiği o rahat görünümlü deri pantolonun içinde çok rahatsız olduğunu umuyordu.

On altıncı yüzyıldan kalma bu küçük kulübe hakkındaki izlenimlerini bu zevk renklendirmiş olabilirdi ama o burayı çok sevimli bulmuştu. Rahat ve sıcaktı, hafif bir çiçek kokusuyla doluydu, muhtemelen pencerelerde baş aşağı asılı duran bitki şeylerinden geliyordu, diye karar verdi. Masaların ve rafların üzerinde göz kamaştırıcı bir dizi zarif gümüş işçiliği, tabaklar ve kadehler, güzel harflerle yazılmış altın paternosterler ve dini tablolar serpiştirilmişti. Uzun, dar bir masanın üzerinde, yarım düzine balmumuyla çevrili, tezhipli bir elyazması duruyordu.

Dikkatli bir mesafeye yerleştirilmiş mumlar. Odada yağ kürecikleri yoktu, sadece mumlar vardı ve kadın sorduğunda Tomas, yağın yandığında el yazmalarına ve altın işlerine satın aldığı kaliteli mumlardan daha fazla zarar veren bir kalıntıya neden olduğunu açıkladı. Gerçekten de sadece belirli

mumları yakıyordu.

isi en aza indirmek için ocağında odun türleri kullanıyordu. Zanaatının çok detaylı olduğunu ve MacKeltar lordu tarafından çok sevildiğini, gün ışığında çalışabilmesi için pahalı cam pencereleri Silvan'ın kendisinin yaptırdığını anlatmıştı.

"Bu Silvan için," dedi ve zanaatını sergilemeye hevesli bir şekilde onu kitabı görmesi için işaret etti.

"Çok güzel," diye haykırdı, bir kitap kurdunun özeniyle kabartmalı kapağı kaldırarak. Sayfalar çok eski görünüyordu ve yine anlaşılmaz bir dilde yazılmıştı, üzerinde dans eden türlü türlü semboller vardı. kavrayışının ötesindeydi. Kenarları özenle altın varakla işlenmiş, narin Kelt düğümleriyle süslenmişti. Tomas'a baktı. "Nedir bu... şey, ne hakkında?"

Tomas omuz silkti. "Doğrusu, hiçbir fikrim yok. Silvan'ın kitapları alışılmadık dillerde yazılmıştır."

Tam o sırada Drustan ılık ve sıcak kokulu bir rüzgârla kulübeye girdi ve kapıyı büyük bir gürültüyle kapattı. "İşini bitirdin mi?" dedi aniden, bir sonraki durağa gitmek için sabırsızlanıyordu. onu tanıyan biri.

Tomas başını salladı. "Hayır. Birkaç gün daha sürer. Ama işte Silvan'ın istediği diğer cilt. Okunaklı bir kopyasını bulmamın neredeyse bir yılını aldığını söylemekte sakınca görmüyorum."

İnce cildi Drustan'a uzattığında, Gwen içgüdüsel olarak tepki verdi ve elinden aldı. "Oh, Tanrım," diye nefes aldı, kitaba bakarak.

Elinde Claudius Ptolemy'nin güneşin ve gezegenlerin dünyanın etrafında döndüğünü öne süren ve 1543 yılına kadar yayınlanmış haliyle kesin olarak tartışılmayacak olan jeosantrik evren görüşünün bir kopyası vardı. Copernicus'un *Göksel Kürelerin Devrimi Üzerine*. Gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. On altıncı yüzyıldan kalma kopyayı *okşamamak* için kendini zor tuttu.

"Onu ben alırım," diye tersledi Drustan ve elinden aldı.

Ona gözlerini kırptırdı, itiraz edemeyecek kadar şaşkındı. Elinde Batlamyus'un eserinin on altıncı yüzyıla ait bir baskısı vardı ve tenine dokunuyordu.

Drustan Tomas'a, "İki hafta içinde diğer kitap için uğrarım," dedi. "Gel," dedi Gwen'e.

Tomas'a veda eden Gwen, bu cildin önemini düşündü. Drustan MacKeltar - on altıncı yüzyıl kozmoloğu mu? *Ne komik, diye düşündü.* Fiziğe sırtını dönmek için çok uğraşmıştı ama sonunda kalbi bu işe bulaşmaya karar verdiğinde, gezegenleri ve matematiği inceleyen bir adamla birlikte olmuştu.

Ona gerçekten güvenmeye başlamak zorundaydı. Konuşacak o kadar çok şeyleri vardı ki, yeter ki ona güvensin.

* * * * *

Büyük Salon'a girdiklerinde Gwen iç çekti. Günü iyimserlikle karşılamış ama yenilgiyle bitirmişti. Dün gecedен daha fazla bir şey başaramamıştı ve sonunda adamın nazik davranmasına rağmen hikâyesini eğlenceli bulduğunu fark etti. Üç kez onun "zekâ zayıflığından" söz etmişti. Onun deli olduğunu düşünüyordu, üzülmekle fark etti. Ve Gelecekte ne kadar çok söz ederse, adamın onu o kadar çılgın bulacağını anlamaya başlamıştı.

Bıkmadan usanmadan onu tüccar dükkânından tezgâha sürüklemiş, köydeki herkesin onu görmesini sağlamış, ortaçağdan kalma aşırı yükten muzdarip olana kadar onu gezdirmişti. Ona bir kez bile dokunmamıştı, hatta yüzüne bile bakmamıştı.

Bu, birden fazla kez ağzını açık bırakan kokular ve görüntülerle geçmişe doğru heyecan verici ve büyüleyici bir gezinti olmuştu. Ama bir kez olsun konuşmayı en önemli konuya, yani yaklaşık bir ay içinde kaçırılacağı ve klanının yok edileceği konusuna yönlendirmesine izin vermemişti.

Kadın konuyu her açtığında, adam onu başka bir kabine itiyor ya da biriyle selamlaşmak için kalabalığın arasına dalıyordu.

Şatoya dönerken arkasında o kadar gergindi ki, sonunda öne doğru eğilip siyah yelesini tutabildiği kadar tuttu. Vazgeçmiş ve fundalık tarlaları koyu bir menekşe rengine boyayan gün batımının güzelliğinin tadını çıkarmıştı. Çayırda dolaşan yaramaz bir çam sansarına göz attı, tüylü küçük pençeleriyle bir kütüğün üzerinde durup burnuyla esintiyi sorguladı. Ötedeki ormanın dallarında ısıll ısıll bir kar baykuşu usulca ötmüştü. Kurbağaların ve cırcır böceklerinin sabit uğultusu havayı şarkıyla doldurmuştu.

Kalenin açık kapılarından içeri girdiklerinde gece tamamen çökmüştü.

Kapıları hiç kapatmıyor musunuz? diye sormuştu kaşlarını çatarak. Devasa taşlardan inşa edilmiş barikatta, sanki bir asırdır indirilmemiş gibi görünen heybetli bir kapı siperi vardı. Kapının kendisi üç ayak kalınlığında ahşaptan yapılmış ve çelikle kaplanmıştı.

Ve açıkta duruyor.

Tek bir muhafız bile barikata oturmadı.

Güldü, kibirli erkeğin timsali. *Hayır, kolayca cevap vermişti. Keltarlar sadece kralının yanında en büyük garnizona ev sahipliği yapmakla kalmıyor, bu dağlarda yıllardır barıştan başka bir şey yok.*

Belki de yapmalısın, demişti endişeyle. Herhangi biri içeri girebilir.

Herkesin vardır, diye cevap verdi sivri bir bakışla. İçindeki tek şey Şu anda atımın üzerinde beni vuran mirasımın ligleri dinleniyor.

"Ben senin için bir tehdit değilim," dedi ve konuşmaya birkaç dakika önce kaldığı yerden devam etti. "Sana söylediklerimi neden basitçe düşünemiyorsun? Kimsenin bilmediğini kendin gördün

Balanoch'ta. Tanrı aşkına, kokarcaya benziyorsa ve kokarca gibi kokuyorsa, muhtemelen kokarcadır," dedi sinirli bir *şekilde*.

Drustan kılıcını kınından çıkarıp kapının yanına koydu ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Bir kokarca mı?"

"Bir memeli, gelincik ailesi, şu kokanlardan biri -tamam, bu muhtemelen en iyi benzetme değildi." Omuz silkti. "Demek istediğim, mantıklı olun. Eğer sadece dinler ve doğru soruları sorarsanız, hikayemin mantıklı."

Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın bir kez daha iç çekti. "Vazgeçiyorum. Eğer bana iki konuda söz verersen, bana inanıp inanmaman umurumda değil."

"Evlilik teklifim çoktan kabul edildi, genç kız."

Gwen gözlerini yumdu ve içini çekti. "Dageus'un Elliott'lara gitmesine izin verme." "Artık çok geç. Bu sabah bizden kısa bir süre sonra yola çıktı."

Gwen'in gözleri tekrar açıldı. "Onun peşinden gitmelisin," diye bağırdı.

"Kendini kandırma, genç kız. Onunla birlikte tam bir muhafız birliği gönderdim-" "Ya bu yeterli değilse? Savaşın ne kadar büyük olduğunu bilmiyorum!"

"Alba'nın övündüğü en iyi savaşçılardan iki yüzden fazlasıyla at sürüyor. Klanlar arasındaki hiçbir önemsiz savaşta bu sayıya ulaşamaz. Bir klan anlaşmazlığı genellikle bir ya da iki öfkeli kardeş ve akrabadan ibarettir."

Gwen ona baktı. "Bunun daha büyük bir savaş olmayacağından emin misin?" Yaşadığı yüzyılı biliyordu. Her nasılsa, ortaçağ savaşlarının hepsinin *Cesur Yürek'te* gördüğü kadar görkemli olduğu fikrine kapılmıştı. Muhtemelen *Cesur Yürek'i* izlediğinden.

"Campbell ve Montgomery sık sık kan davası güderler ve hiçbir zaman

birbirlerini karşılamak için tam donanımlı ordular göndermediler. Göndermiş olsalar bile, fazladan iki yüz kişi

Montgomery'nin tarafı onları muzaffer kılacaktır. Adamlarım iyi eğitimli."

Gwen endişeyle dudağını dişledi. Belki de Dageus'u güvende tutmak için yapmaları gereken tek şey *buydu*. Şimdiden bazı şeyler değişmişti. Başlangıçta, Drustan'ın yüzyılında ona anlattığına göre, Dageus sadece bir düzine muhafızla gitmişti.

"Ayrıca kaptana Dageus'un hiçbir koşulda savaşa girmemesi talimatını verdim. Robert emirlerime karşı gelmeden önce Dageus'u atına bağlar ve savaştan kaçardı." İçini çekti ve ekledi: "Ayrıca Dageus, yola çıkmadan önce iddia ettiğiniz şeyi söyledi. Dikkatli davranacaktır. Hayır," dedi Dageus ona umutla baktığında, "sana inandığım için değil, kardeşimin hayatını ne kadar uzak olursa olsun riske atmayacağım için. İddia ettiğin savaşın gerçekten gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini göreceğiz."

"Bunu neden düşünemedim?" diye haykırdı. "O zaman bana inanacak mısın? Eğer inanırsam?"

Yüz ifadesi donuklaştı. "Odanıza gidin, genç bayan. Nell'e banyo ve yemek göndermesini söyleyeceğim."

"Oh, gerçekçi ol, Drustan. Sırf beni haklı çıkarmak için iki klanın birbiriyle savaşmasını sağlayabileceğime gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Bu çok saçma."

Bakışları onu saçlarından terliklerine kadar taradı ve tekrar geri döndü. "Sana baktığımda neye inandığımı bilmiyorum ve şu anda sana bakmaktan bıktım usandım."

"Sanırım bu iyi geceler öpücüğü alamayacağım anlamına geliyor, ha?" dedi, incinmiş duygularını muzip bir büzüşmenin arkasına saklayarak.

Adam dondu kaldı, bakışları kadının dudaklarında sabitlendi. Sonra kendine geldi ve kaşlarını çatı. "Ben nişanlı bir erkeğim, genç kız," dedi sertçe.

"Bir dahaki sefere beni bugün yaptığın gibi öptüğünde bunu sana hatırlatmamı unutma," dedi sertçe. "Bir dakika sonra öpüşmeye başlayıp

bir sonraki nişanlının arkasına saklanıyor. Dediğiniz gibi, *henüz* evli

değilsiniz." "Ve hatırladığım kadarıyla bu duyguyu pek

önemsemiyordunuz."

"Fikrimi değiştirdim."

"Ve seni öptüm çünkü sen kendini benim üzerime attın-"

"Oh, pek sayılmaz. Beni istediğin için öptün," dedi soğukkanlılıkla.

"Duygulardan pek anlamıyor olabilirim ve seks konusunda yeni olabilirim ama bildiğim bir şey varsa o da beni öpmek istediğin."

Döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Ağzı aniden kuruyan Drustan onun gidişini izledi. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Kadın haklıydı. Gerçekten de istiyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Kız onun karşısında eriyip kendisini alması için yalvarana kadar. Yeni

Tupping? Ona her şeyi ve her şeyi öğretmek istiyor.

Ve dahası, Gwen Cassidy'ye bakmaktan bıkabileceğini *hiç* sanmıyordu.

Bölüm 18

[İçindekiler -Önce](#)
[Sonra](#)

Onu baştan çıkaracaktı. Çözüm
buydu.

Dün onu öptüğünde, gözlerinde Drustan'ının küçük bir parçasını görmüştü.
Onu *öpüp kendine getirmesi* gerekecekti.
Belki de her okşayıpta hafızasının silik bir parçasını geri
kazanıyordu. Bu fikir hoşuna gitmişti.

Ya nişanlısı? Vicdanı fısıldadı.

*Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, diye homurdandı kalbi. Özür dilerim
Any, diye özür dileyerek ekledi. Ben aslında erkek çalan bir kız değilim
ama ona aşık oldum ve savaşmadan pes etmeyeceğim.*

Aynada kendine bakarak ipek elbisesini düzeltti ve kendini inceledi.
Koyu çivit rengi elbise gözlerini her zamankinden daha mavi gösteriyordu.
Kozmetik çantası Tanrı bilir hangi boyuttaydı (bilim adamı bir an için bir
tür Flatland'i düşündü, ne komik olurdu değil mi?), kirpiklerinin kalın ve
koyu, cildinin pürüzsüz olmasına şükretti. Ama dudak nemlendiricisi, diş
fırçası ve hatta bir çift külot için çok şey verebilirdi.

Fena değil, diye karar verdi, bir o yana bir bu yana dönerek.
Parmaklarıyla perçemlerini kabarttı ve onları karıştırdı. Kendini oldukça...
yumuşak, kıvrımlı ve güzel hissediyordu. Uzun ipekli bir elbise giymenin
bir kadının tavrını etkileyebileceğini fark etmemişti. Bir laboratuvar
önlüğünün hissettirdiğinden çok daha fazla kadınsı hissettiriyordu. Tüm
kıvrımlarını belirginleştiriyor ve ince belini vurguluyordu. Kloş korsaj
göğüs dekoltesinin büyük kısmını ortaya çıkarıyordu.

Drustan onun göğüslerine bayılıyordu ve bugün onları bol bol görmesini
sağlamayı planlıyordu.

Nişanlısına karşı ne hissediyor olursa olsun, bu durum ona olan ilgisini bir nebze olsun azaltmışa benzemiyordu.

Belinden eğilerek elini bir göğsünün altına götürdü, sonra diğerini giydi ve dar kombinezonun içinde kabarttı. Ayağa kalkıp aynaya baktığında yüzü kızardı.

İnsan elindekiyle yetinmeli, diye hatırlattı kendine. Bunu daha dün kendisi de söylemişti.

* * * * *

"Günaydın Silvan. Drustan nerede?" Gwen masada onun yanındaki koltuğa kayarken parlak bir sesle sordu.

Burnunu bir kitaba gömmüş olan Silvan başını kaldırıp bakmadı, sadece yulaf lapasından bir ısırık alıp yuttuktan sonra, "Birazdan geliyorum, canım," diye mırıldandı.

Gwen sabırla bekledi, okurken rahatsız edilmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Drustan'ın yakında içeri gireceğini umarak başını arkaya eğdi ve Greathall'un üst katını çevreleyen zarif korkuluklara hayranlıkla baktı, sonra bakışlarını duvarları süsleyen parlak duvar halılarını gözden geçirmek için indirdi.

Şato çok güzeldi ve turda gördüğü modern zaman şatoları kadar gösterişliydi. Yemek masasından servis ve sehpa çeşitlerine, yüksek gardıroplara, çekmeceli sandıklara ve yataklara kadar gördüğü her mobilya, parlak kirazdan yapılmış ve karmaşık tasarımlarla özenle süslenmişti. Sandalyeler yüksekti, oymalı kolları ve uzun arkalıkları vardı, tepelerinde parlak yastıkları ve yumuşak yün örtüleri vardı. Halılar ipeksi kuzu derileri ve dokuma yünlerdi. Güzel kokulu çiçekler ve otlar dantel paketlere dikilmiş, kurdeleyle bağlanmış ve pencere kenarlarına serpiştirilmişti.

Aşağı indiğinde, koridorlarda koşuşturan, yatakları havalandıran ve halıları döven düzinelerce hizmetçinin yanından geçmişti. Keltar Kalesi

verimli bir şekilde işletildi ve bakımları yapıldı.

Sonuç olarak, inanılmaz derecede rahat ve davetkârdı. Görebildiği tek büyük fark su tesisatı ve ışıkların olmamasıydı ve elbette kışın merkezi ısıtmanın olmaması sıkıntı yaratacaktı.

Ama, diye düşündü, bu kadar çok şömine varken -çoğu içinde durulabilecek kadar uzun- ve yatağında iri yarı bir İskoçyalı varken, bir kadın pek çok şeyi affedebilirdi...

Nell içeri girip masaya yumuşak haşlanmış yumurta ve yağlı jambon şeritlerinden oluşan bir tabak ile şeftali dilimleri, çilek ve tatlı krema gölündeki fındıklardan oluşan bir kâse koyduğunda yüzündeki hülyalı gülümsemeyi sildi. Ardından, bir tepsi sıcak yulaf keki ve bal koydu.

Gwen yüklü masaya bakarken midesi guruldadı. Eğer seloteybi olsaydı, yemek yemekten vazgeçip doğrudan kalçalarına ve uyluklarına bantlayabilir ve kaçınılmaz olana boyun eğebilirdi. İşe gitmeden önce her zamanki kuru üzümlü kepek kasesi ne iştah açmış ne de terazinin daha ağır basmasına neden olmuştu.

"Kitabını bırak Silvan," diye azarladı Nell. "Masada bir misafirin var."

Gwen gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırdı. Drustan'ın ona babası ve hizmetçisi hakkında anlattığı her şey doğruduydu. Aralarında benzersiz bir ilişki vardı; Nell onun sözlerini küçümsemiyor ya da pozisyonuna boyun eğmiyordu. Nell ne zaman Gwen ona bakarak gülümsedi ve umutla, "Bu sabah yine kahve var mı?" diye sordu.

Silvan kitabını bıraktı ve dalgınca Gwen'e baktı. Bakışları onun göğüs dekoltesine kaydı ve tek bir beyaz kaş havaya kalktı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Kesinlikle var," dedi Nell masanın etrafında dönerek. Gwen'in arkasında durdu ve keten bir bezi omzuna attı, böylece bir önlük gibi boynundan sarktı.

Nell, Silvan'a tatlı tatlı, "Gözlerini genç kızın göğüslerinden ayır," dedi.

Gwen kırmızının yirmi tonuna büründü, elini önlüğün altına soktu ve korsesini çekiştirerek biraz aşağı indirmeye çalıştı. Mahcup bir halde dikkatini ortaçağdan kalma yemek takımlarına -tabaklara ve ağır gümüşten kadehler, şişman bir kaşık ve geniş bir bıçak ve ağır mavi kaseler.

Silvan öfkeyle, "Onları kabartan o," diye itiraz etti. "Bakmak istememiştım ama çok... *oradaydılar*. Gökyüzünde güneşi görmemeye çalışmak gibi."

Nell kaşlarını çatı ve masanın etrafında bir tur daha attı. "Onları senin için kabarttığını pek sanmıyorum, değil mi kızım?"

Gwen başını kaldırıp baktı ve utançla başını salladı.

Nell Silvan'ın tabağına eğilmiş, boş fincanı doldurmak için getiriyordu ve bedeni açıktı. Silvan aşağıya baktığında, Gwen neredeyse gülecekti ama Silvan'ın gözlerinin anında değiştiğini görünce kahkahası boğazında düğümlendi.

Aman Tanrım, diye düşündü, kıpırdamadan durarak. Silvan onun göğüslerine bakmış olabilirdi ama onlara bir erkeğin güzel bir çiçeğe ya da iyi yetiştirilmiş bir kısrığa baktığı gibi bakmıştı.

Şimdi Nell'in bedenine bakarken yüzünde saf bir açlık ifadesi vardı; hem şefkatli hem de vahşi bir bakış.

Gwen'in gülümsemesi soldu ve anladığından bile emin olmadığı bir özlemle dolu gözlerle baktı. Ama bunun bir erkeğin çok daha yaşlı ve o kadar da sıkı olmayan göğüsleri istemesiyle bir ilgisi vardı - hepsi de göğüsler yüzünden değil, ait oldukları kadın yüzünden.

Silvan MacKeltar'ın hizmetçisine karşı derin hisleri vardı.

Silvan'ın kupasını alıp mutfığa dönerken ne yaptığından habersiz görünen Nell'e kaçamak bir bakış fırlattı.

Silvan onun bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalıydı, çünkü transa girmiş gibi hafifçe sarsıldı ve ona baktı.

"Ben onun göğüslerine bakmıyordum-" diye savunmaya geçti.

"Bunu yüzündeki ifadeyi görmeyen birine sakla. Ve eğer sen benim kendimi kabartmamla ilgili komik yorumlar yapmazsan, ben de senin Nell'e karşı hissettiklerinle ilgili yorum yapmam."

"Hissettiklerim- hissettiklerim-" diye mırıldandı, sonra başını salladı.
"Anlaştık."

Gwen dikkatini yemek tabağına çevirdi ve on altıncı yüzyılda yemeklerin tadının neden bu kadar iyi olduğunu merak etti. On altıncı yüzyılda koruyucu maddeler? Etin tütsülenmiş lezzeti? Hakiki tereyağı ve krema? Bir bıçağı yumuşak bir haşlanmış yumurtanın altına kaydırды ve tabağına aktardı.

"Peki, neden sen... şey..." Silvan keten önlüğüne doğru işaret etti.

İç çekti. "Çünkü Drustan'ın kahvaltıda olabileceğini düşündüm ve beni fark edeceğini umdum."

"Seni fark ettin mi, yoksa seninle yatmak için sürükledin mi?"

"İkisine de razı olabilirdim," dedi asık suratla, bir yumurta daha yerken.

Silvan eğlenerek homurdandı. "Her zaman bu kadar dürüst müsün canım?"

"Olmaya çalışıyorum. Sahtekârlık düzensizliği katlanarak arttırır. Doğruyu söylediğinizde iletişim kurmak yeterince zordur."

Silvan durakladı, ağzı haşlanmış yumurtayı ısırırken yarı yarıya kapanmıştı. Yüklü çatalı dikkatle ağzından çekti. "Az önce ne dedin sen?" diye sordu usulca.

"Yalan," dedi Gwen, bakışları şekilsiz bir çatalla mızraklamaya çalıştığı kalın jambon dilimindeydi. Çatalın bir ucuyla deldi ama çatal kaydı.

"Düzensizliği artırıyorlar. Sürekli daha fazla değişken eklediğinizde tüm değişkenleri tahmin etmek zorlaşıyor." Kadın ona baktı. "Sence de öyle değil mi?" diye sordu, vurgulamak için başını sallayarak.

"Üstel olarak mı?" diye sordu, kaşları tek bir noktada birleşerek çatıldı.

"Bir güce yükseltilmiş herhangi bir pozitif ünsüz," dedi Gwen, jambonu

köşeye sıkıştırarak tabağın dudağına karşı. "Matematiğin bir fonksiyonudur, büyük bir değeri ifade etmek için kullanılır. sayı. Avogadro'nun sayısı gibi, 6.023×10^{23} ve herhangi bir maddenin bir molündeki atom sayısını temsil eder-

"Atom?"

"Bir elementin kimyasal özelliklerine sahip, bir çekirdekten oluşan, nötron ve proton kombinasyonları ile bir veya daha fazla elektron içeren en küçük bileşeni -hey, belki de bunu size söylememeliyim!"

Silvan homurdandı. "Ne hakkında konuştuğunuzu biliyorum. Bu, bölünme kabul etmeyecek kadar küçük, varsayımsal bir madde parçacığı-"

Hayır, hayır, hayır, *kahvaltıda fizik olmaz!* "Evet, ama kimin umurunda? Şu şahane yiyeceklere bakın."

"Satranç oynar mısın, canım?" diye sorarken sesi gergin geliyordu.

Parladı ve sonunda jambonu güvence altına alarak gülümsedi. "Elbette. Oynamak ister misin?"

"Terasta. İki saat içinde, eğer isterseniz."

Gwen'in yüzü güldü. Drustan'ın babası onunla vakit geçirmek ve oyun oynamak istemişti. Babasının daha önce hiç böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu.

Her şey iş odaklıydı ve onu bir kez Pente oyununa ikna ettiğinde, olası her sonucu nasıl hesaplayabileceğinden bahsetmişti...

Başını sallayarak bu anıyı zihninin gerilerine itti ve Silvan'a spekülâtif bir şekilde baktı. Belki Drustan ona hikâyesini anlatırsa, onun üzerinde çalışabilirdi. Belki de dinlemeye daha meyilli olabilirdi. Kazanmak desteği kesinlikle yardımcı olacaktır.

Hem de güneşin altında oturup *oyнарken...*

* * * * *

"Genelde bu kadar çok göğüs dekoltesi göstermem, Nell," dedi Gwen kafasını mutfığa sokarak ve özür dileyerek Nell'in arkasından. Nell'in biraz zamanı vardı.

Silvan'la tanışmadan önce biraz zaman geçirmiş ve Nell'i daha yakından tanımak istemişti. Kâhyanın muhtemelen şatoda olup biten her şeyi bildiğinden şüpheleniyordu ve belki de bu konuda bilgi sahibi olmak isteyebilecek kişilerle ilgili bir kaynak olabilirdi.

MacKeltars'a zarar vermek istemiyordu. Ayrıca Nell'in kendisi hakkında kötü düşünmesini de istemiyordu. Bir dahaki sefere bu kadar çok açıldığında, bunun Drustan ve sadece Drustan için olduğundan emin olacaktı. Göğüsleri şimdi ağırbaşlı bir şekilde korsajının altına sıkışmıştı.

Nell omzunun üzerinden baktı. Un yanağına ve alnına bulaşmıştı ve elleri bir yığın hamurun içindeydi. "Yaptığını sanmıyorum, genç kız," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Bir bebek kadar çıplak görünmene rağmen. Çoğu zaman bir genç kızın çok az seçeneği olduğunu hissettiğini biliyorum. Barınak ve yiyecek için kendini takas etmene gerek yok. Düşündüğünden daha fazla seçeneğin olduğundan şüpheleniyorum."

"Ne tür seçimler?" Gwen mutfığa girerek sordu.

"Fırıncılık hakkında bir şey biliyor musun, Gwen?" Nell ellerini hamurdan çekti.

Gwen kararsızca dudağını dişledi. "Pek sayılmaz, ama denemeye hazırım." Nell'in seçimlerden kastı bu muydu? Ona bir iş teklif edecekler miydi?

Mutfak mı? Drustan ve karısı için yemek pişirirken gördüğü kasvetli görüntü kaşlarını çatmasına neden oldu.

"İki güzel elin var ve eğer sakıncası yoksa kuzuyla başlayabilirim. Sadece

onları oraya sok ve yoğur. Önce elini yüzünü yıka."

Gwen ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra geçici olarak tümseği dürttü. Ellerini batırdıktan sonra bunun oldukça eğlenceli olduğuna karar verdi. Bir çeşit oyun hamuru gibiydi, tabii ki onu almasına izin verilmemişti. Silly Putty de yoktu. Pazar çizgi romanları (o eline almadan önce gazeteden özenle çıkarılmıştı) babasının, Savunma Bakanlığı'nın aşırı pahalı araştırma projeleri yerine çevreyi finanse etmeyi tercih eden tüm Demokratları emen kara deliklerle ilgili esprili çizimlerinden oluşuyordu.

Nell onu izlerken, "İşte böyle, genç kız," diye cesaretlendirdi. Şişte büyük bir rosto şişledi. "Şimdi, bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında?" Gwen kararsızca sordu.

"Geldiğin gece ne oldu? İstemiyorsan burnumu sokmayacağım ama ihtiyacın olursa kulağım ve omzum açık."

Gwen'in elleri hamurun derinliklerinde hareketsiz kaldı ve uzun bir süre sessiz kalarak düşündü. "Ne zamandır buradasın, Nell?"

Nell gururla, "Neredeyse on iki yıl," diye cevap verdi.

"Peki Drustan'da hiç olağandışı bir şey fark ettin mi? Ya da MacKeltar'lardan herhangi birinde?" diye ekledi, Nell'in ne kadarını bildiğini merak ederek. Bir yanı Nell'e içini dökmek istiyordu; Nell'in ona ne kadar sadık olduğuna şüphe yoktu.

Hizmetçi, adamlarına karşı öyleydi. Yine de, herhangi birini açıklamadan önce daha fazla bilgi edinmek daha güvenli olurdu.

Nell kızartmayı kızartmayı bitirdi, sonra cevap vermeden önce ateşin üzerine kaydırıldı. Ellerini bir beze silerek, Gwen'e dürüstçe baktı. "Büyük yöntemlerini mi kastediyorsun?" dedi açık açık.

Sihir. Drustan'ın sıra dışı zekâsı ve kozmolojiye hâkimiyeti on altıncı yüzyılda yaşayan bir kadına tam da böyle görünürdü. Tanrım, tam da ona görüldüğü gibiydi. Taşları kullanmasının ardında bilimsel bir teori olduğunu bilmesine rağmen, bunu nasıl yaptığını anlamaya başlayamıyordu. "Evet, demek istediğim buydu. Drustan'ın kullanabildiği ses gibi-"

"Duydun mu?" Nell şaşırarak, bu bilgiyi Silvan'a iletmek için aklına bir not aldığıı söyledi. "Hani şu şok sesli olan mı?"

"Evet."

"Senin üzerinde kullanmadı, değil mi?" Nell kaşlarını çattı.

"Hayır. řey, bir keresinde, onu bir süre yalnız bırakmamı istediğinde." Ve diğer sefer, diye dūřündü, seviştikten sonra söylediklerini hatırlıyordu, ama bunu Nell'e anlatmak kesinlikle aşırı ifřa olurdu.

"şaşırdım. Bu büyü konusunda şok ihtiyatlılar. şoğu zaman iyileştirme ve koruma büyülerini kullanıyorlar."

Gwen aval aval baktı.

"Drustan'ın sesi kullandığını duyduysanız, şok şaşırmamalısınız. Druidlerin pek şok sıra dışı yeteneği vardır." Nell lafı ağzından kaçırdı.

Druidler! Kadimlerin kutsal geometrisini inceleyen efsanevi simyacılar ve astronomlar! Gerçekten var mıydılar? "Druidliğin uzun zaman önce öldüğünü sanıyordum."

Nell başını salladı. "Druidler insanların buna inanmasını ister ama hayır. MacKeltarlar, *Tuatha de Danaan'a* hizmet eden en eski Druid soyundan gelirler."

"Peri mi?" Gwen, Drustan'ın ikisinin aynı şey olduğunu iddia ettiğini hatırlayarak ciyakladı.

"Evet, Fae'ler. Ama Fae'ler şoktan başka yerlere gittiler ve şimdi Druidler toprağı besliyor. Toprağa bakıyorlar ve ritüelleriyle mevsimleri çağırıyorlar. Eski yöntemleri onurlandırıyorlar. Fırtınalardan sonra toprağı tarıyor ve fırtınadan zarar gören küçük yaratıkları iyileştiriyorlar. Köyleri korurlar ve Efsanelere göre, eğer ülkeye karşı ciddi bir tehdit gelirse, fısıldamaya bile cesaret edemeyecekleri güçleri varmış."

Parçalar yerine oturmaya başladığında Gwen, "Tanrım," diye mırıldandı. Bir Druid. Simyaya, kutsal matematiğe ve büyüye sahip.

Bilim adamı, *sihir diye bir şey yoktur, diye* itiraz etti.

Doğru, zamanda yolculuk diye bir şey de yok, diye sertçe karşılık verdi. Her ne ise, onun kavrayışının ötesinde bir bilgiye sahipti. Druidler vardı ve bekâretini alan adam da onlardan biriydi.

"Söylesene genç kız, onun bir Druid olduğunu bildiğin halde, Drustan MacKeltar'a karşı hala bir düşkünlüğün var mı?"

Gwen tereddüt etmeden başını salladı.

Nell ellerini önlüğüne sildi ve beline koydu. "Bu adam üç kez nişanlandı ve üç kez de kadın resmi yeminler edilmeden önce onu terk etti. Bunu biliyor muydunuz?"

Gwen'in çenesi düştü. "Bu onun *dördüncü* nişanı mı?"

"Evet," dedi Nell. "Ama iyi bir adam olmadığı için değil," dedi savunmacı bir tavırla. "Çünkü kızlar ondan korkuyor. Ve her ne kadar aksini dilesede, Anya Elliott'un da farklı olmayacağından şüpheleniyorum. Genç kız tüm genç hayatı boyunca korunaklı oldu." Dudağı küçümseyerek kıvrıldı. "Ama bu sefer işleri oldukça düzenli bir şekilde ayarladı. Geçmişte, önce el düğünü yaptı ve her üçü de Keltar Kalesi'nde zaman geçirdikten sonra, onları büyüleyen bir şeye göz kulak olduktan veya kulak misafiri olduktan sonra, toparlandı ve neredeyse hiç veda etmeden ayrıldı. Ve bu adam ne kadar kaslı, para ve toprak zengini olsa da, size söyleyeyim, bu onu cazibesinden oldukça emin bıraktı. Düşünsenize!"

"Hayal etmesi bile imkânsız," diye onayladı Gwen, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. Birdenbire pek çok şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Drustan'ın kendi yüzyılındayken neden ona tüm gerçeği anlatmadığını merak etmişti. Artık biliyordu. Zeki ve güçlü savaşçısı onu terk edeceğinden korkmuştu. Onu anlayabilecek birkaç kişiden biri olduğunu bilemezdi; ne de olsa zekâsının boyutunu ondan gizlemişti. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde Allstate'te çalıştığım yıllar boyunca, bu içgüdüsel hale gelmişti. Kimse

Sigorta eksperleriyle Applebee'de mutlu saatler geçirirken kuarklar, nötronlar ve kara delikler hakkında rapsodiler.

Üç başarısız nişan, Drustan'ın dördüncü nişanlısıyla evlenmeye neden bu kadar kararlı olduğunu da açıklıyordu. Tanıdığı Drustan başarısızlığı kabul edecek bir adam değildi ve evlenilecek bir adam olduğunu ve çocuk istediğini açıkça belirtmişti.

"Bu kez bir Hristiyan töreniyle evlenmeyi planlıyor ve Anya düğünden ancak iki hafta önce burada olacak. Korkarım ki bu sefer de Yemin sonrasına kadar. O zaman onu terk edemeyecek. Ama"-durakladı ve içini çekti-"evliliğin ilerleyen dönemlerinde onu hor görmesini engellemeyecek gibi."

"Bir kadını bu şekilde kandırmanın hoş bir şey olmadığı aklına geldi mi?" Gwen boşa kürek çekiyordu. Belki de el altından yürüttüğü taktikler yüzünden onu azarlayabilir ve nişanı iptal etmesi için onu suçlayabilirdi. Sonra yine, *diye* düşündü, belki de el altından iş çevirebilir ve Anya geldiğinde onu nişanlısının önünde "sihrinin" bir kısmını ortaya çıkarması için kandırabilir, böylece onu ilk üçünün gittiği yoldan götürebilirdi. Kirli bir havuz, ama hepsi Aşk adına ve bunun da bir anlamı olmalı, değil mi?

"Sanırım onu kandırmadığına inanmayı tercih ediyor ama bir gün ona değer vereceğini umuyor. Ya da belki de sonsuza kadar saklanabileceğini düşünüyor."

Gwen bir süre hamuru karıştırdı. "Onu ne zamandır tanıyor?" diye sordu sonunda. "*Onu çok seviyor mu?*" sorusu dilinin ucunda dolanıp duruyordu.

"Genç kızla hiç tanışmamış," dedi Nell kesin bir ifadeyle. "Evlilik, Drustan ile Elliott arasında, gelin teklifini getiren ulaklar aracılığıyla ayarlandı."

"Onunla hiç tanışmadı mı?" Gwen bağırdı. Kalbi kanatlandı; nişanı bozmaya çalıştığı için duyduğu suçluluk duygusu bir anda uçup gitti. Anya'dan bahsetmeyi ihmal etmemişti çünkü Anya'yı seviyordu; Anya'yı

ondan bahsetti çünkü onunla tanışmamıştı bile! Sanki *gerçek* bir ilişkiyi bitirmeye çalışıyormuş gibi!

Nell belli belirsiz gülümsedi. "Och, ona karşı çok şey hissediyorsun. Bu açıkça görülüyor."

Kendini aniden coşkulu hisseden Gwen, "Açıkça görülebilen duygulardan bahsetmişken, sen ve Silvan'dan ne haber?" dedi.

Nell'in gülümsemesi anında soldu ve yüz ifadesi donuklaştı. "Benimle o kurnaz yaşlı porsuk arasında hiçbir şey yok."

"Sizin tarafınızda olmayabilir ama onun tarafında kesinlikle var."

"Bu saçma fikirleri nereden buluyorsun?" Nell, tencerelere vurarak ve tabakları hareket ettirerek bir telaşla yerinden fırladı. "Bırak da şu ekmeği bitireyim, çünkü sen onu doğru dürüst yoğurana kadar ertesi gün olacak."

Gwen şaşırmamıştı. Nell'in tepkisi ona her şeyi anlatıyordu. "Kupasını aldığı anda korsenin altından baktı."

"Öyle bir şey yapmadı!"

"Sevdi. Ve inan bana, benimkinin onda biri kadar bile hoşlanmadı. Nell, Silvan'ın sana karşı derin hisleri var."

Nell çılgınca yoğurmaya ara verdi ve dudağını ısırdı. Gwen'e baktığında gözleri acı doluydu. "Böyle şeyler söyleme," dedi sessizce.

"On iki yıl boyunca sen ve Silvan hiç-" "Hayır."

"Ama ona değer veriyorsun, değil mi?"

Nell yavaş bir nefes verdi. "Bir keresinde bir lordu sevmiştim. Bu bana bebeklerime ve neredeyse hayatıma mal oldu."

"Ne oldu? Burnumu sokmak istemem..." Gwen belirsiz bir şekilde konuşmasını sürdürdü.

"Ne oldu? Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyor musun?" Nell'in sesi yükseldi. Öfkeyle yoğurmadan önce hamur yığınının birkaç kez vurdu.

"Şey... evet," dedi Gwen ihtiyatla.

"Ben bir aptaldım, olan bu. Aralarında aşk olmamasına rağmen, kendi karısı olan bir lordu sevdim. Anlaşmalı bir evlilikti, toprak ve ittifaklar üzerine yapılmıştı. Ona yıllarca direndim, ama annemin öldüğü gün, keder içinde, zayıfladım. Doğru olduğuna inandığım şey bu değildi, ama o adamı nasıl da sevmiştim." Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Sanırım annemin ölümü bana sonsuza kadar yaşayamayacağımızı fark ettirdi."

Ne kadar doğru, diye düşündü Gwen. Kesinlikle sonsuza kadar yaşamamıştı. Her zaman anne babasıyla aralarının düzeleceğini düşünmüştü; yirmi, otuz, hatta kırk yıl daha yaşayamayacaklarını hiç hayal etmemişti.

"Tedbirli davrandık; yine de hanımı ilişkimizi öğrendi. Çılgılık attı ve öfkeleni, ama ona mirasçı bırakmamıştı ve o zamana kadar ona iki mirasçı vermişim. oğulları." Yüz hatlarına bir gölge düştü. "Sonra bir öğleden sonra öldürüldü. avlanırken. O akşam çocuklarımı aldı ve akrabalarını üzerime saldı. Beni Balanoch yakınlarında ölüme terk ettiler."

"Ah, Nell," diye nefes aldı Gwen, gözleri buğulanarak.

"Üçüncü çocuğumuzu da toz toprak içinde kaybettim. Beni bulan Silvan'dı. Güneşe bakıp ölmeyi beklerken, ölmeyi *dilerken* onu gördüğümü asla unutmayacağım" -acı tatlı bir gülümseme dudağını büktü- "vahşi bir melek gibi üzerimde duruyordu. Beni içeri aldı, yatağımın yanında durdu ve öyle bir sesle yaşamamı istedi ki

Ölmekten ve ona karşı gelmekten korktum." Gülümsemesi derinleşti. "Haftalarca bana kendisi baktı..."

"Peki ya çocuklarınız?" Gwen tereddütle sordu.

Nell başını salladı. "Hiç çocuğu olmadığı için, onları kendisininmiş gibi sahiplendi. Kısır olduğu söyleniyor ve oğlum bir gün onun tek varisi olarak laird olacak."

"Onları bir daha hiç görmedin mi?"

"Hayır, ama ara sıra dedikodular duyuyorum. Jamie'm Edinburgh'un dışında bakılıyor. Belki o artık hayatta olmadığında onları tekrar görürüm, ama beni tanımayacaklar. Ben sürüldüğümde bir ve iki yaşındaydılar. Onun gerçek anneleri olduğuna inanıyorlar."

"Silvan onları senin için geri almaya çalışmadı mı?"

"Peki onlara ne verebilirim?" Nell tersledi. Sonra içini çekti ve mırıldandı, "Ona ne olduğunu hiç anlatmadım. Ve o saçmalayan aptal bir kez bile sormadı. Hem de on iki yıldır! Düşünebiliyor musunuz?"

Gwen, "Belki de iyileştikten sonra seni merak etmekten korkmuştur," diye önerdi. "Acı dolu anıları gündeme getirmek istememiş olabilir. Belki de senin bu konuyu açmanı bekliyordu."

"Belki de," dedi Nell sertçe, yüzündeki bir tutam saçı üfleyerek, "çok pembe görünen şeylere pembe bir renk katıyorsun. Hadi git artık," dedi kızgınlıkla. "Bazı şeyler için artık çok geç. Benim için kendini üzme. Burada çok huzurlu bir gün geçirdim. Bana daha mutlu günler yaşatmak istiyorsan, şu delikanlılardan birine aşık ol ve bana yeniden kucaklayabileceğim bir çocuk ver."

"Um... ya Drustan ise?" Gwen gergin bir şekilde konuştu. "Onunla evlenmeden önce benimle ilgilenmesini sağlamaya çalışsam korkunç biri olduğumu düşünür müydün? Nişanlın mı?"

Nell başını eğdi ve Gwen'in bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Sanırım senin için değiştirebileceğim birkaç özel elbisem var, genç kız. Mora çok düşkündür, değil mi?"

Bunu biliyor

musun?" Gwen

gölümsedi.

"Şimdi git," diye onu kışkırttı Nell, elindeki bezi ona doğru savurarak.

Dışarı çıkmaya başladı, sonra aniden geri döndü, Nell'in omzunu sıktı ve onun unlu yanağını öptü. Sonra da fevri sevgi gösterisinden utanarak aceleyle oradan uzaklaştı.

Nell gözlerini kırptırdı ve boş koridora bakarak gülümsedi. Evet, genç kızı çok sevecekti. O ve Silvan aylardır Drustan'ın Elliott'la evlenmesinden endişe ediyorlardı. İkisi de bu evlilikten pek umutlu değildi. İkisi de Drustan'ın içindeki sessiz çaresizliği hissediyor ve fankle olmaya mahkûm bir şeye körü körüne daldığını biliyorlardı. Görevi ağır basıyordu; varislere ihtiyacı vardı. Anya Elliott on yaşında ve beş yaşındaydı ve Drustan MacKeltar çocuğu açıkça korkutacaktı. Ondan bir ya da iki çocuk alabilirdi ama bunun bedelini ömür boyu sefalet çekerek öderdi. Tıpkı şüphelenmeyen Anya. Drustan'ın eğitimli bir genç kıza ihtiyacı vardı; ateşi, cesareti ve merakı olan bir genç kıza.

Yestreen, Silvan ondan bir iyilik istemişti (elbette ona bakmadan, sanki daha önce saçlarını fark etmek affedilmez bir günahmış gibi) ve o da üzerine düşeni yapmıştı. Gwen Cassidy artık Drustan'ın bir Druid olduğunu biliyordu.

Silvan'a Gwen'in nasıl tepki verdiğini -tıpkı Silvan'ın tahmin ettiği gibi açık bir zihin ve yürekle- anlatmak için sabırsızlanıyordu. Silvan'ın tahmin ettiği gibi lass-och'taki delilik, o tuhaftı, ama bu bir insanı deli yapmazdı, yoksa eksantrik Silvan hepsinden daha deli olurdu.

Gwen'in Silvan'ın kendisine karşı bir şeyler hissettiğine dair söylediklerini hatırlayınca gülümsemesi soldu.

Olabilir mi? Silvan'la delikanlılar, ekinler ya da hava durumu hakkında konuşmak dışında pek az konuşturlardı. Uzun zaman önce Silvan'ın ilgisini çektiğini düşünmüştü ama Silvan geri çekilmiş, o da unutmaya çalışmıştı.

Gözlerini düşünceli bir şekilde kıstı ve göğsüne baktı. Hâlâ kabarıktı.

Gerçekten de bedeninin aşağısına bakmış mıydı? Dozunda dururken ona bakmaktan asla rahatsız olmazdı. Adam istediği yere bakabilirdi ve kadın bunu fark etmezdi.

Belki de, diye düşündü, Gwen'e cazip modalar dikerken, neredeyse bitmek üzere olan yeni elbisesinin korsajını derinleştirebilirdi.

* * * * *

Silvan terasta, hışırdayan meşelerin altında, güneş ışığı birikintisinin ortasındaki bir masada bekliyordu.

Gwen onun karşısındaki koltuğa oturdu ve keyifle etrafına bakındı. "Burası çok güzel," dedi memnun bir iç çekişle. Parlak sarı bir kelebek tahtaya kondu, tekrar kanat çırpmadan önce bir an durdu.

"Evet, bizim dağımız tüm Alba'nın en iyisidir," dedi Silvan gururla, parçaları yerleştirmeyi bitirirken.

İşini bitirdiğinde Gwen ağır tahtayı ters çevirdi. Adam ona ters ters baktı.

"Siyah olmak zorundayım. İlk olmayı sevmiyorum," diye açıkladı abanoz figürleri parmaklarken. Dürüst bir ortaçağ satranç takımı, diye düşündü merakla. Onun zamanında bir servet değerinde olurdu. Taşlar abanoz ağacından ve fildişi dışından yapılmıştı. Kaleler vakur küçük adamlardı, fillerin uzun sakalları ve bilge küçük yüzleri vardı. Şövalyeler zıplayan atların üzerinde kilt giymiş savaşçılardı, kraliyet ailesi kürkle süslenmiş akan cübbeler giyiyordu ve diğerlerinden birkaç santim yukarıda duruyordu. Tahtanın kendisi fildişi ve abanozdan dönüşümlü karelerden oluşuyordu. Çevresi abanozdan yekpare bir dikdörtgendi ve sonsuzluğu temsil eden Kelt düğümlerinden oluşan karmaşık bir tasarımla oyulmuştu.

Yirmi birinci yüzyıl, ortaçağ insanının cahil olduğu fikrine nasıl kapılmıştı acaba? Şundan şüphelenmeye başlamıştı. Belki de kendi yüzyılının asla olamayacağı kadar dünyayla uyum içindeydiler.

Silvan dudaklarını büzdü ve gözlerini kıstı. "Neden böyle bir zamanın içinde olabileceğimi düşünüyorum?"

"Neden aldığınız kadar iyi verebileceğinizi düşünüyorum?" diye karşı çıktı.

"Ne zamandır çalışıyorsun?" "Hayatım

boyunca. Ya sen?"

"Tüm hayatım boyunca. Seninkinden çok daha uzun bir süre." dedi kuru bir sesle ve piyonunu hızla hareket ettirdi.

İki oyun sonra -biri Silvan'a, diğeri Gwen'e karşı- daha ilginç bir varyasyon. Normal satranç aralarında çok fazla berabere kalıyordu, bu yüzden Gwen piyonların "vezir" olmadığı ama ilerledikleri her karede güçlerinin arttığı aşamalı satranç oynamalarını önermişti. Aşamalı satrançta, beşinci sıradaki bir piyon at, altıncı sıradaki bir fil, yedinci sıradaki bir kale ve sekizinci sıradaki bir vezirin oyun gücüne sahipti.

İki vezir, bir fil ve üç atıyla şah-mat ilan ettiğinde, ellerini çırpı ve onu selamladı.

"Ve Drustan senin bir bampot olduğunu düşünüyor," diye mırıldandı gülümseyerek.

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu, yaralanmış hissederek. "Unut gitsin," diye ekledi aceleyle. "Bunun bir önemi yok. Bana sadece şunu söyle: Klanına zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musun Silvan?"

"Hiç düşman yok. Burası huzurlu bir ülke ve Keltarlar

düşman tanımaz." "Sizi fethetmek isteyen klanlar yok mu?"

"Ha," diye alay etti Silvan. "Kimse denemeye cesaret edemez."

"Peki ya... şey... krala ne dersiniz?" diye çırpındı.

Silvan gözlerini devirdi. "Hayır. James beni sever. Edinburgh'a en son gittiğimde çocuk kral için sihirbazlık numaraları yaptım. Onun konseyi Yaylalarımızda savaş istemiyor.

"Belki de Drustan birinin kocasını kızdırmıştır?" diye hiç de imalı olmayan bir şekilde sordu. "Drustan evli kadınlarla yatmaz, tatlım."

Kadın gülümsedi, bu bilgiden memnun

olmuştu. "Ya da bakireler," dedi işaret ederek.

Kaşlarını çattı. "*Sana* tüm hikayemi anlatabilir miyim?"

"Hayır." Kızın yaralı ifadesi üzerine ekledi, "Sözler hiçbir şeye mal olmaz, hiçbir şey satın almaz. Eylemler doğruyu söyler. Beni ilerici satrançta ustalıkla yendin. Senden şüphelenecek olsaydım, bu senin deli olduğunu düşünmek değil, bir tür Druid olduğuna inanmak olurdu. Belki de bizi gözetlemeye gelmişsindir-"

"Önce Drustan deli olduğumu düşündü," diye araya girdi Gwen asık suratla, "şimdi de casus olduğumu düşünüyorsun."

"-veya, gelecekte, kızlar daha iyi eğitilmiş olacak. Bir erkeğin sözünü bitirmesine izin verirsen, canım, sadece olasılıklara işaret ettiğimi göreceksin. Bunların sonu yok. Zaman gösterecek. Ben senin kalbinle ilgileniyorum. kelimeler."

"Birinin bunu söylediğini duymanın ne kadar güzel

olduğunu bilemezsin." Gümüşi bir kaş yükseldi.

"Oğlun Silvan'la tanışana kadar bir kalbim olduğundan bile emin değildim. Şimdi var olduğunu biliyorum ve o mankafa hiç tanımadığı biriyle evlenecek. Onun için asla benim kadar doğru biri olamayacak."

"Kemik kafa," diye tekrarladı, belli belirsiz gülümseyerek. Diğer kaşını kaldırdı. "Onu kendinle evlendirmemi istemediğini söylemiştin," dedi usulca.

"Onu zorlamamı istemiyorum. Onun *istemesini istiyorum*. Sana söylüyorum, biz birbirimiz için mükemmeliz. Sadece o bunu hatırlamıyor. Eğer hikâyem doğruysa," diye ekledi küstahça, "torununu taşıyor olabilirim. Bunu hiç düşündün mü, ey bilge kişi?"

Silvan bir kahkaha patlattı. O kadar uzun ve yüksek sesle güldü ki, Nell neler olup bittiğini görmek için gülümseyerek başını dışarı çıkardı.

Sonunda durduğunda Gwen'in elini okşadı. "Drustan'dan başka hiç kimse bana böyle bir tonda hitap etmemişti. Çok saygısızsın, zeki ve cesursun. Evet, Gwen Cassidy, onu sana doğru bir iki kez dürteceğim. Zaten bunu planlamıştım."

Gwen perçemini kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve ona gülümsedi. "Yine mi?" diye sordu.

Onlar parçaları yeniden yerleştirmeye başlarken Nell terasa çıktı ve iki kupa sıcak bira bıraktı.

"Bize katıl, Nell," dedi Silvan. Nell kuşkuyla Silvan'a baktı, ta ki Gwen yanındaki koltuğu okşayana kadar.

Sonraki birkaç saat boyunca Gwen, uzun zamandır bir ritüel haline geldiğinden emin olduğu bir şekilde Silvan ve Nell'i izledi: Adamın başı dönüyor, kadının ki dönmüyordu. Onun başı dönüyor, onun ki aşağıda kalıyordu. Birbirlerine ancak karşılarındaki bakmıyorsa bakmayı başarıyorlardı. Yaşlı çift bir kez bile doğrudan göz göze gelmemişti. temas. Her nasılsa birbirlerine o kadar uyum sağlamışlardı ki, Silvan, Nell'in bakışlarının kalenin ötesinde süzülen altın bir kartalı izlemek için yukarıya kaydığını hissedebiliyor, Nell de Silvan'ın oyuna o kadar odaklanmış olduğunu hissedebiliyordu. onu izlediğini fark etti.

Gwen bunun gerçekten inanılmaz olduğunu fark etti. Birbirlerine çok aşıklardı ve ikisi de bunun farkında değildi.

Belki kendi hayatı da çözülmeye başlamıştı ama bu ikisini bir araya getirmek için bir şeyler yapabiliirdi.

Güneş gökyüzündeki tembel gezintisini neredeyse tamamladığında, ufukta gül ve sıvı altın çizgileri yayarken, Nell kendini yukarı itti ve akşam yemeğini hazırlamaya gitti.

Omzunun üzerinden Gwen'e bir bakış attı ve korsajını kabartma hareketi yaptı. "Akşam yemeği için giyinmeyi unutma," dedi göz kırparak. "Hiçbir yemeği kaçırmaz ve bu akşam onun en sevdiği yemeği yaptım - kızarmış domuz, neeps ve tatties."

Oh, giyinirdi, tamam.

* Ama

Drustan o gece yemeğe gelmedi.

Nitekim inatçı adam neredeyse bir hafta boyunca ondan saklanmayı başardı.

Bölüm 19

[İçindekiler -Önceki](#)

[|Sonraki](#) Kaos şatosuna saldırmıştı, tatlı dekolteli elbiseler giymiş, ipeksi Drustan kara kara düşünürken saçlarını geriye doğru taradı ve deri bir tangayla bağladı.

Açık savaş ilan etmek, muhafızları toplamak ve mancınının tozunu almak istemediği sürece kalesinin hiçbir savunması ona karşı işe yaramadı.

Tabii bu noktada babası ve Nell gülmekten kırılacaklardı. Onu Balanoch'a götürdüğü günden beri ondan kaçıyordu.

Bir dahaki sefere ona dokunduğunda, onu tavlayacaktı. Bunu biliyordu. Ellerini iki yanında birleştirdi ve keskin bir nefes aldı.

Tek çaresi, Dageus Anya'yla birlikte dönene kadar ondan tamamen uzak durmaktı. Dageus böyle bir savaşın yaşanmadığını doğruladığında, onu kalesinden aldırarak ve çok uzaklara gönderecekti.

Ne kadar mesafe yeterli olacak? diye sordu hiç de hoş olmayan bir ses. Bu sesi iyi tanıyordu. Her gün onu yatağına götürmeye hakkı olduğuna ikna etmeye çalışan sesteki bu.

Çok tehlikeli, korkutucu derecede ikna edici bir ses.

İnledi ve gözlerini kapattı. Keyifli bir anın tadını çıkarıyordu, ta ki kızın kahkahası yaz esintisiyle yükselip odasının açık penceresinden içeri girene kadar.

Gözlerini kısarak dışarı baktı, bugün giymiş olabileceği elbiseyi hem korkuyla hem de merakla bekliyordu. Mor mu, menekşe mi, çivit mi, lavanta mı? Sanki onun canlı renkleri tercih ettiğini biliyor gibiydi. Ve altın sarısı saçlarıyla bu elbisenin içinde muhteşem görünüyordu.

Bu sabah altın rengi bir kuşakla leylak rengi bir elbise giymişti. Güneşli havaya hürmeten pardösü giymemişti. Etli, kremi göğüsleri sade, kepçe boynundan yükseliyordu. Sarı saçlarını başının üzerine yığmıştı ve menekşe rengi kurdelelerle bağlanmış saçları yüzünün etrafında hoş bir düzensizlik içinde yuvarlanıyordu. Sanki tüm mülk ona aitmiş gibi çimenlikte salına salına yürüyordu.

Geçen hafta boyunca olmak istediği her yerdeydi ve onu bulabildiği her yerde inzivaya çekilmeye itiyordu. Bir hafta boyunca Varlığını bile unuttuğu kaleye.

Bu konuda ince davranmaya zahmet etmemişti. Onu görür görmez kaşlarını çatarak peşinden koşmuş ve ona söylemesi gereken "şeyler" hakkında gevezelik etmişti.

Her geçen gün taktikleri daha sinsi ve el altından oldu. Dün gece cüretkâr fahişe odasının kilidini açmıştı! Adam kapıyı ağır bir gardıropla kapatacak kadar ileri görüşlü olduğu için, kadın koridordaki kapısına gitmiş ve kilidi açmıştı. Pencereden kaçmak zorunda kalmıştı. Yarı yolda ayağı kaymış, son on beş metrede yere çakılmış ve dikenli bir çalının içine düşmüştü. Tişörtlerini giyecek vakti olmadığından, erkeklik organları çalıya aniden girişinin yükünü çekmiş ve onu gerçekten de kötü bir ruh haline sokmuştu.

Fahişe, uzun zamandır beklenen düğün gecesinden önce onu erkeklikten çıkarmaya çalıştı.

Her hareketi, her düşüncesi, her kararı onun varlığından doğrudan etkileniyordu ve buna içerliyordu.

Nell yeni tarifler "denemeye" başladığından ve o da eskilerin nesi olduğunu öğrenmek istediğinden, garnizonda muhafızlarla birlikte yediği yemeklerde bile parmağı vardı.

Ve ata binmeyi öğrenmeye başlamıştı, hatta ahır ustasını kendisine öğretmesi için ikna etmişti (muhtemelen bir tarafı gamzeli bir gülümseme karşılığında, çünkü ahırları kürekle temizlediğini kesinlikle görmemişti). Öğleden sonraları, nazik bir kırsağın üzerinde evin ön bahçesinde hoplayıp zıplarken bulunabiliyordu.

geçişini engelliyordu. İtiraf etmeliydi ki, kadın yerini oldukça iyi bulmuştu. Her an, ondan kaçmak için atına atladığında, kadın da onu takip edebilirdi.

O gelmeden önce hayatı çok düzenliydi. Şimdi hayatı onun programı ve ondan nasıl kaçınacağı üzerine düzenlenmişti. Kesin bir başarıya, özlemini çektiği her şeye doğru ilerliyordu. Anya kapılarında belirmeden bir gün önce, bir yıl içinde ilk oğlunu kucağına almanın hayalini kuruyordu, Tanrı genç Anya'nın bu kadar çabuk bebek sahibi olmasını diliyordu.

Ama şimdi *onu* hayal ediyordu. Bu sabah, kıyafetlerini değiştirmek için odasına gizlice girdiğinde, banyosunun şırlıtısını duymuştu. Ocaktan pencereye koşturup tekrar geri dönmüş, onun sırf kendisini pembe göğüslerini, kalçalarını ve altın sarısı ipeksi saçlarını düşünmeye zorlamak için gereğinden fazla su sıçrattığına ikna olmuştu.

Drustan kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Kız onu çıldırtıyordu. Bu kadar küçük bir fahişe nasıl olur da onun duyularını bu kadar tahrip edebilirdi?

Dün gece, kendi penceresinden düştükten sonra, koridorda kısa bir uyku çekmeye çalışmıştı. Kısa bir süre sonra aşağıya inmişti. Orada oturmuş, ayaklarını uzatmış, ağırlaşmış gözlerle ateşe bakıyor, alevlerin içinde altın saçlarını görüyordu ki, onun eşsiz kokusunu aldı ve dönüp merdivenlerde durduğunu gördü.

Sadece şeffaf bir gece rayı giymiş.

Drustan, benden kaçmaya devam edemezsin, demişti.

Tek kelime etmeden ayağa fırladı ve kaleden kaçtı. Ahırda uyumaya gitmişti.

Şatonun lordu, ahırda göz kırpmıyor, Amergin adına!

Ama eğer duvarların içinde kalsaydı, kısa bir süre içinde kızın rayları üzerinde çalışacak, vücudunun her santimini öpecek, emecek ve yiyip bitirecekti.

Hain babası ve Nell işleri hiç de kolaylaştırmıyordu. Sonunda özlemini çektikleri kızlarına kavuşan ebeveynlerin coşkusuyla onu hayatlarına kabul etmişlerdi. Nell onun için dikiş dikiyor, ona Silvan onunla terasta satranç oynuyordu ve Drustan'ın, Dageus döndüğünde onun da satranç oynamaya çalışmayacağından hiç şüphesi yoktu.
güzel cadıyı baştan çıkarmak.

Ve Drustan'ın şikayet etmeye hakkı yok.

Evleniyordu. Dageus genç kızı baştan çıkarmak istiyorsa, tartışmaya ne hakkı vardı?

Yumruğunu taş pencere pervazına indirdi. Bir gece. O zamana kadar ondan uzak durması gerekiyordu. Dageus dönüp savaş olmadığını teyit eder etmez, genç kızı Edinburgh'a, belki de İngiltere'ye götürecekti. Onu bir muhafız birliğiyle gönderecek, çapkın kardeşini evde tutmak için bir bahane bulacaktı.

Hayal kırıklığına uğramış bir enerjiyle tepinerek odasından çıktı. Uzun bir gezintiye daha çıkacak ve sonsuz bir günü daha kafasındaki takvimde işaretleyerek geçirmeye çalışacaktı: kurtuluşa bir gün daha yaklaşmıştı.

Koridordan aşağı, hizmetkârların merdivenlerine doğru koşarken kaskatı kesildi ve döndü. Tanrım, bir daha arka kapıdan çıkmayacaktı.

O böyle bir ruh halindeyken bir şey deneyecek kadar aptalsa, bunun acısını çekecekti.

* * * * *

Drustan köşeyi hızla döndü ve aniden Nevin'e çarptı.

"Efendim!" Nevin soluk soluğa geriye doğru
uçtu.

"Özür dilerim." Rahibi dirseklerinden yakaladı ve ayağa kaldırdı.

Nevin gözlerini kırpıştırarak cüppesini düzeltti. "Hayır, benim hatamdı. Korkarım dalmışım ve yaklaştığınızı duymamışım. Ama karşılaştığımız için minnettarım. Eğer vaktiniz varsa sizi aramaya geliyordum. Sizinle konuşmak istediğim küçük bir mesele var."

Drustan bir anlık sabırsızlığını bastırdı, sonra da en başta sabırsızlandığı için sinirlendi. Bu onun suçuydu. Nevin'le konuşarak çok güzel saatler geçirmiş ve bir kez bile sabırsızlık çekmemişti; genç rahibi seviyordu. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve gülümsemeye zorladı. "Şapelde bir sorun mu var?" diye sordu sabırlı bir ilgiyle.

"Hayır. İyi gidiyor lordum. Sunak taşlarını değiştirmemiz ve yeni kaplamaları mühürlememiz gerekiyor. Zamanla bitecek." Nevin durakladı. "Sizinle konuşmak istediğim başka bir konu vardı."

"Aklından geçenleri benimle konuşmaktan çekinmene gerek yok," diye güvence verdi Drustan ona. Nevin kendisini endişelendiren konuyu açmakta isteksiz görünüyordu. Bampot'un onu kovaladığını görmüş müydü? Rahip yaklaşan nişanı konusunda endişeli miydi? *Tanrı biliyor ya, ben endişeliyim, diye* düşündü karanlık bir sesle.

"Yine annem..." Nevin iç çekerek sözlerini bitirdi.

Drustan derin bir nefes aldı ve rahatladı. Sadece Besseta'ydı.

"Son zamanlarda tedirgin, içinde olduğumu düşündüğü bir tehlike hakkında mırıldanıyor."

"Daha fazla falcılık mı?" Drustan kuru bir sesle sordu. Malikâne korkunç kehanetlerde bulunan meczup kadınlarla mı dolup taşacaktı?

"Evet," dedi Nevin asık suratla.

"En azından şimdi senin için endişeleniyor. İki hafta önce Silvan'a kardeşimle benim 'karanlığa gömüldüğümüzü' ya da buna benzer bir şey söylüyordu. Sana ne olacağından korkuyor?"

"Bu çok garip bir şey. Nişanlının bana bir şekilde zarar vereceğini düşünüyor gibi görünüyor."

"Anya mı?" Drustan güldü. "Beş on yaşlarında. Ve duyduğuma göre çok nazlı bir kızmış."

Nevin alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Lordum, bunda bir anlam aramak boşuna. Annem iyi değil. Eğer onunla karşılaşırsanız ve deli bir kadın gibi davranıyorsa, bunun nedeni her geçen gün daha da kötüleşiyor olmasıdır. Sanırım bu yürüyüş Şato onun yeteneklerinin ötesinde, ama bir şekilde bunu başarırsa, ona karşı nazik olmanızı rica ediyorum. O hasta, çok hasta."

"Da ve Dageus'u uyaracağım. Kendinizi yormayın, başıboş dolaşırsa ona eve dönmesi için rehberlik ederiz." Yaşlı kadına karşı daha nazik olmak için aklına bir not aldı. Onun bu kadar hasta olduğunu fark etmemiştir.

"Teşekkür ederim, Lordum."

Drustan tekrar koridorda ilerlemeye başladı, sonra durup arkasına baktı. Nevin'in felsefi zekâsından hoşlanıyor ve rahibin falcı bir anneye inancını nasıl bağdaştırdığını merak ediyordu. Bu aynı zamanda MacKeltar'a olan hoşgörüsüne de ışık tutabilirdi. Drustan, Nevin'in şimdiye kadar söylentilerin çoğunu duyacak kadar uzun süredir burada olduğunu biliyordu. Kirk'ün erkekleri genellikle paganların yaptıklarına karşı katı görüşlere sahipti ama Nevin, Drustan'ın kavrayışına meydan okuyan bir iç anlayış yayıyordu. "Onun herhangi biri tahminler hiç gerçekleşir mi?"

Nevin sakın sakın gülümsedi. "Eğer onun porsuk döküntülerinde bir gerçeklik payı varsa, Tanrı böyle konuşmayı seçtiği içindir."

"Pagan ve Hristiyanlığın uzlaşmaz bir uçurumla birbirinden ayrıldığını düşünmüyor musunuz?"

Nevin cevabını bir an düşündü. "Bunun yaygın bir kanı olduğunu biliyorum, ama hayır. Çubuklarını okuması beni rahatsız etmiyor; orada gördüklerini değiştirmeyi düşünmesi beni üzüyor. Onun isteği olacak."

"Peki haklı mıydı, değil miydi?" Drustan bastırdı. Nevin sık sık kaçamak cevaplar verirdi, anlaşılması zor biriydi. Ama Drustan onun kaçamak yapmak niyetinde olmadığını, sadece aşırı derecede yargısız olduğunu hissetti.

"Biri bana zarar verecekse, bu Babamın isteğidir. Ona karşı gelmeyeceğim." "Başka bir deyişle, bana söylemeyeceksin."

Nevin'in gözleri eğlenceyle parladı. "Efendim, Tanrı yarattıklarının hiçbirine kötü niyet beslemez. O bize fırsatlar verir. Her şey sizin bakış açınıza bağlı. Annemin kuşkucu bir zihni vardır, bu yüzden kuşkulu şeyler görür. Size verdiği şanslar için gözlerinizi açık tutun lordum. Yüreğinizi doğru tutun, size verdiği armağanları sevgiyle kullanın ve O'nun lütfundan asla uzaklaşmayın."

"Ne demek 'hediyeler'?"

Yine sakın bir gülümseme ve Nevin'in berrak mavi bakışlarında büyüleyici bir farkındalık.

Drustan huzursuzca gülümsedi ve Büyük Salon'a giden koridorlarda ilerledi.

* * * * *

O aşağı indiğinde Gwen henüz salona girmiş ve bir sandalyeye yığılmıştı.

Adamın arka kapıdan çıkmayıp kendisine *doğru* yürüdüğünü görünce neredeyse sandalyesinden düşecekti. İlk içgüdüğü ayağa fırlamak, kollarını bir çocuk gibi onun bacağına dolamak ve kendisinden uzaklaşmaması için ona yapışmaktı. Ama bir kez daha düşündü, eğer yüzündeki ifade gerçek bir gösterge ise, onu üzerinden silkeleyip ezebileceğini düşündü. Şu anda onunla ilgili hisler. Hayranlık uyandıracak kadar iriydi.

Kurnazca bir yaklaşım denemeye karar verdi. "Bu sonunda beni dinlemeye karar verdiğin anlamına mı geliyor, seni dik kafalı, inatçı Neandertal?"

Sanki onu duymamış gibi yanından geçip gitti.

"Drustan!"

"Ne?" diye tersledi, dönüp ona baktı. "Beni rahat bırakamaz mısın? Sen ortaya çıkana kadar hayatım iyiydi, harikaydı. Etrafta uçuşup duruyordun" - bakışları, elbisesinin içinde güzelce kabarmış cömert kıvrımlarını taradı - "düşünümde bir fankle yapmam için beni ayartmaya çalışıyor-"

"Uçmak mı? *Seni* baştan çıkarıyorum! Bacaklarını daha çok gösterebilir misin? Biraz daha tişörtsüz dolaşabilir misin? Ah, aptal ben, tabii ki yapamazsın, *her* zaman gömleksizsin."

Drustan gözlerini kırptırdı ve kadın, Drustan'ın dudaklarını çekiştiren sırtısının ipucunu gördü, ama o buna takdire şayan bir şekilde karşı koydu.

Rahatça sporranını düzeltti ve ekosesini biraz daha yukarı kaldırdı. İpeksi siyah saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kara kaşlarını kaldırdı.

Hormonları parti flamalarını ve kazoları patlattı.

Kollarını göğsünün altında kavuşturarak öne doğru eğildi. Korsesinin kenarının göğüs uçlarını sıyırdığını hissetti. *Bu oyunu* iki kişi *oynayabilir, Drustan*.

Gümüşi gözleri anında değişti. Buz gibi eğlencenin yerini evcilleşmemiş şehvet almıştı. Uzun, askıda kalmış bir an boyunca, adamın başını eğip ona saldıracağını ve onu merdivenlerden yukarı, yatağa taşıyacağını düşündü.

Nefesini tuttu ve umut etti. Bunu yaparsa, en azından onu dinlemesini sağlayacak kadar yatıştırabilirdi - tabii ki dokuz milyon kez seviştikten ve kendi hormonları iyice yatıştıktan sonra.

Kaşlarının altından ona baktı, bakışları bariz bir meydan okumaydı. Cesaretin varsa gel bakışı. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordu. Ama Drustan MacKeltar'la tanışana kadar içinde olduğunu bilmediği pek çok şey olduğunu fark ediyordu.

"Neyi kışkırttığının farkında değilsin," diye hırladı.

"Oh, evet, biliyorum," diye karşılık verdi. "Bir korkak. Beni dinlemekten korkan bir adam çünkü planlarına uygunsuz olabilirim. Onun düzenli dünyasını darmadağın edebilirim," diye alay etti.

Gözlerindeki titreşim alev alev parladı. Bakışları kadının açıkta kalan göğsünü taradı. Adamın ifadesindeki vahşilik karşısında neredeyse nefesi kesiliyordu; adam titriyor, bastırılmış bir arzuyla titreşiyordu... arzu mu?

"İstediğin bu mu? Seni becermemi mi istiyorsun?" diye kabaca sordu.

"Eğer seni dinleyecek kadar uzun süre hareketsiz tutabilmemin tek yolu
buysa
beni," diye tersledi.

"Eğer seninle konuğacak olsaydım, ağzın bağka Ėeylerle meğgul olacağından konuğuyor olmazdın ve ben de kesinlikle dinlemiyor olurum. Bu yüzden vazgeç, eğer sana hiç bakmamış olmayı dileyen bir adamla fundalıklarda sert bir yuvarlanma aramıyorsan."

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan çıktı.

Adam gittiğinde Gwen iç geçirdi. Bir an için neredeyse onu elde ettiğini, neredeyse onu başka bir öpücük için kışkırttığını biliyordu ama adamın iradesi inanılmazdı.

Adamın kendisinden etkilendiğini biliyordu, aralarındaki hava bunu belli ediyordu. Adamın bazı şüpheleri olması gerektiği düşüncesiyle kendini teselli etti, yoksa ondan bu kadar titizlikle kaçınmazdı.

Sebepleri her ne olursa olsun, günler hiçbir şey göstermeden geçip gidiyordu ve nişanlısının gelişi de kaçırılması gibi yaklaşıyordu.

Kadın onu iki kez köşeye sıkıştırmış olsa da, adam onun üzerine atlamıştı. Atını dörtlale sürdürdü ve biniciliği gelişene kadar bu etkili bir kaçıştı.

Kendini aptal gibi hissediyordu, her yerde olmaya çalışıyor, onu bir an olsun görebilmek için gözlerini dört açıyordu. Dün gece odasının kapısının kilidini açmıştı ama adamın pencereden kaçtığını ve kendisinden uzaklaşmak için lanet olası kale duvarına tırmandığını görmüştü.

Adam dikenli çalılara çarptığında, kız iri gözlerle ona bakmış, adamın çıplak görüntüsü karşısında gülme düşünceleri tamamen yok olmuştu. Kendini pencereden ona doğru fırlatmamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Adam muhteşemdi. Onu her gün etrafta dolaşırken izlemek onu öldürüyordu.

Özellikle de İskoç eteği giydiğinde, çünkü tecrübelerine dayanarak onun eteğin altına hiçbir şey giymediğini biliyordu. Onun ekosesinin altında ağır ve çıplak olduğunu düşünmek, ona her baktığında ağzının kurummasına neden oluyordu. Muhtemelen

Çünkü vücudundaki tüm nem başka bir yere gitmişti.

Yaptığı maskaralıklar fark edilmemiş değildi; hizmetçilerden ve muhafızlardan bazılarının şatonun etrafında dolanmaya başladığını ve gizlenemeyen bir eğlenceyle onları izlediğini de gözden kaçırmamıştı.

Sevginin gururu yoktur.

Evet, Gwen Cassidy yaptı ve kendini alçaltmak pek de eğlenceli değildi.

Sonunda onu yıprattığında -ne kadar inatçı olsa da- düpedüz sinirleneceğinden şüpheleniyordu.

Bir kadını kızdırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu?

Bölüm 20

[İçindekiler](#) -[Önce](#) |[Sonra](#)

Gwen'in bir planı vardı.

Görebildiği kadarıyla kusursuzdu.

Yaptığı hataları düşünmek için bolca vakti olmuştu. Liste uzun olmasına ve on altıncı yüzyıla geldiği andan itibaren yaptığı hemen hemen her şeyi içermesine rağmen, kurtarılamayacak gibi değildi. Duyguların bir insanın eylemlerini ne kadar derinlemesine gölgeleyebildiğine hâlâ hayret ediyordu. Hayatında hiç bu kadar aptalca şeyi bu kadar hızlı bir şekilde arka arkaya yapmamıştı.

Ama şimdi kontrol altındaydı ve yakında onu da kontrol altına alacaktı.

Ona hikâyesini tekrar anlatacaktı ama bu sefer her ayrıntısını dinleyecekti: Mağarada uyandığı andan onu kaybettiği ana kadar, ne yediği, ne söylediği, ne giydiği de dahil olmak üzere, ne yediğini, ne söylediğini, ne giydiğini. Ve bunların içinde bir yerde, onun hatırlamasını sağlayacak katalizörü bulacağına inanıyordu. Kapalı düşünmüştü.

termodinamik, psikolojik ve kozmolojik zaman oklarıyla birlikte dün gece saatlerce zaman çizgisi eğrilerini inceledi. Hafızanın DNA'sına kazınmış olduğuna inanıyordu ve oklar kişinin geriye değil, sadece ileriye doğru hatırlayabileceğini gösterse de, buna inandığından tam olarak emin değildi.

Teorinin yanlış olduğunu kanıtlamak için elinden geleni yapacaktı. Ne de olsa kuantum nadiren tahmin edilebilirdi. Kuantum elektrodinamiği alanındaki çalışmalarıyla Nobel fizik ödülünü kazanan Richard Feynman bile kimsenin kuantum teorisini gerçekten anlamadığını savunmuştu. Matematiksel teori, bu tür denklemlerin ima ettiği dünyadan çok farklıydı.

Hiçbir zaman iki Drustan olmadığı, sadece tek bir hücre kümesinin iki dördüncü boyutlu tezahürü olduğu sonucuna varmıştı. Daha ziyade bir prizma tarafından kırılan tek bir ışık demeti gibi, burada ışık demeti Drustan'dı ve prizma da dördüncü boyuttu. Prizmaya yönlendirilen tek ışık birden fazla yönde kırılrsa da, yine de sadece tek bir ışık kaynağı. Bu ışık bir insan olsaydı, hücreleri neden alternatif yolculuğunun izini taşımazdı? Eğer hafıza oradaysa, belki de hatırlamak çok kafa karıştırıcı olurdu, bu yüzden zihin Bu "anılar" "rüyalar" olarak etiketlenir; eğer hatırlanırlarsa, gece düşleri olarak bir kenara atılırlar.

Drustan, sesi kısılmak zorunda kalsa bile her kelimeyi dinleyecekti.

Ve bunu nasıl ve nerede yapacağını da biliyordu, diye düşündü kendini beğenmiş bir şekilde, mızrağı kolunun altına sokarken. Küçük olabilirdi ama zararsız *değildi*. Bu kadar oyalanmak, yaralı ve etkisiz hissetmek yeterdi. Artık savaşıma zamanıydı.

* * * * "İçeri

gir ve dene," dedi Gwen gardiyana.

Ona şüpheli bir bakış attı.

"Hadi, bir dene," dedi huysuzca. "Sana zarar vermeyeceğim."

Muhafız, duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, gülümseyen Silvan'a baktı. Onun başını sallaması üzerine muhafız içini çekti ve söyleneni yaptı.

"Dışarı çıkabilir misin?" Gwen birkaç dakika sonra sordu.

Boğuk gümbürtüler, tekmeler ve yumruk sesleri duyuldu, sonra, "Hayır leydim, yapamam."

"Daha çok çalış," diye teşvik etti Gwen.

Daha fazla gümbürtü. Yumuşak küfürler. *Güzel*, diye düşündü. *Mükemmel*.

O ve Silvan sırtarak birbirlerine baktılar.

* * * * *

Drustan merdivenlerden aşığı süzüldü, çıplak ayakları taşların üzerinde sessizdi. Saat sabahın dördüydü ve uyuyor olsa da, *onun* evindeyken gizlilik her zaman akıllıca olmuştur. Geçen akşam onun odasına girdiğini, bağlantı kapısını denediğini, sonra hâlâ kapalı olduğunu görünce iç çekip kapıya yaslandığını duymuştu. Yatakta savrulurken yatağın ipleri bir süre gıcırdamış ama sonunda her şey sessizleşmişti.

Yatağında sırtüstü uzanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, duvarın diğer tarafında çıplak uyuyan kadını düşünmeyi reddediyordu. Ama bir şeyi düşünmeyi reddetmenin en zor yanı, neyi düşünmemeniz gerektiğini kendinize hatırlatmak için onu düşünmeniz gerektiğiydi.

Ve onun yapacağını biliyordu. Yani üzerinde hiçbir şey olmadan uyuyacağını. Kadife örtülerin ince, pürüzsüz, kremi teninde ipeksi bir şekilde kaymasından zevk alacak şehvetli bir kızdı. Büzülmüş meme uçlarının üzerinde yumuşak kadifemsi bir aşınma ile kayıyor, kalçalarının etrafında dolanıyor, muhtemelen zevk almak için dönüyor ve dönüyor-

Çileden çıkan Drustan başını sertçe salladı. Tanrım, delirmek üzereydi, hepsi bu kadardı.

Muhtemelen sürekli gözetlenmekten. Adamın onu sürekli izlediğini bilmediğini sanıyordu ama o biliyordu. Şatosunda dolaşan, yemyeşil kıvrımları ve baştan çıkarıcılığıyla yaşayan bir ateşti.

Bir adamın işini yapmak için bu kadar gizlilik. Dışarı çıkabilirdi ama bunu kısa süreliğine düşünmüş olması bile onu rahatsız etmişti. Burası onun kalesiydi, Amergin adına! Kadın onu iyice mantıksızlaştırıyordu.

Köşeyi dönerken ayak parmağını yere vurdu ve beş dilde küfür etti. Aşığıya bakarak, mızrak yığının cephaneliğe taşımak için zihnine bir not düştü. En başta neden merdivenin yanında durduklarını anlayamamıştı.

Başını sallayarak ve içinden mırıldanarak koridorda birkaç adım yürüdü ve bahçeye girdi.

* * * * *

Aha! Gwen sessizce bağırdı. *Nihayet!* Koridordaki taş kemerden aşağı indi. İnsanlar nadiren yukarı bakardı ve koridordaki karanlık daha fazla kamuflej sağlamıştı. Hafifçe ayaklarının üzerine indi, aceleyle koridora çıktı ve merdiven duvarının dibine yığılmış birkaç çelik mızrağı yerden aldı.

Sessizce sürünerek bahçenin kapısına geri döndü, çelik mızrağın bir ucunu taş duvara dayadı ve sonra yavaşça, o kadar da sessiz bir şekilde yerine oturttu. Destekleme ve baskı noktalarından en iyi o anlardı.

İki, sonra üç, sonra beş; gerçi sadece iki tanesi yardımsever, iri yarı muhafızı gayet iyi tutmuştu. Drustan iri bir adamdı ve kapıyı kafasına indirmesi riskini göze alamazdı.

İçinde küçük bir kıkırdama oluştu. Şatonun lairini kendi bahçesinde hapsetmek mizah duygusuna hitap ediyordu. Yine de son üç gecedir uykusuz kalıp onun gece yolculuğu yapmasını beklemesinin de bunda payı vardı muhtemelen.

Kapıdan uzaklaşıp Büyük Salon'a daldı, ona birkaç dakika mahremiyet vermeyi ve içeride kilitli olduğunu fark edip en kötüsünü atlatması için zaman tanımayı düşünüyordu.

Çok geçmeden "en kötüsünün" ne kadar kötü olacağını fena halde hafife aldığını anladı.

* * * * *

Drustan bir elini saçlarında gezdirdi ve karanlıkta kapıyı aradı. Kıpırdamayınca bir yanı hiç şaşırmadı. Bir başka yanı ise bu gerçeği bir tür memnuniyetle karşıladı.

Savaş mı istiyordu? Savaşacaktı. Sonunda onunla hesaplaşmak büyük bir zevk olacaktı. Kapıyı çerçeveden söktükten sonra, onun küçük bedeninden neşeyle intikamını alacaktı. Artık yok
Onurlu, *sana dokunmayacağım çünkü ben nişanlıyım.*

Hayır, ona dokunacaktı. İsteddiği her yere ve her şekilde. İsteddiği kadar çok kez.

Ta ki yalvarana ve altında inleyene kadar.

Onu delirtmeye mi çalışıyordu? O da buna boyun eğiyordu. Anya'nın ona hissettirdiği hayvan gibi davranacaktı. Anya'nın canı cehenneme, görev ve onurun canı cehenneme, disiplinin canı cehenneme.

Uyuşturucuya ihtiyacı vardı. Onu. Şimdi.

Vücudunu kapıya çarptı. Kapı çok az

titredi.

Uluyarak kendini tekrar ona doğru fırlattı. Ve tekrar, ve tekrar.

Kılını bile kıpırdatmadı. Öfkeyle yumruklarını başının üstündeki kapıya vurdu. Bir titreme daha oldu ama önemli bir şey değildi.

Geri çekildi, ihtiyatla baktı, kendi kendine saygı tomurcuğunun filizlenmediğini söyledi. Kurnaz kadın duvarla kapı arasına, *ta* yukarıya kadar bir destek sıkıştırmış olabilir miydi? Tanrım, asla dışarı çıkamazdı! Kapının ne kadar sağlam olduğunu biliyordu, mahremiyet için ekstra kalın yontulmuştu.

"Aç kapıyı!" diye kükredi ve yumruğuyla vurdu.

Hiçbir şey yok.

"Lass, eğer şimdi açarsan, seni tek parça halinde bırakacağım, ama sana yemin ederim, eğer beni *bir an daha* burada tutarsan, seni lime lime ederim.
uzuv," diye tehdit etti.

Sessizlik.

"Lass! Wench! Gwen-do-lynnnnnnn!"

* * * * *

Gwen kapının dışında, kapı ile taş duvar arasına farklı açılarla yerleştirilmiş beş mızrağa baktı. Hayır. Olmaz. Hayatta olmaz. Oradan asla çıkamayacaktı. O iyice hazır olana kadar çıkmayacaktı.

Ama vücudu kapıya her çarptığında kapının bu kadar titremesi oldukça etkileyiciydi.

Silvan korkulukların üzerinden eğilerek, "Bırak da sesi kısılana kadar bağırın, canım," dedi.

Gwen başını geriye doğru eğdi. "Özür dilerim Silvan. Seni uyandırmak istememiştim."

Sırıttı ve Gwen, Drustan'ın bu muzip sırıtışını nereden aldığını anladı. "Oğlumun küçük bir kız tarafından tuvalete kapatılmasını hiçbir şey için kaçırmazdım. Planın hayırlı olsun, canım," dedi gülümseyerek, sonra da çekip gitti.

Gwen titreyen kapıya baktı, sonra ellerini kulaklarının üzerine kapattı ve onun çıkmasını beklemek için oturdu.

* * * * *

"Sana kahve getirdim, genç kız," diye

bağırdı Nell.

"Teşekkürler, Nell," diye bağırdı Gwen.

Bahçe kapısının arkasından gelen bir sonraki öfkeli kükremeyle ikisi de sıçradı.

"Sen misin, Nell?" Drustan gürledi.

Nell omuz silkti. "Evet, benim. Genç kıza kahve getirdim."

"Kovuldun. Kovuldun. Son. Seni kalemden kovuyorum. Defol." Nell

gözlerini devirdi ve Gwen'e gülümsedi. "Kahvaltı ister misin, genç kız?"
tatlı tatlı, Drustan'ın duyabileceği kadar yüksek sesle

söyledi. Bir kükreme daha.

* * * * *

Saat onda, adamın yakında konuşmaya hazır olabileceğini düşündü. Tehdit etmiş, küstahça konuşmuş, hatta onu tatlı dille ikna etmeye çalışmıştı. Sonra rüşvet başladı. Onu hemen bırakırsa yaşamasına izin verecekti. Ona üç at, iki koyun ve bir inek verecekti. Ona bir kese para, üç at, iki koyun, sadece bir inek değil, sağlam bir inek verecek ve İngiltere'de herhangi bir yere yerleştirecekti, eğer sadece kalesini terk eder ve hayatının geri kalanında onu bir daha rahatsız etmezse. Onun bir anlık ilgisini çeken tek teklif/tehdit, adamın "güzel bacakları düşene kadar onu döveceğini" haykırmasıydı.

Çok şanslı olmalı.

Ama on beş dakikadır sessizdi.

Gwen kapıya baktı, aralarındaki küçük tartışmayı kışkırtmaması gerektiğini biliyordu. Bu, kontrolü elinde tutan kişi olarak onun konumunu zayıflatırdı. Hayır, önce ona makul bir tonda hitap *etmeliydi*.

Ve çok geçmeden, "Burası çok hoş, genç kız," dedi. Sesi asıktı. Kız bir kahkahayı bastırdı.

"Burası da" -onun aksanını taklit etti- "çok hoş. Farkında mısın, son üç gecedir uyumadım ve senin tuvalete gitmeni bekledim.
Banyo mu? Hiç yapmadığını düşünmeye

başlamıştım." Hırla.

İçini çekti ve sanki onu yatıştırmak istercesine elini kapıya bastırdı. Ya da ona daha yakın olmak için. Aralarında sadece bir kapı varken günlerdir en yakın oldukları andı bu. "Bunun pek hoş olmadığını biliyorum ama seni dinlemen için aklıma gelen tek yol buydu. Odanızdan kaçtınız; sizi başka nerede tuzağa düşürebilirdim ki?"

"Beni dışarı çıkarın, ne söylemek isterseniz dinleyeceğim," dedi çabucak. Çok çabuk.

"Buna kanmayacağım Drustan," dedi ve kendini taş zemine bıraktı. Birinin eskittiği bir çift pantolonla rahatça bacak bacak üstüne attı ve sırtını kapıya yasladı. Geceleri bunları giyiyor, keten gömleğiyle birlikte bahçenin üstündeki taş kemere tutunuyordu.

Nell yanına bir kâse yulaf lapası, krema ve şeftali koyarak, "Sevdiğin gibi bolca krema, Gwen," dedi.

Kapının arkasından bir kükreme. "Ona yulaf lapası mı

veriyorsun?" Nell sakince, "Seni ilgilendirmez," diye cevap

verdi.

"Üzgünüm Drustan," dedi Gwen yatıştırıcı bir sesle, "ama bunların hepsi senin suçun. Bir kez bile oturup kahve içmeye ya da benimle kahvaltı etmeye ve konuşmaya istekli olsaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdım. Ama zaman akıp gidiyor ve bazı şeyleri gerçekten açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Nell şimdi gidiyor ve sadece sen ve ben kalacağız."

Sessizlik. Geriliyor, gergin.

"Benden ne istiyorsun genç kız?" dedi sonunda bitkin bir halde.

"Senden tek istediğim beni dinlemen. Gelecekte birlikte geçireceğimiz zaman hakkında hatırlayabildiğim her şeyi sana anlatacağım. Bunun hakkında çok düşündüm ve hatırlamanı sağlayacak bir şeyler olmalı. O şey her neyse onu kaçırıyor olabilirim."

Kapının arkasından kocaman bir iç çekiş duydu. "Peki, genç kız. Bu sefer hepsini dinleyelim."

* * * * *

Drustan garderobun zeminine oturdu, ayaklarını uzattı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sırtını kapıya dayadı. Gözlerini kapadı ve onun başlamasını bekledi. Kendini öfkeyle yıpratmıştı. İstemeye istemeye de olsa onun ısrarına ve kararlılığına hayranlık duydu. Geçirdiği kriz, tanıdığı her genç kıızı dehşete düşürebilirdi. Öfkelenip kendini kapıya atarken, onun kapının dışında durduğunu, kollarını güzel göğüslerinin altında kavuşturduğunu, bir ayağını yere vurduğunu ve sabırla susmasını beklediğini hayal etti. Saatlerce bekledi - yarım gün geçmiş olabileceğini hissetti.

Müthiş biriydi.

Ve Amergin'e göre, tamamen bağımlı olmak için biraz fazla zeki.

Bağımlı olmadığını biliyorsun, neden itiraf etmiyorsun?

Çünkü eğer bağımlı değilse, doğruyu söylüyor demektir.

Peki bu seni neden kızdırıyor?

Buna verecek bir cevabı yoktu. Genç kızın onu neden geveze bir aptala dönüştürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Yirmi beş yaşındayım," dediğini duydu kapıdan.

"O kadar yaşlı mı?" diye alay etti. "Gelinim daha beş on yaşında." Kadın hırlayınca gülümsedi.

"Benim yaşadığım yüzyılda buna yasal tecavüz deniyor," dedi sesinde keskin bir tonla.

Yasal, diye düşündü. Yine belirsiz bir ifade. "Bu,

bunun için hapse girebileceğiniz anlamına geliyor,"

diye ekledi.

Homurdandı. "Kaç yaşında olduğun neden umurumda olsun ki? Bunun hikâyenizle bir ilgisi var mı?"

"Biraz arka planla birlikte uzun versiyonunu alıyorsunuz. Şimdi, sus."

Drustan sustu ve kadının ona ne anlatacağını merak etmeye başladı.

"Yaşlılar için bir otobüs turu olduğunu bilmeden İskoçya'ya tatile gittim..."

* * * * *

Zamanla Drustan kapıya yaslandı ve sessizce dinledi. Kadının sesinden, onun da aynı şekilde oturduğunu, kapıya sırtını döndüğünü ve omzunun üzerinden onunla konuştuğunu hayal etti.

Bu da bir bakıma omurgadan omurgaya temas ettikleri anlamına geliyordu. Karanlıkta oturup onun sesini dinlerken bu düşünce çok samimiydi.

Kadının sesini beğendiğine karar verdi. Alçak, melodik, sert ve kendinden emindi. Bunu neden daha önce fark etmemişti? Merak etti. Bu onun Sesinde bir yerlerden gelmiş olması gereken bir özgüven var mıydı?

Belki de onunla her konuştuğunda, ona duyduğu çekim yüzünden umutsuzca dikkati dağıldığı içindir, ama şimdi -onu göremediği için- diğer duyuları artmıştı.

Evet, güzel bir sesi vardı ve eski bir türkü söylerken onu dinlemek isterdi, diye düşündü, ya da belki çocuklarına bir ninni söylerken-

Başını salladı ve aptalca düşüncelerine değil, onun sözlerine odaklandı.

* * * * *

Nell sessizce Gwen'e bir fincan kahve daha uzattı ve uzaklaştı.

"Ve tepedeki taşlara doğru gittik, ama kaleniz gitmişti. Geriye sadece temeli ve birkaç yıkık dökük duvarı kalmıştı."

"Seni hangi tarihte taşların arasından gönderdim?"

"Yirmi birinci Eylül, siz ona Mabon diyorsunuz. Sonbahar ekinoksu."

Drustan nefesini içine çekti. Efsanelerde *bu* pek sık anlatılan bir şey *değildi*, taşların sadece gündönümlerinde ve ekinokslarda kullanılabileceğini

söyledi. "Peki taşları nasıl kullandım?" diye sordu.

"Önümünden atlıyorsun," diye yakındı.

"Peki, söyle bana, sonra geri dön. Taşları nasıl kullandım?"

* * * * *

Onun yukarısında, korkuluğun arkasında, Silvan ve Nell yerde oturmuş dinliyorlardı. Nell, Gwen'in yanından mutfağa, hizmetçilerin merdivenlerine ve oradan da Silvan'ın yanına koşturduğu için yüzü kızarmıştı. Her şey bir fare kadar sessizdi.

"Duyman gerektiğini sanmıyorum-" diye fısıldadı Silvan ama Nell ağzını kulağına dayayınca aniden kesti.

"Eğer on iki yıldır burada yaşadığımı ve senin ne olduğunu bilmediğimi düşünüyorsan, yaşlı adam, Drustan'ın Gwen'i sandığından daha aptalsın."

Silvan'ın gözleri büyüdü.

"Ben de okuyabiliyorum, biliyorsun," diye fısıldadı

Nell sertçe. Silvan'ın gözleri kocaman oldu.

"Okuyabiliyor musun?"

"Şşş. Kaçırıyoruz."

* * * * *

"Boya taşları toplamıştın. Onları çemberin içinde kırıp açtın ve on üç taşın iç yüzlerine formüller ve semboller kazıdın."

Drustan'ın omurgasını bir ürperti sardı.

"Sonra levhaya üç tane daha çizdin. Ve gece yarısını bekledik."

"Tanrım," diye mırıldandı Drustan. Nasıl olur da bu kadın Böyle şeyler mi? Efsaneler taşların seyahat için kullanıldığını ima ediyordu ama kimse

-Kendisi, Dageus ve Silvan bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Ama şimdi Gwen Cassidy biliyordu.

"Sembolleri hatırlıyor musun?" diye sordu kabaca.

Ona birkaç tanesini tarif etti ve eksik de olsa yaptığı tasvirler onu derinden rahatsız edecek kadar doğruluk taşıyordu.

Zihni bunu reddederek, düşünecek sağlam bir şey aramaya koyuldu. Daha az rahatsız edici bir şey. Sırttı, güzel bir konu bulmuştu. Kadının konuyu hemen değiştirmeye çalışacağından hiç şüphesi yoktu. "Bekâretini benim aldığımı iddia ettin.

Seninle ne zaman seviştim genç kız?" dedi boğuk bir sesle, ağzını kapıya doğru çevirerek.

Gwen diğer tarafa oturdu ve ağzını kapıya doğru çevirdi. Onu öptü, sonra kendini tamamen aptal gibi hissetti, ama adamın sesinden, onun da sırtı kapıya dönük oturduğu anlaşılıyordu. Ve bu sefer sesi daha yakın çıkmıştı, sanki ağzını onunkine doğru çevirmişti.

"Taşların içinde, biz geçmeden hemen önce."

"Bakire olduğunu biliyor muydum?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Hayır," dedi daha yüksek sesle.

"Beni kandırdın mı?"

"Hayır, sadece bahsedecek kadar önemli olduğunu düşünmedim," dedi savunmacı bir tavırla.

"Saçmalık. Bazen tüm gerçeği söylememek yalan söylemekle aynı şeydir."

Gwen yüzünü buruşturdu, kendi sözlerinin yüzüne vurulmasından hoşlanmamıştı. "Bilseydin benimle sevişmeyeceğinden korkuyordum," diye itiraf etti. *Sen de hakkındaki gerçeği öğrenirsem seni terk edeceğimden korkuyordun. Ne güzel bir çifttik.*

"Neden yirmi beş yaşında hâlâ genç kızdın?"

"Ben... Ben sadece doğru erkeği bulamadım."

"Peki senin için doğru erkek kim olurdu, Gwen Cassidy?"

"Bunun bir ilgisi olduğunu pek sanmıyorum-"

"Beni bir günlüğüne kapana kısırdığınıza göre, bana birkaç lütufta bulunmak için kalbinizde bir şeyler bulabileceğinizden eminim."

"Oh, tamam," dedi isteksizce. "Doğru adam... bir bakalım, zeki ama eğlenceli biri olmalı. İyi bir kalbi olmalı ve sadık olmalı-"

"Sadık olmak sizin için önemli mi?"

"Hem de çok. Ben paylaşmam. Eğer o benim erkeğimse, sadece benimdir."

"Devam et," dediğinde sesinde bir gülümseme duyabiliyordu.

"Basit şeylerden hoşlanırdı. İyi kahve ve iyi yemek gibi. Bir aile
-"

"Çocuk mu istiyorsun?"

"Düzinelerce," diye iç geçirdi.

"Onlara okumayı falan öğretir misiniz?"

Gwen derin bir nefes aldı, gözleri buğulandı. Hayat hassas bir denge gerektiriyordu. Kendisinininki acı verici bir şekilde dengesizdi. Çocuklarına ne öğreteceğini çok iyi biliyordu. "Onlara okumayı, hayal kurmayı, yıldızlara bakmayı ve merak etmeyi öğretirdim. Onlara hayal gücünün değerini öğretirdim. Onlara çalıştıkları kadar sıkı oynamayı da öğretirdim." "Ve onlara dünyadaki tüm beyinlerin sevgiyi telafi edemeyeceğini öğretirdim." diye usulca eklemeyi önce derin bir iç çekti.

Adamın sert bir nefes aldığını duydu. Sanki sözleri onun için çok şey ifade ediyormuş gibi uzun bir süre sessiz kaldı. "Sevginin en önemli şey olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." İskoçya'da her türlü dersi almıştı. Kariyer, başarı ve eleştirmenlerin takdiri... Aşk olmadan bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu. Hayatı boyunca eksik olan gerekli bileşen buydu.

"Seninle nasıl seviştin, Gwendolyn Cassidy?"

Gwen'in dudakları yumuşak bir iniltiyle aralandı. Az önce söylediği basit sözler vücudunda bir sıcaklık yaratmıştı. Drustan gibi konuşmaya başlamıştı. Bu samimi konuşma onu eritiyordu; belki de onun savunmasını da eritiyordu.

"Nasıl, Gwen? Seninle nasıl seviştiğimi anlat bana. Çok detaylı anlat."

Dudaklarını ıslatarak başladı, sesi samimi bir şekilde alçalıyordu.

* * * * Silvan

Nell'in elini tuttu ve çekti.

Hayır, diye mırıldandı.

Buna kulak misafiri olamayız, diye karşılık verdi. Bu uygun değil.

Düzenin canı cehenneme, ihtiyar. Gitmiyorum. Dudakları büzülmüştü, bakışları inatçıydı.

Silvan ağzı açık kaldı ama birkaç dakika sonra tekrar yerine oturdu.

Ve Gwen konuştuğunda, Nell'in onunla nasıl seviştiğini ayrıntılarıyla anlattığını hayal ederek ona bir tür mahremiyet bahsettiğini fark etti. İlk başta çenesini sıkıca aşağıda tuttu, gözlerini kaçırdı, ama bir süre sonra ona gizlice baktı.

Nell başka tarafa bakmadı.

Kahverengi gözleri maviyle

buluştu ve tutuldu. Kalbi küt küt

atıyordu.

* * * * *

"Ve sonunda bana asla unutamayacağım bir şey söyledin. Çok tatlı sözler söyledin ve içimi ürpertti. O komik sesinle söyledin."

"Ne dedim ben?" Drustan elini sikinin üzerinde gezdirdi. İskoç eteğini yana atmış, bacaklarını açmış, avuçlarını sikinin etrafına koymuştu. O kadar tahrik olmuştu ki patlayacağını düşündü. Ona kendisiyle nasıl seviştiğini ayrıntılarıyla anlatmıştı ve bu hayatının en erotik deneyimiydi. Karanlıkta oturmuş, zihninin gözündeki görüntüleri izlerken, sanki her şeyi yeniden yaşıyormuş gibi hissetmişti. Zihni, kadının bahsetmediği ayrıntıları, sadece hayal gücünden ya da derinlere gömülü bir anıdan kaynaklanmış olabilecek ayrıntıları doldurmuştu. Ama bilmiyordu.

Umurunda değildi.

Artık yalan mı yoksa doğru mu söylediğinin bir önemi yoktu. Gwen Cassidy'yi mantığa meydan okuyan bir şekilde, daha fazla sorgulamayı reddettiği bir şekilde istiyordu.

Onun azmine hayranlık duyuyordu; onu tüm varlığıyla arzuluyordu; onu güldürüyor, öfkelen diriyordu. Ama o yılmadı; onun bir Druid olduğuna inandı ve yine de onu arzuladı.

Amergin tarafından, o -üç kez terk edilen Drustan MacKeltar- ne olduğunu bilen bir kadın tarafından takip ediliyordu.

En başından beri ona neden direndiğini artık hatırlayamıyordu.

Kendini tamamlamak, rahatlamak için duyduğu yoğun arzuya karşı mücadele etti - kadının evine girdiği andan beri umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir rahatlama. Ama hayır, bu kadar boş bir şekilde değil. Onunla birlikte istiyordu. Onun içinde.

"Söylediğin şey çok romantikti," dedi küçük bir iç çekişle.

"Um-hmm," diye başardı. Kadın tekrar konuştuğunda, ne söylediğini anlaması birkaç dakikasını aldı.

Ve bunu yaptığında, kükreyerek ayağa fırladı, ama kadın konuşmaya devam etti: "Eğer bir şey kaybedilecekse, benim onurum seninkine bedel olacak. Eğer birinden vazgeçilecekse, benim ruhuma karşılık seninki olacak. Eğer ölüm bir an önce gelecekse, benim hayatım senin hayatın olacak. Ben Verildim. Böyle demiştin."

Sözlerini bitirdiğinde Drustan iki büklüm oldu. Bir ısı ve ışık kıvılcımı İçine girdi ve yayıldı, onu sardı. Konuşamıyor, zorlukla nefes alabiliyordu, duygu dalgaları dalga dalga üzerine çöküyordu...

* * * * *

Gwen, yoğun bir duygu dalgasının üzerine çökmesiyle iki büklüm oldu. Kendini tuhaf hissetti, gerçekten tuhaftı, sanki az önce geri dönülmez bir şey söylemişti...

* * * * *

"Tanrım, Nellie," diye fısıldadı Silvan, hem Gwen'in sözleriyle hem de Nell'in elini tuttuğunu ve onun da buna *izin* verdiğini fark etmesiyle afallamıştı. "Onunla daha yeni evlendi."

"Evli misin?" Nell'in parmakları onunkileri sıkıca kavradı.

"Evet, Druid yeminleri. Karımla evlenirken bile o büyüü yapmadım."

Nell'in dudakları bir "neden" sorusuyla aralandı, ama sonra ikisi de korkulukların üzerinden nefes nefese baktılar, bundan sonra ne olacağını duymak için çaresizce bekliyorlardı.

Bölüm 21

[İçindekiler -Önce |Sonra](#)

"Öhöm," dedi Drustan uzun bir süre sonra. "Benimle daha yeni evlendiğini biliyor musun, genç kız?"

"Ne?" Gwen bağırdı.

"Lütfen *kocanızın* garderobdan çıkmasına izin verir misiniz?" Gwen afallamıştı. Onunla bu sözlerle mi evlenmişti?

"Bunlar az önce bana söylediğin Druid evlilik yeminleriydi, bağlayıcı bir büyü ve bunu nasıl bildiğini anlamıyorum ama-"

Tanrım, hâlâ hatırlamıyordu! Ona her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmış olmasına rağmen, batan bir hisle fark etti. "Biliyordum, seni aptal, çünkü bana söyledin! Ve seninle evleneceğimi bilmiyordum-"

"Bundan kurtulacağını mı sanıyorsun?" dedi sınırcasına.

"Bundan kurtulmaya çalışmıyorum-"

"Sen değil misin?" diye haykırdı.

"Benimle evlenmek mi *istiyorsun*? Hem de hiç hatırlamadan?"

"Artık çok geç. Geç kaldık. Hiçbir şey bunu geri alamaz. En iyisi buna alışmak." Vurgulamak için kapıyı yumrukladı.

"Peki ya nişanlın?"

Nişanlısı hakkında kalbini ısıtan bir şeyler mırıldandı. "Ama Bu da anlamadığım başka bir şey, kızım. Eğer olduğunu iddia ettiğin şey gerçekten olduysa, neden bir büyü yapmadığımı anlamıyorum.

Bana taşıman için. Geri dönememe ihtimalimin olduğunu bilirdim. Sana kesinlikle bir hafıza büyüü yapardım."

"Hafıza büyüü mü?" Gwen kekeledi. Bu olabilir miydi Başından beri basit miydi? Hatırlamasını sağlayacak anahtara sahipti ama ona bunu nasıl kullanacağını söylememiş miydi? Şimdiye kadar ona ne söylememişti? Kasıtlı olarak birkaç ayrıntıyı saklamıştı, böylece aniden tam hatırlama yetisini yeniden kazandığını iddia ederse onu test edebileceği bir şey olabilirdi. Gözlerini kapatarak düşündü ve ayrıntıları gözden geçirdi. Oh!

Hafızan iyi midir, Gwen Cassidy? Ban Drochaid'e yaklaşırlarken arabada ona sormuştu. "Oh, Tanrım. Kafiyele bir şey gibi mi?" diye cıgılık attı.

"Olabilir."

"Bana böyle bir büyü vermiş olsaydın, nasıl kullanacağımı da söyler miydin?" dedi suçlayıcı bir şekilde.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra itiraf etti: "Olmasa da olur, mümkün olan son ana kadar sana söylemezdim."

"Peki ya mümkün olan son anda eridiysen?" diye üsteledi.

Sert bir hava girişı oldu, ardından kapının arkasında uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Varsa kafiyele söyle!" diye bağırdı.

Arkasını dönüp kapıya baktı, sonra avuçlarını ve yanağını kapıya dayadı. Sessiz ama net bir şekilde konuştu.

* * * * *

Drustan yüzünü kapıya dönmüş, avuçlarını serin tahtaya dayamış, yanağını kapıya bastırmıştı. Druid evlilik yeminlerini söylediği anda o da fısıldamıştı. Artık ondan kaçmasına imkân yoktu. Önceki nişanının hiçbir anlamı yoktu. O artık gerçekten evliydi. Druid

bağlayıcı yeminler asla bozulamazdı. Druid boşanması diye bir şey yoktu.

Kendini hazırladı, umutla ve korkuyla onun sözlerini bekledi.

Melodik sesi kapıdan içeriye net bir şekilde taşındı. Ve o konuşurken, kelimeler onun içinde titredi, geçmiş ve geleceği kozmik bir havan ve havaneli ile karıştırdı.

"Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim, bir kordan iki alev tutuşur; zaman hem ileri hem geri akar, nerede olursan ol, unutma."

Başını tutarak iki büklüm yere yığıldı.

Tanrım, diye düşündü, *kafam kesinlikle yarılacak*. Sanki ikiye bölünüyormuş ya da ikiye bölünmüş ve görünmeyen bir güç iki parçayı tekrar bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Onunla savaşmak en saf içgüdüydü.

Rüya gibi bir yerden gelen kelimeler onu sarstı: *Bana güvenmiyorsun*.

Sana güveniyorum, küçük kız. Sana bildiğinden çok daha fazla güveniyorum. Ama o güvenmiyordu. Onu kaybetmekten korkuyordu.

Sonra resimler:

O mavi pençelerin bir başka parıltısı, altında, üstünde çıplak bir Gwen. Dişlerinde kıpkırmızı bir kurdele parçası. Beyaz köprü.

Benimle ölümüne dövüştü. Taklitçinin dudakları sessizce kıpırdadı. Anlıyorum. Neden sadece bir kişinin yaşadığını şimdi anlıyorum. Bu doğuştan gelen bir şey değil. birbirimizi yok etmemize neden olan kendi korkumuzdur. Sana yalvarıyorum, beni kabul et. Bırak ikimiz de olalım.

Seni asla kabul etmeyeceğim, diye

kükredi Drustan. Acımasızca ve zaferle

dövüştü.

İkimiz de olalım.

Drustan Druid iradesini kullanarak kendini savunmasını gevşetmeye ve boyun eğmeye zorladı.

Onu sev, diye fısıldadı sahte.

"Och, Gwen," diye nefes aldı Drustan. "*Gwen'i* seviyorum."

* * * * *

Gwen ihtiyatla kapıya baktı. Kafiyei söylediği andan beri arkasından tek bir ses gelmemişti.

Endişeyle kapıyı tırmaladı. "Drustan?" diye sordu endişeyle. Uzun bir sessizlik oldu.

"Drustan, iyi misin?"

"Gwen, genç kız, hemen şu kapıyı aç," diye emretti. Sesi soluk soluğaydı, nefes nefese kalmıştı.

"Önce bazı sorulara cevap vermelisin," diyerek garderobdan kimin çıkacağını tam olarak bilmek istediğini belirtti. "Mağazanın adı neydi-"

"Barrett's," dedi sabırsızlıkla.

"Mağazadan sana ne almamı istiyordun?"

"Mor tişört ve mor gömlek istedim ama sen bana siyah tişört, siyah tişört ve sert beyaz ayakkabılar verdin. Mavi tişörtüne sığmadım ve sen beni kılıcımla sığdırmakla tehdit ettin." Sesi kendini beğenmiş bir şekilde derinleşti. "Ama seni iyice öptüğümde tehditlerinin sona erdiğini hatırlıyorum. Ondan sonra oldukça uysal bir kız oldun."

Onun öpücüğüne ne kadar şehvetle karşılık verdiğini hatırlayarak kızardı. İçini bir heyecan titremesi kapladı. O yine *onun* Drustan'ıydı! "Barrett's'taki satıcının adı neydi? Şirret, itici Bir tane," diye ekledi burnunu kırıstırarak.

"Doğruyu söylemek gerekirse, en ufak bir fikrim yok, genç kız.

Gözlerim sadece seni görüyor." Oh, *Tanrım*, ne harika bir cevap!

"Aç şu lanet kapıyı!"

En üstteki mızrağa vurup onu düşürmek için sıçrarken gözleri yaşlarla doldu. Mızrak yere düştü, ardından ikincisi geldi.

"Peki benimle sevişirken üzerimde ne vardı?" dedi, üçüncü ve dördüncüyü tekmeleyerek yolundan çekerken, hala ona geri döndüğüne inanamıyordu.

"Seninle seviştiğimde mi?" diye mırıldandı kapıdan. "Hiçbir şey. Ama ondan önce kalçandan kesilmiş taba rengi bir pantolon giymiştin. Timberland isimli botlar, Polo Sport isimli çoraplar ve kırmızı bir kurdele. -"

Kapıyı çekerek açtı. "Dişlerinizle ve dilinizle çıkarın," diye bağırdı.

"Gwendolyn!" Onu kollarının arasına aldı ve ayak parmaklarına kadar içini yakan derin bir öpücükle öptü.

Gwen kollarını adamın boynuna doladığında, adam ellerini kadının poposunun altında birleştirdi ve bacaklarını beline doğru çekerek onu kaldırdı. Ayak bileklerini onun arkasına kilitledi. Bir daha *asla* ondan uzaklaşamayacaktı.

"Beni istiyorsun, genç kız. Beni. Her şeyimi bilerek," dedi inanmaz bir şekilde. "Her zaman isteyeceğim," diye mırıldandı kız onun ağzına karşı.

Coşkuyla güldü.

Bir araya gelmeleri hiç de nazik bir şey değildi. Kadın adamın eteğini çekiştirdi, adam kadının pantolonunu yırttı, giysiler bir o yana bir bu yana uçtu, ta ki öpüşmeler arasında nefes nefese, ikisi de Greathall'daki merdivenin yanında çırlıçıplak kalana dek. Gwen ona baktı, nerede olduklarını geç de olsa anladığında gözleri büyüdü, nefesi kesildi. Sonra bakışları onun üzerinde gezindi. İnanılmaz bir beden ve sadece nerede olduğunu değil, hangi yüzyılda olduğunu da unuttu. Ondan başka hiçbir şey yoktu.

Gümüşi gözleri parlayarak kızın elinden tuttu, onu koridorun sonundaki terzihaneye çekti, kapıyı bir tekmeyle çarparak kapattı ve onu duvara yaslayarak kıyafetlerini koridorda dağınık halde bıraktı.

Gwen avuçlarını onun kaslı göğsüne bastırdı ve zevkle iç çekti. Ona dokunmaya doyamıyordu. Onu tanımadığı süre boyunca, her gün ona bakmak en kötü işkenceydi, Onu okşayamıyor ve öpemiordu. Telafî etmesi gereken çok fazla kayıp zamanı vardı ve ellerini omuzlarından yukarı, sırtından aşağı, kaslı kalçalarına doğru gezdirmeye başladı. Adamın teni çelik üzerine kadife gibiydi, erkek, baharat ve her kadının fantezisi gibi kokuyordu.

"Ah, Tanrım, seni özledim, genç kız." Adam kadının ağzını kabaca kavradı, elleriyle yüzünü kavradı, onu o kadar derinden öptü ki kadın nefes alamadı, ta ki adam kadının ciğerlerini kendi nefesiyle doldurana kadar.

"Ben de seni özledim," diye inledi.

"Çok özür dilerim Gwen," diye fısıldadı, "sana inanmadığımı

için-" "Sonra özür dile. Şimdi öp!"

Kahkahası erotik ve koyu tereyağlı bir tonda yuvarlandı. Onu tahıl çuvallarının üzerine itti ve ağırlığını ön kollarına vererek üzerine eğildi. Ve onu öptü. Yavaş, yoğun ve samimi öpücükler. derin öpücükler. Onu sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu havaymış gibi içine çekti.

Adamın kaslı kalçası bacaklarının arasına girdiğinde çuvallara yaslanarak inledi. Adam sıcak, ıslak öpücüklerini boynundan aşağıya, köprücük kemiklerinin üzerinden omuzlarına doğru gezdirdi. Bacaklarını onunkilerin etrafına doladı, ahlaksızca ona sürdü, onun kaygan kayışının tadını çıkardı.

Drustan hayretle ona baktı. O kadar güzeldi ki; yanakları kızarmış, gözleri tutkuyla fırtınalanmış, dudakları yumuşak bir nefesle yarıya kadar ayrılmıştı. Onun ruh eşiydi, zeki, sevimli ve inatçıydı. Onu son nefesine kadar ve eğer bir Druid ve eşi için bu mümkünse ötesinde sevecekti. Ona karşı hissettiği her şeyi bedeniyle gösterecekti ve belki de o da geri döndüğünde duymayı çok arzuladığı o şefkatli sözleri mırıldanacaktı. Ona bekaretini verdiği taştan bir çemberin içindeydi.

Adam tıraşsız çenesini meme uçlarına sürttüğünde inledi. Daha fazlası için aç bir şekilde yukarı doğru kalktı. Vücudunu kaydırdı, böylece kalın, sıcak uzunluğu uyluklarının arasında durdu, kalçalarını yavaş, eşit itişlerle hareket ettirdi.

Sonra onu çılgına çevirerek geri çekildi ve tepeden tırnağa tatmaya başladı.

Ayak parmaklarından başlayarak.

Gwen coşkuyla başını geriye attı. Dilinin uzun, kadifemsi darbeleri baldırlarında ve ayak bileklerindeydi. Bacaklarını bükerek, ipeksi öpücüklerini dizlerinin arkası. Uyluklarında ıslak, aç öpücükler, kalçasının bacağıyla birleştiği hassas deride alaycı titreşimler.

Sonra ona en çok ihtiyaç duyduğu yerde derin, sıcak, ıslak öpücükler. Elleri vücudunda gezinerek meme uçlarını okşuyor, öpüyor ve tadına bakıyordu; ta ki kız ağzının karşısında titreyip daha fazlası için kalçalarını yukarı kaldırırsa kadar.

Rezonans enfes bir zirveye ulaştı ve kadın paramparça oldu, onun adını haykırdı.

Kadın hâlâ küçük titremelerle yankılanırken, adam onu ters çevirdi ve dilini omurgasından aşağı, sırtının kalçalarıyla birleştiği çukura kadar

gezdirdi. Sonra poposunun her santimini öptü, tattı ve ısırđı. Yoğurdu,

dolgunlaştırıyor, okşuyor, tehlikeli bir şekilde en ateşli yerine yaklaştırıyor. Ama tam olarak oraya değil. Eğer içine girmezse öleceğini düşündü, dişlerini sıkarak. Onu arzuladığı için yanıyor, acı çekiyordu.

Elini onun ve çuvalların arasına sokarak, kadının tümseğini avuçladı ve onu kendine doğru çekti, sikinin ağır çıkıntısını poposunun kıvrımına dayadı. Yemyeşil yumuşaklığına sürtünürken, parmaklarıyla küçük çıkıntısını yakaladı ve hafifçe ileri geri oynattı.

Kızın çıkardığı küçük çığlıkların, yumuşak pantolonların ve nefes nefese inlemelerin tadını çıkardı, her bir sesi hangi dokunuşun ortaya çıkardığını keşfetmek için dikkatle dinledi, sonra onu tekrar tekrar oynatarak tehlikeli bir şekilde zirveye yaklaştırdı-

-Sonra da çığlıklarının daha da şiddetlendiğini duymanın, kalçalarının ona doğru döndüğünü hissetmenin, arzusunun böylesi bir kanıtını görmenin verdiği zevki inkâr etti. Onun ne olduğunu biliyordu ve *hâlâ* büyük bir açlıkla onu istiyordu. Sahip olmayı hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı bu. Keşke o da bunu söyleyebilseydi. Kelimeler, duymayı arzuladığı o üç basit kelime... Evet, o bir savaşçıydı, güçlü ve erkeksiydi ama Amergin adına, bu kelimeleri *istiyordu*. Bir kadının bu sözleri ona asla söylemeyeceğine inanarak bir ömür geçirmişti.

"Drustan!" diye bağırdı. "Lütfen."

Seni seviyorum, diye düşündü, bunu duymasını istiyordu. Bunu söylemesini istiyordu. Parmağını onun içine sokmadan önce gergin memesinin üzerinde gezdirdi. Gözlerini yumdu ve kadın onun etrafında kenetlenirken inledi. Kadın ona karşı çılgınca geri çekildiğinde, kontrolünün son kalıntısı da kırıldı. O oldu İhtiyaçtan akılsızlaşmıştı. Ellerini kızın beline dolayarak tek bir hareketle kızın içine girdi.

Zevkle hıçkırdı, durmaması için yalvardı, sonra o kadar düzensiz bir şey mırıldandı ki neredeyse kaçırıyordu.

Ama hayır, böyle sözlerin ağzından kaçmasına izin vermezdi!

Titreyerek vuruşunun ortasında durdu ve kısık sesle, "Az önce *ne* dedin sen?" diye fısıldadı.

"Sana 'durma' dedim," diye inledi Gwen, ona doğru bastırarak. "O değil, az önce söylediğin diğer şey," diye sordu.

Gwen hareketsiz kaldı. Bilinçli bir düşünce olmadan ağzından çıkıvermişti -duygularının coşkulu bir ifadesi- Tanrım, onu nasıl da seviyordu! O, Gwen Cassidy, tamamen ve delicesine aşıktı. Sessizce konuştu, duygularının sıcaklığının tadını çıkararak, kalbinin ve ruhunun her zerresini kelimelere dökerek. "Seni seviyorum, Drustan."

Drustan dirseklerine dayanarak sallandı, sözler ona öyle bir çarptı ki. "Tekrar söyle," diye nefes aldı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı usulca.

Sert bir nefes çekti ve uzun bir süre sessiz kaldı, onun sözlerinin tadını çıkarıyordu. "Ah, Gwen, benim sevimli küçük Gwen'im, bir daha böyle sözler duymayacağımı sanmıştım." Saçlarını yüzünden kaldırdı ve şakağını şefkatle öptü. "Seni seviyorum. Sana tapıyorum. Seni hayatımın her günü el üstünde tutacağım," diye yemin etti. "Senin yüzyılında bile benim için doğru kişinin, hayatım boyunca özlemini çektiğim kişinin sen olduğunu biliyordum."

Gwen gözlerini yumdu, o anın kıymetini bildi ve onun sözlerine sarıldı.

Adam tekrar hareket edip onun teslimiyetçi sıcaklığına doğru ilerlediğinde, kadın onu karşılamak için geriye doğru eğildi. Kalçalarını hareket ettirerek yavaşça ve derinlemesine içine girerken, yüzünü yana eğdi ve aynı tempoyla onu öptü. Hızını artırıyor, öpücüğü hiç kesmiyordu...

Ham bir ihtiyaç ve akılsız bir kaynaşma çiftleşmesiydi. Sanki yeterince yaklaşırlarsa bir şekilde birbirlerinin içine girebileceklermiş gibi.

Adam itti; kadın çığlık attı. Kadın sıktı; adam kükredi.

Ellerini kadının vücudunda gezdirdi ve göğüslerini avuçladı, içine girerken onu kendine doğru çekti. Tereyağı, erkeğin, kadının ve seksin erotik kokusuyla kokan tutku sesleriyle doluydu.

Kadın tekrar zirveye ulaştığında, adam patladı ve onun adını haykırdı.

* * * * *

Onu garderobda tuttuğu sürece onu tereyağlı gecede tuttu. Ona dokunmaktan, onu sevmekten vazgeçemiyordu. Her şeyin yolunda gittiğine, yüzyılında ona gerçekten değer verdiğine, ona bağlayıcı yeminleri geri verdiğine, ona tam talimatları verememiş olmasına rağmen inatla sebat ettiğine inanamıyordu. Gwen'in onu olduğu gibi sevdiğini anlayamıyordu. En iyi konyağın tadını çıkarır gibi bunu zihninde tekrar tekrar yuvarlama ihtiyacı duyuyordu.

Onun tatlı vücudunun her santimini yeniden tanırken bunu ona tekrar tekrar söyledi.

Temkinli bir şekilde başını dışarı çıkarıp giysilerini aldıktan sonra onu kollarına alıp yatağına götürene kadar tam gece olmuştu.

Her gece uyuyacağı yere, sonsuza kadar, yemin etti.

Bölüm 22

[İçindekiler -Önce](#)

[Sonra](#) Besseta Alexander hareketsiz oturuyordu, bir eli porsuk sopalarını tutuyordu.
diğerine İncil'ini verdi. Kendi aptallığı yüzünden yüzünü buruşturdu.
Hangisinin daha faydalı olduğunu biliyordu ve bu şişman kitap değildi.

Yine o hayali görmüştü. Dudaklarından kan damlayan Nevin, ağlayan kadın, kaşlarını çatmış Drustan MacKeltar ve oğlunun ölümünden rahatsız olmuş gibi görünen dördüncü isimsiz varlık.

Yaşlı bir kadın kadere meydan okumak için ne yapabiliirdi?
Kemiklerinde çok fazla yıl ve damarlarında çok az dinçlik varken,
yaklaşan trajediyi nasıl önleyebilirdi?

Nevin onun yalvarışlarına kulak asmadı. Görevini bırakıp Edinburgh'a dönmesi için ona yalvarmış ama o reddetmişti. Ağır hastaymış gibi davranmış ama Nevin onun oyunlarını anlamıştı. Bazen delikanlının onun belinden çıktığına şaşıyordu, Tanrı'ya olan inancı o kadar amansızdı ki, onun "görüşüne" karşı o kadar dirençliydi.

Drustan MacKeltar'a zarar vermeyeceğine dair ondan zorla söz almıştı. Gerçekte, kimseye zarar vermek istemiyordu. Sadece oğlunun hayatta kalmasını istiyordu. Ama oğluna zarar vermek zorunda kalacağını fark etmeye başlamıştı.
ya da Nevin'i kaybetmek.

Sabahın öğleden sonraya kaydığı ve kasvetle harmanlandığı
sayılamayacak bir süre boyunca sallanarak oturdu ve zihnindeki esneyen karanlıkla savaştı.

Alacakaranlık çökmüş, yaylalar kurbağaların uğultusu ve baykuşların yumuşak ötüşleriyle canlanmıştı ki çan sesleri, bağırışlar ve kulübeye yaklaşan atların gürültüsünü duydu.

Besseta kendini sandalyesinden itti, kapıya doğru koştı ve bir aralık açtı.

Çingene kervanını gördüğünde, vahşi çingeneler onu korkuttuğu için kervana kıl payı yaklaştı. Kervanda on ve yedi araba saydı, şatafatlı bir şekilde süslenmiş ve ipeklere bürünmüş zıplayan atlar tarafından çekiliyordu.

Balanoch'a doğru gürleyerek geçtiler.

Nevin bir süre önce ona çingenelerin her yaz MacKeltar malikânesinin yakınlarında kamp kurduklarını, Balanoch'ta bir ticaret panayırı düzenlediklerini, fal baktıklarını ve köy halkıyla kaynaştıklarını anlatmıştı. Vahşi danslar, şenlik ateşleri ve gelecek yıl da kara gözlü, kara tenli bebekler olacaktı.

Besseta ürperdi, kapıya doğru eğildi ve kapıya yaslandı.

Ama zihninde bir olasılık yavaş yavaş şekillenirken, korkularının üzerine çıkmak için mücadele etti. Çingenelerin karanlık sanatları sayesinde bu tehdidi ortadan kaldırılabildi.

Kimseye zarar vermeden. Şey... *aslında* kimseye zarar vermeden. Rom, daha sıradan mallarıyla yan yana güçlü büyüler ve efsunlar satıyordu. Bunlar pahalıya mal oluyordu ama aradığı her şeyin fiyatını fazlasıyla karşılayabilecek altın varaklı, ışıklı bir kitabı nerede bulabileceğini biliyordu. Bunu ne kadar uzun süre düşünürse, çözüm o kadar cazip görünüyordu. Çingenelere lordu büyülemeleri için para verirse, ona gerçekten zarar vermemiş olacaktı; sadece onu uzaklaştırmış olacaktı. Süresiz olarak. Böylece Nevin hayatını güven ve huzur içinde yaşayabilecekti.

Bu, o vahşi yaratıkları arayıp bulması, onların müstehcen, günahkâr kamplarına cesaret etmesi gerektiği anlamına geliyordu ama sevgilisi Nevin için her şeye cesaret edebilirdi.

* * * * *

Silvan ve Nell, Gwen Drustan'ı garderobdan çıkardığı anda tüneklerinden kaçmışlardı.

Nell'in bundan sonra ne olacağını görmek için beklemesine gerek yoktu. Drustan ve Gwen'in samimi konuşmaları sırasında kapının açılmasına

şaşırmıştı.

alevler içinde kalmamıştı.

Silvan'ın peşinden kulesine kadar gözü kapalı koşmuş, yüzlerce merdiveni çılgınca çıktıkları için nefes nefese kalmış bir halde yatağına yığılmışlardı.

Kalbinin çarpıntısı nihayet durduğunda, büyük bir şaşkınlıkla nereye tünediğini fark etti. Laird'in yatağında! Onun yanında! Uzaklaşmak için gerildi.

Güçlü elleriyle kızın belini kavrayan adam, kız kaçamadan onu yakaladı ve çenesinin altındaki sert eliyle kızın yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Kızın bakışlarını araştırırken gözleri duygularla dolup taşıyordu. Kahverengi gözlerinin derinliklerinde küçük altın benekler parlıyordu. Hiçbir şey için başka tarafa bakamazdı. Kadın sessizce ona baktı.

Sonra yavaşça, o kadar yavaşça ki ona geri dönmesi için binlerce ömür verdi, dudaklarını onunkilere doğru indirdi.

Nell'in nefesi boğazında düğümlendi. Bir erkeği öpmeyeli on iki yıl olmuştu. Nasıl olduğunu bile hatırlıyor muydu?

"Bir genç kızı öpmeyeli uzun zaman oldu, Nellie," dedi boğuk bir sesle, sanki onun korkularını sezmiş gibi. "Sabırlı olmanı rica ediyorum. Bana ince nüansları hatırlatman gerekebilir."

Nefesi aniden kesildi ve küçük bir iniltiyle son buldu. Onun itirafı korkularını yok etmişti. Keltar Kalesi'nde geçirdiği onca yıl boyunca Silvan'ın bir kadına kur yaptığını görmemişti. Onun sadece erkeklik ihtiyaçları konusunda ketum olduğunu, belki de dürtülerini tatmin etmek için köye gittiğini düşünmüştü ama acaba öyle miydi? Onun da kendisi gibi yalnız olması mümkün müydü? Ne kadar zamandır diye sormak istedi ama soruyu dile getirmeye cesaret edemedi. Önemli değildi, çünkü bunu onun gözlerinden okumuştı.

"Karım öldüğünden beri,

Nellie." Nefesi kesildi.

"Böyle denenmemiş bir adamı öper miydin?" diye sordu

usulca. Konuşmak için kendine güvenemeyen kız başını

salladı.

İlk fırçası yumuşak ve çekingendi, tıpkı onun hissettiği gibi. Ve hemen içine dalmaya çalışmadı, hayır, Silvan onu sanki ince bir porselenden yapılmış gibi öptü. Dudaklarını öptü, ileri geri fırçaladı, burnunu, çenesini, sonra tekrar dudaklarını öptü. Ağzının köşelerini öptü.

Sonra geri çekildi ve ona ayık bir şekilde

baktı. Geçici bir gülümseme denedi.

İkinci öpücüğü sıcak ve cesaret vericiydi. Dudaklarının onunkilere üçüncü dokunuşunda, öldüğünü sandığı bir parçası İskoç dansı yapıyordu. Ve sanki hiç durmamış gibi nasıl öpüleceğini hatırlıyordu. *O* kesinlikle unutmamıştı!

Beşincisi derin ve tutkuyla doluydu.

Sonunda öpücüğü bıraktığında -herhangi bir şey için olamazdı- geri çekildi ve yumuşak bir sesle, "Ah, Nellie, sana sormak istediğim bir soru var. Ve eğer meraklıysam, meraklı olacağım. Birbirimizle özgürce konuşmamızın zamanı çoktan geçti. Bana söyler misin, tatlı kız, seni bulduğum gece sana ne oldu?"

Gözyaşları gözlerini buğulandırırdığında, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

"İşte, genç kız," diye fısıldadı. "Çok uzun zamandır lanet bir aptal gibi davrandım. Söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki ama ben... korktum."

"Korkuyor musun?" Nell inanamayarak fısıldadı. "Silvan MacKeltar neden korkuyor olabilir?"

"Och, olasılıklar sonsuz, korkular sayısızdı. Yapamayacağımı tüm acılarını dindirmek için. Seninle bir şeyler yapabilmem için,

ve sen gittin, ve benim çocuklar seni çok sevdi. Beni garip bulabilirsin
-"

"Çok tuhafsın Silvan," dedi Nell ciddiyetle.

İç çekti. "Beni sevmeyeceğini, Nellie."

Söylemeye cesaret edemediği kelimeler dudaklarında titredi. Onu korkutan, kalbini yeniden savunmasız bırakacak kelimeler.

Bu yüzden dudaklarını onun dudaklarına bastırarak bu kelimeleri sessizce ona sundu, öpücükte yuvarlanıp kalbine giden yolu bulabileceklerini umuyordu.

* * * * *

Laird'in yatak odasında düzinelerce mum parıldıyordu.

Drustan onunla bir kez daha sevişmişti, o kadar çok sevişmişti ki sayısını unutmuştu. Gwen'in vücudu öpücükler ve tepeden tırnağa sevişmelerle nefis bir şekilde şişmiş hissediyordu. Mum ışığında adamın koyu teni altın renginde parlıyor, ipeksi siyah saçları ışıltıyordu. Kadın ona hayretle baktı. Drustan'ına kavuşmuştu. Buna hâlâ inanamıyordu.

"Beni 'bacaklarım kopana kadar döveceğini' söylediğinde gerçekten ciddiydin, değil mi?" diye takıldı, sabaha kadar yürüyüp yürüyemeyeceğini merak ediyordu.

"Amergin adına, Gwen, seni kalede dolaşırken izlemek beni öldürüyordu! Sana kafayı takmıştım. Sen beni gözetlediğin kadar ben de seni gözetliyordum. Ve eğer durmuş olsaydın, onun yerine seni takip etmeye başlayacaktım."

"Ne yazık ki durmadım o zaman. Kendimi küçük düşürmekten bıkmaya başlamıştım."

Yüzünü buruşturdu ve ağırlığını dirseklerine vererek onun üzerine uzandı. Kulağının arkasındaki bir tutam saçı düzelterek, "Ah, genç kız, beni affet," diye fısıldadı.

"Ne için? İnatçı bir ortaçağ adamı olup bana hemen inanmayı reddettiğin için mi?" diye alay etti.

"Evet, bu ve daha pek çok şey için," dedi üzüntüyle. "Seni daha iyi hazırlayamadığım için. Sana tamamen güvenmekten korktuğum için-"

"Neden yapmadığını anlıyorum," diye nazikçe sözünü kesti. "Nell bana üç nişanlınızdan bahsetti. Senden korktuklarını söyledi ve ben de anladım ki Bana sırrını açmamanın nedeni seni terk edeceğimi düşünmendi."

"Senin hakkında daha iyisine inanmalıydım."

"Tanrı aşkına," diye itiraz etti, "daha yeni uyandın ve kendini beş yüzyıl gelecekte buldun. Ayrıca," diye itiraf etti, "sanki ben Sen de öyle. Zekamı gizleme eğilimindeyim. Eğer daha dürüst olsaydım, sen de olabilirdin."

"Bunu benden asla saklama," dedi usulca. "Sende hayran olduğum pek çok şeyden biri de bu. Ama Gwen, senden af dilemem gereken başka şeyler de var."

"Bana söylemeden benimle evlenmek mi?" dedi hafifçe. "Ne kadar gururlandığım hakkında bir fikrin var mı? *Gerçekten* evli miyiz?" diye üsteledi. "Kilisede de evlenebilir miyiz? Resmi olarak, uzun bir elbise ve her şeyle?"

"Kilisenin yapabileceğinden daha fazla evlendik ama evet, genç kız. Bir kilise düğünü isterim," diye kabul etti. "Sen kraliçelere layık bir elbise giyersin, ben de Keltar kıyafetlerini giyerim. Günlerce ziyafet çekeriz, tüm köyü davet ederiz. Yüzyılın kutlaması olacak." Durakladı, gümüşü gözleri gölgelerle titreşiyordu. "Ama hâlâ affınıza sığınmam gereken bir şey daha var. Seni kaçırmam ve yüzyılımda hapsedmemle ilgili küçük bir mesele var."

Parmaklarını onun yontulmuş çenesinde sevgiyle gezdirdi, sonra Ellerini onun ipeksi saçlarına daldırdı, tırnaklarıyla kafa derisini sıyırdı. Neredeyse burun buruna geliyorlardı ve saçları yüzüne dökülerek onu çerçeveliyordu. Hızlı bir öpücük için başını geriye eğdi. Sonra iki ve üç.

"Biliyor musun," diye mırıldandı birkaç dakika sonra, "taşlarda ayin yaptığında, ilk başta kendi yüzyılına geri döndüğünü ve beni kendi yüzyılımda bıraktığını düşündüm. Çok öfkeliydim. Beni terk ettiğin için çok incinmişim. Beni önemsemeye başladığını sanmıştım-"

"Yaptım!" diye haykırdı. "Yaptım!"

"Demek istediğim şu ki, o gece taşların arasında bana her şeyi anlatmış olsaydın ve benden on altıncı yüzyıla geri dönmemi isteseydin, bunu yapardım. Nerede ve hatta ne zaman olursa olsun seninle birlikte olmak istedim."

"Seni geri getiremediğim için benden nefret etmiyor musun?" Vurgulama için durakladı. "Asla, Gwen. Seni asla geri getiremem."

"Geri dönmek istemiyorum. Biz birbirimize aitiz. Seninle tanıştığım an bunu hissettim ve bu beni dehşete düşürdü. Senden ayrılmak için bahaneler bulmaya çalıştım ama bir türlü kendimi alamadım. Sanki kader bizi bir araya getirmiş gibi hissettim çünkü birlikte olmamız gerekiyordu."

Gülümsemesi karanlık yüzünde bembeyaz parladı. "Ben de aynı şekilde hissettim. Seni gördüğüm anda sana aşık olmaya başladım ve senin hakkında daha çok şey öğrendikçe duygularım daha da yoğunlaştı. Taşların arasında bana kızlık başını hediye ettiğin o gece, sana Druid yeminlerini ettiğimde, seninle tek bir gece geçirmeyi tercih edeceğimi fark ettim - bu, sana bağlı kalmaya mahkûm olmam, sonsuza dek senin için acı çekmem anlamına gelse bile - böyle bir aşkı bilmemektense. Seninle bir hayat yaşama şansı verilirse, sana bir kraliçeye yakışır şekilde davranacağıma yemin ettim. Hayatımı senden aldıklarımı telafi etmeye adayacağıma. Ve bunda ciddiyydim, Gwen. Ne istersen, ne olursa... söylemen yeterli."

"Sev beni, Drustan, sadece sev beni ve hiçbir şey istemeyeceğim."

* * * * *

Sonra dedi ki, "*Neden* taşların içinden geçemiyorsun? Onların asla kişisel nedenlerle kullanılamayacağını söylemişsiniz. Onları ne için kullanıyorsun?"

Ona hiçbir şey saklamadan anlattı. Atalarına, *Tuatha de Danaan*'a hizmet eden Druidlere, savaşa ve Keltar'ın Gaea'yı yaralayan tüm Druidler adına kefareti ödemek ve korumak için nasıl seçildiğine kadar tüm geçmişi.

"Taşlar son kez kullanıldığında, Kutsal Kase'yi taşıyan iki Tapınak Şövalyesi filosunu, onu tekrar saklayabilmeleri için yirmi yıl geleceğe gönderdik."

"*Kutsal Kase* mi dedin?" Gwen ciyakladı.

"Evet. Koruyoruz. Fransa Kralı Adil Philip'in eline geçseydi, tüm savaşları sona erdirecek bir savaş olurdu."

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı Gwen.

"Taşlar sadece dünyanın iyiliği için kullanılabilir. Asla tek bir kişinin amacı için değil."

"Anlıyorum." Bir an durakladı, sonra devam etmek için kendini zorladı. "Bir keresinde ben de benzer bir durumla yüzleşmek zorunda kalmıştım."

Onun burnunun ucunu öptü. "Anlat bana. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Kadın yan yattı ve adam da yüzünü ona dönerek uzandı. Onların Alınları tüylü yastığa değdi, altın sarısı saçları siyah ipeğe karıştı. Ellerini birbirine bağladı, avuç avuca. Kadın ona daha önce hiç kimseye anlatmadığı her şeyi anlattı. Büyük isyanını itiraf etti.

Bir zamanlar o da ailesi gibi araştırma yapmaya bayılırdı. Onların beklentilerinin baskısı o zamanlar ona bu kadar ağır gelmemişti. Konuşabildiği andan itibaren, ondan en büyük başarılarını beklediklerini açıkça belirtmişlerdi, öyle bir deha ki onlarınkini aşmak ve itibarlarını artırmak.

Ve yirmi üç yaşına kadar, onların belirlediği çizgide ilerledi. Öğrenme aşkı, hayal gücünü mümkün olan en uzak sınıra kadar esnetmek, garip bir çocukluk için yeterli bir telafi gibi görünüyordu. Bir şeylere bakmanın alternatif bir yolunu keşfettiğinde yaşadığı heyecandan çok etkilenmişti. Ergenlik çağında geçirdiği muhteşem bir dönem boyunca ailesinin onayını almış ve Los Angeles'ta onlara katılmaya karar vermişti. Alamos ve bir gün onların yanında çalışmak.

Ancak büyüdükçe ve daha çok şey öğrendikçe, kesin bilginin tehlikesini fark etti. Ve bir gece, laboratuvarında çalışırken, dehşet verici bir farkındalık yaşadı. Yıllardır bir dizi teoriyle uğraşıyor, eğer su götürürse dünyanın her şeye bakışını değiştirecek bir hipotez üzerinde çalışıyordu.

Ailesi onun ilerlemesinden çok memnundu, sürekli güncellemeler talep ediyor, onu daha da zorluyorlardı.

Gwen hipotezini kanıtlamaya kendini öylesine kaptırmıştı ki - kanıtlamanın verdiği büyük keyifle- neredeyse çok geç olana kadar bunun olası sonuçlarını düşünmemişti. Kör edici bir berraklık anında, aniden çalışmasını tamamlaması durumunda tüm potansiyelleri gördü.

Bunun temelleri, tüm silahları aşacak silahları mümkün kılacaktır. Sonsuz olasılıklar, sadece dünyayı yok etmek için değil, evrenin dokusunu değiştirmek için. İnsanoğlunun sahip olamayacağı kadar büyük bir güç.

O gece geç saatlerde Triton Corp. laboratuvarında yangın çıktı.

Her şey yok edilmişti.

İtfaiye şefi ve kundaklama müfettişi haftalar boyunca Temelin patlamasına neden olan akıl almaz ısıya rağmen, bunu kaza olarak yazmadan önce enkaz.

Bölgede herhangi bir şeyi kanıtlamak için çok fazla kimyasal madde depolanmıştı ve yanık izleri garip bir şekilde rastlantısaldı. Gerçek bir rastlantısallık *çalışması*, babası ona tüm araştırmalarını bildirdiğinde soğuk bir şekilde gözlemlemişti.

alevler içinde kalmıştı ve ona öğrettiği gibi Zip disklerinin yedeğini bankadaki kasada tutmayı başaramamıştı.

Beş gün sonra Gwen okulu bıraktı ve kendi çorak küçük dairesine taşındı. Babası onun tek bir mobilya parçası bile almasına izin vermemişti.

Asla arkasına bakmadı.

"Çalıştığım laboratuvarı ateşe verdim ve her şeyi yaktım. Ailemin dünyasından ayrıldım ve anlaşmazlıkları çözen bir işe girdim..."

Sözlerini bitirdiğinde gözleri parlıyordu. Kadının az önce anlattıkları karşısında şaşkına dönmüştü. Kaderin karşısına her yönden kendisine denk bir kadın çıkarmış olması onu iki kat şaşırtmıştı. Zeka, tutku, onur, meydan okuma cesareti ve doğru olduğunu bildiği şeyi yapmak.

Ne çocukları olacaktı, nasıl bir hayatları olacaktı! "Seninle

gurur duyuyorum, Gwen," dedi sessizce.

Işıl ışıl gülümsedi. "Teşekkür ederim! Anlayacağınızı *biliyordum*. İşte bu yüzden taşları anlıyorum."

Yavaşça ve tutkuyla öpüştüler, sanki dünyadaki tüm zamana sahiplermiş gibi. Sonra Drustan usulca şöyle dedi: "Eğer bir Keltar taşları kendi bencil sebepleri için kullanırsa, kayıp Druidlerin -savaşta ölen kötülerin- ruhlarının böyle bir aptalı ele geçirmek için bekledikleri söylenir. Ne ölü ne de diri, bir tür ara yerde kapana kısılmışlardır. I Doğru olup olmadığını bilmiyorum, şansımı da denemeye cesaret edemiyorum. Böyle bir şiddeti, böyle bir çılgınlığı ve öfkeyi yeniden uyandırmak-" Sözünü kesti. "Druidry hakkında bizim bile anlamadığımız çok şey var. Bilinmeyi kurcalamayız. Dageus diğer gerçeklikte öldüğünde, yeminimi bozamazdım." Gözlerini kırıştırdı ve irkilmiş görünüyordu. "Dageus," diye mırıldandı, kendini yukarı iterek.

Gwen de onunla birlikte ayağa kalktı. "O yaşıyor, unuttun mu? Onunla birlikte iki yüz muhafız göndermiştin."

Alnını ovuşturdu. "Burada iki gerçekiğin olması çok tuhaf. Zihnini neden içgüdüsel olarak buna direndiğini anlayabiliyorum. Onun ölümünün tüm kederini taşıyorum ama ölmediğinin de bilincindeyim." Kaşlarını çatarak bir nefes verdi.

"Henüz."

Gwen onun gözlerini aradı. "Onun için endişeleniyorsun." "Hayır," dedi hızla, "benim sevgili karım var-"

"Onun için endişeleniyorsun," dedi kuru bir sesle. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Savaş henüz olmadı mı? Bana hangi tarihte öldüğünü hiç söylemedin."

"İki gün sonra. Ağustos'un ikinci günü."

"O zamana kadar oraya varabilir misin?" diye sordu.

Başını salladı, belli ki kararsızdı. "Ama sadece duraksamadan ata binersem."

"O zaman git. Onu sağ salim eve getir Drustan," dedi yumuşak bir sesle. "Ben burada iyi olacağım. Sen orada olmazsan onun ölebileceğini düşünmeye dayanamıyorum. Git."

"Beni yatağından bu kadar çabuk mu kovuyorsun?" diye alaycı bir şekilde homurdandı ama kadın adamın gözlerindeki kırılğanlığı fark etti. Böylesine zeki, çekici, tutkulu ve seksi bir adamın güvensizlikten muzdarip olabilmesine hayret etti.

"Hayır. Bana kalsa gitmene asla izin vermezdim ama Dageus sağ salim eve dönmezse kendimden nefret edeceğimi biliyorum. Zamanımız var. Hayatımızın geri kalanına sahibiz," dedi gülümseyerek.

"Evet, öyle." Kendini onun üzerine uzattı, ağırlığını avuçlarına verdi ve sadece dudakları birbirine değecek şekilde onu öptü. Uzun, yavaş ve lezzetli. Dilinin sıcak ipeği onunkine karşı durgun bir şekilde dönüyordu.

Arkasına yaslandığında sırtıyordu.

"Ne?"

"Anya. Hem kardeşimin güvenliğini sağlayabilirim hem de o işi halledebilirim. Beş ve on yaşlarındaki hiçbir kız 'büyüye' iyi tahammül edemez. Nişanı bozması için onu ikna edeceğim, kardeşimi eve getireceğim ve seni kıpırdamayacak hale gelene kadar sıkıştıracağım. Bir hafta, hayır, iki hafta boyunca-"

"Geri geleceksin, beni seveceksin, sonra da kimin Çünkü hâlâ büyük bir sorunumuz var, biliyorsun," diye düzeltti Gwen, rüya gibi memnuniyetini bir endişe ürpertisi gölgeledi. Kadın Drustan'ına kavuştuğu için o kadar mutluydu ki, sevişmelerinde o kadar kaybolmuştu ki, içinde bulunduğu tehlike tamamen aklından çıkmıştı. Örtüyü beline kadar çekti ve bağdaş kurarak ona doğru oturdu. "Seni kim kaçırdı, Drustan? Herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Gümüşü gözleri karardı. "Sizin yüzyılınızdaki kaçırılma olayıyla ilgili hatırlayabildiğim her şeyi anlattım. Beni kaçıranları hiç görmedim. Açıklığa yaklaştığımda, bana verdikleri ilaç beni neredeyse bilinçsiz hale getirmişti. Gözlerimi bile açamadım. Sesler duydum ama onları tanımlayamadım."

Gwen, "O zaman gündemdeki ilk emir, önümüzdeki ay boyunca tüm yiyecek ve içeceklerinizi şahsen hazırlayacağım," diye duyurdu.

Kaşlarını kaldırdı. "Yatağımdan o kadar uzun süre çıkmama izin vereceğimi sanmıyorum."

"Benim tarafımdan hazırlanmamış ya da birileri tarafından tadılmamış hiçbir şeyi içmeniz ya da yemeniz mümkün değil."

"İşte bir fikir," diye düşündü. "Ne de olsa o sadece bir ilaçtı, zehir değil. Muhafızlarımızın tehlike anlarında böyle bir işlev gördüğü biliniyor."

"Silvan'a sana kimin zarar vermek isteyebileceğini sordum. Hiç düşmanın olmadığını söyledi. Aklına biri geliyor mu?"

Drustan onun sorusunu düşündü. "Hayır. Aklıma gelen tek olasılık, birinin bizim ilmimizi çalmayı düşünmüş olması, ama bu yine de nedenini açıklamıyor.

biri beni büyüleyecekti. Neden beni öldürmediler? Neden beni uyutuyorlar?" Başını iki yana salladı. "Buraya döndüğümde tehdide dair bir ipucu göreceğimi düşünmüştüm. Ama yine de kim olabileceğini hayal edemiyorum."

"Mesaj geldiğinde gitmeyeceksin. Muhafızları açıklığa gönderebiliriz. Hangi gün kaçırıldınız?"

"Ağustos'un on yedinci günü. Dageus'un ölümünden iki hafta sonra..." Endişesi yüzüne kazınmış bir halde sözlerini yarıda kesti.

"Şimdi git," diye ısrar etti. Çok endişeli görünüyordu. "Döndüğünde bu konuyu daha fazla konuşabiliriz. Git kardeşini eve getir. Silvan ve ben de Sen yokken birlikte kafa kafaya verip bazı olası şüphelileri listeleyelim, sonra sen ve Dageus döndüğünüzde bu işi çözeriz."

"Seni terk etmek istemiyorum."

Gwen iç çekti. Onun kendisini terk etmesini o da istemiyordu. Onu daha yeni geri kazanmıştı. Ama eğer bir kardeşi varsa ve kardeşi başka bir gerçeklikte ölmüşse, bu sefer ölmediğinden emin olmak için orada olması gerektiğini biliyordu. Bir şeyler ters giderse buna dayanamazdı. Drustan'ın orada olması gerekiyordu ve onu gitmeye teşvik etmesi için ona ihtiyacı vardı.

"Yapmalısın," diye ısrar etti. "Henüz yeterince iyi süremiyorum ve seni yavaşlatırım. Beni alırsan zamanında varamayabilirsin."

Bir elini saçlarında gezdirerek yataktan kaydı, inanılmaz derecede yıpranmış görünüyordu. Bakışları kadının üzerinde gezindi; teni sevişmekten kızarmış, dudakları öpüşmekten şişmişti. Mor kadife örtülerin arasında bağdaş kurmuş oturuyordu, mor bir denizden yükselen kremsi bir tanrıça. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir görüntü görmemiştim," dedi boğuk bir sesle.

Gwen muhteşem İskoçyalı'sına bakarak gülümsedi.

"Geri döneceğim, genç kız. Seni aynı şekilde bulabilmem için kılını bile kıpırdatmamanı isterdim ama korkarım dönmem dört beş gün sürecek."

"Yeniden düzgün yürümeye başlamam dört beş günümü alabilir," dedi kızarak.

Ona saf bir erkek memnuniyeti sırtışı fırlattı, hızla giyindi, onu bir düzine kez öptü ve sonra odadan sıvıştı.

Sonra kafasını tekrar içeri soktu. "Seni seviyorum, Gwen."

Gwen yatağa uzandı ve hülyalı bir şekilde iç geçirdi. Aşk. Gwen Cassidy'nin bir kalbi vardı ve seviliyordu.

"Söyle," dedi endişeyle.

Keyifle güldü. "Ben de seni seviyorum, Drustan." Bu sözleri duymak için duyduğu muhtaçlık çok sevimliydi. Dağlı yakışıklısının çok çekici bir kırılganlığı vardı.

Parlak bir şekilde gülümsedi ve gitti.

* * * * *

Drustan'ın yokluğunda Gwen, Silvan ve Nell olası şüphelileri sıraladılar: kalenin tüm sakinleri, Balanoch köyünden bazı şüpheli şahsiyetler,

Drustan'ın eski betrothed'leri ve birkaç komşu klan. Uzun tartışmalardan sonra, olası bir neden bulunamadığı için her biri suçlandı.

"Campbell'ın bununla bir ilgisi olması mümkün mü?" Gwen sordu. "Çünkü diğer gerçeklikte Dageus'u onlar öldürdü," diye açıkladı.

Silvan başını salladı. "Bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğunu sanmıyorum, canım. Colin Campbell bize karşı hiç gelmedi ve toprakları o kadar geniş ki şu anda bile bölgesini korumakta zorlanıyor. Ayrıca,

bir de büyü meselesi var. Böyle bir şeyi yapmak için başka bir Druid ya da cadı gerekir. Campbell'ın böyle bir sanatı yok."

Gwen iç çekti. "Peki ne yapacağız?"

"Yapabileceğimiz tek şey tüm önlemleri almak. Nöbetleri üç katına çıkaracağız. Onları kırsal bölgeyi taramaya göndereceğim. Ve bekleyeceğiz. Artık bir tehdit olduğunu bildiğimize göre, bunu önlemek o kadar da zor olmamalı. Drustan refakatsiz hiçbir yere gitmeyecek. Robert, muhafız kaptanımız. onun tadımcısı olarak hizmet et."

"Bu arada," dedi Nell, Gwen'in elini tutarak, "biz kadınlar da aklımızı daha mutlu şeylere verelim, belki küçük bir çocuğunuz olduğunda kullanmak istediğiniz odayı seçeriz."

Silvan onlara neşeli bir bakış fırlattı. Gwen onun bakışlarının Nell'in üzerinde uzun süre kaldığını fark etmedi. Aralarında geçen ateşli bakışmayı da kaçırmadı.

Hmmm, diye düşündü. Görünüşe göre sonunda benim yardımım olmadan akılları başlarına gelmiş.

Onlara *nasıl* yardım ettiğini bilseydi çok utanabilirdi.

"Evet, işte sağlam bir plan," dedi Silvan. "Ve rahat ol, canım. Tehdidi önleyeceğiz."

Sonraki birkaç gün boyunca Gwen kendini gelecekle ilgili planlara verdi. Drustan güçlü bir adamdı, zekiydi ve kalesi iyi tahkim edilmişti. Artık yaklaşan tehdidin farkına vardıklarına göre, düşmanın maskesini düşüreceklerdi ve hayat, Gwen'in hayal ettiği gibi olacaktı.

Bölüm 23

[İçindekiler -Önce](#)

[Sonra](#) MacKeltar muhafızını izlerken Besseta'nın gözleri dehşetten

kararmıştı.

Kulübenin önünden geçen gök gürültüsü. Bugün erken saatlerde Balanoch'ta kulak misafiri olduğu haber doğruydu! Muhafızlar Drustan'ın nişanlısıyla birlikte dönüyorlardı! Nevin'in şatoda olup bitenlerden bahsetmeyi reddetmesi sayesinde onu almaya geldiklerinden haberi bile olmamıştı.

Şimdi o gelmişti - oğlunu öldürecek olan kadın!

Besseta titreyerek pencereden uzaklaştı ve ateşe yaklaştı. Ellerini birbirine sürterek, havayla hiçbir ilgisi olmayan bir ürpertiği boşuna kovmaya çalıştı. Bu ürperti kalbindeydi ve bir daha asla çözülmeyecekti. oğlunun geleceğini güvence altına aldı.

Birkaç gün önce çingenelerin hizmetleri için pazarlık yapmıştı ama lordun nişanlısının bu kadar yakında geleceğinden habersiz olduğu için -bu kadar ketum olması Nevin'in suçuydu- Drustan'ın kaçırılacağı tarihi belirtmemişti. Laird'i uyuşturmak için şifalı otlar kullanmayı, sonra da onu çaresiz bir halde büyüleneceği göle çekmeyi planlamıştı. Şimdi daha iyi bir fikri vardı. Bu gece çingene kampına gidecek ve onlara hemen harekete geçmelerini, nişanlısını almalarını, onu yem olarak kullanmalarını ve sonra ikisini de büyülemelerini söyleyecekti.

Titreyen parmaklarıyla pelerinini kaptı ve aceleyle kapıya yöneldi. Nevin hâlâ şatodaydı ve programına sadık kalırsa birkaç saat daha orada kalacaktı. Etrafındaki tehlikeden tamamen habersizdi.

Gözlerini sıkıca kapattı, kapıyı kavradı ve iradesini çelikleştirdi. Neredeyse her şey bitmişti. Sadece bir gün daha, çingene kampına bir kez daha göğüs gerecek ve oğlu güvende olacaktı.

Ve belki, sadece belki, o korkunç emici karanlık sonunda onu yalnız bırakacaktı.

* * * * *

Drustan'ın döndüğü akşam, Gwen, Silvan ve Nell, önden giden muhafız tarafından uyarılmış bir halde kalenin ön merdivenlerinde beklediler.

Gwen mutluluktan kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti. Bakışları, attan inip seyis atlarını götürürken konuşan, birbirlerini omuzlarından alkışlayan ve şakalaşan iki muhteşem adamın üzerinde uzun süre kaldı. Bunda onun da payı olduğunu düşündü, gülümseyerek. İlk hedef tamamlanmıştı. Drustan'ın kardeşi güvendeydi.

Drustan alt basamağa ulaştığında kendini onun kollarına bıraktı.

Onu kucağına aldı ve ağılıkla öptü. Adam öpücüğünü bitirdiğinde, kız nefes nefese kalmış ve gülüyordu.

"Benim sıram mı?" Dageus alay etti.

"Hiç sanmıyorum," diye hırladı Drustan. Sonra kaşları çatıldı ve kardeşine gülümsedi. "Amergin adına, bu bir rüya gibi. Hâlâ onun yüzyılında durup senin yasını tuttuğumu hatırlıyorum kardeşim. Kendine dikkat et. Bir daha asla böyle bir acı çekmek istemiyorum. Yüz yıl ya da daha fazla yaşamayı bekliyorum."

"Planlıyorum," diye güvence verdi Dageus. Sonra Gwen'e gülümsedi ve Gwen nefesini tuttu. Bir an için onun neredeyse Drustan kadar muhteşem olduğunu düşündü. O aslan gibi altın gözleri...

Kaşlarını kaldırmış onu izleyen Drustan'a baktı. "Ah, hadi ama,"

dedi Gwen hafifçe. "Nasıl olduğunu fark etmemem mümkün değil. Sana ne kadar benziyorsa o kadar çekici."

Drustan boğazının derinliklerinde

gürledi. "Ama ben *seninle* evlendim,"

dedi küstahça.

"Evet, öyle yaptın, genç kız. O yaptı, Dageus," dedi Drustan işaret ederek.

"Başını belaya sokma," dedi Dageus hafifçe. "Kalbinin sadece senin için attığı çok açık. Hatırlarsan, benim öpücüğümü umursamamıştı."

Drustan yine homurdandı.

Dageus güldü. "Sana teşekkür ediyorum, Gwen Cassidy. Drustan bana sen büyüü söylediğinde hafızasını geri kazandığını söyledi. Savaş tahmin ettiğin gibi gerçekleşti. Görünüşe göre hayatımı sana borçluyum."

"Hayır," diye itiraz etti Gwen. "Yardım edebildiğim için mutluyum ve iyi olmana sevindim." "Bu eski bir gelenektir. Seni ve senin gibileri her zaman koruyacağım," dedi.

Altın gözleri parlıyordu. "Ve küçük bir gerçek var ki, sen benim Kardeşim onu hiç görmediğim kadar mutlu, bu yüzden sana iki kat teşekkür ediyorum genç kız. Ailemize hoş geldin."

Gwen'in gözleri buğulandı. O artık bir ailenin parçasıydı. Drustan'ın kolları sıkılaştı ve bacaklarını yukarı kaldırarak onu kucakladı. Bir başka yavaş öpücük için başını geriye eğdi.

Dageus sırtarak başını salladı ve babasını selamlamak için döndü. Silvan'ın Nell'in belindeki kolunu fark edince durakladı.

Drustan da aynı anda fark etti. Gözleri büyüdü ve Gwen'e baktı.

Gülümseyerek omuz silkti. "Ne olduğunu bilmiyorum ama sen gittiğinden beri farklı davranıyorlar. Görünüşe göre sonunda itiraf ettiler birbirimize karşı duygularımız."

Dageus başını geriye attı ve bir sevinç çığlığı attı. Nell'i yakaladı ve onu dudaklarından öptü. Nell kızarmış, son derece rahatlamış görünüyordu ve Gwen, Drustan ve Dageus'un babalarıyla olan ilişkisi hakkında ne hissedecekleri konusunda gergin olması gerektiğini fark etti.

"Kes şunu," diye hırladı Silvan. "İstersen yanağını öp ama o dudakları öpme. Onlar benim."

Nell'in kahkahası neşeliydi ve Gwen'le aralarında tamamen kadınsı bir gülümseme geçti. Küçük dozlarda sahiplenme lezzetli olabilirdi.

Dageus sırtıttı. "Demek bizim ahmak da sonunda gözlerini açtı."

Silvan utangaç görünüyordu.

Dageus Nell'i kaldırdı ve baş döndürücü daireler çizerek etrafında döndürdü. "Masamızdaki yerini almanın zamanı çoktan geldi, Nell."

Silvan kuru bir sesle, "Sanırım bu onayladığınız anlamına geliyor," dedi.

Dageus ve Drustan aynı anda, "Oh, evet, onaylıyoruz," dediler.

Dageus Nell'i Silvan'ın yanına bıraktığında, Dageus'un gözlerindeki altın ışıltının ardına gömülmüş belli belirsiz hüznü sadece Gwen fark etti. Kendisi yaşamamış olsaydı bunu hiç fark etmeyebilirdi.

Yalnızlıktı.

Dageus MacKeltar, dört kez terk edilmiş bir adamın kardeşi-

"Nişanı bozdun, değil mi?" Gözlerini kısarak başını Drustan'a doğru eğdi.

"Evet, görünüşe göre Anya savaş sırasında fırtına koparmamı pek umursamadı," dedi sırtarak.

-Olağanüstü bir druid, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar muhteşem, tüm Alba'da onunla evlenecek bir kadın bulabilir mi?

Drustan henüz fark etmemiş olsa da Dageus bunu biliyordu.

"Gözlerini falan mı parlattı?" diye takıldı Dageus'a düşünceli düşünceli bakarken.

"Çok etkileyiciydi," diye bilgilendirdi Dageus onu. "Kollarını gökyüzüne kaldırdığını ve büyük bir performans sergilediğini görmeliydin, aslında çok fazla çaba gerektirmiyor - doğru unsurlarla belirli bir bulut oluşumuna atılan bir ok."

"Oh, bana söylemelisin," diye nefes aldı Gwen.

İkisi de güldü, ipeksi siyah saçlarının benzer yelelerini savurdular.

"Ben fırtına koparmadım. Eğer nişanımızı bozarsa, başlık parasını ileride çeyiz olarak kullanmak üzere alıkoyabileceğini söyledim." Yüzünü buruşturdu. "Bu Zaten benimle evlenmek istemiyormuş, bir başkası için yanıp tutuşuyormuş. Paraya ihtiyaçları olduğu için babasının ona başka seçenek bırakmadığını söyledi."

Ah, Drustan, diye düşündü Gwen. Yaşadığı yüzyıldaki kadınlar tarafından asla takdir edilmemeye mahkum. Ve Dageus! Geleceğinde ciddi çöpçatanlık çabaları olacaktı. Ona nereden bir eş bulacaktı acaba?

Sonra artık merak etmedi, çünkü Drustan onu kollarına alarak döndü ve merdivenlerden yukarı, şatoya doğru koşmaya başladı. Onunla hemen, tutkulu bir aşk yaşayacağından emindi ve tüm vücudu beklentiyle hızlandı.

"Bekleyin!" Silvan arkalarından seslendi. "Bir aile olarak birlikte yemek yiyebileceğimizi düşünmüştüm."

"Teslim ol, baba. Sabaha kadar yatak odasından ayrılacaklarını sanmıyorum," dedi Dageus kuru bir sesle.

Silvan içini çekti, sonra Nell'e baktı. Bakışları ısınmıştı.

Silvan Nell'in elini tutup onu merdivenlere doğru hızla götürürken, omzunun üzerinden oğluna iyi geceler diledi, Dageus belli belirsiz gülümseyerek başını salladı ve sporranından bir şişe viski çıkardı.

Dageus uzun bir süre basamaklarda oturdu, viskinin bile yatıştıramadığı garip bir huzursuzlukla doluydu, gece gökyüzünün parıltısını izledi.

parlak yıldızların saçılması.

Eğer kendini yalnız hissediyorsa, bu uzun zamandır alıştığı bir duyguydu.

* * * * *

Gwen kocasını eve alışlagelmiş bir şekilde karşıladı. Akşamı odalarında geçirdiler; Gwen kocasının üzerindeki seyahat tozlarını sevgiyle yıkadı, sonra ona yeni bir banyoda eşlik etti ve onu ne kadar özlediğini gösterdi.

Mumları yaktılar ve kadife yatak perdelerini çektiler, dönüşümlü olarak seviştiler ve Dageus tarafından şahsen teslim edilen şahane bir akşam yemeğinden birbirlerini beslemek için durdular.

Gwen, yiyeceklerden Dageus'un da tıpkı kardeşi gibi erotik bir zekâya sahip olduğu anlaşıyordu. Çünkü onlara aşıkların yiyeceklerini getirmişti: sulu şeftali ve erik dilimleri, pişmiş etli tartlar, peynir ve kabuklu bir somun ekmek. Ayrıca bal da getirmişti ama üzerine sürmek için özel bir şey yoktu; Drustan onu yatağa yatırıp en kadınsı yerine bir damla damlattıktan sonra yalamanın ne kadar uzun sürebileceğini gösterene kadar bunu anlamamıştı. İyice.

Onun ustaca, hafif yapışkan dilinin altında iki kez zirveye ulaşmıştı.

Sonra meyve bahçesinden kirazlar geldi ve balda kendi elini denerken bir avuç yemişti.

Drustan onu sırt üstü çevirip kontrolü ele almadan önce iki buçuk dakika boyunca yatakta sırtüstü yatmıştı. Onun kontrolünü aşındırmaktan zevk alıyordu. Böylesine disiplinli bir adam için yatakta çözüldü. Sınır tanımayan, tutkulu, sekse olan hevesi sonsuzdu.

Ona kızarmış domuz dilimleri yedirmiş, sonra da kendi dudaklarından şarap içirmişti. Ve ona aynı temel, ilkel şeyi fısıldadığında

Taşlarda birlikte geçirdikleri ilk gece ona söylediği sözlere karşılık, evcilleşmemiş şehvet ikisini de tüketmişti.

Yatağın üzerinden yuvarlanıp yere dşmişler ve masaları ve mumları yakıp kuzu derisi halıyı ateşe vermişlerdi. Glşmişlerdi ve Drustan onu serin banyo suyuyla ıslatmıştı.

Ve sonunda uyuduğunda - sırtı adamın önüne dönük bir şekilde - Drustan'ın kolları onu sardığında son düşüncesi *cennet* oldu. Cenneti İskoçya'nın dağlık bölgelerinde bulmuştu.

Bölüm 24

[İçindekiler -Önce |Sonra](#)

"Mmm." Gwen memnuniyetle iç çekti. Drustan'ın kendisiyle sevişerek onu uyandırdığı muhteşem bir rüya görüyordu. Belli belirsiz, bunun bir rüya olmadığını fark etti -aynı anda o da fark etti-.

Hâlâ kaşıklyken, adam arkadan içine girdiğinde nefesi kesildi.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı adam tempoyu artırırken. Daha derine, daha sert, daha hızlı. Kollarını ona sıkıca sararak içine girdi ve boynunun dibindeki deriyi ısırdı. Meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarladığında, kadın ona karşı gerildi ve mükemmel bir uyum içinde zirveye ulaşana kadar her itişini karşıladı.

"Gwen, aşkım," diye fısıldadı.

Daha sonra, ona yatakta hizmet etmek niyetiyle kahvaltı getirmeye gittiğinde, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

Hayat *çok güzeldi*.

* * * * *

Neşeli bir melodi çalan Drustan, kapıyla uğraşırken çiroz ve tombul sosisler, tatties ve clootie köfteleri, şeftali ve yulaf lapasıyla dolu bir tepsiyi kolunun üzerinde dengeledi. Hepsi Nell tarafından hazırlanmış, hepsinin tadına Robert bakmıştı.

Tehdit henüz uzak bir gelecekte belirmiş olsa da, karısını şansa bırakmıyordu.

Kapıyı iterek açtı ve "Yiyecek burada ve buna ihtiyacın olacak aşkım," dedi.

Kadife yatak perdeleri arkadan bağlanmıştı ve bir yığın örtü ve nevresim ortaya çıkmıştı ama yatak boştu. Şaşkınlıkla odaya göz gezdirdi. Yiyecek toplamak için gideli yarım saat bile olmamıştı. O nereye gitmişti? Bahçeye hızlı bir ziyarete mi? Lezzetli bir sabah planlamıştı: Yavaş bir kahvaltı, o kadar yatak oyunundan sonra ağrıyor olması gereken karısı için yavaş bir banyo. Daha fazla sevişme ancak karısı müsaitse olacaktı, değilse kokulu yağlarla tenine masaj yapacak ve hassas uzuvlarına nazikçe bakacaktı.

Boş yatağa bakarken omurgasını bir önsezi ürpertisi öptü. Tepsiyi kapının yanındaki masaya bırakarak hızlı adımlarla yatak odasından geçip Gümüş Oda'ya girdi.

Orada değildi.

Döndü ve odasına doğru yürümeye başladı.

Ancak o zaman ateşin yanındaki masanın üzerinde duran parşömeni gördü. Parşömeni kapıp okurken elleri titredi.

Eğer onun hayatına değer veriyorsan, küçük gölün kenarındaki açıklığa gel. Yalnız, yoksa genç kız ölür.

"Hayır!" diye kükredi, parşömeni avucunun içinde ezerek. Daha *çok erken, diye karşı çıktı* zihni. Neredeyse iki hafta boyunca büyülenmemesi gerekiyordu! Muhafızlara nöbetleri üç katına çıkarmaları ve kırsalı taramaları için talimat bile vermemişti!

"Amergin adına," diye fısıldadı kısık sesle, "her şeyi bir şekilde değiştirdik." Dageus'un ölümünü engelleyerek, sonraki olayların ortaya çıkış şeklini değiştirmiş olmalıydılar. Zihni öfkeyle dolup taşıyordu. Tüm bunların arkasında kim vardı? Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu. Ve düşman Gwen'den ne istiyor olabilirdi?

"*Bana ulaşmak için,*" diye mırıldandı acımasızca. Bu sefer ona ilaç vermemişlerdi. Aksine -çünkü Gwen oradaydı- onu yem olarak kullanmışlardı.

Çılgınca ayaklarını botlarının içine soktu ve deri kayışlarını kaparak onları bağladı. Greathall'da kılıç üstüne kılıç doldurdu.

garnizona doğru koşarken yarıklar.

Yalnızmış, kıcımın kenarı, diye düşündü.

Adamlarım arkalarından gizlice yaklaşıp kadınımı alan piçlerin her birini yok ederken ben de tek başıma içeri gireceğim.

* * * * *

Besseta yüksek bir meşenin arkasına sinmiş, çingenelerin yaptırdığı büyüü yapmaya hazırlanmalarını izliyordu. Yere büyük, kızıl bir daire çizmişlerdi. Tanımadığı rünler dairenin çevresini işaretliyordu; karanlık çingene büyüü, diye düşündü titreyerek.

Nevin sabah gezintisi için şatoya doğru yola çıkar çıkmaz, o da kulübeden aceleyle çıkmış ve ormana doğru sürünerek ilerlemişti. İşin bittiğini kendi gözleriyle görmeye kararlıydı. Ancak o zaman oğlunun güvende olduğuna inanacaktı.

Gözlerini kısarak düşmanına baktı -Drustan'ın nişanlısı, doğruca onun yatağından koparılmıştı, bundan emindi, çünkü genç kızın üzerinde gecelikten başka bir şey yoktu. Yakında lordun kendisi de gelecekti. Çingeneler onu büyüleyip uzaklara, yeraltına gömülmeye götürecekler ve Besseta'nın endişeleri sona erecekti. Çingeneler kadını da büyülemek için fazladan para istemiş, Besseta'yı Nevin'in sadaka kutusundan aşırıya zorlamışlardı. Ama hiçbir günah oğlunu kurtaramayacak kadar büyük değildi.

* * * * *

Nevin birkaç metre ötede annesini yüreği burkularak izledi. Çünkü Bir süredir durumu kötüye gidiyordu, ruh hali giderek dengesizleşiyordu, gözleri çok parlaktı. Sanki her an bir şimşek çakacakmış gibi durmaksızın onu izliyordu. Drustan MacKeltar'ın kendisine zarar verebileceğine dair korkularını yatıştırmak için elinden geleni yapmıştı ama nafile. Korkunç hayaller içinde kaybolmuştu.

Kendisine yol gösterdiği için Tanrı'ya şükrettiği yumuşak bir dua mırıldandı. İçini kemiren bir önseziyle uyanmıştı ve hemen harekete geçmek yerine

Şatoya doğru yola çıktığında, kulübenin arkasında oyalanmıştı. Birkaç dakika sonra annesi, gözleri faltaşı gibi açılmış, saçları dağılmış, yarı giyinik, pelerinini sıkıca üzerine çekmiş bir halde dışarı çıkmıştı.

Kadın koşarak uzaklaştığında, adam onu uzaktan takip etti. Kadın sürünerek

Ormanın kenarı, küçük gölün kenarındaki dairesel bir açıklığa açılıyordu. Şimdi derin bir tedirginlikle onu izliyordu. Annesi ne yapıyordu? Çingene işleriyle ne ilgisi vardı ve çimenlerin üzerine ne gibi garip desenler kazınmıştı?

Açıklığı taradı, küçük bir çingene grubu birbirinden ayrıldığında ve bir tanesi diğerlerinden kopup bağlı bir kadın taşıdığına kaskatı kesildi. Kıpırmızı çember. Nevin'in son zamanlarda şatoda gördüğü küçük sarışın kızdı bu. Çingene ona doğru kısa bir bakış attığında, Nevin çalıların arasına, ormanın gölgelerine doğru daha derine daldı.

Hangi uğursuz olaylar yaşandı? Annesi neden burada gizleniyordu ve kaleden bir kadın neden bağlıydı? Besseta kendini hangi korkunç şeylere kaptırmıştı?

Cüppesini düzeltirken, Tanrı'nın adamı olduğunu ve bu nedenle, ufak tefek boyuna ve yumuşak tabiatına rağmen O'nun adına çalışmakla yükümlü olduğunu hatırladı. Her ne olmak üzereyse, bundan iyi bir şey çıkmayacağı açıktı. Biri zarar görmeden önce buna bir son vermek onun sorumluluğuydu.

Saklandığı yerden çıkmaya başladı ama daha ayağa kalkar kalkmaz, hırıltılı siyah bir aygıra binmiş olan Drustan MacKeltar açıklığa daldı. Atından atladı ve kılıcını kınından çıkararak genç kıızı taşıyan çingeneye doğru yürüdü.

"Bırakın onu," diye vahşice kükredi Drustan, binlerce sese benzeyen bir sesle. Gümüşü gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Nevin bunun normal bir ses değil, güç dolu bir ses olduğunu fark etti.

Nevin gözlerini kırptırarak tekrar geriye doğru eğildi.

Sarışın genç kıızı taşıyan çingene yanmış gibi onu yere bıraktı ve dereye doğru geri çekildi. Genç kız yuvarlandı ve kayalık çimenlerin üzerinde yuvarlandı,

Nevin'in durduğu yerden birkaç metre ötede

durdu. Ve işte o zaman kıyamet koptu.

* * * * *

Açıklıkta kaos patlak verdiğinde Besseta alçak sesle ve uzun uzun inledi. Nemli avuçlarını eteğine sildi ve atlı muhafızların ormandan fırlayışını dehşet içinde izledi.

Arkalarındaki göl ve her taraflarındaki muhafızlar tarafından kuşatılmış olan çingeneler silahlarına uzandılar.

Yanlış, yanlış, her şey ters gidiyordu!

Ormanın örtüsünden sıyrıldı, kargaşanın içinde fark edilmeden sürünerek, laird'in uyuyan bedenini taşımak için getirilen arabaya doğru ilerledi.

Çingeneler yaylı tüfeklerini nişan alıyorlardı.

Muhafızlar kalkanlarını kaldırıyor ve kılıçlarını sallıyorlardı.

İnsanlar ölecek ve kan kusurlu olacaktı,

Besseta, Nevin'in kalede güven içinde şapeliyle uğraşıyor olmasına şükrederek düşündü. Belki de Drustan MacKeltar büyülenmek yerine savaşta öldürülecekti. Hem de onun eliyle değil. Belki.

Ama belki de oğlunun güvenliğini sağlamak için çok zayıf bir olasılıktı.

MacKeltar'a zarar vermeyeceğim, diye söz vermişti Nevin'e. Sözünün eri bir kadındı. Bir oğul annesinin sözüne güvenemiyorsa, neye güvenebilirdi ki?

Büyüyü dikkatlice planlamıştı, böylece laird'in kafasındaki tek bir saç teli bile zarar görmeyecekti. Ama şimdi tüm ihtiyatlı planları ters gidiyordu. Oğlunu kurtarmak için başka bir seçenek denemekten başka çaresi yoktu. Eğer yapamazsa

Drustan MacKeltar'ı hanımıyla evlenmeden önce ortadan kaldırdın. o bayan hakkında sözler verdi. Ve o hanımefendi, bağlı bedeninin etrafındaki savaş şiddetlenirken şu anda unutulmuştu.

Yerde yatarken atlar tarafından çiğnenebilir de çiğnenmeyebilir de. Serseri bir ok tarafından vurulabilir ya da vurulmayabilir.

Besseta risk almayı bırakmıştı. *Eğer* Drustan savaştan sağ çıkarsa, Besseta onun evlenebileceği bir kadın olmadığından emin olmalıydı.

Gözlerini kısarak genç kızın bağlarıyla boğuşmasını izledi ve arabaya doğru yaklaştı.

Titreyen elleriyle sıkıca gerilmiş bir arbaleti aldı ve tüm gücünü toplayarak genç kıza doğrulttu.

* * * * *

Nevin'in gözleri dehşetle açıldı. Annesi, öz annesi cinayet işleyebilirdi! Deliliğinin içinde gerçekten kaybolmuştu! *Öldüremezsın!*

"Hayır!" diye kükreyerek çalılardan arasından fırladı.

Besseta onu duydu ve başladı. Eli kordonun üzerinde kayd.

"Hayır! Anne!" Koşarak, bağlı genç kıızı korumak için kendini havaya fırlattı ve tökezleyerek onun üzerine yanlamasına düştü. *"Naaaaa-"*

Ok göğsüne saplanınca ııııı aniden kesildi.

* * * * *

Besseta dondu kaldı. Dünyası ürkütücü bir şekilde durgunlaştı. Açıklıktaki kargaşa azaldı ve bulanıklaştı, sanki bir ucunda kendisi, diğer ucunda ölmekte olan oğlu olan rüya gibi bir tünelde duruyordu. Dehşet dolu bir hıçkırıkla boğulurken dizleri büküldü ve yere yığıldı.

Görüşü tekrar, bu sefer tam olarak onu sardı ve sonunda dördüncü kişinin yüzünü gördü. Net bir şekilde göremediği için hiçbir şey ifade etmediğini düşündüğü kişi.

Dördüncü kişiyi görememişti çünkü o kişi kendisiydi.

Oğlunu öldürecek olan kadın oydu. Asla genç kız olmamıştı. Bir bakıma dolaylı olarak, çünkü genç kız gelmemiş olsaydı, Besseta lordu kaçırmayı planlamayacaktı ve bu planları harekete geçirmemiş olsaydı, sevgili oğlunu asla vurmayacaktı.

Allah'ın dediği olur, demişti Nevin bin kere, bir kere de olsa.

Ama imgelemlerine Tanrı'dan daha fazla güvenerek, gördüğünü sandığı şeyi değiştirmeye çalışmış ve çaresizce kaçınmaya çalıştığı olayın gerçekleşmesine neden olmuştu.

Savaşın gürültüsü arasında oğlunun kesik kesik, can çekişen nefeslerini duyabildiğini sanıyordu.

Etrafındaki savaşa, uçuşan oklara, sallanan kılıçlara aldırmadan oğlunun yanına sürünerek gitti ve onu kucağına çekti. "Ah, benim küçük delikanlım," diye mırıldandı, saçlarını düzeltti, yüzünü okşadı. "Nevin, bebeğim, oğlum."

* * * * *

Gwen adamın vücuduna daha fazla yapışmadığı anda doğrulmak için mücadele etti. Adamın kanlı göğsünden çıkan oku gördüğünde bir hıçkırık koptu.

Daha önce hiç kimsenin vurulduğunu görmemişti. Korkunçtu, filmlerde görüldüğünden daha kötüydü. Uzaklaşmaya çalıştı ama bilekleri bağlıydı. ayak bilekleri sıkıca bağlanmıştı. Arkasında beceriksizce kaymak zahmetli bir şekilde yavaş ilerliyordu. Arkasında bir at çığlık atıp şaha kalktığında, havayı kesen *bir* bıçağın tüyler ürpertici sesini duyduğunda

tamamen hareketsiz kaldı ve hareket etmenin en akıllıca hareket olmayabileceğine karar verdi.

Çingeneler odaya girip onu esir aldıklarında Drustan gideli sadece birkaç dakika olmuştu. Onu aşağılayıcı bir kolaylıkla bastırmışlardı.

Bunun olacağını tahmin etmemişti ama bir şekilde Dageus'un ölümünü engelleyerek işleri değiştirmişlerdi. Planlar hızlandırılmıştı ve Drustan'a, kardeşini öldüren adamın adını öğrenmek istiyorsa gelmesini söyleyen mesaj, *onu* yem olarak kullanmıştı.

Çılgın, boğumlu elleri adamın yanaklarında ve alnında çırpınan, ağlayan yaşlı kadına baktı. Gwen izlerken adamın göğsü inip kalkıyor, sonra bir daha kalkmıyordu.

"Başımdan beri bendim," diye feryat etti Besseta. "Bunu yapan benim öngörümdü. Çingenelerle asla pazarlık yapmamalıydım!"

"Drustan'ı büyülemeyi *sen mi* ayarladın?" Gwen nefes nefese kaldı. Bu kır saçlı, romatizmal gözlere ve romatizmal elleri olan yaşlı kadın onların bilinmeyen düşmanı mıydı?
"Her şeyin arkasında sen mi varsın?" Ama yaşlı kadın cevap vermedi, sadece bakışlarında nefret ve delilikle Gwen'e baktı.

"Gwen!" Drustan kükredi. "Besseta'dan uzak dur!"

Gwen'in kafası geri döndü ve yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle ona doğru koşan adamı gördü.

"Sürün, uzaklaş!" diye tekrar kükredi, kılıçlardan kaçıyor ve oklardan

kurtuluyordu. "Geri çekilin," diye bağırdı Gwen. "Kendini koru!" Asla

başaramayacaktı
çok fazla silahla.

Ama o geri durmadı, tehlikeye aldırmadan koşmaya devam etti.

Bir ok göğsüne saplanıp onu ayağa kaldırdığında, ondan en fazla bir düzine metre uzaktaydı. Sırt üstü yere yığıldığında, aniden...

...Loch Ness'in yukarısındaki dağ eteklerinde, düz bir kayanın üzerinde güneşleniyordu. "Hayııııııı!" diye bağırdı. "Drustan!"

*"Atom gücünün serbest bırakılması
düşünce tarzımız dışında her şeyi
değiştirdi...*

*bu sorunun çözümü kalpte yatar
insanlığın. Keşke bilseydim de saatçi
olsaydım."*

-ALBERT EINSTEIN

*"Kalbin, aklın hiçbir şey bilmediği
nedenleri vardır."*

-BLAISE PASCAL

Bölüm 25

[İçindekiler](#) -[Önce](#) |[Sonra](#)

Gwen sayılamayacak kadar uzun bir süre düz kayanın üzerinde yattı.

Akılsızdı, kederle kıvranıyordu. Sonunda bir yudum gerçeklik geri döndüğünde, yutulması imkânsız bir hapi da beraberinde getirmişti - onsuz bir gerçeklik. Sonsuza kadar.

O, parlak fizikçi, bunun olacağını nasıl görememişti? Nasıl bu

kadar aptal olabilmişti?

On altıncı yüzyılda Drustan'la birlikte kalacağı için o kadar heyecanlanmış, geleceklerine dair hayalperest planlar içinde o kadar kaybolmuştu ki, beyni greve gitmiş ve çok önemli bir faktörü hesaba katmayı başaramamıştı: Onun geleceğini değiştirdiği an, kendi geleceğini de değiştirmiş olacaktı.

Yarattıkları *yeni* gelecekte, Drustan MacKeltar büyülenmemişti. Onun bulması için mağaraya gömülmemişti.

Ve böylece, yarattıkları bu yeni gelecekte

Drustan büyülenmemişti, onu bulmamıştı *ve onu asla kendisine geri göndermemişti*.

Büyülenmiş olma olasılığı tam olarak sıfıra ulaştığı anda, Gwen Cassidy onun yüzyılında var olmaktan çıkmıştı. Gerçeklik onu uçurumdan aşağı düşmeden önce olduğu yere geri götürmüştü. Olduğu yere. Beyaz köprüye gerek yoktu.

On altıncı yüzyıl gerçekliği onu tükürmüş, varlığını reddetmişti. Kabul edilemez bir anomaliydi. Drustan asla büyülenmemişti, dolayısıyla onun zamanında var olmaya hakkı yoktu. Stephen Hawking'in paradoksların birikmesini önleyecek kozmik bir sansürün varlığını savunduğu için yanıldığını iddia eden teoriler için bu kadarı yeterliydi. Açıkça görülüyor ki

Evrende her şeyi aynı hızda tutuyor. Tanrı *çıplak bir tekillikten nefret eder*, Gwen hızla hıçkırığa dönüşen yarım bir homurtuyla düşündü.

Başını tuttu, aniden anılarının eriyip gitmesinden korktu.

Ama hayır, diye hatırlattı bilim adamı ona, zamanın okları ileriye hatırlıyordu ve bu yüzden hafızası bozulmadan kalacaktı. Geçmişte yaşamıştı ve bunun anısı varlığının özüne kazınmıştı.

Onu kurtarmakla, onu sonsuza dek kaybedeceğini nasıl fark edememişti? Şimdi geriye dönüp baktığında, bir kez bile düşünmediğine inanamıyordu.

Kaçınılmaz finalin ne olması gerektiğine kadar. Aşk gözlerini kör etmişti ve geriye dönüp baktığında neler olabileceğini düşünmek *istemediğini* fark etti. Fizikle ilgili herhangi bir şey düşünmeyi özenle engellemiş, aşık bir kadın olmanın basit keyfini çıkarmakla meşgul olmuştu.

"Hayır," diye bağırdı. "Onsuz nasıl yaşayabilirim ki?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Kayalık araziye taradı, aşağı yuvarlandığı vadiyi aradı ama o bile yoktu. Dağ eteklerinin kuzeydoğu yüzünü yaran bir yarık yoktu artık. Çingenelerin bunu yaratmada bir rolü olmalı, diye düşündü, belki de onu bu yarıktan aşağı indirmişlerdi, kim bilir?

Bildiği tek şey, üzerine tünediği moloz dağının altını kazsa bile, altında uyuyan bir İskoçyalı bulamayacağıydı.

"Hayır!" diye tekrar bağırdı.

Evet, bilim adamı fısıldadı. *Beş yüz yıl önce ölmüş*. "Benim

için taşların arasından gelecek," diye ısrar etti.

Ama yapmazdı. Ve bunu belirtmek için bilim adamına ihtiyacı yoktu. O *yapamazdı*. Ok yarasından kurtulmuş olsa bile, taşları asla kullanamazdı. Bu, birinin ona "Eğer araştırmanı bitirirsen,

nihai silahı yaratır ve onu masum bir dünyanın üzerine salarsanız, Drustan'ı geri alabilirsiniz."

Ne kadar acı çekerse çeksın, böylesi bir kötölük kapasitesini asla serbest bırakamazdı.

O da yapamazdı. Onda sevdiği pek çok şeyden biri olan onuru, onları sonsuza dek ayrı tutacaktı.

Eğer hayatta kaldıysa.

Gwen başını kayaya yasladı, çantasını kollarının arasına aldı ve sıkıca kavradı. Adamın ok yarasından ölüp ölmediğini asla bilemeyebilirdi ama savaşta ölmemiş olsa bile, yine de yaklaşık beş yüz yıl önce ölmüştü. Yıllar önce. Keder onu boğmuştu, hayal bile edemeyeceği kadar yoğun bir keder. Yüzünü pakete gömdü ve ağladı.

* * * * *

Kendini kayalıklardan zorla kaldırıp köye doğru yürümeyi başarması saatler sürmüştü. Kalbi kırılacakmış gibi hıçkırır hıçkırır ağladığı saatler.

Köye vardığında odasına gidip kaydını yaptırmış ama yalnız kalmaya dayanamayıp Beatrice ve Bertie'yi bulma umuduyla uyuşuk bir halde hanın rahat restoranına doğru yürümüşü. Konuşmak için değil -bu konuda zorlukla konuşabiliyordu- ama onların sıcak varlığıyla tamponlanmak için.

Şimdi yemek odasının kapısında durmuş, aydınlık iç mekâna bakarken gözlerini kırıştırıyordu. *Tekrar ağlamaya başlamayacağım*, dedi Gwen kendi kendine şiddetle. Daha sonra ağlayacaktı, eve döndükten sonra Sante Fe. Orada dağılırdı.

On altıncı yüzyıldan sonra restoran ona tuhaf ve modern gelmişti. Yemek salonunun güney duvarındaki küçük şömine, ortaçağ ocaklarına kıyasla minyatür görünüyordu, neon bar süslemeleri haftalar süren yumuşak mum ışığı ve yağ küreciklerinden sonra cıfcaflıydı. Düzinelerce masa,

Taze kır çiçekleriyle dolu vazolarla süslenmiş bu ev, misafirlerini rahatça oturtmak için çok küçük görünüyordu. Modern dünya artık ona kişiliksiz geliyordu; her şey kitlesel, tek tip şekil ve tarzlarda üretiliyordu.

Bakışları köşedeki sigara otomatının üzerinde gezindi. Belli belirsiz, on altıncı yüzyılda en kötü yoksunluk döneminden geçtiğini fark etti.

Yine de, tamamen kendine zarar veren bir dürtünün onu kapladığını hissetti.

Bakışları kasanın arkasında asılı duran sararmış bir takvime takıldı. *19 Eylül.*

Ayrıldığı günle aynı gündü. Ama tabii ki, diye düşündü. Hiç zaman geçmiş *olamazdı*. Belki de on altıncı yüzyıl İskoçya'sında hayatının en mutlu günlerini yaşarken yirmi birinci yüzyılda sadece birkaç dakika geçip gitmişti.

Burnunu çekti, tekrar gözyaşlarına tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Etrafına bakınıp düşündü
Bert'in gökkuşağı kıyafetini fark etmek kolay olsa gerek, pencere kenarındaki kabinlerden birinde oturan ve alacakaranlığa karşı silüetini koruyan gümüş saçlı yalnız kadını neredeyse gözden geçiriyordu. Loşluk Beatrice'in teni morarmış gölgeler içindeydi ve Gwen onun ne kadar yaşlı görüldüğünü fark etti. Omuzları kamburlaşmış, gözleri kapanmıştı. Geniş kenarlı şapkası ellerinin arasında ezilmişti. Pencerelelerin önünden bir araba geçerken, farlar yaşlı kadının yüzünü aydınlattı ve yanaklarındaki parlak gözyaşı izlerini ortaya çıkardı.

Tanrım, Beatrice ağlıyor mu? Neden ağlıyor?

Şaşkına dönen Gwen kabine koştu. Neşeli Beatrice'i ne ağlatabilirdi ve Bertie neredeydi? Gwen'in aşık çift hakkında bildiklerine göre, Bert'in Bea'nın yanından ayrılmasının tek yolu fiziksel olarak orada olamayacak durumda olmasıydı. Bir ürperti ensesini okşadı.

"Beatrice?" dedi belli belirsiz.

Beatrice irkilerek sarsıldı. Gwen'e kaldırdığı gözleri ağlamaktan kızarmış, kederden derinleşmişti.

"Hayır," diye nefes aldı Gwen. "Bana Bert'e hiçbir şey olmadığını söyle," diye ısrar etti. "Söyle bana!" Birdenbire gevşeyerek Beatrice'in karşısındaki kabine yığıldı ve yaşlı kadının elini kendi elinin içine aldı. "Lütfen," diye yalvardı.

"Oh, Gwen. Bertie'm hastanede." Bu itiraf yeni bir gözyaşı nöbetine yol açtı. Peçetelikten bir peçete daha alan Beatrice gözlerini sildi, burnunu sildi, sonra da peçeteyi büyük bir yığının üzerine bıraktı.

"Ne oldu ki? Daha bu sabah iyiydi," diye itiraz etti Gwen, tarihi doğru tutturmakta zorlanıyordu.

"Bana da iyi göründü. Sen gittikten sonra bütün sabah alışveriş yaptık, güldük ve iyi vakit geçirdik. Hatta kendini... oynak hissediyordu," dedi acı dolu bir gülümsemeyle. "Sonra her şey oldu. Kıpırdamadan durdu ve yüzünde şaşkın ve kızgın bir ifadeyle öylece kalakaldı." Beatrice'in O anı yeniden yaşarken gözleri daha fazla yaşla doldu. "Göğsünü tuttuğunda anladım." Sabırsızlıkla yanaklarını sildi. "Lanet olası adam asla kendine bakmaz. Kolesterolünü kontrol ettirmez, tansiyonunu ölçtürmezdi. Birkaç gün önce, sonunda ondan eve döndüğümüzde tam bir sağlık kontrolü yaptıracağına dair söz almayı başarmıştım. fiziksel-" Sözüünü kesti, yüzünü buruşturdu.

"Ama o yaşıyor, değil mi?" Gwen belli belirsiz sordu. "Bana hayatta olduğunu söyle." Bugün daha fazla trajediye katlanamazdı. Bir gramına bile.

"Yaşıyor ama felç geçirmiş," diye fısıldadı Beatrice. "Onu stabilize etmelerine rağmen ne kadar hasar aldığını bilmiyorlar. Hâlâ bilinci kapalı. Birkaç dakika içinde hastaneye geri döneceğim. Hemşireler temiz hava almam için ısrar ettiler." Kızardı. "Ağlamadan duramadım. I Sanırım çok gürültü yaptım ve doktor bana kızmaya başladı. Gece için geri dönmeden önce biraz çorba ve çay içeyim diye düşündüm, işte buradayım."

Eliyle plastik çorba ve sandviç kabını işaret etti.

"Oh, Beatrice, çok üzgünüm," diye nefes aldı Gwen. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." Tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü; Drustan için, şimdi de Bea ve Bertie için dökülen gözyaşları.

"Canım, benim için mi ağlıyorsun? Oh, Gwen!" Kabinin Gwen'in tarafına doğru kayarak ona sarıldı ve uzun süre birbirlerine sarıldılar.

Ve Gwen'in içinde bir şeyler kırıldı.

Beatrice'in anaç kollarına sarıldığında, her şeyin acısı üzerine çöktü. Bu kadar derinden sevmek ve kaybetmek ne kadar adaletsizdi. Hayat ne kadar adaletsizdi! Beatrice Bert'ini daha yeni bulmuştu, tıpkı Gwen'in Drustan'ı daha yeni bulduğu gibi. Ve şimdi ikisi de onları kaybettikleri için sonsuza dek acı mı çekeceklerdi?

"Sevmemek daha iyi," diye fısıldadı Gwen acı acı.

"Hayır," diye nazikçe azarladı Beatrice. "Asla böyle düşünme. Sevmek ve kaybetmek daha iyidir. Eski bir atasözü doğrudur. Bertie'mle bir an bile geçirmemiş olsaydım, yine de kendimi kutsanmış hissederdim. Onunla geçirdiğim bu son aylar bana bazı insanların bildiğinden çok daha fazla sevgi ve tutku verdi. Ayrıca," dedi, "o iyi olacak. Eğer yatağının yanında oturup elini tutmam ve iyileşene kadar ona bağırمام, sonra her hafta o huysuz kışını doktora götürmem ve yağsız, tereyağsız ya da yemeye değer hiçbir şey olmadan yemek yapmayı öğrenmem gerekiyorsa, bunu yapacağım. O adamın elimden kaçmasına izin vermeyeceğim." Yüzüklerle kaplı elini yumruk yaptı ve tavana doğru salladı. "Ona henüz sahip olamazsın. O daha hala benim."

Gwen'den taze gözyaşlarına karışan bir kahkaha kaçtı. Keşke onun için de bu kadar kolay olsaydı, keşke Beatrice'in erkeği için savaştığı gibi o da erkeği için savaşabilseydi. Ama onunki beş yüzyıl önce ölmüştü.

Bir an sonra Beatrice'in kendisini dikkatle izlediğini fark etti. Yaşlı kadın Gwen'in omuzlarını kavradı ve bakışlarını onun üzerinde gezdirdi.

"Ah, canım, ne oldu? Bana sanki senin de bir sorunun varmış gibi geliyor," diye endişelendi.

Gwen perçemini kulağının arkasına sıkıstırdı ve bakışlarını kaçırđı.
"Önemli bir şey değıl," dedi aceleyle.

"Beni vazgeçirmeye çalışma," diye çıkıştı Beatrice. "Bertie sana bir şeyi kafama koyduktan sonra hiçbir anlamı olmadığını söylerdi. Bu sadece benim sorunun değıl.
Bertie, bu seni ağlattı."

"Gerçekten mi?" diye itiraz etti Gwen. "Senin yeterince sorunun var-"

Beatrice, "Bir an için aklımı onlardan uzaklaştırın," diye ısrar etti.
"Paylaşılan keder, azaltılan kederdir. Bugün sana ne oldu? Kiraz toplayıcısını buldun mu?" Beatrice'in mavi gözleri biraz parladı ve Gwen yaşlı kadının böyle bir anda hâlâ parlayabilmesine hayret etti.

Kiraz toplayıcısını bulmuş muydu? Neredeyse histerik bir kahkaha kabarcığıyla savaştı. Beatrice'e neredeyse bir aydır bir kiraz toplayıcısında yaşadığını nasıl söyleyebilirdi?
tek bir gün? Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Dağ eteklerinden indiğinde hiç zaman geçmemiş olduğunu görmek o kadar tuhaftı ki, akıl sağlığından endişe etmeye başlamıştı.

Yine de Beatrice haklıydı: Paylaşılan keder, azaltılan kederdir. Onun hakkında konuşmak istiyordu. Onun hakkında konuşmaya ihtiyacı vardı. Acısını nasıl anlatabilirdi ki... Tabii...

"Gerçekten önemli bir şey değıl," diye zayıf bir yalan söyledi. "Bunun yerine sana bir hikâye anlatsam, kafanı dağıtsam nasıl olur?"

"Bir hikâye mi?" Bea'nın kaşları gümüşü buklelerinin altında kayboldu.

"Evet, yazmayı denemeyi düşünüyordum," dedi Gwen, "ve bir hikaye üzerinde çalışıyordum, ama sonunu bulamadım."

Beatrice'in gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Bir hikâye diyorsun. Evet, dinlemek isterim ve belki sen ve ben sonunun nasıl olması gerektiğini bulabiliriz."

Gwen derin bir nefes aldı ve başladı: "Tamam, kitabın kahramanı İskoçya'nın eteklerinde yürüyüş yapan bir kız ve Loch Ness'in yukarısındaki bir mağarada uyuyan büyülü bir İskoçyalı buluyor... oldukça uzak bir yer, değil mi?"

* * * * *

Bir saat sonra Gwen, Beatrice'in ağzını birkaç kez açıp tekrar kapatmasını izledi. Saçlarını karıştırdı, şapkasıyla oynadı, sonra pembe kazağını düzeltti.

"İlk başta bana bugün başına gelen ve itiraf etmek istemediğin bir şeyi anlatacağını düşünmüştüm." Beatrice başını salladı. "Ama Gwen, senin böyle bir hayal gücün olduğunu bilmiyordum. Gerçekten de bir süreliğine aklımı endişelerimden uzaklaştırdın. Tanrım," diye haykırdı plastik kapları sallayarak, "bir ısırığı bile zorla yutamayacağımdan emin olduğumda yiyebileceğim kadar uzun bir süre. Tatlım, bu hikayeyi bitirmelisin. Kahraman ve kadın kahramanı böyle ortada bırakamazsın. Buna *dayanamam*. Söyle bana Son."

"Ya sonu yoksa, Bea? Ya hepsi buysa? Ya kadın kendi zamanına geri gönderildiyse ve adam öldüyse ve hepsi buysa?" Gwen uyuşmuş bir şekilde söyledi.

"Böyle bir hikâye yazamazsın. Onu taşların arasından geçirmenin bir yolunu bul." "Yapamaz," dedi Gwen kesin bir ifadeyle. "Asla. Yaşasa bile-

"

Beatrice, "Aşk söz konusu olduğunda yeminler çok saçmadır," diye ısrar etti. "Kuralları esnet. Sadece o kuralı yaz."

"Yapamam. Bu hikâyenin bir parçası. Eğer yaparsa karanlık bir Druid olur." Ve Gwen bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu çoğu kişinin anlayamayacağı kadar iyi anlıyordu. "Klanından hiç kimse yeminini bozmadı. Bozmamalılar da. Ve doğrusu, eğer bozarsa onun hakkında daha az şey düşüneceğimden korkuyorum."

Beatrice kaşlarını kaldırdı. "Sen mi? Onun hakkında daha az mı

düşünüyorsun?"

Gwen mahcup bir ifadeyle başını salladı, "Hikâyedeki kahramanımı kastetmiştim. Onun hakkında daha az şey düşünebilir. O olduğu haliyle mükemmeldi. Sorumluluklarını bilen onurlu bir adamdı ve bu da onun sevdiği yanlarından biriydi. Eğer yeminini bozar ve taşları kişisel amaçları için kullanırsa, içindeki gücü yozlaştırabilirdi. Ne kadar kötü biri olacağını kimse bilemez. Hayır. Eğer yaşarsa -ki bundan şüpheliyim- asla onun için taşların arasından gel."

"Hikâye anlatıcısı sensin. Ölmesine izin verme," diye itiraz etti Beatrice. "Bu hikâyeyi düzelt, Gwen," dedi sertçe. "Ne cüretle bana böyle üzücü bir hikâye anlatırsın?"

Gwen onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Ya bu sadece bir hikâye değilse?" dedi yumuşak bir sesle.

Beatrice bir an onu inceledi, sonra pencereden dışarı, alacakaranlığa baktı. Bakışları soldan sağa, uzaktaki Loch Ness'in üzerine kaydı. Sonra belli belirsiz gülümsedi. "Bu tepelerde sihir var. Geldiğimizden beri bunu hissediyorum. Sanki evrenin doğal yasaları bu ülke için pek de geçerli değilmiş gibi." Durdu ve tekrar Gwen'e baktı. "Bertie'm iyileştiğinde onu tepelere götürebilirim, tabii ki iyi bir doktor gözetiminde ve sonbaharın geri kalanı için küçük bir kulübe kiralayabilirim. Bırakayım da o sihrin bir kısmı yaşlı kemiklerine işlesin."

Gwen hüznle gülümsedi. "Bertie'den bahsetmişken, seninle hastaneye kadar yürüyeceğim. Gidip doktorların bize ne söyleyebileceğini görelim. Eğer ağlamak istersen, konuşmayı ben yaparım." Beatrice belli belirsiz bir itirazda bulunsa da, Gwen onun gözlerindeki rahatlama ve minnettarlığı gözden kaçırmadı.

Gwen de rahatlamıştı, çünkü uzun bir süre yalnız kalmaya dayanamayacağından şüpheleniyordu.

* * * * *

Gwen tatilinin geri kalanını köyde, Beatrice ile birlikte derin cam gibi gölün kenarında geçirdi, asla dağın eteklerine bakmadı, köyden dışarı çıkmaya cesaret edemedi, köye gidip Keltar Kalesi hâlâ ayaktaydı. Çok hamdı, acısı çok tazeydi. Beatrice

hastanede Bertie'yi ziyaret ederken, Gwen yorganın altına büzülmüş, kendini

kederden ateşler içindeydi. Santa Fe'deki boş küçük dairesine dönme ihtimali, düşünmeye bile katlanamayacağı bir şeydi.

Beatrice akşamları kendi endişelerinden bitkin bir halde döndüğünde, birbirlerini teselli ediyor, sağlıklı bir şeyler yemeye zorluyor ve Loch Ness'in devasa gümüşü aynasının yanında yavaş yürüyüşler yaparak batan güneşin gümüşü yüzeyi kıpkırmızı ve lavanta rengine boyamasını izliyorlardı.

Ve vahşi İskoç gökyüzünün altında, Gwen ve Beatrice anne ve kız gibi bağlandılar. Birden fazla kez onun "hikayesi" hakkında konuştular. Beatrice bunu yazması, tarihi bir romana dönüştürmesi ve bir yayıncıya göndermesi için onu teşvik etti.

Gwen reddetti. *Asla yayınlanmayacaktı. Çok uçuk bir şey.*

Beatrice *bunun doğru olmadığını* savunmuştu. *Bu gece bir vampir romanı okudum. hayran olduğum bir yaz. Hem de bir vampir! Dünyanın daha çok aşk taşına ihtiyacı var. Hastanede oturup Bertie'min tekrar konuşup konuşamayacağını görmek için beklerken ne okuduğumu sanıyorsunuz? Korku hikayesi değil.*

Belki bir gün, diye kabul etmişti Gwen, çoğunlukla konuşmayı

bitirmek için. Ama bunu düşünmeye başlamıştı. Eğer o mutlu-gerçek hayatta sonsuza dek, en azından yazabilirdi. Başka biri yaşayabilirdi. birkaç saatliğine.

Acısı dinmemesine rağmen, Bert iyileşene ve Beatrice'in morali düzelene kadar Beatrice'in yanından ayrılmayı reddetti. Gün geçtikçe Bert daha da güçlendi. Gwen, Beatrice'in ona duyduğu sevginin büyüklüğü ve derinliği sayesinde iyileştigiğine ikna olmuştu.

Taburcu olduğu gün Gwen, Beatrice'e hastaneye kadar eşlik etti. Yüzünün sol tarafı felçli olduğu için konuşması engellenmişti ama doktor zamanla ve terapiyle hatırı sayılır bir ilerleme kaydedebileceğini söylemişti. Beatrice göz kırparak, diğer tüm parçaları iyi çalıştığı sürece bir daha net konuşup konuşamayacağını umurunda olmadığını söylemişti.

Bert güldü ve silinebilir not tahtasına kesinlikle öyle olduklarını ve eğer herkes onunla uğraşmayı bırakıp onu seksi karısıyla yalnız bırakırsa bunu göstermekten mutluluk duyacağını yazdı.

Gwen gülümsemiş ve Beatrice ile Bert'in birbirlerine kavuşmalarını sevinç ve acı karışımı bir duyguyla izlemişti.

Ancak ondan Noel'de Maine'de onları ziyaret edeceğine dair bir söz aldıktan sonra -Beatrice gerçekten de sonbahar için Loch'ta güzel bir kulübe kiralamıştı- Beatrice Gwen'in toplanmasına yardım etti ve onu havaalanına götürmek üzere bir taksiye bindirdi.

Gwen arka koltuğa yerleşirken, Beatrice iri cüssesini kapıya doğru kaydırıp ve ona şiddetle sarılıp alnından, burnundan ve yanaklarından öptü. İkisinin de gözleri buğuluydu.

"Sakin vazgeçeyim deme, Gwen Cassidy. Sakin sevmekten vazgeçeyim deme. O gün tepelerde sana ne olduğunu asla bilemeyeceğim ama bunun hayatını değiştiren bir şey olduğunu biliyorum. İskoçya'da sihir vardır, ama her zaman hatırla: Seven bir kalp kendi sihrini yaratır."

Gwen titredi. "Seni seviyorum, Beatrice. Ve sen de Bertie'ye iyi bak," diye ekledi şiddetle.

Beatrice ona, "Planlıyorum," diye güvence verdi. "Ve ben de seni seviyorum." Şoför kapıyı kapatırken Beatrice geri adım attı.

Taksi kaldırımından çekildikten ve Beatrice uzakta pembe giysili küçük bir leke olup gidene kadar onu izledikten sonra, Gwen havaalanına kadar bütün yol boyunca ağladı.

20 Ekim, Günümüz

Bölüm 26

[İçindekiler](#) -Önce

[|Sonra](#) Gwen dört yaşından itibaren nesnelerin renk aldığını bilse [de](#) ışığın belirli dalga boylarını emen ve diğerlerini yansıtan doğuştan gelen kimyasal yapılarından, artık ruhun da dünyayı renklendiren kendine ait bir ışığı olduğunu anladı.

Bu temel bir ışıktı, neşenin, merakın ve umudun ışığıydı.

O olmadan dünya karanlıktı. Ne kadar ışık açarsa açsın, her şey düz, gri ve boştu. Uyurken onu, Highland'li sevgilisini hayal ediyordu. Uyandığında, onu tekrar kaybetti.

Çoğu gün gözlerini açamayacak kadar çok acı çekiyordu.

Bu yüzden küçük dairesinde yatakta kaldı, perdeler çekili, ışıklar kapalı, telefonun fişi çekili, birlikte geçirdikleri her anı yeniden yaşadı, dönüşümlü olarak güldü ve ağladı. Nadiren de olsa kendini yataktan çıkmaya ikna etmeye çalıştı. Midesi bulandığında tuvalete gitmek ya da pizzacıya ödeme yapmak için kapıya doğru tökezlemek dışında işe yaramıyordu.

Ölümcül bir yara almıştı ama aptal kalbi atmaya devam ediyordu.

Onsuz nasıl yaşayacaktı?

Basmakalıp sözler ve klişeler onu aldatmıştı. Zaman tüm yaraları iyileştirmiyordu. Zaman hiçbir şey yapmıyordu. Gerçek şu ki, zaman sevgilisini elinden almıştı ve eğer yüz yaşına kadar yaşarsa -Allah korusun o *kadar* uzun süre acı çekecekti
-Zamanı asla affetmezdi.

Bu çok aptalca, diye burnunu çekti bilim adamı.

Gwen inledi, yan yattı ve başının üzerine bir yastık çekti. *Beni yalnız bırak. Bana hiç yardımcı olmadın. Onu kurtarmanın onu kaybetmeme neden olacağı konusunda beni uyarmadın bile.*

Denedim. Beni duymak istemediniz. Ve şimdi sana yardım etmeye çalışıyorum, dedi bilim adamı sert bir şekilde. Ayağa kalkman gerek.

Git başımdan.

Yediğin üç günlük pizza dilimiyle uyumak istemiyorsan kalksan iyi olur.

Yataktan çıkmanın bir yolu buydu, titreyen Gwen birkaç dakika sonra dakikalar sonra zayıf bir şekilde dişlerini fırçalarken. Son zamanlarda ayağa kalkmasının tek yolu bu gibi görünüyordu. Gözlerini kısarak, tuvaleti silebilmek için ışığı açmadan önce kendini destekledi. Işık gözlerini acıttı ve alışması birkaç dakikasını aldı. Aynada kendine bir göz attığında nefesi kesildi.

Berbat görünüyordu. Saçları donuk ve karışık, teni solgundu, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Yüzü zayıf, gözleri yenilmiş görünüyordu.

Kendini gerçekten toparlaması gerektiğini düşündü belli belirsiz.

Bilim insanı, *sizin için değilse bile çocuk için, dedi.*

"Ne-ne?" Uzun zamandır kullanmadığı sesi çatladı ve kelime boğuk, inanmayan bir vıraklamayla çıktı.

Çocuk. Çocuk, seni aptal, diye tersledi bilim adamı.

Gwen afallamış bir halde yansımasına bakıyordu. Kaşları çatılmış bir halde uzun bir süre kendine baktı.

Hamileyken cildinin parlak falan görünmesi gerekmez miydi? Biraz kilo almış olması gerekmez miydi? Kuşkuyla dümdüz karnına baktı. Hayatında hiç olmadığı kadar düzdü. Kesinlikle kilo vermişti, almamıştı.

Bana hesap yapamadığını söyleme. En son ne zaman regl olduk?

Gwen kalbinde küçük bir umut tomurcuğunun yeşerdiğini hissetti.

Sıkıca bastırdı. Tehlikeli bir duygu: umut. Hayatta olmazdı, bu yola girmeyecekti. Hamile olduğunu umacak, ancak bunun doğru olmadığını öğrendiğinde iki kat yıkılacaktı. Bu onu mahvederdi. Zaten yeterince kötü durumdaydı.

Başını acı acı salladı. Bilim adamı bu kez yanılıyordu. "Ben Hamile," dedi yansımasına düz bir şekilde. "Depresyondayım. Arada büyük fark var." Stres yüzünden regl dönemi gecikmişti, başka bir şey değil. Daha önce de olmuştu. Büyük İsyanı sırasında iki kez adet görmemişti.

İyiyim. O halde yatağınıza geri dönün, bayat pizza yemeye devam edin ve neden hastalandığınızı merak etmeyi reddedin. Bütün suçu strese at. Ve kendine bakmadığın için bebeğimizi kaybettiğinde beni suçlama.

"Bebeğimizi kaybetmek!" diye haykırdı. Korku onu bıçak gibi kesmiş ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Eğer içinde Drustan'dan bir çocuk olması gibi uzak bir ihtimal bile varsa, onu kaybetmesine imkân yoktu. Umut etmekten korksa da -olası hayal kırıklığının ne kadar korkunç olabileceğinden dolayı- bir olasılıktan daha fazlası olduğunu kabul etti. Bir olasılık vardı. Defalarca sevişmişlerdi ve o doğum kontrol hapi kullanmıyordu. Acı içinde bu kadar kaybolmasaydı, bunu daha önce düşünebilirdi. Hamileydi ve bebeği tehlikeye atacak bir şey yaparsa, ölecekti.

Çılgına dönmüş bir halde yatak odasına geri döndü, ışığı açtı ve etrafına iyice bakıp düşünmeye başladı. Günleri sayıyor, aidatları arıyordu.

Yatak odası domuz ahırıydı. Pizza kutuları, yarısı yenmiş dilimlerle birlikte yerleri kaplamıştı. Dipleri sütle kaplanmış bardaklar yatak masasının üzerinde unutulmuştu. Kraker ambalajları yatağın üzerine saçılmıştı: sabahları midesini sakinleştirmek için kemirdiği krakerler.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Oh, lütfen, oh, lütfen doğru olsun."

* * * * *

Hamile olup olmadığını öğrenmek için bekleyiş bitmek bilmedi.

Gwen Cassidy için evde hamilelik testi yoktu; her ne haber olursa olsun bunu doğrudan bir doktordan duyması gerekiyordu.

Hem idrar hem de kan örneği verdikten sonra Gwen ayağını yere vurdu ve doktorunun muayenehanesinin kalabalık bekleme odasında gergin bir şekilde oturdu. Tepeden tırnağa gergin hissediyordu. Bir düzine kez pozisyon değiştirdi, sandalye değiştirdi, ofisteki tüm dergileri karıştırdı. Volta attı. Belirli aralıklarla resepsiyon görevlisinin hâlâ hayatta olduğunu bildiğinden emin oldu.

Resepsiyon görevlisi Gwen'in yanından her geçişinde kaşlarını çatıyordu ve Gwen kadının kendisinin hafif dengesiz olduğunu düşündüğünden şüpheleniyordu. Gwen daha önce, neredeyse histerik bir halde, hemen bir doktora görünmek için ısrar ederek aradığında, resepsiyon görevlisi ona Dr. Carolyn Devore'un birkaç hafta boyunca boş yeri olmadığını kaba bir şekilde söylemişti.

Gwen yalvarıp yakarmış ve sonunda sinirli resepsiyon görevlisi Carolyn'i telefona verene kadar hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Yıllar içinde bir arkadaşına dönüşen, çocukluğundan beri sevgili, harika doktoru onu araya sıkıştırmıştı.

"Otur," diye tersledi resepsiyon görevlisi, Gwen tekrar ilerlerken öfkeyle. "Diğer hastaları tedirgin ediyorsun."

Gwen mahcup bir şekilde etrafındaki insanlara baktı ve sandalyesine geri döndü.

"Bayan Cassidy?" Bir hemşire köşeden başını uzattı.

"O benim!" Tekrar ayağa fırladı ve hemşirenin peşinden koşmaya başladı. "O benim," diye resepsiyon görevlisine parlak bir şekilde bilgi verdi.

Birkaç dakika sonra muayene masasına oturdu. Soğuk odada kendini kucaklayarak oturdu, ayaklarını sallayarak bekledi.

Kapı açılıp Carolyn Devore içeri girdiğinde Gwen nefes nefese, "Eee?" dedi.

Carolyn gülümseyerek kapıyı kapattı. "Haklıymışsın. Hamilesin, Gwen."

"Öyle miyim?" diye nefes aldı, buna inanmaya

cesaret edemiyordu. "Evet."

"Gerçekten mi?" diye ısrar etti.

Carolyn güldü. "Kesinlikle ve kesinlikle."

Gwen masadan zıpladı ve ona sarıldı. "Seni *seviyorum* Carolyn," diye haykırdı. "Oh, teşekkür ederim!"

Carolyn yine güldü. "Bunun için pek övgü alamam, ama rica ederim."

Birkaç dakika boyunca Gwen'in tek yapabildiği, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle "Hamileyim" cümlesini tekrarlamak oldu.

"Kilo alman gerek Gwen," diye azarladı Carolyn. "Bu öğleden sonra seni araya sıkıştırdım çünkü telefonda sesin çok kötü geliyordu. Bu beni endişelendirdi." Sanki devam etmek için hassas bir yol arıyormuş gibi durakladı. "Bu yıl anne ve babanı kaybettiğini biliyorum." Kahverengi bakışları sempattikti.

Gwen sıkıca başını salladı, gülümsemesi soldu.

"Yas tutmanın bedeli ağır olur. Son kontrolünde olduğundan 10 kilo daha zayıfsın. Bugün takviyelere başlıyorum ve özel bir diyet uyguluyorum. Oldukça açıklayıcı ama sorunuz olursa beni arayın. Ye. Tıka basa yemekten çekinmeyin. Bir süreliğine aşırıya kaç." Gwen'e menü önerilerinden oluşan bir dosya ve eczaneye gidene kadar idare etmesi için bir torba örnek takviye verdi.

"Evet efendim," diye söz verdi Gwen. "Scout'un onuru. Kazanacağım,

söz veriyorum." "Babası sana yardım edecek mi?" Carolyn dikkatle

sordu.

Gwen derin bir nefes aldı. Ben *güçlüyüm*, dedi kendi kendine. *Bebeğim bana güveniyor*. "O... um... o, şey... öldü." Sözcük yumuşak bir hava akımıyla ağzından kaçtı; bunu söylemek bile iliklerine kadar acı veriyordu.

Beş

yüz yıl önceydi, söylemedi. Eğer bunu söyleseydi Carolyn onu rahat bir hastaneye kapatırdı.

"Ah, Gwen," diye haykırdı Carolyn onun elini sıkarak, "çok üzgünüm."

Gwen gözlerini kaçırdı, Carolyn'in sempatik bakışlarıyla karşılaşamadı.

Basit

nezaket onu çözebilir, gözyaşlarının akmasını sağlayabilirdi. Carolyn bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü sesi değişmiş, yeniden hızlı bir şekilde profesyonelleşmişti.

"Kilo almanız gerektiğini ne kadar vurgulasam azdır. Vücudunuzun özel bir bakıma ihtiyacı olacak ve bir ultrason planlamak istiyorum."

"Ultrason mu? Neden? Bir sorun mu var?" Gwen telaşlanmıştı ve bakışları tekrar Carolyn'inkilere kaydı.

"Hayır, hiçbir sorun yok," diye onu temin etmek için acele etti Carolyn. "Aslında," diye ekledi gülümseyerek, "bakış açınıza bağlı olarak, bunun harika bir şey olduğunu düşünebilirsiniz. HCG seviyeleriniz bana ikiz taşıdığınızı düşündürüyor. Ultrason bize kesin bir yanıt verecektir."

"Aman Tanrım! İkizler!" Gwen ağladı. "İkizler," diye tekrarladı inanamayarak. Tıpkı Drustan ve Dageus gibi ikizler. İçini bir ürperti kapladı - sadece bir değil, iki bebek! *Ah, Drustan, diye* düşündü, içini delip geçen bir keder kaplamıştı.

İkizler, aşkım! Bu habere nasıl da sevinirdi, çocuklarının doğumunu nasıl da kutlardı!

Ama asla bilemeyecek, oğullarını ya da kızlarını asla göremeyecekti. Bunu onunla asla paylaşamayacaktı. Bir acı dalgasına karşı gözlerini yumdu.

Carolyn onu yakından izledi. "İyi misin, Gwen?"

Gwen başını salladı, boğazı düğümlenmişti. Uzun bir süre sonra gözlerini

tekrar açtı.

"Eğer konuşmak istersen, Gwen..." Carolyn sözünü keserek bekledi.

Gwen sertçe başını salladı. "Teşekkür ederim ama sanırım bu biraz zaman alacak." Zayıf bir gülümsemeye zorladı. "İyi olacağım Carolyn. Kendime dikkat edeceğim, söz veriyorum." Hiçbir şey bebeklerini tehlikeye atamazdı.

Carolyn onunla birlikte kapıya doğru yürürken, "Cuma günü seni yine araya sıkıştırırım," dedi. "Öğleden sonra resepsiyonistime seni arattırıp bir saat söylerim."

Gwen ona bol bol teşekkür etti. "Bunu bilmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

Carolyn gözlerinin altındaki koyu halkalara baktı. "Sanırım anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi eve git, yemeğini ye ve kendine iyi bak. Şu anda düşünmen gereken kendinden daha fazlası var."

Gwen çıkarken resepsiyon görevlisine el salladı.

O hamileydi. İçinde Drustan'ın bir parçası vardı. Onun bir çocuğunu, belki de iki çocuğunu, büyütecek, sevecek, bağrına basacaktı.

Otoparktan arabasına doğru yürürken, gökyüzünün ne kadar mavi, güneşin ne kadar parlak, çimlerin ne kadar yeşil görüldüğü karşısında kısa bir süre afallamıştı.

Renk. Ruhunda yeniden ışık vardı.

Bölüm 27

[İçindekiler](#) -[Önce](#) |[Sonra](#)

Bir hafta sonra, Gwen İskoçya'ya geri döndü.

MacKeltar dağının eteklerinde oturmuş, kiralık arabasının kaputuna tünemiş, korku dolu gözlerle yukarı bakıyordu.

Carolyn ikizlere hamile olduğunu doğruladığında, onu bir enerji dalgası kaplamıştı. Evini temizlemiş, telefonunu tekrar asmış, saçlarını kestirmiş, kaşlarına ağda yaptırmış ve market alışverişine gitmişti. Sonra istifasını sunmak için Allstate'i aramış, ancak onu haftalarca işe gelmediği için çoktan kovduklarını öğrenmişti. Bir şey kaybetmemişti, felsefi bir şekilde omuz silkmişti.

Bir emlakçıyı aramış ve ailesinin evini satışa çıkarmıştı. O gün Gösterişli gösteri yerinin parası yıllar önce ödenmişti ve buranın satışı ona yeni bir başlangıç yapmak için fazlasıyla para kazandıracaktı. Santa Fe ile işi bitmişti. Sigorta tazminatlarıyla işi bitmişti, her şeyle işi bitmişti. Doğu yakasına, belki Maine'e, Bert ve Beatrice'in yanına taşınmayı düşünüyordu. Sevimli bir kreşi olan güzel bir ev satın alacaktı. Belki de yerel bir üniversitede matematik öğreten ve bunu *eğlenceli* hale getiren bir iş bulurdu.

Ama bunları yapmadan, ilerlemeden önce geçmişle bir şekilde barışması gerekiyordu.

Ve bunu yapmanın tek yolu, sabahın üçünde, kalbi ağırlaştığında ve ruhu kara kara düşünmeye meylettğinde onu çılgına çeviren soruları bir kenara bırakmaktı.

Gibi sorular: Drustan ok yarasından ölmüş müydü, yoksa kurtulmuş muydu? Ve eğer hayatta kaldıysa, hiç evlenmiş miydi? Bu soruyu düşünmekten *nefret* ediyordu, çünkü bu soru onu ikiye bölünmüş hissettiriyordu. Eğer Drustan yeniden evlenmişse kahrolurdu, ama aynı zamanda, eğer Drustan hayatının geri kalanını

Hayatının büyük bir kısmını yas tutarak geçirdi. Onu o kadar çok seviyordu ki, eğer yaşasaydı mutlu olmasını isterdi. Otuz, kırk ya da elli yıl boyunca yas tutmuş olabileceğini düşünmek ona acı veriyordu. Şanslı olanın *kendisi* olduğunu fark etti: İkisi de birbirini kaybetmişti ama bebeklerinin değerli hediyesine sadece o sahipti.

Başka sorular: Dageus'un çocuğu var mıydı? Herhangi bir MacKeltar soyundan gelenler yirmi birinci yüzyıla kadar hayatta kaldı mı? Eğer MacKeltarlar hâlâ Alborath'ın üzerinde yaşıyorsa, bu sorunun cevabı bir lütuf olabilirdi, sanki tamamen başarısız olmamışlar gibi hissedecekti. Drustan'ın istediği şeylerden biri de klanının gelecekteki varislerini garanti altına almaktı ve eğer Dageus'u kurtararak klanının hayatta kalmasını garanti altına almışlarsa, bundan küçük de olsa bir tatmin duyabilirdi.

Ancak cevapları bulmaktan çok, onun mezarının başına gidip oturmaya, üzerine funda dalları bırakmaya, ona çocuklarını anlatmaya, gülmeye, anımsamaya ve ağlamaya ihtiyacı vardı.

Sonra eve gidecek ve bebekleri için güçlü olacaktı. Drustan da bunu isterdi.

Kendini toparlayarak kiralık arabaya geri döndü.

Kendini kandırmıyordu, dağın tepesinde bulacağı şeyin dayanılmaz olacağını biliyordu. Çünkü bu son veda olacaktı...

* * * * *

Gwen dağın zirvesine ulaştığında gözleri buğulandı.

Çevre duvarı yıkılmıştı ve *Ban Drochaid*'in görkemli taşları parlak, bulutsuz mavi gökyüzüne karşı yükseliyordu.

Orada Dağlı eşiyle sevişmişti. Orada geçmişe yolculuk etmişti. Orada, doğum tarihine göre hamile kalmıştı.

Taşları tekrar görmenin canını acıtacağını biliyordu, çünkü bir parçası bir laboratuvara kapanıp kavrayışının çok ötesinde dans eden formülleri çözmeye çalışmak istiyordu. Onu engelleyen tek şey, Gwen'in -kendisi kadar zeki olsa bile- bu formülleri çözebileceğini bilmesiydi.

Hayatının geri kalanını buna adanmak, sadece acı çeken yaşlı bir kadın olarak ölmek, asla bilgi edinememek. Hayatını böyle yaşamayacaktı, çocuklarını da buna maruz *birakmayacaktı*. Semboller üzerinde birkaç kez düşündüğünde, onların kendi anlayışının ne kadar ötesinde olduğunu fark etmişti. Bir dahi olabilirdi ama Sadece yeterince zeki değildi.

Ne de -eğer modern MacKeltarlar hâlâ yaşıyorsa- yeminlerini bozup onu geri göndermeleri ve dünyaya karanlık bir Druid salmaları için onlara yalvaracaktı. Hayır, Drustan'ın sevdiği kadın olacaktı, onurlu, ahlaklı, sevgi dolu.

Böylece kararını verdi, taşların yanından hızla geçti ve bakışlarını kaleye doğru kaldırdı. Nefesini içine çekti. Keltar Kalesi on altıncı yüzyılda olduğundan çok daha güzeldi. Ön bahçeye pırıl pırıl, çok katmanlı bir çeşme inşa edilmişti. Etrafı yemyeşil çalılıklar, çiçekler ve taş yürüyüş yollarıyla çevriliydi. Dış cephe muhtemelen yüzyıllar boyunca birçok kez yenilenmiş ve ön merdivenler artık taş değil, pembe mermerle değiştirilmişti. Her iki tarafı da zarif ve uyumlu bir mermer trabzan çevreliyordu. Bir zamanlar büyük bir ahşap kapı olan Şimdi altınla süslenmiş, parlatılmış kirazdan yapılmış çift kapı vardı. Kapıların üzerinde, MacKeltar ekosesini detaylandıran vitraylı bir pencere - kalbi yerinden fırlayacak gibiydi- güneş ışığında parlak mor renkte parlıyordu.

Merdivenlerin önüne park etti ve kapıya bakarak oturdu, MacKeltar mirasının bu küçük parçasının kalede hâlâ torunların yaşadığı anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu. Birden kapı açıldı ve sarı bukleleri narin yüzüne dökülen küçük bir çocuk dışarı çıkarak merakla ona baktı. Kiralık Volvo'nun içinde, Gwen parlak güneş ışığına karşı gözlerini kısarak sevimli

Küçük bir kız, onu takip eden benzer yaşlarda bir oğlan ve daha büyük bir çift ikiz.

En büyük oğlan ve kız onun nefesini kesti ve torunlarının hayatta kalıp kalmadığına dair aklındaki tüm soruları ortadan kaldırdı.

Kesinlikle vardı.

Büyük çocukların her ikisinde de saf MacKeltar kanı görülüyordu; koyu renkli yeleleri, sıra dışı gözleri ve altın rengi tenleri. Benzer altın gözlere sahip olan çocuk Dageus'un kendi oğlu olabilirdi.

Hem sevinçli hem de üzgün hissederek gözyaşlarıyla savaşıyor kısa bir süre gözlerini yumdu. Tamamen başarısız olmamışlardı ama ziyaretin dayanılmaz olacağını fark etti ve şakaklarına masaj yaptı.

"Merhaba," diye seslendi küçük kız arabanın camına vurarak. "Dışarı çıkacak mısın, yoksa bütün gün orada mı oturacaksın?"

Gwen hafifçe homurdandı, acısı biraz hafiflemişti. Gözlerini açtı ve gülümsedi. Küçük kız kesinlikle çok sevimliydi, beklenti içinde bakıyordu. *Yakında bunlardan iki tane olacak, diye* hatırlattı rahatlatıcı bir ses ona.

"Cara, arabadan in!" diye seslendi otuzlu yaşlarının başında görünen sarışın bir kadın, aceleyle ön merdivenlerden inerek.

Kadın ağır bir şekilde hamileydi ve Gwen içgüdüsel olarak kendi karnına dokundu. Kantağı kapattı, perçemini kulağının arkasına sıkıştırdı ve arabanın kapısını açtı. Dışarı adımını attığında bu kadar ilerisini düşünmediğini fark etti: Tanımadığı insanların yanına uğramak için nasıl bir mazeret öne süreceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kulaktan dolma bilgilerle hareket etmeli, şatodan etkilendiğini iddia etmeli, sonra da bir tur için yalvarmalıydı. Kadının hamile olmasına şükreliyordu çünkü çok fazla soru sormadan onu ziyarete davet edeceğine bahse girmeye hazırdı. Gwen kısa bir süre önce hamile kadınların kendilerine özgü bir tür olduğunu keşfetmişti; aralarında anlık ve derin bir bağ kurma eğilimi vardı. Birkaç gün önce, marketin dondurma reyonunda hamile bir yabancıyla bir saatten fazla sohbet etmiş, bebek giysileri, testler, doğum yöntemleri ve hamile olmayan birinin canını sıkacak her türlü şey hakkında konuşmuşlardı.

"Sanırım bu güzeller sizin?" Gwen en dostça gülümsemesini sunarak şöyle dedi.

"Evet, en küçüklerim Cory ve Cara," dedi ve onlara doğru eliyle işaret etti. Cara tekrar merhaba dedi ve Cory utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ve bunlar da"-koyu saçlı genç ikizlere elini salladı-"Christian ve Colleen." Hep birlikte merhaba dediler.

"Ayrıca birkaç ay içinde iki çocuğum olacak," diye ekledi Maggie. "Sanki belli değilmiş gibi," dedi kuru bir sesle.

"Ben de ikizlere hamileyim," diye itiraf etti Gwen.

Maggie'nin gözleri garip bir şekilde parladı. "Böylesi daha kolay," dedi. "Her seferinde iki tane alıyorsun ve ben hep bir düzine kadar istemiştim. Ben

Maggie MacKeltar ve kocam birazdan dışarıda olurlar." Merdivenlere döndü ve "Christopher, acele et, o burada!" diye bağırdı.

"Geliyorum aşkım," diye cevap verdi derin bir bariton ses.

Gwen kaşlarını çattı, Maggie'nin "o burada" derken neyi kastettiğini merak ederek şaşırdı. Onu başka biriyle mi karıştırmışlardı? Belki de onlar Belki de bir dadı ya da hizmetçi tutuyorlardı ve Gwen'in o kişi olduğunu düşünüyorlardı, diye düşündü.

Cara sabırsızlıkla Maggie'nin kolunu çekiştirdi. "Anne, ona ne zaman göstereceğiz-" Cara başladı.

"Sus," dedi Maggie hızla. "Sen ve Cory ile birlikte koşun. Birazdan içeri gireceğiz. Christian, sen ve Colleen gidip Bayan Melbourne'un güneşe çay koymasına yardım edin."

"Ama, anne-"

"Kendimi tekrar etmek zorunda mıyım?"

Bu yanlış kimlik vakasını açıklığa kavuşturmam gerekecek, diye düşündü Gwen, çocukların içeri girişini izlerken. Yanlış yönlendirme düşüncesi umurunda değildi.

Maggie MacKeltar. Sonra Maggie'nin kocası olduğu düşüncesi aklından uçup gitti,

Christopher, kaleden dışarı çıktı. Gwen nefesini içine çekti ve aniden bayıldığını hissetti.

"Evet, benzerlik çok güçlü, değil mi?" Maggie yumuşak bir sesle onu izlediğini söyledi.

Christopher'ın alnına koyu renk bir tutam saç düşüyordu ve aynı olağanüstü boya ve kaslı vücuda sahipti. Gözleri gümüş değil, derin, huzurlu bir griydi. Drustan'a o kadar çok benziyordu ki ona bakmak acı veriyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Gwen kendini toparlamaya çalışarak kekeledi.

"Yani Drustan'a benziyor," diye yanıtladı Maggie.

Gwen ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı. *Drustan gibi mi?* Onun ve Drustan hakkında ne biliyorlardı?

"Och, Gwen Cassidy," dedi Christopher kalın bir İskoç çapağıyla, "bir süredir seni bekliyorduk." Gülümseyerek kolunu Maggie'nin beline doladı. İkisi de orada durmuş, ona bakıyorlardı.

Gwen gözlerini kırıştırdı. "Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu zayıf bir sesle. "Drustan hakkında ne biliyorsun? Burada neler oluyor?" diye sordu, sesi yükselmişti.

Maggie kocasının yanağını öptü, kucağından kaydı ve kolunu Gwen'in kolunun arasına soktu. "İçeri gel, Gwen. Sana anlatacak çok şeyimiz var ama sanırım bunları dinlerken oturman gerekebilir."

"Otur," diye aptalca tekrarladı Gwen, dizlerinin bağı çözülmüştü. "Güzel. Oturmak iyi olur."

* * * * *

Ama oturmak gerçekleşmedi, çünkü Gwen Greathall'a girer girmez, girişe bakan çift merdivenin üzerinde asılı duran portreye bakarak donakaldı.

Bu oydu.

Soluk lavanta rengi bir elbise giymiş, sarı saçları yüzüne dökülen Gwen Cassidy'nin bir metrelik boyu, iki merdiven arasındaki sahanlıkta duvarı süslüyordu. "Ben," demeyi başardı, işaret ederek. "Bu benim."

Maggie güldü. "Evet. On altıncı yüzyılda boyanmış-"

Ama Gwen gerisini duymadı. Dikkatini Greathall'daki duvarların neredeyse her santimini kaplayan aile portreleri çekmişti. Antik ağlardan günümüze kadar uzanan bu portreler sandalye korkuluklarından tavana kadar uzanıyordu.

Dageus'un kiminle evlendiğini ve ne tür çocukları olduğunu görmek için sabırsızlanarak modern tabloların önünden hızla geçti. Zihni, Maggie ve Christopher'ın arkasından sessizce onu izlediklerini belli belirsiz fark etti.

On altıncı yüzyılı gösteren bölümde Gwen şaşkınlıkla durdu. Bir süre gördüklerine inanamayarak baktı, sonra gözleri buğulanırken gülümsedi. Havada Silvan'ın kahkahalarının belli belirsiz tınlarını duyabildiğini hayal etti. Ve Nell, şımarıkça bir karşılık veriyordu. Silvan'ın çocukların ayakları taşta.

Onu büyüleyen resim bir metre boyundaydı. Tam boy bir portre, Nell terasta oturuyordu, Silvan arkasında duruyordu, elleri omuzlarındaydı. Nell kollarında ikizleri tutuyordu. "Nell?" dedi sonunda, Maggie'ye bakmak için dönerek.

"Evet. Hepimiz doğrudan Silvan ve Nell MacKeltar'ın soyundan geliyoruz. Kayıtlara göre hizmetçisiyle evlenmiş. Dört çocukları olmuş. Bu ailede ikizlere pek sık rastlanmaz."

"Bana çocuk sahibi olmak için oldukça yaşlı görünüyor," dedi Colleen burnunu kırıstırarak, kardeşlerinin ardından Büyük Salon'a geri dönerken. "Çay hazır," diye duyurdu.

Gwen'in kalbi kabardı. "Altmış iki yaşındaydı," dedi usulca. Nell de süttten çıkmış ak kaşık değildi. Sevgili Nell her şeye rağmen bebeklerini geri almıştı ve onları ona veren Silvan'dı.

Bir sonraki portreye geçti, ama onu iki boş alan takip etti. Bir zamanlar portrelerin asılı olduğu duvar daha karanlıktı. "Burada ne vardı?" diye merakla sordu. Drustan'ın portrelerini ona vermek için mi indirmişlerdi?

Christopher ve Maggie tuhaf bir bakış attılar. "Sadece iki portreye rötüş yapılıyor," dedi Christopher. "İşte yine Nell ve Silvan," diyerek duvarın ilerisini işaret etti.

Gwen bir an onlara baktı. "Peki ya Dageus? Dageus nerede?" diye sordu.

Çift yine karşılıklı bakıştı. "O bir gizem," dedi Maggie sonunda. "1521'de bir yerlere gitmiş."

"Ölümüyle ilgili bir kayıt yok mu?"

"Hayır," diye yanıtladı Maggie ters

bir ifadeyle.

Ne *kadar tuhaf*, diye düşündü Gwen. Ama bu konuya daha sonra dönecekti, çünkü şu anda Drustan'ın düşünceleri onu tüketiyordu.

"Elinizde Drustan'ın portreleri var mı? Drustan?"

"Anne!" Colleen ağladı. "Hadi, beni öldürüyorsun! Hadi devam edelim!"

Christopher ve Maggie sırttı. "Gelin, sizin için bir şeyimiz daha var."

"Ama o kadar çok sorum var ki," diye itiraz etti Gwen. "Nasıl-" "Sonra,"

dedi Maggie nazikçe. "Sanırım önce sana bunu göstermeliyiz, sonra da Geriye kalan sorularınızı sorabilirsiniz."

Gwen ağzını açtı, tekrar kapattı ve onu takip etti.

* * * * *

Maggie kulenin kapısında durduğunda, Gwen kalbinin atışını sakinleştirmek için yavaş ve derin bir nefes aldı. Drustan ona bir şey mi bırakmıştı? Çocuklarına, asla tanıyamayacakları babalarından verebileceği bir şey? Maggie ve Christopher birbirlerine sevgi dolu bir bakış attıklarında Gwen neredeyse kıskançlıktan ağlayacaktı.

Maggie'nin MacKeltar'ı vardı; Gwen ise kendi MacKeltar'ını hatırlayabileceği küçük bir hatıranın özlemini çekiyordu. Onun kokusunu taşıyan bir ekose, bebeklerine gösterebileceği bir portre, herhangi bir şey. Titreyerek bekledi.

Maggie cebinden, yıpranmış ve ipliksi bir kurdeleyle sallanan bir anahtar çıkardı.

"Keltar Kalesi'nde yüzyıllar boyunca aktarılan bir miras var. Bu birçok genç kızın romantik hayallerinin kaynağı olmuştur" -en büyük kızına kaşlarını kaldırdı- "ve Colleen en kötüsü olmuştur-"

"Bu doğru değil. Babamla ikinizin defalarca onun üzerinde oynadığınızı duydum ve sonra ikinizin de gözlerinde o iğrenç bakış belirdi-"

Christopher kuru bir sesle, "Hatırlatırım, o iğrenç bakış senin küçük hayatının müjdecisiydi," dedi.

"*Eww.*" Colleen yine burnunu kırıştırdı.

Maggie güldü ve devam etti. "Bazen bunun sırf aşk olduğunu düşünüyorum. bu duvarlar arasında yaşayan herkesi kutsadı. O günün gelmesini beklerken bu hikâye nesilden nesile özenle anlatıldı. İşte o gün geldi ve artık gerisi size kalmış." Gülümseyerek anahtarı Gwen'e uzattı. "Ne yapacağını bileceğin söyleniyor."

Colleen nefes nefese, "Bunu *daha önce de* yaptığınız söyleniyor," diye ekledi.

Şaşkınlık içindeki Gwen titreyen elleriyle anahtarı soktu. Kilit eskimişti ve zamanla kirlenmişti; kilidi açması birkaç dakikasını aldı.

Kapıyı açtığında Christopher ona bir mum uzattı. "İçeride elektrik yok. Kule beş yüzyıldır açılmadı."

Gwen mumu aldı ve yavaşça içeri girdi.
MacKeltar klanının tamamının peşinde olduğunun belli belirsiz farkında olarak odaya girdi.

Pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama mumun ışıltısı eski bir kumaş yığınının ve silahların gümüşü parıltısının üzerine düştü.

Drustan'ın hançerleri!

Kalbi acıyla çarptı.

Eğildi ve üzerinde yattıkları kumaşı parmakladı. Kumaşın onun ekosesi olduğunu fark ettiğinde gözleri yaşardı ve kumaşın üzerinde muhtemelen tam olarak uyacak küçük bir çift siyah deri çizme duruyordu.

Onun bir çift istediğini hiç unutmamıştı.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Colleen sabırsızlıkla. "Bu en azı. Yukarı

bak!" "Colleen," dedi Christopher sertçe. "Kendi zamanında, genç kız."

Gwen gözyaşlarını kırıştıtarak başını kaldırdı ve gözleri tamamen alıştığında dairesel odanın ortasında bir levha olduğunu fark etti. Kalbi kaburgalarına çarptı ve ayağa fırladı.

"Aman Tanrım," diye boğuldu, tökezleyerek levhaya doğru yürüdü. Bu olamazdı. Nasıl olabilirdi ki? Çılgınca Maggie'ye baktı, o da gülümseyip cesaretle başını salladı.

"O seni bekliyor. Beş yüz yıldır bekliyor. Onu nasıl uyandıracağını bildiğin söyleniyor."

Gwen hiperventilasyon geçirmeye başladı. Gözlerinin önünde lekeler uçuşmaya başladı ve neredeyse olduğu yere yığılacaktı. Birkaç dakika boyunca orada durup şok içinde bakmaktan başka bir şey yapamadı. Sonra elinde tuttuğunu fark etmediği siyah pençeleri Maggie'ye doğru itti ve levhanın üzerine tırmandı.

"Drustan," diye bağırdı, onun uyuklayan yüzüne öpücükler yağdırarak. "Ah, Drustan! Aşkım..." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Onu nasıl uyandırmıştı? Çılgınca merak etti, onun gerçekten orada olduğuna inanamıyordu. Titreyen elleriyle ona dokundu, eriyip gitmesinden korkuyordu, rüya gördüğünden korkuyordu.

"Rüya görmüyorum, değil mi?" diye zayıfça fısıldadı.

Christopher gülümseyerek, "Hayır, genç kız, rüya görmüyorsun," dedi.

Gwen mağarada tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalışarak Drustan'a baktı. Vadiden aşağı düşmüş ve tam olarak onun üzerine inmişti. Büyülenmişti, ona dokunmuş, utanmadan ellerini göğsünde gezdirmişti. Sonra arkasına yaslanmıştı ki güneş adamın üzerine düşebilsin, böylece yıkıcı adamı daha iyi görebilsin.

"Güneş! Onu dışarı çıkarmama yardım etmelisin," dedi acilen. "Sanırım güneş ışığının bununla bir ilgisi var!"

Büyülü İskoçyalı'yı dolambaçlı merdivenlerden aşağı, kütüphaneye ve taş döşeli terasa taşımak için güçlerini birleştirmeleri gerekti. Güçlü savaşçısını taşların üzerine bıraktıklarında oflayıp pufluyorlardı.

Gwen bir an durdu, ağzı açık bir şekilde ona baktı. Drustan *buradaydı!* Tek yapması gereken onu nasıl uyandıracağını bulmaktı! Sersemlemiş bir halde Yanına oturdu ve tıpkı mağarada yaptığı gibi avuçlarını göğsünün hizasına yerleştirdi. Güneş ışığı doğrudan yüzüne ve göğsüne düşüyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Göğsüne açıkça kazınmış olan semboller hâlâ duruyordu. Mağarada ise kaybolmaya başlamışlardı. Neden?

Gözlerini kıstı ve güneşe baktı. Pırıl pırıl ve berraktı, bulutsuz bir gündü. Maggie'ye baktı. "Herhangi bir talimat bırakmadı mı?" Ona *şimdi* uyanık olarak ihtiyacı vardı.

MacKeltarlar başlarını salladılar.

Maggie, "Zamanı gelmeden birinin onu uyandırmasından korktuğu düşünüyor," dedi. Colleen'e alaycı bir bakış attı. "Kuledeki yarıktan bakıp onu uyurken ilk gördüğünden beri ona deli gibi aşık olan kızım gibi."

Gözlerini kapatan Gwen derin derin düşündü. Farklı olan neydi? Gözlerini yavaşça tekrar açtı ve göğsüne baktı. Her şey aynıydı: güneş, semboller, elleri...

Kan. Kayalıklardan düşerken ellerini kestiği için sembollerin üzerine kan bulaşmıştı. O elemental olabilir mi? İnsan kanı ve güneş ışığı mı? Büyüler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama kan, mitlerde ve efsanelerde önemli bir yer tutuyordu.

"Bir bıçağa ihtiyacım var," diye bağırdı.

Colleen hızla kaleye girdi ve elinde küçük bir biftek bıçağıyla hızla geri döndü.

Gwen nefesinin altında bir dua mırıldanarak avucunun üzerinde hafifçe gezdirdi, böylece kan damlaları kabardı. Titreyen elleriyle kanı avucuna bulaştırdı. göğsündeki semboller arasında gezdirdi, sonra endişeyle arkasına

yaslanıp bekledi. Bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra semboller teker teker solmaya başladı.

Nefesini içine çekti ve adamın yüzüne baktı.

"Günaydın İngiliz," dedi Drustan tembelce, gözlerini açarak, gümüşü bakışları yumuşacıktı. "Bunu yapabileceğini biliyordum, aşkım."

Gwen'in göz kapakları titredi ve bayıldı.

Bölüm 28

[İçindekiler -](#)

[Önce](#) Gwen kendine geldiğinde, yatak odasında yatıyordu. Gümüş Oda. Drustan onun üzerine eğilmiş, gözlerinde o kadar büyük bir sevgiyle aşağıya bakıyordu ki, nefesi kesildi ve ağlamaya başladı.

"Drustan," diye fısıldadı ona tutunarak.

Drustan omzunun üzerinden, "Uyandı Maggie," dedi. "O iyi." Gwen, Maggie çıkarken kapının kapandığını duydu ve onları yalnız bıraktı.

Merakla onun gümüşü gözlerine baktı. Adam ona sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi bakıyordu.

"Nasıl?" diye sormayı başardı, yüzünü ellerinin arasına aldı. Parmaklarını her düzlemde ve açıda gezdirdi ve parmakları dudaklarından geçerken onları tekrar tekrar öptü. "Nasıl?"

"Seni seviyorum, Gwen MacKeltar," diye fısıldadı, elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu.

Gwen gözyaşlarının arasından güldü. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Ama ben anlıyorum."

Düzinelerce öpücük, hızlı yudumlar, uzun yavaş öpücükler arasında ona söyledi.

Kendisi yerde yatarken, etrafta savaş sürerken onun nasıl kaybolduğunu izlediğini anlattı. Okun, deri bantlarındaki metal disk tarafından nasıl saptırıldığını ve sadece bir et yarası olduğunu anlattı. Ona "düşmanın" kim olduğunu nasıl keşfettiklerini anlattı.

"Şu yaşlı kadın," diye mırıldandı Gwen. "Çingeneleri kiraladığını söylemişti."

"Evet, Besseta. Tam bir itirafta bulundu." Devam etmeden önce onu tekrar öptü ve alt dudağını hafifçe emdi. "Besseta porsuk çubuklarıyla bir kadının oğlunun ölümüne neden olacağını kehanet ettiğini iddia etti. Yakında evleneceğim için, Besseta nişanlığımın imgelemindeki kadın olması gerektiğine karar verdi. Nevin'i uyardı ama Nevin gülüp geçti ve bana zarar vermeyeceğine dair söz verdirdi. Hasta zihnine göre, beni büyülemek bana zarar vermek değildi, bu yüzden düğünü engelleyebilmek için beni büyülemesi için çingenenin hizmetlerini satın aldı. İlk gerçeklikte, Anya Campbell tarafından öldürüldüğünde, Besseta tehdidin geçtiğini düşünmüş olmalı. Ancak Anya'nın ölümünden kısa bir süre sonra, Besseta'nın imgelemini gördüğünden şüpheleniyorum. ve ben hayatta olduğum ve evlenebileceğim sürece tehlikenin asla geçmeyeceğini fark etti. Bu yüzden beni evlendirmek için asıl planına devam etti. büyüledim."

"Yani seni uyuşturdu ve Dageus'u öldüren adamın adını öğrenmek için gelmeni teklif eden bir mesaj gönderdi."

"Evet. Büyülenmişim, beni buldun ve seni geri gönderdim."

"Ama ikinci gerçeklikte," diye haykırdı Gwen, "o zamandan beri

Dageus ve Anya öldürülmedi, senin nişanlığınla eve döndüğünü duymuş olmalı-"

"-ve beni kaçırma planlarını hızlandırdı. İşi şansa bırakmak istemedi; 'nişanlığımın' da gitmesini istedi. Yatak odamda olduğun için seni Anya sandılar."

Gwen *hayretle* başını salladı. "Her şeyin gerçekleşmesini sağlayan şey onun vizyonuna olan inancıydı, Drustan! Eğer inanmasaydı, seni asla büyüleyemezdi, ben asla geri gönderilemezdim ve Nevin beni kurtarmak için canını asla veremezdi."

"Evet. Bu yüzden çingeneler falcılık konusunda ihtiyatlı davranırlar. Kehanette bulundukları herhangi bir geleceğin yalnızca olası bir gelecek olduğunu, en olası olanı olduğunu, ancak taşa yazılmadığını söylerler. Hayatı

boyunca korkuyla yaşayan Besseta için bu gerçekten de onun en olası geleceğiydi. Korku onu beni bylemeye itti. Bana sahip olmak

büyü seni geri göndermeme neden oldu. Oraya gittiğinizde Nevin sizi korumak için canını verdi. Korkusu onu bu olasılığı gerçekleştirmeye itti."

Gwen alnını ovuşturdu. "Bu başımı ağrıtıyor."

Drustan güldü. "Benim de canımı yakıyor. Bir daha asla zamanla oynamayacağım için çok mutlu olacağım."

Gwen bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. "Besseta'ya ne oldu?"

Drustan'ın gözleri karardı. "Sen ortadan kaybolduktan sonra savaşa daldı ve adamlar ona zarar vermemek için çabalasa da o ölmeye kararlıydı. Kendini Robert'ın mızrağına sapladı." Kaşlarını çatı. "Ölmeden önce itiraf etti ve biz de hikâyeyi bir araya getirebildik."

Gwen'in gözlerinde taze yaşlar birikti.

"Onun için ağlar mısın?" Drustan haykırdı.

"O olmasaydı seni asla bulamazdım," dedi Gwen yumuşak bir sesle. "Bu çok üzücü. Bu kadar korkmuş olması üzücü. Ama aynı zamanda, seni bulduğum için çok mutluyum."

Onu tekrar öptü ve sonra geri kalanını anlattı. Nasıl kederlendiğini, nasıl öfkelenildiğini. Taşlara nasıl saldırdığını ve saatlerce kendisiyle nasıl tartıştığını.

Sonra aklına öyle cazip bir fikir geldi ki, nefesini kesti.

Çingeneler. Onu beş yüzyıl boyunca bir kez uyutmuşlardı. Neden tekrar olmasın? Ve böylece gezgin kabileyi takip etti ve hizmetlerini. Çingene kraliçesi büyüü bir kese para karşılığında yapmıştı.

"Bir kese para için!" Gwen haykırdı. "Senden para almaya nasıl cüret ederler? Onlar-"

"Bir hizmet sattı, başka bir şey değil. Romlar kendilerini garip bir kurala bağlı tutarlar. Besseta'nın beni büyülemek için onları görevlendirmesinden dolayı onları suçlamanın, kan akıttığı için bıçağı suçlamaya benzeyeceğini savunuyorlar. Hançeri kullanan eldir, hançerin kendisi değil."

"Kişisel sorumluluktan kaçmak için iyi bir yol," diye homurdandı Gwen. Sonra derin olmayan bir nefes çekti. "Ailen! Silvan ve Nell ve-"

Onu öperek sözünü kesti. "Seçimim onlar için acı vericiydi ama anladılar."

Bir kez bile tereddüt etmemişti. Büyülenmeden önce vedalaşmak için birkaç ay harcamıştı. Ve beş yüzyıl sonra meyvelerini verecek planları, kendisi ve karısı için iyi bir yaşam sağlayacak planları uygulamaya koymuştu. Ama bunu ona yarın, öbür gün ya da bir sonraki gün anlatacak zamanı olacaktı. "Yeniden bir araya geldiğimizde sana sevgilerini iletmemi istediler."

Gwen'in gözleri yine buğulandı, sonra yumruğuyla göğsüne vurdu. "Neden haftalar önce Maggie'ye beni bulması için talimat bırakmadın?" diye ağladı. "Kalbim kırıldı. Bir aydan fazladır geri döndüm-"

"Kendi zamanınıza ne zaman döneceğinizden emin değildim. Her iki yüzyılda da senin için bir ay geçip geçmeyeceğine karar veremedim."

"Oh," dedi küçük bir sesle.

"Ve benimle tanışmadan önce seni çağırma riskini almak istemedim. Och, ama bu ne fankle olurdu. Beni nasıl uyandıracağını bilemezdin. Seni çok erken çağırıydık beni *tanımayacaktın* bile. Gelmene izin vermek daha güvenli geldi."

"Ama ya gelmeseydim? Ya İskoçya'ya hiç dönmeseydim?"

"Samhain'e kadar gelmediysen, torunlarımın seni bulması ve gelmeni istemesi için talimatlar bıraktım. Seni Amerika'da arayacaklar ve buraya getireceklerdi."

"Ama-"

"Benimle ölümüne konuşacak mısın yoksa beni öpecek misin

karıcığım?" diye sordu boğuk bir sesle. Kadın öpücüğü tercih etti.

Dudakları onun dudaklarına yapıştığında, vücudu arzuyla hızlandı. Adam sadece keten gömleğini çıkarmak için durakladı, Gwen ise ekoseli gömleğini kısa sürede çıkardı.

Onu tamamen çıplak bıraktığında, "Arkana yaslan," diye emretti. "Sanırım ben üstte olmak istiyorum." Adam ona uyararak, gerçekleşmek üzere olan fanteziler vaat eden seksi bir sırtışıyla göz kırptı. Kadın topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve yatağa yayılmış olan adama baktı. Adamın bronz teni ve ipeksi siyah saçları beyaz çarşaflarda parılıyordu. Bir buçuk metrelik Highland savaşçısı önünde uzanmış, onun zevkini bekliyordu.

Yum.

Yıllarca hayatın denklemini anlayamamak, mükemmel bir berraklık anıyla doruğa ulaştı - hayat eşittir aşk artı tutkunun karesi. İnsanın yaptığı işi sevmesi ve tutkuyla yapması, hayatı bu kadar değerli kılan şeydi. Hayatının geri kalanını bu denklemin kanıtlanmasına adamaktan son derece memnun olacaktı.

"Dokun bana," diye mırıldandı.

Dokundu. Hafifçe, ellerini onun kaslı kalçalarında gezdirdi. Her bir kası, her bir çıkıntıyı izledi, sonra elinin izinde tatmak için başını eğdi. Onu kavradı ve dilini sert şaftının alt tarafında gezdirdi, altında kıpırdadığında çok sevindi.

"Gwendolyn!" diye gürledi, elleriyle başını kucaklayarak. "Bunu yaparsan bir dakika bile dayanamam!"

"Och, nay, my braw laird," dedi yumuşak bir İskoç aksanıyla. "Sakin ol. Hizmet etmekten zevk duyuyorum!" Adam hızlı bir hareketle onu sırt üstü yuvarladığında kahkahalara boğuldu.

"Benim sana beş yüz yıldır ihtiyacım olduğunu, senin ise sadece bir aydır beklediğini hatırlamanı öneririm."

"Evet, ama zamanın geçtiğini bilmiyordun-" diye söze başladı, ama adam onun sözlerini öptü. Vücudunu kendi vücuduyla kapladı, gömleğini yukarı kaydırды, her bir göğsünü çıplak bırakırken öptü. Dönüşümlü olarak dudaklarına yakıcı bir öpücük için geri dönüyor, sonra aşağı iniyordu.

Sonunda kendini onun içine gömdüğünde, coşkuyla inledi. Bu kadına sahip olmak için bin yıl, hatta sonsuza kadar bekleyebilirdi.

* * * * *

Çok sonraları Drustan onu kollarının arasına almış, kendisini nasıl tamamladığına hayret ediyordu. İstedikini elde etmiş ve üçüncü kez zirveye çıkmıştı - ona "kendi özel oyun alanı" olduğunu söylemiş, sonra da oyun alanının ne olduğunu açıklamıştı. Kendini onun yüzyılına tamamen entegre edebilmesi için öğrenmesi gereken çok şey vardı. Bu konuda hiçbir korku duymuyordu; aksine, bu meydan okumadan heyecan duyuyordu.

Duygu seline kapıldı, bir doğruluk ve tamamlanmışlık hissi ve onu öptü, tüm neşesini öpücüğe kattı. Kız geri çekildiğinde şaşırdı ama sonra elini tuttu ve avucunu nazikçe karnının üzerine koydu.

Adam yatakta doğruldu ve kadının gözlerine baktı. "Bana bir şey mi söylüyorsun?" diye bağırdı kısık sesle.

"İkizler. İkizlerimiz olacak," dedi sevinçten köpürerek.

"Ve bana söylemek için *şimdiye* kadar bekledin mi?" diye kükredi, sonra başını arkaya attı ve kükredi. Onu kollarının arasına aldı ve odanın içinde dans etti. Onu döndürdü, öptü, daha fazla dans etti, sonra durdu ve nazikçe yatağa geri yatırdı. "Seni böyle savurmamalıydım," diye haykırdı.

Gwen güldü. "Oh, lütfen, eğer sevgimiz onları itip kakmadıysa, küçük bir dansın kesinlikle zararı olmaz. İki aydan biraz fazla oldu."

"İki ay!" diye bağırarak tekrar ayağa fırladı.

Gwen gülümsedi; adam çok mutluydu. Her kadının erkeğine hamile olduğunu söylediğinde yaşaması gereken bir şeydi bu - baba olacağı için kendinden geçmiş bir adam.

Bir an aptal gibi sırttı, sonra ayıldı ve önünde diz çöktü. "Benimle kilisede mi evleneceksin, Gwendolyn?"

"Evet, ah, evet," diye hülyalı hülyalı iç geçirdi Gwen.

Ve bu kez seviştiklerinde daha önce hiç olmadığı kadar yumuşak, yavaş ve tatlıydı.

* * * * *

"Nerede yaşayacağız?" diye sordu sonunda, parmaklarını onun ipeksi saçlarında gezdirirken. Ona dokunmadan duramıyordu. Onun burada olduğuna inanamıyordu. Onunla birlikte olmak için yaptığı fedakârlığa inanamıyordu.

Sırttı. "O işi ben hallettim. Arazi 1518'de üçe bölündü. Benim üçte birim güneyde. Dageus evimizin yapımını denetledi. Şu anda bile bizi bekliyor. Maggie ve Christopher bana evi açtıklarını ve her şeyin hazır olduğunu söylediler."

Dageus, diye düşündü Gwen. Ona Dageus'un ortadan kayboluşunu anlatması gerekiyordu ama bunun için daha sonra zamanı olacaktı. Hiçbir şeyin şu anı bozmasını istemiyordu.

"İskoçya'da yaşamak senin için sorun olmaz, değil mi genç kız?" diye hafifçe takıldı ama genç kız onun sorusunda bir kırılganlık sezdi. Yeni bir yüzyıla alışmak onun için zor olacaktı. Onu Amerika'ya sürüklerse bu daha da zor olurdu. Zamanla seyahat etmek isteyeceğinden şüpheleniyordu, çünkü meraklı bir adamdı, ama İskoçya her zaman onun evi olacaktı. Bu da iyiydi, Amerika'ya geri dönmek gibi bir arzusu yoktu.

Yaptığı şeyin büyüklüğü, onun için ne kadar çok şeyden vazgeçtiği, onu bunaltmıştı.

"Drustan," diye nefes aldı, "her şeyden vazgeçtin-"

Onu göğsüne çekti ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Ve her şeyi tekrar yapardım, tatlı Gwen."

"Ama aileniz, yüzyılınız, eviniz-"

"Och, lass, doona you know? Senin kalbin benim evim."

Sevgili okuyucu:

Ne Gwen'in ne de Drustan'ın henüz görmediği bir mektubu sizinle paylaşmak istiyorum. Eminim MacKeltar salonunda kaybolan iki portre ile Dageus'un 1521'de "ortadan kaybolması" arasındaki bağlantıyı fark etmişsinizdir.

Aslında yüzyıllar boyunca devredilen *iki* miras var, ancak Gwen ve Drustan'ın yeniden bir araya gelmesini bozmak yerine Maggie ve Christopher ikincisini açıklamamayı kabul ettiler.

Ellerinde Silvan'dan Drustan ve Gwen'e yazılmış bir mektup ve Dageus'un onlara gösterecekleri iki şok edici portresi var. Yine de istedikleri Gwen ve Drustan'ın yeni yolculukları başlamadan önce sevgi dolu birkaç an daha geçirmeleri için.

Silvan'ın *Dark Highlander*'dan yazdığı mektuba göz atmak için sayfayı çevirin...

Drustan, oğlum:

Seni çok özledim. Keşke kardeşlerinle tanışabilseydin, ama kalbin Gwen'deydi ve akıllıca ait olduğu yerdeydi. İkinize de mutluluklar dilerim, ancak sıkıntılarınızın henüz sona ermediğini söylemekten üzüntü duyuyorum.

Önce, daha nazik haberler. Sevgili Nell eşim olmayı kabul etti. Her anımızı neşeye dönüştürdü. İkiniz için birkaç şey bıraktık. Kule. Levhanın tabanındaki üç taşı sayın, ikinci taş dibe. Hayat hayal ettiğimden çok daha zengin ve dolu dolu geçti. Biri dışında hiç pişmanlığım yok.

Sen kuleye girdikten sonra Dageus'u daha yakından izlemeliydim. Neler olduğunu görmeliydim. Sen orada uyukluyordun, büyülenmiştin, eşini bekliyordun, bense burada benimkiyle oturuyordum.

Yine de Dageus her geçen gün daha da yalnızlaştı. Kendi mutluluğumla kör olduğum için, çok geç olana kadar neler olduğunu göremedim. Ayrıntılara girmeyeceğim ama zaman geçtikçe sana takıntılı hale geldiğini söylemek yeterli. Gwen'i tekrar bulana kadar hayatta kalmanı engelleyecek bir şey olacağından endişeleniyordu.

Öyle de oldu. Hiçbir şey hatırlamıyorum, belki de zihnimde garip bir kırıksıklık var, ama bana senin büyülü bedenini kuzeydoğu kulesine yerleştirdikten üç yıl sonra kalenin o kanadında yangın çıktığını ve senin yanarak öldüğünü itiraf etti.

Dageus yeminini bozdu, taşlar aracılığıyla zamanda geriye giderek yangın gününe gitti ve yangının çıkmasını engelledi. Seni kurtardı ama bunu yaparken Karanlık'a dönüştü. Eski efsaneler doğruydu.

Eğer bunu okuyorsan, amacına ulaşmış demektir; çünkü kendisini senin karanlık koruyucun olarak atadı, tek amacı seni sağ salim Gwen'e ulaştırmaktı. O

sana göz kulak olacağına yemin etti, sonra da ortadan kayboldu. Dageus güçlü bir adamdır ve böyle bir yeminin onu aklı başında tuttuğuna inanıyorum.

Umarım öyledir, çünkü içindeki kötülüğü tattım.

*Ancak inanıyorum ki, uyandığınız ve yeniden bir araya geldiğiniz an, onun karanlığını uzakta tutacak hiçbir şey kalmayacak. Amacı tamamlandı, ince
Onu ışığa bağlayan iplik kopacak.*

Oğlum, bunu söylediğim için üzgünüm ama onu bulmalısın. Onu kurtarmalısın.

Ve eğer onu kurtaramazsan, öldürmelisin.